

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Smart, sexy, and
oh-so-romantic!"
—MARY BALOGH

A man with dark hair and light stubble, wearing a white button-down shirt, is looking out a window. His right hand is on his hip, and his left hand is resting on the window frame. The background is a textured, brownish wall.

*a
Truly
Perfect
Gentleman*

TRUE GENTLEMAN SERIES
BOOK 6

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

GRACE
BURROWES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

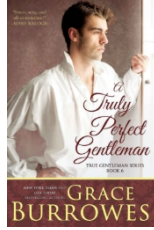
Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GERÇEKTEN MÜKEMMEL BİR BEYEFENDİ

GRACE BURROWES

A Truly Perfect Gentleman Copyright © 2018 by Grace Burrowes Kapak

Tasarımı EDH Graphics/Wax Creative, Inc. tarafından yapılmıştır.

Fotoğraf: Lee Avison

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Grace Burrowes Publishing'in yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

A Truly Perfect Gentleman Grace Burrowes Publishing 21 Summit

Avenue tarafından yayımlanmıştır.

Hagerstown, MD 21740

graceburrowes.com

Baskı ISBN: 978-1941419670

Ebook ISBN: 978-1941419663

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Sevgili Okuyucularıma

Alıntı: Benim Biricik Düküm Alıntı:

Earl ile Dün Gece Alıntı: Maksimum

İskoçya

*Grace Burrowes'dan
Gerçekten Mükemmel Bir
Centilmen*

Bocalayan ama yine de mücadeleye devam edenlere

BİRİNCİ BÖLÜM

Sycamore Dorning, "Çöpçatanlar size mükemmel beyefendi diyor," dedi. "Tresham kalıcı bir evlilik mutluluğuna yenik düştüğü için, umutlular yalnız bakışlarını sana çeviriyor. Sizi kıskanırdım ama koyunlarınızın arkadaşlığını özlediğinizi biliyorum."

Casriel Kontu Grey Birch Dorning, programını inceliyormuş gibi yaptı. "Sycamore, lütfen kaba imalarını kibar ortamlardan uzak tut."

Sycamore, Grey'e sadece evlenmemiş genç hanımların bildiği sıkıntılı bir bilmecenin cevabıymış gibi bakan ikiz kız kardeşler Bayan Arbuckles'a dostça bir selam gönderdi.

"Koyunlar konusunda tamamen ciddiydim," diye yanıtladı Sycamore. "Onlara isim veriyorsun, doğum günlerini biliyorsun. Benimkini bilmediğinizi söyleyebilirim."

"Mayıs'ın on dördü. Olayı çok net hatırlıyorum. Babam senin kız olmadığına o kadar sevinmişti ki sarhoş olmuştu. Aşırı içtiğini bildiğim nadir anlardan biriydi."

Sycamore yine de genel anlamda haklıydı. Grey, yeşilliklerin sonsuza kadar uzandığı, havanın kırsal kokularla dolu olduğu ve sessizliğin derin olduğu Dorset'teki evinde olmayı özliyordu. Buna karşılık Mayfair, tülbent, umutsuzluk kokusu, kömür dumanı ve keman seslerinden oluşan bir cehennemdi. Yine de Grey bu cehennemde, bir mirasçı ya da zengin bir dul takım elbisesini beğenene kadar bekleyecekti.

"Babam botanik sarhoşuydu," dedi Sycamore, "tıpkı Will'in itleriyle eğlendiği gibi. Bayan Hamilton'ın bu gece sahneye çıkacağını görüyorum. Başka bir ziyaret

zorunlu hale geliyor."

Sayıları yedi olan Dorning kardeşler arasında kadınlara en düşkün olanı Çınar'dı.

"Eğer Arbuckle'ları bizimle oturmaya davet edersen," diye mırıldandı Grey programının arkasından, "seni evlatlıktan reddederim."

"Kendini düzeltmeye çalışan bir kardeşini evlatlıktan reddetmek iyi bir toplumda hoş karşılanmaz. Siz kontesinizi bulana kadar sürgünden kurtuldum."

Grey odanın uzak tarafından tanıdık kahkahalar duydu: Canmore Kontesi Beatitude konuklar arasındaydı. Her yere nezaketini, aynı zamanda çekiciliğini ve şaşırtıcı derecede açık mavi gözlerini de götürüyordu. Grey bakışlarını başka bir yerde tuttu, ama onun hanımefendiliğini görmezden gelmek güzel bir günbatımını görmezden gelmek gibiydi: neredeyse imkânsız ve doğası gereği aptalcaydı, çünkü güzel günbatımları hafife alınamayacak kadar geçiciydi.

Sycamore programını sandalyesinin üzerinde bıraktı. "Koyun saymaktan başka bir hobiye ihtiyacın var Casriel. Yaşlılık seni huysuzlaştırıyor. Sana bir bardak punç getireyim mi?"

"Ben kendiminkini getirebilirim." Grey ayağa kalktı, boyu her zamanki gibi onu bahar kuzuları arasındaki bir boğa kadar dikkat çekici hissettiriyordu.

Cam, olası pusulara karşı yolu temizleyen bir öncü gibi ondan önce içki masasına gitmeye çalıştı ama bu işe yaramayacaktı. Sycamore son bir yılda önemli ölçüde olgunlaşmıştı -yani artık acımasız bir rezil değildi- ama Grey hâlâ en büyük kardeşti, hâlâ ailenin reisiydi. Küçük kardeşinin önünde manevra yaptı ve Arbuckle'lara başıyla selam verdi.

"şimdi yaptın," dedi Cam. "İkizleri bizimle oturmaya davet etmeyeceğim ama sen onlara oymalı, parfümlü bir davetiye gönderdin."

"Ben sadece bir centilmenin yapması gibi onları kabul ettim."

"Sadece bir kont olduğunuzda, sadece binlerce güzel arazinin sahibi olduğunuzda ve sadece bir geline ihtiyaç duyduğunuzda, bekarlığınızı tehlikeye atacak davranışlarda bulunursunuz. Tresham geldi. Onunla acil bir konu hakkında konuşmalıyım. İyi şanslar ve bize en azından sizi gülümsetebilecek zengin bir kontes bulun." Cam okşadı

Grey'in omzuna yaslandı ve sandalyeler, sosyeteye takdim edilenler ve çöpçatanlar arasında ilerledi.

Bize zengin bir kontes bul. Kesinlikle. Bu proje yavaş bir başlangıç yapmıştı. Grey'in sezonun bitmesine ve ev partilerinin başlamasına daha birkaç haftası vardı ama o zaman oyun daha karmaşık bir hal alıyordu ve hasat yaklaşırken hiçbir şey onu Dorset'ten uzak tutamazdı.

"Punch, lordum?" diye sordu uşak, Grey sıranın başına geçtiğinde.

"Yarım bardak lütfen."

"Lordum içeceğinin yanında bir dal lavanta ya da nane ister mi? Belki bir tutam tarçın?"

Lordum yaz birasının, taze ekmeğin ve kendi mandırasından gelen kaymaklı tereyağının, kendi kızarttığı bifteğin ve kendi pişirdiği patatesin tadını çıkardı. "Sade de olur, teşekkürler."

"Ben de aynısından alayım. Yarım bardak, sade." Kontes uşağa gülümsedi. "Ve belki bir sürahi suyu nerede bulabileceğimi biliyorsunuzdur?"

Uşak küçük hanımefendinin içkisini doldururken etrafına bakındı. "Kapının yanındaki Harry'ye sorarsanız sizi bilardo salonuna yönlendirecektir. Büfede su olması lazım."

Arbuckle'lar, kanatlarındaki yırtıcı kuşların dikkatiyle punç kâsesine doğru ilerliyorlardı. Odanın diğer ucundan, servetine rağmen henüz bir eş bulamamış olan Bayan Pamela Threadlebaum onların ilerleyişine dikkat çekiyordu. Leydi Antonia Mainwaring'in de çok zengin olduğu söyleniyordu ama görünüşe bakılırsa o da aniden susamıştı.

"Belki lord hazretleri bilardo salonunu bulmama yardım etmek ister?" Leydi Canmore sordu.

Kontes zengin değildi, çapkın değildi, bir unvan elde etmek için yanıp tutuşmuyordu. Aslında Grey'in akşamını geçirmesi gereken en son kadındı.

"Bir centilmen asla bilerek bir bayanı refakatçisi olmadan bırakmaz," dedi uşaktan ikinci bardağı alırken. "Hadi gidelim, olur mu?"

Eldivenli elini onun koluna doladı, dokunuşunda sahiplenici bir şey yoktu -şansa lanet olsun- ve onunla birlikte kapıya doğru kibarca ilerledi.

BEATITUDE, Canmore Kontesi, beş yıl önce kaderin acımasızlıklarıyla barışmıştı. Dul bir kadın barış yapmıştı çünkü alternatifleri - aptallık, gelinciğin acınası unutulmuşu, amansız keder ya da daha kötüsü - hepsi bir tür yenilgiydi ve Beatitude ne yenilgiye ne de teslimiyete inanıyordu.

Verimsiz acılara da inanmıyordu, bu da Lord Casriel ile geçirdiği bu çalıntı anı haklı çıkarmayı zorlaştırıyordu.

Casriel, "Harry bilardo odasının soldaki ikinci koridorda olduğunu söylemişti," diye gözlemledi. "Belki de sağ tarafı kastetmiştir."

Leydi Fogerty'nin geniş kasaba evi ortak kullanım alanlarında iyi aydınlatılmıştı. Bir kat yukarıda ise sadece ara sıra yanan bir aplik vardı.

"Belki de bir kaçırdık," dedi Beatitude.

Casriel iki kadehi de benekli bir iskele camının altına yerleştirilmiş bir sehpanın üzerine koydu. Beatitude, Casriel'i aynı anda hem önden hem de arkadan görebilmekten hoşlanıyordu. Dorning'lerin meşhur gözlerine sahipti, mavi ile menekşe arasında yumuşak bir deniz salyangozu tonundaydı. Ayrıca muhtemelen terzilerini mest eden bir omuzları vardı. Geri kalanı da bu omuzların vaat ettiklerini yerine getiriyordu; bir saban işçisi kadar uzun ve kaslıydı.

Kendini bir lordun sakini taşıyordu ve yüzü yakışıklı olmaktan ziyade ilginçti. Yüz hatları yaşlandıkça kırışacak, kaşları biraz gürleşecek, burnu biraz gagalaşacaktı ama şimdilik öyle erkeksi bir çekiciliği vardı ki Beatitude'un onunla özel olmaması gerekirdi.

Onunla *tekrar* özel olarak görüş.

Yine de onun en büyük günahı ne güçlü fiziksel çekiciliği, ne bol terbiyesi, ne unvanı, ne de balo salonlarında ona hoşça kafa sallayan salkım söğüt bir kontese sahip olmamasıydı, çünkü salkım söğüt kontesler böyle yapardı.

Casriel Kontu Grey *nazik* bir adamdı ve bu yüzden Beatitude'un kararlılığını tehdit ediyordu, her ne kadar onun yolunun kendisinininkinden kalıcı olarak ve yakında ayrılacağını bilse de.

"Yolumuzu kaybetmiş gibi görünüyoruz," dedi.

Ne yazık ki yeterince kaybolmamışlardı. "Geldiğimiz yoldan geri dönersek, sonunda doğru yolu buluruz lordum."

"Bir merdivenin yanından geçtik," dedi onu bileğinden tutarak. "Bir kuartetin akort yaptığını duyduğumu sandım, gerçi viyola düzdü."

Beatitude bir viyolayı zıplayan bir tek boynuzlu attan ayırt edemezdi. "Freddy Teyze arpını yeniden bağladığın için sana teşekkür etmek istedi." Beatitude yorgun bir çocuk gibi çekiştirilmeyi reddetti ve onun yerine parmaklarını kontunkilerle birleştirdi.

"Uzun yıllar hobi olarak arp çalmayı sevdim ve teyzeniz bana eski ve güzel bir enstrüman gönderdi."

Lord Hazretleri bir sonraki kavşakta sola saptı, ancak Beatitude'un bu seçimi hangi zihinsel haritaya dayandığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Teyzem bütünü koleksiyonu var."

Durakladı. "Arplardan mı? Ne kadar sıra dışı, tıpkı adınızın sıra dışı olması gibi."

Beatitude bu soğuk koridorun loş ışığında bile Kont'un gerçekten ilgilendiğini görebiliyordu. Casriel'in kibar davranışlardan saptığını hiç görmemişti ve ayrıca onun hiç yapmacık davrandığını da görmemişti.

Bu da bir başka vahim hataydı. Kibar toplumun çoğu dalkavukluğun, beyaz yalanların ve sıradan sahtekârlıkların bir akşam eğlencesi sırasında yapılması gereken dans adımları olduğuna inanırdı. Casriel kendi melodisiyle vals yapıyordu ve Beatitude onun bu yönünü seviyordu.

O da var.

"Teyzem hiçbir zaman çok başarılı bir çalgıcı olmadı," dedi, "ama ben doğmadan önce ihmal edilmiş arpları kurtarmaya başladı. En az iki düzine arpı var. İnsan böyle bir şeyden bahsetmek için pek fırsat bulamıyor, yoksa eksantriklikle ilişkilendiriliyor."

Casriel, Beatitude'u bir koridorun sonuna kadar götürdü; burada, Beatitude'u şaşırtan bir şekilde, aşağıdaki iyi aydınlatılmış bir geçide inen bir dizi basamak vardı.

"Bir insanda biraz tuhaflığı severim," dedi. "Özellikle de yaşlılar için. Ne zaman geleneklere uyacaklarına karar verme hakkını kazanmışlardır."

ve bu kadar aptalca olduğuunda. Eğer bu adımları atar ve sonra sağa dönersek, müzik salonunun kütüphane tarafında ıkımamız gerekir."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?" Beatitude sordu. "Size rehberlik edecek hiçbir Şey olmadan yönünüzü nasıl buluyorsunuz?"

Soru bilardo odasını aramaktan çok daha fazlasıydı ve Casriel'in sabit bakışları bunu bildiğini gösteriyordu.

Onun elini bıraktı. "Ben bir çocuğun saatlerce özgürce dolaşabildiği ve aynı ayırdan iki kez geçmediği kırsalda büyüdüm. Ynm bulmak benim için ikinci doğa. Sanki dinlenme odasını ziyaretten dnyormuşum gibi bana eşlik etmelisiniz."

Adamın sorusundaki imayı görmezden geleceğini düşündü ama adam bir adım daha yaklaştı. "Kötü bir anın sizi fazla rahatsız etmesine izin vermemelisiniz leydim. Lord Davington Paris'te topuklarını tekmeliyor ve eğer oradan ayrılırsa, nerede olduğu konusunda sizi uyaracağımdan emin olabilirsiniz."

Lord Davington birkaç hafta önce Beatitude'un başına bela olmuş, loş bir odada onu oldukça zorlamıştı. Arkadaşları zamanında ve ihtiyatlı bir Şekilde araya girmiş ve Casriel Beatitude'u evine bırakmıştı. O zamandan beri Beatitude'un hayal gücünü rahatsız ediyordu.

Gerçi Lord Davington'ın kötü davranışları onu da rahatsız etmişti. "Beni ilk rahatsız eden o değildi, efendim."

"O sonuncu olacak." Casriel kararlı bir Şekilde konuştu.

"Mayfair'deki durumu konusunda iyimsersiniz."

"Altı erkek kardeşim var ve bunların birçoğu Londra'daki olağan sosyal etkinliklere katılıyor.  kulübü himaye ediyorum ve birkaç tanesine yeyim. Lord Hazretleri'nin rezilliği benim çevremdeki herkes tarafından biliniyordu ve aynı özgürlüklere yeltenen herhangi bir adam kendini amansız, hatta şiddetli bir aşağılamanın hedefi olarak bulacaktır. Eğer gvenliğinizden şüphe etmek için bir nedeniniz olursa, leydim, bana başvuracaksınız ve konu ele alınacak."

Ynn kilosunun fiyatından bahsediyor olabilirdi, ancak sözlerinin son derece umursamaz tonu Beatitude'u rahatlattı.

Lord Davington gibi küstah bir rezilin burnunu kırmak Casriel için hiç de önemli değildi.

"Teşekkür ederim lordum."

Ayaklarının dibinde soluk soluğa kalmış bir tazı ile peruklu yaşlı bir adamın gölgeli portresini inceledi.

"Altı küçük erkek kardeşe sahip olmak bana kibirli striptizciler söz konusu olduğunda bazı beceriler kazandırdı. Teşekküre gerek yok. Aşağıdaki koridor ıssız görünüyor. Bölüğe tekrar katılmalısın."

Beatitude onu öpmeliydi, yanağına saygısını ifade edecek zararsız bir öpücük kondurmalıydı, daha fazlası değil. Casriel öpülmemeye kararlı bir adam gibi görünse de, öpücüğün müstehcen ya da çapkınca olmasına gerek yoktu. Beatitude eteklerini toplamış ve üç basamak inmişti ki, basamakların yanındaki geçitten sesler yükseldi.

"Bana hantal bir ayıyı hatırlatıyor ama hiçbir ayının gözleri bu kadar güzel olmamıştı. Dorning gözlerinin onun gibilerde harcanması ne yazık."

Casriel yukarıdaki gölgelere doğru geri çekilerek Beatitude'ü merdivende yalnız bıraktı.

"O unvanlı," dedi ikinci bir ses. "Casriel'in unvanlı olduğunu her zaman hatırlamak gerekir."

Beatitude sessizce adımlarını geri çekerek loş koridorda Kont'a katıldı.

"Eğer unvanı olmasaydı," dedi ilk kadın, "ülkenin pis kokusunu çizmelerinden temizlemeye çalışan başka bir çiftçi olurdu. Babam onu düşünmememiz gerektiğini söylüyor. Annem, babamın çöpçatanlık işini kendisine bırakması gerektiğini söylüyor."

Casriel uzaktaki bir dağ silsilesi kadar hareketsiz kalmıştı.

"Onu düşüneceksin," dedi ikinci kadın. "İkimiz de onu düşünmek zorundayız, ama düşün gecesini hayal edebiliyor musun?"

Beatitude merdivenlerden uçarak inmeye ve her iki mızıkçıyı da gelecek haftaya kadar azarlamaya hazırды ama Casriel parmağını dudaklarına götürdü ve başını salladı. Bu konuşma açıkça onu şok etmemiş, şaşırtmamıştı. Muhtemelen daha kötülerini de duymuştu.

Arbuckle ikizleri dedikodu yaparak yollarına devam ettiklerinde Beatitude, "Üçüncü sezonlarındalar," dedi. "Onlar

acınası bir hal alıyor ve kabalıkları herkes tarafından görölmeye başlanıyor."

Casriel, Beatitude'a merdivenlerden aşağıya kadar eşlik ederken kolunu uzattı. "Kız kardeşlerimin genç bir hanımın açılmasına bakış açısı, birlikte vals yaptığım kişilere sempati duymamı sağladı. İkizler, bir kardeşe sadakat ile iyi niyetli ebeveynlerin emirleri arasında seçim yapmak gibi bir ikilemle karşı karşıya kalırlar. Aile ikilemleri şeytanın ta kendisidir, sizce de öyle değil mi?"

Casriel bir kattan diğerine geçerken konuyu değiştirmiş, birkaç hakareti savuşturmuş ve son derece yerinde bir şefkat göstermişti.

"Çok iyi giyinmişler," dedi Beatitude. "Bu da artık herkes tarafından biliniyor. İkizlerin üç yıllık çabalarına rağmen bir eşleşme sağlayamamış olmaları onları kötü etkiliyor."

"O zaman onlara acımalıyız. Kütüphane şu tarafta, müzik odası da sağda." Eğildi, bu da Beatitude'un reverans yapıp onu şövalyeliğiyle baş başa bırakması için bir işaretti.

Tekrar.

Toplantıyı tamamen terk etmek istiyordu. Bayan Henderson aradan sonra flüt çalacaktı. Zavallı kadın, Londra'nın duyması için iğne oyasına odaklanmaya teşvik edilmeliydi.

Beatitude bunun yerine müzik odasına döndü ve diğer dulların ve duvar çiçeklerinin arasında bir koltuk buldu, ne de olsa sahip olunabilecek en iyi arkadaş onlardı.

"Kimse bu ikisiyle oturmak istemez," dedi Bayan Pansy Miller, seyircileri şöyle bir süzerek. "Gamzeleri düşene kadar birbirlerine gülümseyerek durabilirler ve evdeki hiçbir bekar onlara yaklaşmaz."

"Tam da hak ettikleri gibi," diye fısıldadı Bayan Palmyra Whitling, yelpazesinin arkasından odanın uzak tarafına doğru başını sallayarak. "Yeğenim Lucas'a burun kıvırdılar, oysa çocuk yılda beş bin dolar ve küçük, sevimli bir malikâneye sahip olacaktı."

Bu konuşmanın muhatapları Arbuckle ikizlerinden başkası değildi; gerçekten de erkeklerin içki masasından iki metre ötede yelpaze yapıp neşeyle sohbet ediyorlardı.

"Onlar genç," dedi Beatitude. "Hepimiz bir zamanlar gençtik ve ben kendi adıma aptallık yapmaya meyilliydim."

"Aptallık anlaşılabilir," diye karşılık verdi Bayan Whitling, "ama kabalık... Ah, kurtarılmaları gerekiyor."

Tüm beyefendiler arasında yalnız olan Casriel Kontu, Bayan Drusilla Arbuckle'ın elini öperek selamlıyor ve ardından kız kardeşine de aynı nezaketi gösteriyordu. Beatitude onları izlerken, küçük kardeşinin ayağa kalkıp onları selamladığı üçüncü sıradaki koltuklara götürdü.

"Dorning çocuklarını her zaman sevmişimdir," dedi Bayan Miller. "Anneleri onlara terbiye vermiştir."

"Ve şu Casriel," diye yanıtladı Bayan Whitling, programıyla kendini yelpazeleyerek, "artık bir çocuk değil."

Casriel bir beyefendiydi. Gerçek, dürüst, nazik bir beyefendiydi ve Beatitude onu düşünmeyi bırakmalıydı yoksa delirecekti.

Kont, Bayan Drusilla Arbuckle'ın sandalyesine oturmasına özenle yardımcı olurken, piyanonun üzerindeki buketi inceliyormuş gibi yapmayı bıraktı. Beatitude bunu görmek istememişti, Kont'un dikkatini çekmek istememişti ama arkadaşları en son oturan konuklar olmuştu.

Casriel ona göz kırptı -alttan alta, gizlice- ama Beatitude bunu da yakaladı.

"DURUM KÖTÜ DEĞİL," dedi Jonathan Tresham, Grey'e bir rakam sayfası uzatarak. "Çözücüsünüz, dedikleri gibi suda yüzüyorsunuz."

Tresham bir dükün varisiydi ve figürler konusunda bir dahiydi. Theodosia Haviland ile olan evliliği Tresham'ın bakış açısına daha dengeli bir odaklanma getirene kadar, ikinci yeteneği onu tamamen tanımlamıştı.

Grey, Tresham'ı yakın bir tanıdık olarak görüyordu, tam olarak bir arkadaş değil. Ama zaten yakın tanıdıklar bile genellikle bir adamın defterlerini onun için denetlemezdi, hele de ücret almadan.

Grey, "Suda debelenmek olmaz," diye cevap verdi. "Willow evlendikten sonra da beş küçük kardeşim var ve onlar da suda debelenip duruyorlar. Hayatta bir başlangıca ihtiyaçları var ve bunu onlara sağlaması gereken kişi benim."

onları. Bir ev sahibi kiracısının mülkünde yaptığı her onarım ve iyileştirmeden sorumluyken, sudan çıkmış balığa dönmek olmaz. Bir gelin alacağım ve mali durumum yakında o hanımefendinin ailesi tarafından didik didik edilecekse sudan çıkmış balığa dönmeyeceğim."

Tresham sandalyesinde geriye yaslandı. "Kontesinizi seçtiniz mi? Dün gece Arbuckle ikizlerine özel bir ilgi gösterirken görüldünüz."

"Arkadaş istediler ve Sycamore onları sevdi." Pek doğru değil. Kocaları olsun istediler.

Tresham, "Bir hanımefendiye yakışır şekilde davranmak için özel ders almak istiyorlar," diye cevap verdi. "Theo, birbirleriyle saksağanlar gibi dedikodu yaptıklarını söylüyor. Sizin mali durumunuz onlar için yeterli olacaktır."

"Unvan yüzünden. Babamı daha net anlamaya başladım."

Tresham kâğıtları yeniden düzenledi. "Sanırım olgunluğun nimetlerinden biri de insanın babasının durumunu anlamasıdır. Sanırım sizinki bir botanikçiydi."

Botanikçi kibarca daha az hayırsever terimlerden kaçındı - örneğin eksantrik. "Babam çocuklarına Grey Birch, Willow, Jacaranda, Ash, Oak, Hawthorne, Valerian, Sycamore ve Daisy isimlerini verdi. Eğer botanikçi değilse, aptalın tekiydi."

Tresham rakamları masanın üzerine koydu. "Her ikisi de miydi?" Tresham'ın babası bir serseriydi, bir dükün yedeklerine izin verilen her türlü ahlaksızlığa ve bu aylak yaratıklara bile yasaklanan birkaç şeye düşkündü.

"Sonunda, botanikçiden çok aptaldı, ama bir koyun çiftliğinden elde edilen gelirle dokuz çocuk yetiştirmeyi deneyin ve akıl sağlığınıza geriye ne kaldığını görün." Grey'in üvey annesi, üç ve dört numaralı oğulları arasında bir yerde soğukkanlılığını kesinlikle kaybetmişti.

"Dokuz çocuk çok fazla." Tresham'ın gözlemlerinde bir merak havası vardı ama o sırada yeni evliydi ve şüphesiz bu makamın getirdiği ayrıcalıklardan etkilenmişti.

"Dokuz çok fazla. Tanrım, ya ikiden fazla kız kardeşim olsaydı? Bugünlerde bir kontun kızının çeyiz olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyor musun?" Grey biliyordu -bu hesabı birçok kez yapmıştı-

ve şüphesiz ihtiyaç duyulacak olsa da elindeki fonların yarısı bile yoktu.

Tresham ayağa kalktı. Grey gömlek kollu, manşetleri arkaya dönük, yeleği ise stilden ziyade rahatlık için seçilmiş sade bir maviyken, o son derece şık giyinmişti. Tüm yelekleri maviydi, çünkü sade altın aksesuarlar maviyle iyi giderdi ve yine de aralarında favorileri vardı.

Tresham, "Bir dükün kızı için nelerin gerekli olduğunu öğrenmeye çalışıyorum," dedi. "Diana'yı kendi kızım gibi yetiştireceğim ve Seraphina da yakında ortaya çıkacak." Yeni Bayan Tresham bu birlikteliğe bir kız ve bir kız kardeş getirmişti ve Tresham doğal olarak her ikisinin de masraflarını üstlenmişti.

Doğal olarak onun için.

Emlak ofisinde dolaşırken Durdle Door'un bir resmine hayranlıkla bakmak için durakladı. "Sanatçısı kim? Bu tipik bir deniz manzarası değil."

"Ben boyadım. Ama asıl yetenek kardeşim Oak'ta." Oak, Dorset sahilinde sanki bir ejderha denizden su içiyormuş gibi görünen tuhaf oluşumda elini hiç denememişti. "Benim yerimde olsaydınız, mali durumunuzu iyileştirmek için ne yapardınız?"

Tresham, Dorning Hall'un manzarasına doğru ilerledi; manastır kalıntıları uzakta ufalanıyordu.

"Ben bir çiftçi değilim Casriel ve senin durumun çoğunlukla tarımsal. Bazıları arazilerin satılmasını öneriyor ama sizin durumunuzda bu araziler gelir getiriyor. Diğerleri ise yatırım yapmak için borç almayı öneriyor. Bir akran olarak, ödenmemiş borçlar yüzünden hapse atılamazsınız, bu yüzden strateji özellikle riskli değil, ancak siz onurlusunuz, bu da ticari bir girişimden sırf maliyetli olduğu için asla vazgeçmeyeceğiniz anlamına geliyor."

Eğer Jonathan Tresham'ın kontluğun mali durumunu nasıl düzelterceğine dair bir fikri yoksa, o zaman bu muamma çözülemezdi.

"Para için evlenmekten bahsetmiyorsun."

Tresham'ın bir sonraki dikkat dağıtıcı şeyi, çocukken Grey için yapılmış bir dizi çoban kavalıydı. "İnsan bariz olanı söylemek istemiyor Casriel. Bir unvana sahipsin, çözücüsün, doğrudan bir varisin yok ve sezon için Londra'dasın."

Grey bir önceki baharda tüm sezonu tamamlayamamıştı. Evini çok özlemişti ve ev partileriyle yüzleşecek cesareti yoktu. Londra'nın sadece kokusu bile -at pisliği, kömür ve çamur- geçen yılın tüm başarısızlıklarını geri getirmişti.

Babama dönüşüyorum. "Unvan avcıları ve çöpçatanlar seni tuzağa düşürmeye çalışırken onları izledim," dedi Grey, Tresham'ın elinden pipoları almak için ayağa kalkarken. "Bir dükün varisi ya da marki değil de sadece bir kont olduğum için minnettar olmak için bir neden buldum. Bunlar kırılğan ve manevi değerleri var."

Tresham'ın bakışları Grey'in kurutma kağıdının ortasındaki rakam yığınınına takıldı. "Evlenmene hiç gerek yok. Eğer bir kontun bol miktarda yedekleri varsa, o da rahmetli babanızdı."

"Hayatını ağaçlarla iletişim kurarak geçirmekten başka bir şey istemeyen biri."

"Ne oldu?"

"Ben oldum." Yalın bir gerçektir ve İngiliz aristokrasisi ya da mevkisi ne olursa olsun flört eden çiftler arasında alışılmadık bir gerçek bile değildi. Annemle babamın flört etmemesi dışında.

Tresham ne diyeceğini bilemiyordu, bu her yerdeki kontlar için küçük bir zafer olmalıydı ama kapıya vurulan bir tıkırtı o anı kesintiye uğrattı.

"Girin."

Uşak odaya girdi ve selam verdi. "Bir hanımefendi sizi görmek istiyor lordum. Bir arp getirmiş."

Grey kollarını sıvadı. "Eğer kanatları ve halesi varsa, evde olmadığımı söyleyin."

Tresham homurdandı. "Lord Hazretleri bir kontes arıyor ve göksel şefaatçiler tarafından dikkati dağıtılamaz."

Crevey, Dorset'teki çizmecici çocukluğundan beri Dorning ailesine hizmet etmişti. Kadının adını ihtiyatlı davranmak için sakladığına şüphe yoktu.

"Ona aile salonunu göstereyim lordum ve mutfağa güzel bir tepsi göndermelerini söyleyeyim. Onu bekletmek istemezsiniz."

"Güzel mi?" Tresham bu centilmenlik dışı soruyu sordu.

"Seni ilgilendirmez." Grey düz altın kol düğmelerini manşetlerine geçirdi, ancak elinde olmadan Kontes'in

Canmore onu ziyarete gelmişti. Ondan hoşlanıyordu ama ona kur yapmamalı ve onu yanlış yönlendirmemeliydi.

"Neden resmi salonda değil?" diye sordu Tresham. Crevey, Grey'e bir bakış gönderdi, eğildi ve geri çekildi.

"Resmi salon caddeye bakıyor." Grey paltosunun içinde omuz silkti. "Eğer bir hanımefendi beni çağırırsa, misafirimin kimliğini yoldan geçenlere duyurmaktansa ziyareti gizli tutma seçeneğini tercih ederim."

Tresham, Grey'in ellerini bir kenara itti ve ceketinin düğmelerini iliklemeye başladı. "Bu evlilik işine tamamen yanlış yaklaşıyorsun."

"Kaç haftadır evlisiniz?"

"Ben çocukluğumdan beri bir dük varisiyim. Hayatının geri kalanını onsuz geçirmeyi hayal bile edemeyeceğin bir hanımla evlenmelisin. Eğer o da seninle aynı şartlarda evlenirse, her şey yoluna girecektir."

"İşe bir listeyle ve dullar arasından bir danışmanla yaklaşan bir beyefendiyi hatırlıyorum. *Kriterleri*, bir programı, bir hedefi vardı ve duygulara dayalı eşleşmeleri tamamen göz ardı ediyordu."

Tresham geri çekildi ve kollarını iki yana açtı. "Şimdi şu adama bir bakın. Hayata karşı hayırsever, karısına ve ailesine bağlı, insanlığın dostu."

Grey, şömine aynasındaki yansımasını incelerken, "Ve hak etmediği iyi talihi konusunda çok alçakgönüllü," diye mırıldandı.

Tresham, "Bu arada yeleğin çok kötü," dedi. "Size terzimin adını verebilirim."

Ama adama ödeyecek parası yoktu. "Mavi gözlerime çok yakışıyor. Çabaların için teşekkürler Tresham ve insanoğlunun yanağına benim için kocaman dostça bir öpücük kondur."

Grey, Tresham'ı ön kapıdan uğurladı ve adımlarını aile salonuna doğru çevirdi; hanımefendinin ona yeniden akort edilmesi için başka bir arp getirmiş olabileceğini umuyordu. En eski mavi yeleğini rahatlık için ve ayrıca ona hanımefendinin gözlerini hatırlattığı için seçmişti.

Anlaşıldığı üzere umutları suya düşmüştü. Arp tam bir felaketti ve Leydi Canmore ortalıkta görünmüyordu. Bayan Fredericka Beauchamp Hazretleri'nin Freddy Teyzesi- Grey'in en sevdiği

Okuma koltuğuna oturdu ve ona katılana kadar çay tepsisinin yarısını devirdi.

"Casriel," dedi, elinde yarım bir bisküvi vardı. "Otursana. Bu kötü durumda ama senin bunu düzeltebileceğine güvenim tam. Bu bisküviler çok kuru. Yorgun bir yaşlı kadına bir fincan çay ver, ben de sana arkadaşım ile ilgili her şeyi anlatayım."

Casriel, Tresham'ın figürlerine dönmek, atını ziyaret , bisküvi ve sandviten daha fazlasını içeren bir yemeğe oturmak istiyordu. Onun yerine Bayan Beauchamp'ın karşısındaki yere oturdu.

"Hanımefendi, sizi görmek bir zevk. Bana şu küçük güzelliği anlatın, eminim paylaşmaya değer bir hikayesi vardır."

Bayan Beauchamp bisküvisini bitirdi, çayından bir yudum aldı ve Grey'in öğleden sonraki bir saatini alan bir okumaya başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

"Casriel o kadar da kötü biri değil," dedi Drusilla, "hem o bir kont."

Anastasya koridorda, yatak odalarının kapısının karşısında asılı duran aynanın önünde durdu ve düşünceli bir ifade takındı. "Lord Hazretleri müzik hakkında bir şeyler biliyor. Bunun bir centilmenlik özelliği olmasına izin vermeliyiz."

"Kaşlarını çatma," diye önerdi Drusilla. "Şüphecilikten ziyade dalgın bir nitelik istiyorsun."

"Bunun gibi mi?" Anastasya dudaklarını büzerek tekrar denedi, bakışları aşağıya doğru, gözleri ciddiydi.

"Aynen öyle. Düşünceli, sanki beyefendiyle paylaşmaya tenezzül etmeden önce sözlerinizi ölçüyormuş gibi."

Anastasya onu aynanın yanına çekti. "Sen yap."

Düşünceli İfade'yi mükemmelleştirmek için birkaç dakika harcadılar. Anastasia ifade ve bakış cephaneliğine büyük önem verirken, Drusilla yelpaze, eldiven ve şemsiye dilleri konusunda uzmandı. Her iki kız kardeş de doyurucu bir öğle yemeğinin önemli olduğunu düşünüyordu, çünkü annemle babam öğle yemeğini birlikte yiyorlardı ve bu, aynı odada uzun süre kaldıkları nadir zamanlardan biriydi.

Drusilla, "Dün akşam sitemkâr bakışına ihtiyacın yoktu," diye gözlemledi. "Lord Casriel'in görgü kuralları çok iyidir."

"Sanırım bunu da bir centilmenlik başarısı olarak kabul etmeliyiz. Ayrıca yarım düzine erkek kardeşi var ve hepsinin sağlığı yerinde. Ona bir yedek sağlamaya gerek yok."

"Ama insan acınacak bir nesne olmak istemiyorsa bunu yapmalı."

Anastasya ürperdi. "Böyle bir kaderden bahsetmek bile sindirim sistemimi altüst ediyor, ama sonra düğün gecesi fikri..." Casriel söz konusu olduğunda bir leydinin yapması gereken bir şey olmayan, dürüstçe tedirgin ifadesini takındı. Casriel, kontluk döneminin iri yarı bir örneğiydi ve bu, bir hanımefendinin faytona binerken yardıma ihtiyaç duyması için iyiydi ama bir hanımefendi o örnekle evliyse o kadar da iyi değildi.

Drusilla, "Annem düğün gecesinin çabuk bittiğini söylüyor," diye mırıldandı. "Dorset'teki aile konağını ziyaret eden birini tanıyor muyuz?"

"Biz ama Dru, annem ikizlerin aileden geldiğini söylüyor."

"Ve ikizlerin bir kadının vücuduna neler yapabileceğini biliyoruz." Annem bu konuyu uzun uzun anlattı. Drusilla kahvaltı salonunun dışındaki aynanın yanında durakladı. "Bugün iyi görünüyoruz. Keyifli bir akşam geçirdikten sonra iyice dinlendik."

"Kabul edilebilir demek fazla ince bir nokta olur Dru."

"Öyle mi? Casriel'in yeterince iyi olduğunu düşünmüştüm. Müzik hakkında konuşabiliyor, Leydi Fogerty'nin manzaraları hakkında bir şeyler biliyor ve kardeşi de çok çapkın."

"Flört edenlerle arkadaşlık etmekten hoşlanmamamız gerekiyor, sevgili kardeşim. Bunun bizi nereye götüreceğini biliyorsun."

Drusilla en küçük parmağıyla perçemlerini kabartırken, yeni çıkan çilleri kontrol etmek için yansımasına baktı. Çillerin bir sorun haline gelmediğinden emin olmak için cildini çiğ patatesle düzenli olarak ovuyordu.

"Flört doğrudan Harabe'ye götürür," dedi Drusilla. "Ruin'in Bath'ın dışında bir köy ya da başka bir kaplıca kasabası olduğundan şüpheleniyorum."

Uşak onları her zamanki sakın ifadesini takınmış olan annelerinin iki yanına oturttuğunda hâlâ bu düşünceye gülümsüyorlardı; babaları ise ilk kez yemeğini *Londra Gazetesi'nin* arkasından almıyordu.

"Sevgili kızlarımın akşamlarını bir kontla paylaştıklarını duydum," dedi babam. "Aferin, canlarım."

Anastasya uşak çekilene kadar bekledi, çünkü yemek *ailece* yeniyordu. "Lord Casriel'in bizim dikkatimizi çekmediğini söylediğini sanıyordum, baba."

"Annen beni bu adam hakkındaki fikrimi yeniden gözden geçirmeye ikna etti ve annenin ne kadar ikna edici olabileceğini biliyorsun."

Annem sakın sakın çayını yudumladı. "Casriel'in binlerce dönüm arazisi var ve vicdanlı bir ev sahibi olduğu söyleniyor, zavallı kiracıları aşırı büyümüş çitler ve akan çatılarla boğuşmaya terk eden bazıları gibi değil."

Babam jambonunu kesiyordu. "Dorningler eski ve saygın bir ailedir. Kız kardeşlerden biri, yine eski ve saygın bir aile olan Kettering'lerden biriyle evlendi. Dorning'in yedeği bir Haddonfield ile evlendi. Lord Casriel'in bağlantıları her şeyin üstünde."

Her şeyin ötesinde, babam iyi bağlantılara değer verirdi ve görünüşe göre Casriel'inkileri araştırıyordu ya da annem araştırmıştı.

"Kontun çok güzel gözleri var," dedi annem. "Dorningler o güzel gözleriyle efsanedir."

Annem bir erkeğin gözlerine hiç önem vermezdi ama kızlarının iyi bir evlilik yapmasını çok isterdi.

"O bir servet avcısı," dedi Drusilla, annem onun son derece sade olan kravatına hayranlık duymasın diye.

"Onu dikkate almamamız gerektiğini söylemişsiniz," diye ekledi Anastasya, oysa dün gece annem Lord Hazretleri'nin davetini kabul edip onunla ve kardeşiyle oturmalarını söylemişti. Eve dönerken, bir hanımefendinin hiçbir beyefendinin bir toplantıdan dışlanmamasına özen göstermesi, durumu iyi olmayanlara nezaket göstermesi ve başka saçmalıklar hakkında yorumlar yapmıştı.

Bu sabah, Lord Casriel'in güzel gözleri ve iyi bağlantıları vardı.

"Talih avcısı çok kaba bir terim." Annem kendine biraz daha çay doldurdu, sonra demliği Drusilla'ya uzattı. "Mali durumunu araştırmadan önce doğasının uygun olup olmadığını belirleyelim.

Ben kızlarımla mutlu olmak için."

Ve mutluluk, herkesin bildiği gibi, iyi bir konumda olmaya bağlıydı. Unvanlı erkeklerle evli hanımların durumu çok iyiydi. Babamın unvanı yoktu, bu da kızına kafasını kurcalayan bir şey bırakıyordu.

Yine de babam, George II döneminde gemicilik girişimlerine yatırım yapan kendi atalarının bir sonucu olarak bir servete sahipti. Başka bir deyişle, Arbuckle'lar eski para sahibi değillerdi ama son derece saygın ve hali vakti yerinde insanlardı.

Büyükbaba Arbuckle bir değil üç tane malikane satın almıştı ve bunlardan ikisi ikizlerin olacaktı. Ailenin dünyadaki konumunu daha da yükseltmek için Arbuckle'ların bir unvanla bağlantı kurmaları gerekiyordu. Drusilla ve Anastasia bu dersi, her gece dualarında İyi Kral George'u hatırlamaları öğretilmeden önce öğrenmişlerdi.

"Tencereyi uzat, Dru," dedi Anastasia. "Bir erkeğin doğasının kabul edilebilir olup olmadığını nasıl anlarız?"

Babam gazeteyi eline alırken annem, "Onunla vakit geçiriyorsun," dedi. "Sohbet ediyorsun, dans ediyorsun, mümkünse akşam yemeği valsinin tadını çıkarıyorsun. Davetiyeleriniz üzerinde düşündüm ve birkaç değişiklik yapmaya karar verdim."

Mama davetiyeleri, Wellington'ın muhtemelen levazım subayının raporlarına getirdiğinden daha fazla dikkatle değerlendirdi.

"Bu akşam Henderson'ların kart partisine katılacak mıyız?" Drusilla Bay Xerxes Anderson'dan hoşlanıyordu, her ne kadar üniversiteden tekrar gönderilmiş olsa da.

"Muhtemelen," dedi annem. "Yarın akşam Bowlers'ın balosuna katılacağın kesin. Genç bir bayanın bulabileceği en iyi arkadaş grubu değiller ama iyi insanlar ve servetlerinin arttığı söyleniyor."

Başka bir deyişle, babamdan daha zengindiler. Daha da önemlisi, Lord Casriel'in orada olması muhtemeldi.

Drusilla yüz hatlarına Neşeyle Kabul Edilebilir İfadesini yapıştırırken, Anastasia da aynı bakışı benimsedi.

"Topa bayılırım," dedi Drusilla.

"Kim sevmez ki?" Anastasya parlak bir gülümsemeyle ekledi. Bıçağını ve çatalını alıp tabağındaki et parçasına doğru ilerledi.

Drusilla da aynı şeyi yaptı, ama gerçekten de taşaklar sıkıcı olmaya başlamıştı, unvanlı adamlar sıkıcı olmaya başlamıştı ve sahte duygular ifade etmek için tasarlanmış aptal suratlar takınmak gerçekten de sıkıcı olmaya başlamıştı.

Kâhya tekrar içeri girdiğinde GREY emlak ofisine geri dönmüş, ceketini çıkarmış, kol düğmelerini çözüyordu.

"Bir hanımefendi sizi görmek istiyor lordum. Öğle yemeği tepsiniz mutfaktan yukarı geliyordu. Onu geri gönderdim ve aşçıya daha fazla çay ve keke ihtiyacınız olacağını söyledim."

Daha fazla çay ve kek düşüncesi Grey'in midesini bulandırdı. "Teşekkür ederim," dedi ve omuz silkerek ceketini giydi. "Hanımefendi size bir kart verdi mi?"

"O ."

Doğrudan ruhunuza bakıyormuş gibi görünen güzel mavi gözleri var mı? "Bu görüşmeden sonra öğleden sonra evde ziyaretçi kabul . Yazışmalarım kendi kendine cevap vermeyecek."

"Çok iyi, lordum." Crevey geri çekildi, adımları iğrenç bir şekilde hızlıydı.

Şüphesiz Bayan Arbuckle Grey'i bizzat incelemeye gelmişti. Önceki akşam hayatının en uzun doksan dakikasını ikizleri küçük konuşmalar ve iltifatlarla besleyerek geçirmişti. Genç hanımların aptal mı, kurnaz mı, yoksa her ikisi birden mi olduğunu bilemiyordu ama anneleri odanın diğer ucunda oturmuş, yelpazesini yanağına vururken Grey'e spekülâtif bakışlar göndermişti.

Bu görüşmeyi öngörülen iki bardak çayla sınırlayacak ve sonra Tresham'ın derlediği rakamlara geri dönecekti. Bone kurdeleleri aşkına o bir konttu ve gün boyu skandal suyu dökmek dedikoducuların ve çöpçatanların işiydi.

Grey yeleğini çekiştirdi, sabır için dua etti ve kendini aile salonuna bıraktı. Arayan kişi odanın diğer ucundaydı ve sırtı ona dönüktü. Omurgasının çizgisi ve omuzlarının duruşu hoşnutsuzluk ve kararlılık ifade ediyordu.

Kadının ensesi adamın dikkatini çekti, fazlasıyla kadınsı ve çekici görünüyordu.

"Leydi Canmore, memnun oldum."

Döndü ve hoşnutsuz bir mürebbiyenin pozuna geri dönmeden önce reverans yapacak kadar kollarını indirdi. "Lordum. Beni görmeniz ne güzel. Fazla vaktinizi almama gerek yok."

"Bu öğleden sonra acil bir işim yok ve çay tepsisi yolda. En azından benimle bir fincan içebilecek kadar uzun kalmayacak mısınız?"

Kapitone beyaz bir spencer ile gül rengi sade bir elbise giymişti. Bu kıyafet sarı saçlarını ve mavi gözlerini güzel bir şekilde ortaya çıkarıyor ve Grey'in dikkatini vücudunun mükemmelliğinden kesinlikle uzaklaştırmıyordu. Hanımefendileri minyon tiptiydi ve zarif kıvrımları vardı. Grey'in aklına, boş otururken bile sessizlikten müzik çıkaran, güzelce oyulmuş bir arp geldi.

"Buraya çay içmeye ve havadan sudan konuşmaya gelmedim," diyerek pencereden uzaklaştı. "Özür dilemeye geldim."

"Hangi konuda bir özür borçlu olabiliriz ki leydim?"

Eteklerini kanepeye geçti ve ortadaki yerini aldı. "Teyzem yine başını belaya soktu, değil mi?"

"Yine mi?"

"Lütfen oturun lordum ve beyefendi şaşkınlığı taklidi yapmanıza gerek yok. Freddy Teyze'yi hayatım boyunca tanıdım ve bahardaki bir gergedan kadar nezaket sahibidir."

"Şaşkınlığım gerçek," dedi Grey, kanepenin en yakınındaki berjer koltuğa oturarak. Yaşlı Bayan Beauchamp'ın çenesi ve burnu gergedana çok az benziyordu. "Teyzeniz çok hoş bir hanımefendi ve egzotik bir av hayvanına nasıl benzetilebileceğini anlayamıyorum. Belki siz açıklayabilirsiniz?"

Leydi hazretleri büyük bir iç çekti ve bu iç çekiş, ispanyoletinin dikişlerini ve Grey'in öz disiplininin sınırlarını zorladı. Leydi Canmore'un cazibesıyla bu kadar meşgul olacak kadar salon hizmetçisine vurulmuş bir okul çocuğu değildi ama ona duyduğu çekim sadece fiziksel de değildi.

Leydi Canmore aldatmaya, hatta yüzeysel etkileşimleri yumuşatan ve kibar toplumdaki yaşamı kolaylaştıran sosyal çeşitliliğe bile yabancıydı. Ne neşeli bir duldu ne de kalıcı olarak yıkılmıştı.

kederle. Kendi koşullarındaki kadınlara yüklenen klişe rollerin hiçbirini kabul etmeyerek hayatına devam etti.

Düzgün bir şekilde etiketlenip bir kenara atılamazdı ve Grey onun bu özelliğine büyük saygı duyuyordu.

"Teyze giderek zorlaşıyor," dedi Leydi Canmore. "Her zaman kararlı bir kadın olmuştur, ama öyle olması da gerekirdi. Son zamanlarda bir hedefe kilitlendi ve tüm tehditler, tartışmalar ve dikkat dağıtmalar işe yaramıyor. Yetimlerinden birini daha senin üzerine yıktı, değil mi?"

Grey'in zihni ona Leydi Canmore'un son derece uyanık bir anne olacağı gibi tamamen alakasız bir düşünceyi sundu.

"Sanki birilerinin ıskartaya çıkardığı çizme çocuk için ömür boyu sorumluluk almışım gibi konuşuyorsunuz. Benden sadece hasarlı bir arpa bakmamı istedi leydim."

Kontes dimdik oturdu. "Bu *sadece bir arp* değil. Freddy Teyze'nin bir gündemi var, sizinle tartışmaktan utandığım bir gündem."

"O zaman yapma. Biraz ilgiye ihtiyacı bir müzik aleti için elimden geleni yapacağım ve o da bir iki hafta içinde arpını geri alacak. Kimsenin herhangi bir gündemi kabul etmesine ya da tartışmasına gerek yok."

Kontes bir dakika daha kalmaktansa pencereden kaçacakmış gibi görüldüğünde çay tepsisi neredeydi?

"Çöpçatanlık yapıyor, lordum."

"Eğer çöpçatanlık büyük bir suç haline geldiyse, Mayfair'in yarısı yakında Newgate'e yerleştirilecek." Bu gerçekleşirse, bir varis bulmak daha da zorlaşacaktır, ama ah, huzur ve sessizlik...

"Doğuştan sahip olduğun iyi huylar, teyzenin hilelerini görmeni engelliyor. *Aramızda* bir eşleşme yapmak istiyor."

Grey, centilmenlik üzerine yazılmış hiçbir kitapta bu açıklamaya uygun bir cevap bulamazdı. "Bu fikir sizi rahatsız mı ediyor?"

"Elbette... hayır. Bu şekilde değil ama evet. Bu fikri rahatsız edici buluyorum." Kontes ayağa kalktı ve pencerenin yanındaki yerine geçti. "Teyzemin ya da bir işime karışmasına ihtiyacım yok."

Açık tenli bir kadın, ev sahibine sırtını dönse bile yüzünün kızardığını gizleyemezdi.

Belki de en iyisi buydu. Tüm aptalca fantezileri ve endişeleri ortadan kaldıracak açık bir tartışma. Grey ayağa kalktı ve pencerenin önünde kontese katıldı; görev ve nezaketin ağırlığı ruh halini bozuyordu. Bahçe ilkbaharın son günlerinin ihtişamına bürünüyordu; duvarda beyaz ve pembe güller açıyor, yürüyüş yollarını kalp otları çevreliyordu.

Bahçede güneş ışığı ve kuş sesleri vardı. Grey, hanımefendiyle birlikte oturup en sevdiği Fransızca şiirleri okumasını dinlemeyi çok isterdi. Bunun yerine, onunla bir yetişkin gibi konuşuyor, ona bir fincan çay ikram ediyor ve servet avına çıkıyordu.

"Bayan Beauchamp bana haftanın her günü farklı bir kırık arp bırakabilirdi ve bunun bana sizin ilginiz üzerinde hak iddia etme hakkı verdiğini asla düşünmezdim. Gençliğimde arp çalmaya gerçekten tutkundum ve ara sıra müzik odası projesi yapmak hoş bir eğlence."

Hanımefendi yüzünü ona dönmüştü, güneş ışığı saçlarındaki tüm vurguları buluyordu - altın, bakır, kızıl, buğday. Onu resmetmek bir gün batımını resmetmek gibi olacaktı, binlerce ayrıntı bir araya gelerek unutulmaz bir izlenim yaratacaktı.

Kontes, "Freddy Teyze'yi tanıımıyorsunuz," dedi. "Bath'a gidecek ve en son enstrümanı tamir ettirdiğinizde size bir not göndererek onu benim evime bırakmanızı söyleyecek. Bana bir başka yaralı arp gönderecek ve onu size bırakmamı söyleyecek."

Hanımefendinin kullandığı hafif ve zengin gardenya kokusu, Londra'nın pis kokusu arasında bir zevk vahası gibiydi. Grey her zaman gardenyaları sevmişti ve babasının bu ismi bir kız çocuğuna yak olmasından dolayı rahatlamıştı.

Kontes gerçekten sinirlenmişti ve bu onun adına Grey'i rahatsız ediyordu. "Teyzenizin ne kadar alçakça işler şimdi daha iyi anlıyorum; ülkenin dört bir yanına kırık arplar gönderiyor, sizi bir iki kez ziyaret etmemi ve beni kabul etmenizi bekliyor. Böylesine rezil entrikalar çevirdiği için utanmaz çuvalın boyunduruk altına alınması gerekir."

Leydi Canmore mavi gözlü topunun tüm şiddetini ona yöneltti. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapıyorum, aynı zamanda içtenlikle hayranlık duyuyorum. Dün gece, Arbuckle ikizleri sanki dünyanın en büyük şaraplık üzümüymüşüm gibi her iki yanımda beni sıkıştırırken, Haydn flüt sonatının berbat bir yorumuna katlandım. Kadınlıklarını daha iyi göstermek için programlarını bırakmadıkları zamanlarda, doğrudan kulağıma Fransızca bir şeyler fısıldıyorlardı. Bu saçmalığa şahit olmanız, saçmalığı utançla yaldızladı. Sosyal çağrılar ve hasta arıları içeren çöpçatanlık, kıyaslandığında düpedüz onurlu görünüyor."

Grey onu incelerken Leydi Canmore da onu inceledi. Kız öğrenci değildi, ama Grey'i herhangi bir sosyete kızının çekebileceğinden daha fazla cezbeden bir canlılığı ve özgüveni vardı.

"Gücenmediğimi söylediğimde..."

"Evet, leydim?"

"Ben-" demek istemedim.

Açıklamak üzere olduğu şey lanet çay tepsisi tarafından kesildi.

Crevey eğilip geri çekilirken Grey, "Teşekkür ederim," dedi. Hanımefendi kanepedeki yerine oturdu ve Grey de kanatlı koltuğuna geçti. "Çayınızı nasıl alırsınız?"

"İstemiyor musun?"

Onu eğlendirmişti ve onun bu muzip gülümsemesini ne kadar da seviyordu. "Sanırım bu görevi rutin olarak yerine getirmeniz isteniyor. Ben olgun yaşta bir bekârim ve eğer birinin çayımı doldurmasını bekleseydim, hiçbir İngiliz'in katlanamayacağı kadar acınası, çaysız bir hayat yaşardım."

"İki şekerli, süt yok."

Grey çaya baktı ve demlenmesi gerektiğine karar verdi. "İfadenizden şaşkınlığınız anlaşılıyor leydim."

Eldivenlerini çıkardı ve yanındaki minderin üzerine koydu. "Neden balo salonlarını dolduran diğer erkekler gibi olmadığınızı anlamaya çalıştım. Bekârlığınız kesinleşti, değil mi?"

Ona kek tabağını uzattı. O da limon kremalı olanı seçti.

"Rahmetli babam hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Pastanın bir köşesini ısırdı. "Çok sayıda küçük kardeşin olduğunu biliyorum. Altı ya da yedi?"

"Sekiz, beş bekâr erkek kardeş dahil." Ve bakmakla yükümlü olduğu tek kişi de onlar değildi. "Babam bir botanikçiydi. İsimleri de bu yüzden."

"İsimler, lordum?"

"Kardeşlerim Daisy, Jacaranda, Oak, Ash, Valerian, Hawthorne, Sycamore ve Willow."

Ellerinin tozunu aldı. "İsminizin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Merakı onu memnun etmişti. Soruyu soruşundaki hızlı tavır da onu memnun etti. "Ben Gri Birch Hallowell Runnymede Dorning olarak vaftiz edildim ve siz...?"

"Saygıdeğer Marie Maude Purvis Canning. Gülebilirsiniz, ancak Maude kısmı konusunda gizlilik yemini ettiniz."

Ona bir fincan çay doldurdu, ona bu güveni verdiği için eğlenmekten çok duygulanmıştı. Gülmedi ama yine de gülümsedi. İki topak şeker ekledi ve tabağın üzerine bir kaşık koydu. "Size birinin adı mı verildi leydim?"

"Freddy Teyze'nin rahmetli kız kardeşi. Maude Teyze çocuğu olmadan öldü ve bana bir yetkinlik bıraktı. İsmi bana onunla bir bağ kurmamı sağladığı için çok minnettarım." Çayını karıştırdı ve bir yudum aldı. "Peki ya sen? Sana birinin adı mı verildi?"

"Bu da bizi botanikçi babama geri götürüyor. Ben ve birkaç kardeşim onun en büyük tutkusu olan İngiltere ormanlarının adını aldık. Ülkenin bir ucundan diğerine gezerdi ve Dorning Hall'da İngiltere'nin dört bir yanından gelen fidanlarımız var. Aile onun için sonradan düşünülmüş bir şeydi, sanki çocuklar bir meyve bahçesinin kenarındaki gönüllü fidanlar gibi fidanlıkta ortaya çıkıyordu. Hayatımın büyük bir bölümünde babam beni şaşırttı."

Pastasını bitirdi. "Bu da bir noktada onun bir muamma olmaktan çıktığını gösteriyor."

"Babam evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı hiç planlamamıştı. Kontluğun zengin olmadığını fark etti ve unvanın kendisinden daha iyi durumda olan bir kuzenine geçmesini planladı. Onun planının ne kadar akıllıca olduğunu şimdi anlıyorum, dünyaya başlangıç yapması gereken küçük kardeşlerim varken ve kontluğun bunu sağlamak için çok az imkânı varken. Eğer sadece

Kendimi düşünecek olursam, koyunlarımı yetiştirmekten, komşularıyla ve kiracılarımla iyi ilişkiler kurmaktan ve bir kış akşamı tarım broşürleri okumaktan memnun olurdum."

Çayından bir yudum daha aldı. "Genç bir kadıken, sadece memnuniyeti küçümserdim. Şimdi..."

Grey'e hiçbir sosyetenin veremeyeceği bir gülümseme verdi. Teselli edici, tatlı, biraz da hüzünlü. Bir kadının gülümsemesiydi, bir kızın değil.

"Aşk için evlendim," dedi, "ve mevkimin çok üstündeydim. Kocam bir kontun varisiydi. Ben de papaz açık sözlü kıızıydım. Onun için çıldırıyordum ve bunun tek nedeni akli başında herkesin bu evliliği onaylamaması değildi."

Grey onun bir papaz evinde büyüdüğünü bilmiyordu. "Peki ya tekrar seçmek zorunda kalsaydın?"

"Pişman değilim lordum. Ben kocamı tüm hatalarına rağmen sevdim, o da benim hatalarıma rağmen bende bir şeyler gördü. Memnun değildik ama değer veriyorduk. Çay içmiyor musunuz?"

Grey kendine bir fincan doldurdu. Çay iştahı Michaelmas'a kadar kapanmıştı ama bu sohbet -biraz kişisel, skandal olmayan- bir zevkti.

Ayrıca bir eziyet. "Ben çoğu ailenin damat olarak onaylayacağı türden bir adamım. Karımın ve çocuklarımla geçimini sağlayacağım, unvan , Dorset'teki arazime iyi bakılıyor ve doğam ılımlı. Kimse kızını benimle evlendirdiğine pişman olmayacak ama yine de..."

Onun elini okşadı. "Hayatını olduğu gibi seviyorsun. Çoğunlukla ben de hayatımı seviyorum. Yine de kimse seni yalnızlık konusunda uyarmıyor, değil mi?"

Ne yalnızlığı? Ancak bu soru Grey'in zihninde daha yeni şekillenmişti ve o zaten cevapları biliyordu. Fiziksel gücünün doruğundaki bir adamın yakın bir arkadaşı olmamasının yalnızlığı - sadece para karşılığında onun ilerlemelerine tahammül istekli bir metres değil, onu çekici bulduğu için onu seçen bir kadın.

Kontesi olmayan bir kontun yalnızlığı.

Güvenebileceği ya da ailenin sevinç ve sıkıntılarını tartışabileceği bir ortağı olmayan bir aile reisinin yalnızlığı.

Sevdiği aile bireylerinin birer birer aile koltuğunu terk edip başka ufuklara yelken açmasını izleyen bir kardeşin yalnızlığı. Ne yalnızlık ama.

"Bunu sormamalıydım." Leydi Canmore çay fincanını bıraktı. "Bu soruyu küstahça değil de retorik bir soru olarak kabul edin. Freddy Teyze'nin küçük planlarıyla sizi rahatsız etmemesi ve beni utandırmaması konusunda hemfikir miyiz? Ona karşı sert olmalısınız lordum. Ona işlerin yoğunluğunun ve sosyal takviminizin yükümlülüklerinin onun yetimlerinden daha fazlasını almanıza izin vermediğini söyleyin."

Grey, Freddy Teyze'nin ziyareti boyunca kek yiyerek daha da kötüleştirdiği açlığını görmezden gelerek çayını yudumladı.

"Bana gönderdiği son projeden keyif almıştım, bundan da keyif alacağım. Arpların zevk verdiğine inanıyorum ve kralın son yaşamla ilgili hikâyelerini dinlemek hoşuma gidiyor. Rahatım gibi önemsiz bir şey uğruna bir yaşlıyı geri çeviremem."

Leydi Canmore ayağa kalktı. "Çok nazıksınız lordum, ama centilmenliğiniz konusunda da inatçısınız. Daha fazla vaktinizi almayacağım ve çay ve sohbet için teşekkür edeceğim."

Grey ayağa kalktı, kadının gülümsemesi onu tedirgin ediyordu. "Kırdım mı?"

Onu kapıya kadar geçti, elleri mandalın üzerinde çarpıştı. Kadın geri çekildi ve adam kapıyı onun için açtı.

"Nasıl hakaret edileceğini bildiğinden şüpheliyim."

Bu da bir şekilde Leydi'nin gözünde bir günah ya da muhtemelen bir hayal kırıklığıydı. Grey ona ön kapıya kadar eşlik etti ve kendi kendine, eğer Leydi Canmore ondan memnun değilse, bunun hayatını kolaylaştırdığını söyledi.

"Ziyaretiniz için teşekkür ederim, teyzenizin arpını onarmayı bitirdiğimde kendisine bizzat iade edeceğim."

Elbisesiyle aynı gül renginde bir şemsiye büfenin üzerinde duruyordu. Grey, sanki daha fazla bir şey söylenmesi gibi hissederek ama bunun ne olduğunu bilmeden şemsiyenin üzerinden geçti.

"Gitmeden önce Lord Hazretlerine bir gözlemde bulunmayı önerebilir miyim?" Pusuda bekleyen hiçbir hizmetçi yoktu, Crevey bile. "Elbette."

"Sen halinden memnun bir bekarsın, bu yüzden değişiklik fikri doğal olarak tedirgin edici ama yine de burada, Londra'da bir gelin bulmaya oldukça kararlı görünüyorsun."

"Evli olmadığımı gizlemedim." *Bir gelin bulmaya kararlı* olsa da, uygun bir bekarın tam olarak nasıl tanımlanmak istediği değildi. Yüceltilmiş bir koyun çiftçisi için atılganlık söz konusu olamazdı, ama centilmen, sağlam, *onurlu*... Bunun yerine bu nitelikler akla gelebilirdi.

"Eğer geleceğinizde evlilik varsa," dedi hanımefendi, "o zaman yanlış kadınla evlenmenin huzurunuzu azaltacağını, ancak doğru kadınla evlenmenin neşenizi artıracağını önerebilir ? Size iyi günler dilerim."

Kadın reverans yaptı, adam eğildi ve sonra hanımefendi gitti, bekleyen bir uşak merdivenlerin dibinde ona katıldı.

Bu neyle ilgiliydi? Grey, Leydi Canmore'dan hoşlanıyordu ve ondan etkilenmişti ama onun kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığından ya da kendisine ilgi duyup duymadığından emin değildi. Doğru kadınla da evlenebilirdi, yanlış kadınla da evlenebilirdi ama her ne pahasına olursa olsun zengin bir kadınla evlenmeliydi.

Ve her kim olursa olsun, Casriel'in bir sonraki Kontesi Leydi Canmore olmayacaktı.

LADY ANTONIA MAINWARING zengindi, çekiciydi ve Her seferinde bir balo, kart gecesi ve tekne partisinde aklını kaybediyordu. "Bay Anderson bu geliyor," Beatitude, Leydi Canmore, mırıldandı. "Dinlenme odasına gidiyoruz."

Antonia kontesin kollarını bağlayıp onu merdivenlere doğru çevirmesine izin verdi. "Dinlenme odasına zaten iki kez gittik ve ikisinde de duyduğumuz tek şey dedikodu oldu."

"Ama ikimiz hakkında değil, bu yüzden o geziler boşa gitti."

Kontes, Bowlers'ın balosundaki izdihamda acele ediyormuş gibi görünmeden ilerleme becerisine sahipti. Antonia'dan daha ufak tefekti - çoğu kadın öyleydi- ve İngiliz donanması gibi

İspanyol Armadası, çeviklik ve amaç, büyüklük ve gücün başaramadığını başardı.

"Gerçekten de kendinle ilgili dedikoduları dinlemek için mi dinlenme odasında gizleniyorsun?" Antonia merdivenlerden yukarıya doğru süslü bir şekilde ilerlerken sordu.

"İnsan bilgi sahibi olmalı. Yaşlı Abigail'im, bir kontun varisiyle nişanlandığımda bunu kafama kazıdı. Ayrıca Londra'daki leydimin hizmetçisinin, sosyal bir akşamda merdivenlerin altında eğlenmek yerine dinlenme odasında beklemesi gerektiğini söylemişti. Göz önünde olan bir hizmetçi hem akranlarım arasında hakkımda çıkan dedikoduları bastırabilir hem de dikkatsiz kişilerin iftira dolu yorumlarını yakalayabilirdi."

"Portrelere hayran olalım ya da oynayalım."

Leydi Canmore bir generalin soğukkanlılığıyla aşağıdaki balo salonunu inceledi. "Güvendesiniz. Bay Anderson dalgalı denizlerdeki bir midye gibi Bayan Drusilla Arbuckle'ın koluna yapıştı."

Tanrıya şükür. "Benden yedi yaş küçük anlamsız bir adam neden onun davasını dikkate alacağımı düşünsün ki?"

Leydi Canmore'un bakışları sempatikleşti. "Sizden yedi yaş küçük olduğu için mi?"

Bu hem dürüst hem de doğrudu. "Ben bir kontun kızıyım, kendi servetim var. O ise kömür asilzadesinin elleri dolaşan küstah bir köpeği." O elleri Antonia'nın üzerinde hissetmek, iyi bir kütüphanesi olan güzel, sessiz bir rahibe manastırını cazip göstermeye yeterdi.

"Nefesi kötü kokan kömür ağasından iyidir. Küstah köpek yavruları bile hayal kurabilir ve küstah oldukları için genellikle kendi isteklerinin yerine getirilmesini hayal ederler. Herhangi birinin adresini kabul etmeyi düşünüyor musunuz?"

"Şu anki durumumdan memnunum," diye yanıtladı Antonia, iskele camları ve deniz manzaraları arasında bir koridordan geçerlerken. "Benim yaşımda çok az kadının arzulayabileceği bir bağımsızlığım var ve fonlarımı uygun gördüğüm şekilde yönetiyorum. Hayır kurumlarım, edebi ilgi alanlarım, kuzenlerim var..."

"Ve elinize salyalarını akıtan bir köpek sürüsü," dedi leydim, oymalı bir kapının kolunu çevirirken. "Bazıları senin durumunu kıskanabilir, dostum."

"Yeniden evlenmedin."

Leydi Canmore'un güzel yöntemleri vardı. Gülümsemesi hoş ve dostçaydı, hareketleri zarıftı, yürüyüşü hanımefendiceydi ama standart İngiliz güzelinden daha kıvrımlıydı. Antonia tüm bunları kıskanıyordu ama aynı zamanda kontesin sadece bir eşin edinebileceği bilgileri, yatak odasının ötesine geçen ve bir kadına hayat arkadaşı veren yakınlık bilgisini de kıskanıyordu.

Yine de evlilik, bir bayana yakın bir düşman da kazandırabilir.

"Portrelerin arasına sığınan ilk kişi biz değiliz," dedi Leydi Canmore, uzun duvarın yarısında uzun boylu bir beyefendiye doğru ilerlerken. "Lord Casriel, iyi akşamlar."

"Leydi Canmore, Leydi Antonia."

Kont birkaç hafta önce bir ridottoda Antonia'yla tanıştırmıştı. Antonia her zaman uzun boylu beylere dikkat ederdi, çünkü onlar potansiyel dans partnerleriydi. İlk sezonunda kısa boylu erkeklerle dans etmeye katlanmak zorunda kalmıştı ve onlar da her zaman bütün valsini onun göğsüyle sohbet ederek geçirmişlerdi.

"Lordum." Antonia'nın reveransı kibardı, Leydi Canmore'un ki ise bir şekilde zarıftı. "Sanırım sanattan hoşlanıyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtladı. "Peki ya sen?"

Adam bir lambanın yanında durduğu için Antonia, Dorning'in bakışlarını bu kadar dikkat çekici kılan şeyin ne olduğunu görebiliyordu. Gözleri parlak güneş ışığı altında deniz salyangozu ya da menekşe rengindeydi. Bu renkte gözleri olan başka birini hiç görmemişti.

"İyi bir manzarayı severim," dedi Antonia. "Portreler sevilen bir atayı anmak için iyidir ama salonlarım ve yatak odalarım için kimsenin yüzünün bana bakmasını tercih etmem."

Kontes, Antonia'nın yorumunun pek de zarif olmadığını düşünerek, kırışmamış eldivenlerini düzeltmeye başladı.

"Ben de benzer bir mizaca sahibim," diye cevap verdi Kont. "Londra'daki ofisimde mutlu zamanları ve yerleri hatırlatan bir aile tablosu bulunduruyorum. Leydi Canmore, siz ne tür bir sanatı tercih edersiniz?"

Çekici bir adamdı, çarpıcı derecede yakışıklı değildi, bir altın tanrı değildi, bir züppe de değildi. Saçları kahverengiydi, belki de dışarıda kızıla çalışıyordu. Sesi kültürlüydü ve bas değilse de baritundu.

O bir konttu. O da bir kontun kızıydı.

Antonia bu değerlendirmeleri yaparken, Leydi Canmore çoğu portredeki pohpohlamanın aksine karikatürlerin dürüstlüğü hakkında gevezelik ediyordu, ki bu Antonia'nın aklına gelmeyecek bir şeydi. Üçlü olarak odanın bir ucundan diğerine dolaştılar ve pencere kenarında sohbet etmekte olan yaşlı çift galerideki turlarını tamamlayamadan oradan ayrıldı.

"Akşam yemeği valsi yaklaşıyor," dedi Kont. "Siz biri henüz bu dansı yapmadıysa, belki benimle eş olmayı düşünürsünüz?"

Ne kadar kibar, ne kadar güler yüzlü ve centilmendi.

Antonia kabul etmeden önce kontes konuştu. "Sanırım hanımefendileri bu valsi henüz kimseye teklif etmedi."

Leydi Canmore'un neşesi biraz zorlama mıydı?

Casriel gülümsedi, ifadesinde en ufak bir flört belirtisi yoktu. "Benim de bir partnerim yok leydim. Bu onuru bana bahşeder misiniz?"

Burada saklanıyor muydu, yaşlı bir çiftin ona refakat edeceği bir yerde mi gizleniyordu? "O zevk bana ait lordum. Leydi Canmore, bize balo salonuna kadar eşlik eder misiniz?"

"Sanmıyorum," dedi kontes, kıskanılacak bir zarafetle tekrar reverans yaparak. "Vals yapmaya kalkışmadan önce kuaförümün iyi durumda olduğundan emin olmalıyım. Müziğin keyfini çıkarın."

Antonia kontu dans pistinde yetenekli olduğunu bilecek kadar sık gözlemlemişti. Ayrıca centilmendi, unvan sahibiydi, fena görünmüyordu ve uzun boyluydu. On birinci yaş gününden beri Uzun Meg olarak anılan bir kadın için uzun boy önemliydi.

Öyleyse neden Kont'un davetinin kendisine değil de Kontes'e yönelik olduğunu düşünmüştü? Ve aptallara tahammülü olmayan kontes, aptal olmadığı her halinden belli olan bir adamı neden reddetmişti?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beatitude parmağını şöminenin üzerinde gezdirerek, "Çok kötüydün Freddy Teyze," dedi. Parmağının ucunda bir leke oluşmuştu, bu da Teyze'nin hizmetçisinin bir kez daha azarlanacağı anlamına geliyordu. "Yıllardır bozuk olan aletleri tamir etmesi için bir konta yalvarmamalısın."

Fredericka Beauchamp zamanında çok güzel bir kadındı, o zamanlar moda salkım söğüt gibi, çocuksu bir vücut yerine düzgün vücutlu kadınları tercih ediyordu. Daha sonraki yıllarda Freddy tombullaşmıştı ve Beatitude onun kucaklamalarına bayılıyordu. Aynı anda hem yumuşak hem de sert olan bu sarılmalar, kafur ve mine çiçeği kokularıyla kokuluydu.

Freddy Teyze her yıl biraz daha küçülüyor gibiydi. Sarılmaları hâlâ şiddetliydi ama kemikli bir hal almıştı ve Beatitude ona sevdiği bir yeğen gibi sarılmaya cesaret edemiyordu.

Freddy Teyze, beni bırakma. Beatitude yatılı okula sürgün edildiğinde ve teyzesi papaz evine nadiren uğradığında da aynı ricada bulunmuştu. *Beni bu neşesiz, ruhumu her seferinde bir vaazla ezen azizlerin arasında bırakma.*

"Kötü biri değildim, Addy mine," diye cevap verdi Freddy Teyze, örgü şişlerini tıkırdatarak. "Casriel'in ailesini tanırdım. Hoş bir çiftti, gerçi Kont bahçecilikle uğraşmaktan dikkati biraz dağılmıştı. Çok değil. İlk ve ikinci eşinden, hepsi de o güzel gözlere sahip bir alay çocuğu oldu. Şu anki unvan sahibi

çok ciddi. Babasının odak noktasını almış ama bunu herhangi bir tutkuya değil tamamen göreve yöneltmiş."

Casriel arp konusunda tutkuluydu. Beatitude bir şamdanın dibini yokladı ve daha fazla toz buldu. "Lord Hazretleri bir yetişkin ve onun seçimlerine saygı duymalısınız." *Ben de öyle yapmalıyım.*

"Sevgili Addy, benim eğlenceyi seven, sıcakkanlı kızım nereye gitti? Roger arabasını o çukura düşürdüğünde senin tüm neşeni de yanında mı götürdü?"

Pencerelerin de iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı, kömür tozu Londra'da kronik bir sorundu. Ayrıca salon da pek temiz kokmuyordu. Halıların dövülmesi ve bolca kurutulmuş lavanta serpilmesi, perdelerin ise mine çiçeği keseleriyle bağlanması gerekiyordu.

"Ben dul bir kadınıym," dedi Beatitude. "Kocamı seviyordum. Keder bakış açımızı değiştirir." Gerçi kocası ona hiç Addy ya da sevgilim dememişti.

Teyze güldü, neşesi kuru ve kağıt gibiydi. "Ben senden daha uzun süredir dulum, canım. Ben de sevgili kocamı seviyordum ve evet, dulluk bizi değiştirir. Bizi kızgın rahibelere dönüştürmesine gerek yok."

"Kızgın değilim." *Bir rahibe kadar bekar olmama rağmen.*

Teyze örgü şişlerini bıraktı, ayağa kalkmaya çabaladı -sandalyenin kollarından kendini güçlkle kaldırdı- ve odayı geçti.

"Efendimiz, yakında ödülüne kavuşacağım. Lütfen bana kalan zamanı en sevdiğim yeğenim için endişelenerek geçirmeyin."

Teyze o kadar ufak tefek, o kadar solgun ve çelimsizdi ki, sanki bir zamanlar olduğu kız onu içten içe rahatsız ediyordu. "Bana her sezon bu konuşmayı yapıyorsun teyze."

"Her sezon değil. Roger gideli üç yıl olana kadar bekledim. Casriel'den hoşlanıyorum. Bir kadın bir erkekten hoşlanabilir ve karşılığında bir erkek de ondan hoşlanabilir. Casriel arp için yazılmış hemen hemen her melodiyi ve enstrümanı işlemenin tüm stillerini bilir. Bana kemanını bir dram viski için satan bir aptal hakkında küçük bir İskoç havası söyledi ve konser salonunun iyi bir yeteneği kaçırdığını fark ettim. Onun birinci sınıf bir manzara ressamı olduğunu biliyor muydunuz?"

Senin için şarkı söyledi. Addy şalı teyzesinin omuzlarına doladı. "Senin yarı yaşında bir adamla arkadaş olabilirsin. Benim seçeneklerim daha sınırlı."

"Tam tersine. Sağduyulu olmanız koşuluyla, seçenekleriniz benimkilerden daha fazla. Casriel'in sağduyulu doğduğundan şüpheleniyorum."

"Sen ise yaramaz bir çizgiyle doğmuşsun."

"Büyüyünce tıpkı benim gibi olmak istiyordun." Teyze berjer koltuktaki yerine geri döndü ve iç çekerek minderlere yerleşti. "Ölümlü yüz yüze geldiğinde, Addy kızım, evde şal örerek daha fazla akşam geçirmiş olmayı dilemeyeceksin."

"Artık ölümden bahsetmeyin lütfen ve Casriel Kontu'nu harp yoluyla çöpçatanlık yapmaya zorlamayın. Benimle ilgileniyor olsaydı, bu ilgisini belli etmek için bolca zamanı olurdu."

Teyze örgüsünü aldı ve şalın tamamlanmış kısmını dizlerinin üzerine yerleştirdi. İplik, Addy'nin aklına Casriel'in gözlerini getiren yumuşak, lavanta mavisiydi, ama sonra her şey Kont'u akla getirdi. Addy rahmetli kocasına vurulduğundan beri hiçbir erkeğe böylesine asi bir saplantı duymamıştı.

"Casriel senin evlendiğin o çocuk gibi değil," dedi teyze, iğneler tıkırdayarak. "Roger, anlaşılabilir bir seçim ve çekici biri olmasına rağmen çocukluğun ayrıcalıklarına sarıldı. Casriel bir erkek. Sırf sen parmağını oynatıyorsun diye gelmeyecektir ve zaten gülerek de gelmeyecektir."

"Erkekleri baştan çıkarma konusunda ne zaman uzman oldun?"

Teyze Addy'ye özellikle ciddi bir bakış attı, iğneleri aynı sabit ritimle hareket ediyordu. Mitolojiden bir parça Addy'nin hayal gücünü zorluyordu; belki de Kader, ölümlülerin yaşam sürelerini hesaplıyordu.

"Günlerimi paylaşacak bir yoldaşım olmadan onlarca yıl yaşama konusunda uzmanım, genç bayan. En azından bu konuda büyüyünce benim gibi olmayacağından emin ol."

Bu salvo, sessizce teklif edildiği için daha da yıkıcıydı. "Casriel'in paraya ihtiyacı var teyze. Şu anda pek param yok ve asla da olmayacak."

Freddy Teyze yarım yamalak yapılmış şalı ters çevirdi. "Para, bir insanın takdir edebileceği tek zenginlik biçimi değildir. Bütün aristokratlar

Aslında başlarının üzerinde yüzyıllarca ayakta kalacak bir çatıları, işleyecek sıradan bir insanın kavrayabileceğinden çok daha fazla toprakları, tavan aralarını dolduran sanat hazineleri ve bazı hanlardan daha iyi konaklama sağlayan ahırları varken paraya ihtiyaçları vardır. Paraya ihtiyacı yoktur, sadece ister."

Eğer Casriel Kontu para için evleniyorsa, o zaman Para. "Hiç evlenmek istemiyor."

Addy odanın içinde bir tur daha attı ve hizmetçiye bir nasihatten daha fazlasının verilmesi gerektiği sonucuna vardı. Bir tehdit zamanı gelmişti. Halının dövülmesi, tüm odanın iyice tozunun alınması gerekiyordu ve yaşlı bir kadının gününü güzelleştirmek için bahçeden çiçek getirilmemişti. Bakımsızlığın bir sonraki aşaması rutubetti ve bu aşamadan sonra bir ev çok kısa sürede çökebilirdi.

"Lord Casriel bana babasının da evlenmek istemediğini söyledi," dedi Addy, ocağın yanındaki bir çizime daha yakından bakarak. "Bu ben miyim?" Çizimi daha önce fark etmemişti ya da belki de sergilenmemişti. "Bu benim."

Beatitude'un genç versiyonu biraz daha ince, biraz daha kıvraktı ve ışıltı ışıltı bir mutluluğu vardı. Fredericka'ya olan benzerliği gülümsemesinden ve gözlerindeki sıcaklıktan belliydi.

"Bunu kim yaptı?"

Teyze cevap vermedi ve iğneleri sessizleştirdi.

Bir görüşmenin ortasında uyuyakalmıştı, bu yakın zamana kadar nadir görülen bir durumdu. Belli ki çöpçatanlık yaşlı kadını çok yormuştu. Addy iğneleri teyzesinin elinden aldı, şalı katladı, böylece iğneler üstte kaldı ve hepsini teyzesinin örgü sepetinin üzerine koydu.

"Yakında yine geleceğim," dedi Addy, teyzesinin yanağını öperek.

Teyze'yi ziyaret etmek bir sevgi işine dönüşmüştü. Addy'nin en yakın arkadaşı ve akrabasıydı ama artık ölüyordu.

Addy, kâhyanın salonuna haber vermeden girerek affedilmez bir suç işlemiş ve bir kovma emri çıkarmış, ancak kâhyanın, Bayan Beauchamp'ın özel salonunda kimsenin temizlik yapmasına izin vermediği ve hizmetçiler gizlice toz almaya çalıştığında bunu fark ettiği yönündeki güvencesiyle bu durum engellenmiştir.

Addy, "Yine de tozlan," dedi. "Teyzenin ziyaretçileri varsa, salonunun durumundan utanacaktır ve eğer salonu bir

utanç verici, zaten onlara ev sahipliği yapmayacak."

Hizmetçi şapkası çıkana kadar reverans yaptı. Addy evin geri kalanını inceledi ve hizmetçinin dürüstçe konuştuğunu gördü. Evin büyük bir kısmı temiz ve düzenliydi. Sadece teyzenin zamanının çoğunu geçirdiği yatak odası ve oturma odası ihmal edilmişti.

Belki de Bath'a bir yolculuk daha yapmak gerekiyordu. Bu ürkütücü düşünce Addy'nin aklına, uşağıyla teyzesinin verandasının merdivenlerinin dibinde buluşurken geldi.

"şimdi nereye, leydim?"

"Eve, Thiel. Bir günde ancak bu kadar sosyalleşebiliyorum ve bu akşam bir kart partisine katılmam bekleniyor."

"Yine de dışarıda olmak için güzel bir gün, hanımefendi. Londra ilkbaharda en iyi şekilde kendini gösterir."

Bir uşak genellikle işvereniyle sohbet etmezdi ama Thiel, Roger'ın ölümünden öncesinden kalmaydı. Roger'la birlikte Canmore kontluğunun koltuğundan gelmiş ve Addy dul kaldığında oraya dönmeyi reddetmişti. Muhtemelen ondan beş yaş büyüktü, uşakların olması gerektiği gibi yakışıklı ve neşeliydi.

Addy ondan hoşlanıyordu. Yas tutmayı ilk ertelediğinde, ondan hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmiş, eğer hoşlanma bir spelasyon konusuysa, bunun değil, can sıkıntısı ya da daha rahatsız edici başka bir duygu olduğunu dşnmşti.

Casriel'den etkilenmişti -bunda hiç şüphe yoktu, daha da acısı- ve onun da kendisinden etkilendiğinden şüpheleniyordu. Lord Hazretleri herhangi bir yoldan çıkmış dürtüye boyun eğmeyecek kadar düzgün biriydi.

Addy'nin evine yaklaştıklarında Thiel, "Görünüşe göre misafiriniz var," dedi.

Uzun boylu bir beyefendi yürüyüşe çıkıyordu. Standart gündüz kıyafetleri giymişti - pantolon, yelek, sabahlık, silindir şapka, basit bir düğümle kravat, süsleme yoktu. Ancak yürüyüşü centilmence değildi.

Bu adam seçtiği varış noktasına saunter'lardan ya da bebek arabalarından çok önce varacaktı. Bir gün içinde kilometrelerce yol kat etmeyi bekleyen ve tam olarak nereye, ne zaman ve kimin eşliğinde varacağına karar veren bir adamın amacıyla hareket ediyordu.

"Lord Casriel." Addy reverans yaptı.

Şapkasını çıkardı ve doğru bir derinlikte eğildi. "Leydim. Bana birkaç dakikanızı ayırabilerseniz minnettar olurum."

"Elbette." Addy kontun koluna girdi ve Thiel ön kapıyı açmak için merdivenleri tırıs tırıs çıktı. Lord hazretlerinin her zamanki güler yüzlü tavrı yerini Addy'ye Bayan Palmyra Whitling'in sözlerini hatırlatan bir ciddiyete bırakmıştı.

Casriel bir çocuk değildi.

"Çay için zili çalayım mı?" Thiel, lord hazretlerinin şapkasını ve bastonunu aldıktan sonra Addy sordu.

"Çaya gerek yok. Sizinle özel olarak konuşmak isterim."

"Bu taraftan." Addy onu resmi salonuna değil, kişisel oturma odasına götürdü. Onu en sevdiği sanat eserlerinin ve rahat mobilyalarının arasında görmek istiyordu, evin arka tarafındaki sessizliği istiyordu.

"?" Casriel sordu. Soru neredeyse şiddetliydi. "Ben iyiyim, ya sen?"

"Sağlığım yerinde, teşekkür ." Gözlerini kadına dikti. "Kendisine uygun bir kadın bulmak için bir çöpçatanın hizmetine ihtiyaç duyan Tresham gibi değilim."

Bu ilginçti. "Ama kızgınsın." "Hayal kırıklığına uğradım leydim."

"Benimle mi?"

"Senin yüzünden."

" duymalı mıyım?"

Casriel bir elini gür kestane rengi saçlarında gezdirdi. "Muhtemelen hayır, ama bayanlar söz konusu olduğunda bir beyefendi asla emin olamaz."

"Oturabilir miyiz?"

"Uzun süre kalamam."

"Ama söyleyeceklerini söylemeden gitmeyeceksin, o yüzden bu bitirelim, olur mu?"

Grey aptallıkla kararlılık arasında gidip gelirken, KONSEY CESARETİNİ KAYBETMİŞTİ. Kötü uyumuştı, sonra da sabahın ilk ışıklarıyla birlikte atı parkta bir nal fırlatmıştı. Güzel bir dört nala koşu olması gereken şey, Mayfair'in sokaklarında, teatral topallama sanatını mükemmelleştirmiş bir iğdişin çektiği bir yürüyüşe dönüşmüştü.

Grey yazışmalarıyla ilgilenmeye çalışmıştı çünkü Dorning Hall'dan gelen kâhya raporlarını iki hafta geriden takip ediyordu ama Sycamore yeni iş girişimini tartışmak niyetiyle yanından geçip gitmişti. Sabah boşa geçmişti ve kulüpteki öğle yemeği küçük bir teselli gibi görünmüştü.

Ha. Grey, koridorun karşısındaki kumarhanede dün gece içilen sigaranın kokusu hâlâ sinmiş yemek salonunda bifteğinin tadını çıkaramamıştı. Kapıdan çıkarken bahis defterine göz atmak gibi bir hata yapmıştı ve günü denemekten imkânsıza dönüşmüştü.

Hanımefendi pencerenin yanındaki berjer koltukta kadınsı bir memnuniyet portresi çizerek oturdu. Güneş ışığından korkmadığı belliydi ama bu düşünce aklına bir soru getirdi. *Neyden* korkuyordu? Soğukkanlılığını ne bozabilirdi? Başını yastığa koyup uykunun gelmesini beklerken onu meşgul eden neydi?

Sen değil, eski .

"Kulübüm bir defter tutuyor," dedi Grey, havadan sudan konuşmak yerine. "Defter her türlü bahsi kaydeder." Adımlarını hızlandırmak istedi ama bu küçük salon ona herhangi bir yönde iki adım atma imkânı veriyordu. Eşyalar rahat ve güzeldi, aynı zamanda dikkatsiz bir kont tarafından kolayca parçalanabilecek kadar da narindi.

Şöminenin üzerinde yaldızlı pastel renklerle boyanmış bir dizi porselen figür yer alıyordu: gülen bir çoban çocuk, hasır şapkalı bir kız ve eteklerine sevgiyle kıvrılmış bir kaz, yalınayak ve küçük bir ineği güden başka bir kız. Koleksiyonda koyunlar ve burnunda mavi bir kelebek olan beyaz bir eşek de yer alıyordu.

Bir Mayfair kontesi için tuhaf, pastoral seçimler ve bunları görmek Grey'in öfkesini yatıştırmaya yardımcı oldu. Bu, Grey'in Londra'daki görevi tamamlandığında dönebileceği Dorset'teki ev çiftliğinden bir dizi sahne olabilirdi.

"Bir bahsin konusu musunuz?" Leydi Canmore sordu.

"Hepsi de yeni ve uygunsuz olan bir dizi bahsin konusuyum."

Hanımefendi sanki bir el iskambil kâğıdını inceliyor, neyi atıp neyi tutacağına karar veriyor gibiydi. "Hayatın zevklerini coşkuyla benimseyen bir adamla evliydim. Gebe kalmanın mekaniğine aşinayım. Sokağın karşısında ve üç kapı ötede, benimkiyle kıyaslanabilecek yaşta güzel bir kadının sıradan bir baş belası olduğunu biliyorum. Sabah odamdan, onun işletmesine kimlerin patronluk tasladığını görebiliyorum. Kimin bütün geceyi orada geçirdiğini ve kimin yarım saatten kısa bir süre içinde girip çıktığını biliyorum."

Grey figürleri hayranlıkla seyretmeyi bıraktı. "Hassas olmama gerek olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Kocam aşırı derecede içmeyi severdi. Azot ve afyonla uğraşırdı ve ara sıra piposunu benimle paylaşırdı. Purolarını denemem için benimle alay eder ve ilk nefeste neredeyse öksürerek kendimi mahvettiğimde kahkahalarla gülerdi. Bana yaramaz şiirler okurdu ve karısının yanında kendine saklamadığı kötü bir hayal gücü vardı."

Bu okuma Grey'in diğer kanattaki koltuğa oturmasına neden oldu. Hanımefendinin bu adamı özleyip özlemediğini, kötü alışkanlıklarından dolayı yargılayıp yargılamadığını ya da her ikisini de yapıp yapmadığını bilemiyordu.

"Öyleyse lordum, bana bu bahislerden bahsedin."

Grey bunu yapmak istemiyordu ama kulüpten çıkarken yanından geçen birkaç tanıdığının bilmiş sırtışlarına katlanmak zorunda olduğu sonucuna varmıştı.

"Bahislerin bazıları sadece kaba, Kral George'un doğum gününden önce bir Arbuckle'a evlenme teklif edeceğime dair bahisler. Diğerleri daha az masum."

"Aylak, zengin erkeklerin eğlencelerine hoş geldiniz lordum. Kendi adıma, genellikle bahislerin kendisinden çok içerdiği meblağları müstehcen buluyorum."

Mükemmel bir nokta. "En çok ilgi gören bahis, Kasabadan ayrılmadan önce seni metresim yapacağımı söylüyor, gelinsiz, biri varsayıyor, ancak bazıları Bayan Sarah Quinlan'a evlenme teklif edeceğime bahse giriyor ve diğerleri Leydi Antonia Mainwaring'in cazibesine güveniyor."

Bu bahisler Grey'i huzursuz ediyordu. Leydi Canmore'la ilgili olanı onu çileden çıkarmıştı.

"*Beni* metresiniz *yapamazsınız* lordum. Bu benim kendim için seçmem gereken bir makam." Bu gözlemini şaşırtıcı bir mizah dile getirdi, tam olarak gülümsemedi ama ses tonuyla neşesini belli ediyordu.

"Kulübümdeki aptallara bu konuda açıklama yapmazsam beni affedersiniz leydim. Bir hanımefendinin iyi ismi her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır. Gün batımından önce bu lanet organizasyondan istifa etmeyi düşünüyorum. Anladığım kadarıyla Arbuckle'lar, popüler olmadıkları ve üçüncü sezonlarında herhangi bir teklif almadıkları için istikrarsız bir durumdalar.

"Bayan Quinlan'ın durumu hakkında bir şey söyleyemem," diye etti Grey, "ama ünlü bir mirasçı olduğundan şüpheleniyorum. Leydi Antonia uzun boylu olmasına engel olamaz, tıpkı benim uzun boylu olmama engel olmadığı gibi, ama yine de defterde görünüşünden hoş olmayan bir şekilde bahsediliyor."

Lady Antidote. Genç kadınlar beyefendiler için sinsi isimler uydurur muydu? Grey öyle olmasını umuyordu, çünkü böyle çocukça numaralar misillemeyi hak ediyordu.

"Siz bir kontsunuz. Yükseklik aynı anda hem erkeksi hem de kadınsı değildir."

Kadının sakinliği onu şaşırtmıştı. "Neden gençliğimi ve yetişkinliğimi kardeşlerimi centilmence davranmaları dövmek, öğüt vermek ve tehdit etmekle geçirdim de Londra'ya geldim ve krallığın işlerini yönetmesi gereken adamlardan bunu, bu... bayağılığı gördüm?"

Kontes bir eliyle eteklerini düzeltti. "Kardeşlerinizin bu bahisleri öğrenmesinden endişe ediyorsunuz."

Evet, gerçi Grey hanımefendi konuşana kadar bunun farkına varmamıştı. "Sycamore her şeyi duyar. Lanet bir ev kedisi gibi, her zaman olmaması gereken bir yerde, her zaman dinliyor ve gizli yaramazlıklar planlıyor. Son zamanlarda, bana kabuslar gördürmeye yetecek kadar yazışma alışkanlığı edindi. Hawthorne, Kasaba'yı Sodom-on-Thames olarak görüyor ve ben de Ash'ten şüpheleniyorum,

Oak ya da Valerian her an bir teftiş turuna çıkabilir. Benden daha iyisini bekliyorlar."

Hanımefendi çenesini avucuna dayamış, pencereden dışarı bakıyordu. "Bir ilişkimiz olabilir."

Grey kelimelerin anlamını tam olarak kavrayamadan cevap verdi. "Hayır, yapamayız - yani, böyle bir girişim kuşkusuz çok hoş olurdu, ama kimse yapmaz, daha doğrusu ben yapmadım, ya da pek yapmadım - bu ne biçim bir öneri böyle, Beatitude?"

Onunla alay mı ediyordu?

Yetişkin bir erkeğin siki ne zamandan beri bir işitme organı haline gelmişti? Onun bu çirkin düşüncesi arzusun kolayca saklanamayacağı bir yerde toplanmasına neden oldu. Grey bir dizini bileğinin üzerinden geçirmeyi düşündü ama Leydi Canmore görünüşe göre çok modern bir evlilik yaşamıştı.

Bacak bacak üstüne atmadı, kıpırdanmadı ya da bir ilişki olasılığının hayal gücünü tüketmesine bir an bile izin vermedi. Bunun yerine, zihninin gölgeli bir köşesinde bir kedi gibi oturdu, patilerini yaladı ve kuyruğunu bilmiş bir şekilde değiştirdi.

"İnsanlar yapar," diye devam etti, kaşları atık. "İlişkileri olur, özellikle de birbirlerinden hoşlanan insanların. Leydi Bellefonte'un balosundan eve dönerken bana eşlik ettiğinizden beri size büyük saygı duyuyorum."

Bu konuşma, Grey'in atı da dahil olmak üzere, evli kardeşi Willow'la sürahinin alt çeyreğinden içerken yaptığı tartişmalar da dahil olmak üzere hiç kimseyle yaptığı bir konuşmaya benzemiyordu.

"Size son derece saygı duyuyorum leydim, bu yüzden sizinle bir ilişki yaşamayı reddediyorum." Grey onun dekoltesine bakmadı, gerçi o da kadının geri kalanıyla birlikte bu bolluğa değer veriyordu. Bu durum hem komik hem de zcyd. Bir yetişkindi, onu delicesine arzuluyordu, ona büyük saygı duyuyordu ve görünüşe göre kadın onu sakıncalı bulmuyordu. Bu şartlar altında bir flört başlayabilirdi. ama olmadığı için.

"İlişki yok o zaman," dedi, sanki kadife bir kumaşı tülbente tercih ediyormuş gibi. "Sanırım geriye sıcak bir dostluk kalıyor, eğer dedikodulara kulak asacaksak."

"Sıcak arkadaşlık nedir?" *Sıcak* bir *arkadaşlık*, muhtemelen bir hanımefendiyle gündelik hayatta görülmek gibi kamusal işkenceleri içeriyordu.

sohbet etmek, onunla bir sette oturmak, belki de araba geçidi sırasında onu arabayla gezdirmek.

Grey at arabası geçit töreninden, ayak çürümesine ve körelmiş makas bıçaklarına duyduğu nefreti aşan bir tutkuyla nefret ediyordu.

"Çok zahmetli bir şey düşünmüyorum," diye cevap verdi leydim. "Whist'te sana ortak olurum, akşam yemeği valsinde benimle ayağa kalkarsın. Sabah erkenden birlikte ata binebiliriz ve başkalarının senin zekana ve benim gülümsememe hayran kalacağı bir yerde biraz flört edebiliriz. Freddy Teyze bunları duyarsa çok sevinir ama onun saçma düşüncelerini cesaretlendirmemelisin. Amacımız birbirimize karşı samimi ve iyi niyetli davranmamız ve birkaç hafta içinde başka bir bahsin kulübünüzdeki soytarıların dikkatini çekmesi."

Onunla vals yapmak, günün ilk ışıklarıyla atlı yolların sisli güzelliği arasında onu görmek, bir iskambil masasının üzerinden ona bakmak, oynanan ellerle ilgili ince sinyaller göndermek...

"Diğer hanımlara karşı nasıl davranmamı tavsiye edersiniz?"

"Oh, hemen hemen aynı. Bayan Quinlan orijinal biri olsa da dul değiller, bu yüzden sizden talepleri daha az olacak. Freddy Teyze her zaman boş konuşmaya verilecek en iyi yanıtın hiç yanıt vermemek olduğunu söyler ve birçok Mevsimi atlatmıştır."

Grey muhtemelen bu özdeyişi yıllar boyunca kardeşlerine savurmuş ve bu yüzden her biri tarafından sırayla yumruklanmayı hak etmişti. "Hâlâ o lanet olası aptallar kulübünden istifa etmek istiyorum."

Leydi Canmore onun bileğini okşadı. "Yaşlıtlarına iyi bir örnek olmaya mahkûmsun. Azizlik nankör bir yükür ama benim gibi bir arkadaşın olması hoşuna gidebilir."

Grey'in zihnindeki kedi bu düşünce karşısında mırıldandı. Zihinsel olarak azgın hayvanı en yakın pencereye doğru dürttü. "Benimle arkadaş olmak hoşuna gidecek mi?"

"Sanırım öyle olacak, gerçi hanımlar değişken fikirleriyle tanınırlar."

"Benimle alay ediyorsun." Kimse Casriel Kontu'yla dalga geçemezdi. Onun bunu umursadığından emin değildi. "Sıcak dostluğumuza nasıl başlayacağız?"

Kadın ayağa kalktı ve Grey de onun gibi ayağa kalktı. "Bu geceki kart partisine katılıyor musun?"

"Öyleyim."

"Sevinçten havalara uçmuş gibi görünmemeye çalışın lordum. Gecenin ikinci yarısında size eşlik edeceğim ve dostların yaptığı gibi üç kuruşluk meseleler için didişeceğiz."

"Seninle *tartışacak* mıyım? Bir beyefendi bir hanımefendiyle tartışmaz." Kadın adamın kravatını düzeltti. "Korkarım tartışmak zorundasınız."

"Böyle bir nezaketsizliğe düşmeyi reddediyorum-" Onunla *didişiyordu* ve kadın ona sırtıyor, onu *okşarken* kendinden memnun görünüyordu. "Pekâlâ, biraz dostça atışalım."

Onunla kollarını birleştirdi ve ön kapıya kadar eşlik etti. "Eğer tekrar düşünmek istersen, bana haber ver."

"Yeniden düşünmek mi?"

Şapkasını uzattı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Olay hakkında elbette. Bu tür maceralarda pek tecrübem yok ama insan temel şeyleri unutmuyor. İlk birkaç buluşmayı atlattıktan sonra oldukça iyi idare edebileceğime eminim."

Minx. Kocasını ne şanslı bir adamdı. "Eğer yeniden düşünürsem, bunu ilk öğrenen sen olacaksın." Bu garip görüşme boyunca *Minx* fazlasıyla sakin, kendinden emin ve çekici davrandığı için Grey ona doğru eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen de aynı şeyi yapacağına söz vermelisin - sıcak bir arkadaşlıktan daha fazlası hoşuna giderse bana haber ver."

Parmaklarını adamın öptüğü noktaya dokundurdu. "Anlamsız girişimlere pek ilgi duymayan bir adam için takdire şayan bir flört bu. Kendimi etkilenmiş sayıyorum."

Ama ayartılmamıştı, bu da rahatlatıcı olmalıydı. Onun elinin üzerine eğildi. "Rakiplerimizin kasalarını yağmalayacağımız ve geceyi flört ederek geçireceğimiz bu akşama kadar."

"Yağmacılık kulağa hoş geliyor. Bu akşama kadar lordum."

"PAPA, sana söyledim ve söyledim: Bir baronet ile görüşmeyi reddediyorum ve kesinlikle küflü yaşlı bir şövalyeye razı olmayacağım. Sıradan bir baron da olmaz, bir vikont da pek dikkate alınmaz. Ben bir

En azından Kont. Eğer uygun olan tek marki kırk yaşından küçük olsaydı onu da düşünürdüm ama ne yazık ki o çok yaşlı ve benim hırslarım bile sağduyu ile sınırlandırılmalı."

Charles Quinlan karısına yalvaran bir bakış attı ama Edna tabağındaki bezelyeleri kaşıklamakla meşguldü.

"Belirli bir kontta karar kıldınız mı?" Charles tek çocuğına sordu. Sarah planlarında kendine güvenen biriydi. Ayrıca güzeldi.

Kadının güzelliğı onu şaşırtıyordu, çünkü ne kendisi ne de sevgili karısı özellikle çekici insanlardı. Zengin bir demir tüccarı ve karısının orta yaşlarda nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle görünüyorlardı. Rahat, iyi beslenmiş, iyi giyinmiş. Bayan Quinlan daha genç bir kadinken yakışıklıydı, anne olmadan önce bile matruşka gibi bir vücudu vardı.

Charles onun endamını o zaman da beğenmişti, hâlâ da beğeniyordu ama gece geç saatlerde, özel koşullar altında fısıltıyla söylemeye cesaret edemiyordu.

Sarah, annesinin aksine, muhteşemdi ve çeşitli çarpıcı özelliklerini, tumturaklı bir tekerleme kurma yeteneğıne sahip herhangi bir toy delikanlıdan duymuştu. Parlak samur saçları, mükemmel yüz hatları ve çarpıcı yeşil gözleri kadınsı bir senfonide bir araya geliyordu. Standart İngiliz gülleri onun yanında soluk kalıyordu ve o gülümsediğinde, bekârlar yaptıkları işi bırakıp seçeneklerini yeniden gözden geçiriyorlardı.

"Tereyağına uzat," diye tersledi Sarah. "Hassasiyeti olan hiçbir hanım tereyağı olmadan bezelyeye katlanamaz ve hayır, henüz özel bir kont seçmedim."

Edna, üzerinde Q harfi olan bir tabak tereyağına Sarah'nın dirseğinin dibine koydu. "Sevgilim, bu sabah konuştuğumuz isim listesini hatırlıyorsundur herhalde? Sezonun yarısı bitti ve sen de seçimini yapmak isteyeceksin."

Sarah yine üzerinde Q harfi bulunan gümüşten zarif bir bıçağı tereyağı Q'ya sapladı. "Bana tarihi hatırlatmana gerek yok anne."

Charles mutfak eşyalarını bıraktı. "Ya annenize saygılı bir şekilde hitap edersiniz hanımefendi ya da huyunuz suyunuz bir araya gelene kadar masayı terk edersiniz."

sivil bir yemeğin meydan okuması."

Kızını nadiren azarlıyordu -son zamanlarda onu nadiren görüyordu- ama Sarah her geçen hafta, güneşinin üzerine doğduğu küçük kız olmaktan çıkıp, kaprisleri tüm evin ruh halini belirleyen huysuz bir viragoya dönüşüyordu.

Edna tuz mahzeninin yanından geçerken, "Bununla hiçbir şey kastetmedi," diye mırıldandı.

Sarah'nın huysuzluğundan çok Edna'nın durgun tavrı Charles'ın soğukkanlılığını bozuyordu. Sessiz, ağırbaşlı bir hanımla evlenmişti ama yine de birlikteliğe neşe ve eş sevgisi getirmişti. Edna'nın danışmanlığı birçok açıdan değerli olduğunu kanıtlamıştı, ancak şimdi *evet-evetlere* ve *tabii ki-evetlere* indirgenmiş görünüyordu.

"Kolay mı sanıyorsun," diye başladı Sarah, "her gece seçkinlerin önünde geçit töreni yapmak? En sevdiğiniz bestecileri, yılın tercih ettiğiniz mevsimini ya da en lezzetli buz çeşidini tekrar tekrar sormak? Benden her saat çekici ve nazik olmam bekleniyor, sade yüzlü bayanlara ve beş kuruş parası olmayan cimrilere karşı bile. Yorgunluğuma ve sinirlerimin gerilmesine rağmen dayanıyorum ve siz beni sanki altı yaşındaymışım gibi azarlıyorsunuz." Ayağa kalktı ve anne babasına buyurgan bir bakış fırlattı. "O zaman odama bir tepsi gönderin, çünkü böyle imkânsız bir ortamda yemek yemek artık cazibesini yitirdi."

Hışım la dışarı çıktı, kapıyı çarptı ve ardında kutsanmış bir sessizlik bıraktı.

Charles kızının dolu tabağını alıp kendi boş tabağıyla değiştirenken, "Ben bir lokma ekmeği olmayan sade bir baydım," dedi. "Bunu rahatlıkla unutuyor."

Edna şarabından bir yudum aldı. "Sevgili çocuğumuz beni hayal kırıklığına uğratiyor. Hiçbir dansı kaçırmıyor ve güzellik konusundaki ünü hızla artarken, görgü kurallarını hatırlama konusunda bocalıyor."

"Belki de kasabadan ayrılmalıyız?" Charles Cheshire'daki geniş arazisini çok seviyordu. Kırsalda doğmamıştı ama doğduğu Manchester'ın giderek kalabalıklaşan çevresi, açık alanları ve açık gökyüzünü daha çok takdir etmesini sağlamıştı.

"Bu noktada geri adım atamayız efendim, aksi takdirde haftalardır yaptığımız çağrılar, sabahlara kadar ayakta kalmamız ve dükkanları satın almamız boşa gidecek."

"Gelecek yıl tekrar deneyemez miyiz?"

Edna ona zayıf bir gülümseme sundu. "Sarah bizi evlatlıktan reddeder. Quimbey'nin varisi bir dulu seçtiği için genç hanımların hepsi kendilerini aşağılanmış hissediyor, hem de unvanlı, zengin, güzel bir dulu değil."

Charles, Sarah'nın son bezelyesini de bitirdi. Aşçı onları güzel bir tereyağı sosuyla hazırlamıştı ama Sarah'nın seçici damağı bunu fark edememişti ve iyi yemek ziyan edilmemeliydi.

"Eğer soyu soku belli olmayan genç bir hanım olsaydım," dedi, "bir dük varisinin mütevazı kökenli bir kadınla evlenebileceği düşüncesi beni oldukça neşelendirirdi."

Edna bir parmak ucunu kadehinin kenarına götürdü. "Sen genç bir hanımefendi değilsin, ben de değilim. Hepsi Jonathan Tresham'ın tacını takmayı hayal ediyordu ve şimdi sezonun geri kalanına bilerek katlanmak zorundalar. Sarah kendini bir sonraki Quimbey Düşesi olmak için en iyi aday olarak görüyordu."

"O zaman Sarah'nın akli dilenmeye başladı. Manchester'daki tüm paraya sahip olsam bile hiçbir dük ailesi bizimle ittifak yapmaz." Quinlan aristokratları kendi türlerine bağlı kaldıkları için suçlamıyordu. İşten anlayan ve değişimden korkmayan adamların arkadaşlığını kesinlikle tercih ediyordu.

Edna içkisini bıraktı ve şamdanın ışığında Charles onun hem bir zamanlar olduğu kızı hem de sosyetenin bıkmış bir eş olduğunu görebiliyordu.

"Bu mavi kanlıların paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu küçümsüyorsun Charles. Arazi kiralari düşmekten başka bir şey yapmadı, çitlemeler bir kralın fidesine mal oldu ve Korsikalı artık fabrikalarımızı gün boyu uğultulu tutmuyor."

Charles, iyi bir kâr elde edebileceği bazı askeri sözleşmeleri kabul etmişti ama geçimi için savaşa bağımlı olmanın cazibesini reddetmişti. Çalışanları o zamanlar homurdanmışlardı, ancak birçoğu şimdi onlar kadar şanslı olmayan kuzenlerinin, ebeveynlerinin ve kayınpederlerinin tek desteğiydi.

"Harcayabileceğimizden çok daha fazla param var. Sarah'yı mutlu edecekse, benimle kaldığın sürece hepsini veririm."

Edna kadehini uzattı ve Charles ona yarım porsiyon daha doldurdu. "Ben bir romantikle evlendim. Sanırım bunu demek istiyorsun."

para."

Kapı kapalıydı -Sarah'nın öfke nöbeti hizmetçiler tarafından duyulmamıştı- ve böylece Charles dürüstçe konuştu.

"Sarah mutlu olmadıkça senin de mutlu olamayacağın sonucuna vardım, Edna. Eğer sen mutsuzsan, ben de mutsuzum. Londra iyi ve güzel ama bize göre değil."

Kendisine biraz daha şarap ikram etti. Bu şüphesiz pahalı bir Fransız şarap garsonu tarafından seçilmiş pahalı bir Fransız şarabıydı. Charles'a göre şarap sadece bezelyeleri yıkamak için bir içkiydi. Bira da aynı işi görür ve daha keyifli olurdu.

"Kimse Sarah'yı doğrudan küçümsemez," dedi Edna. "O bunu göze alamayacak kadar güzel ve siz de çok varlıklısınız. Beyler onunla birlikte görünmekten hoşlanıyor ve o da hoş görünmeye çalışıyor."

"Ama kimse onunla arkadaş değil, kimse de seninle arkadaş değil." Charles ailesini kuzeye ne kadar çabuk döndürebilirse o kadar iyi olacaktı ama Sarah'ya kalsa muhtemelen bir daha Cheshire'a ayak basmayacaktı.

Edna kadehini selamlamak için kaldırdı. "Ünvanlı aileler onun yerleşim yerlerine dostça yaklaşacaktır."

Masa pahalı gümüşler, Fransız porselenleri ve Venedik camlarıyla doluydu. Charles'ın bakış açısına göre bunların hepsi, Sarah arzuladığı şeyi elde edene kadar katlanılması gereken ziynetlerdi. En büyük hazinesi sağ kolunda oturmuş, yemeğini bitiriyor ve ona eşlik ediyordu.

"Sarah'nın hırsı beni bile etkiliyor," dedi. "Alay edilecek, arkasından dalga geçilecek ve parası onların aptallıklarını finanse ederken bile kendi soyundan gelecek üç nesil tarafından standartlardan üzücü bir sapma olarak görülecek ve yine de bir unvana sahip olacak."

Edna elindeki peçeteyle dudaklarını sıvazladı ve arkasına yaslandı. "Belki de bir cit'in güzel kızından bir aristokratın karısına sıçramayı başarabilir. Sarah kendi tarzında kararlı ve kurnaz, ayrıca güzel ve babası da zengin."

Annesi de kararlı ve kurnazdı, Charles'ın bile gözden kaçırabileceği bir şeydi bu. "Ona bir vikont mu buldun?"

"İki olası vikont ve bir de var..."

"Kırk yaşından genç mi? Sefahate düşkün değil mi? Bir unvan için bile olsa, kızımın bir evlenmesine izin vermeyeceğim."

"Casriel Kontu otuzunu pek geçmemiş, akli başında, sorumluluk sahibi, oldukça yakışıklı ve paraya ihtiyacı olan biri. Sarah'yı mutlu edemeyebilir ama onu bir kontes yapabilir. Şu anda bunun mutluluktan daha iyi olduğunu düşünüyor."

Sarah aksini öğrenecekti ama bu kontun kesinlikle varislere ihtiyacı vardı ve çocuklar bir unvanın ve servetin yapamadığını yapabiliirdi.

"Bayan Quinlan, eğer çok büyük bir külfet olmayacaksa, belki de Sarah'nın durumunu özel olarak konuşabileceğimiz bu sade, halsiz beyefendiye merdivenlerden yukarıya kadar eşlik etmek istersiniz."

Ve bu fakir kontu tartışılırdı. Charles onun kaç koyunu, kaç dönümü, kaç fakir akrabası, kaç dişi olduğunu, tüm kötü alışkanlıklarını ve erdemlerini öğrenene kadar bu beyefendiyi düşüneceklerdi. Lord hazretleri sevgili, tatlı Sarah ile evlenecekse bolca erdeme ihtiyaç duyacaktır.

Ve anlaşmaları.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Leydi Canmore'un en kötü halini gördün," dedi Jonathan Tresham, "ve koruyucu içgüdülerin harekete geçti. Bu," -elini daireler çizerek salladı- "bir kadının varlığında bir erkeği etkileyebilecek diğer saçmalıklarla aynı şey değil."

"Benim ışığımdasın, Tresham." Grey, Bayan Beauchamp'ın arpını tamir etmek için Bellefonte Kontu'nun ahşap atölyesine el koymuştu. Çoğu tamir işi gibi bu da ilk bakışta görüldüğünden daha karmaşıktı. En azından Bellefonte'un atölyesinde Grey'in etrafı, dürüst sanayi ve kırsal uğraşlarla ilişkilendirdiği vernik, balmumu ve talaş kokularıyla çevriliydi.

Tresham kıpırdanarak tezgâhın ilerisindeki bir tabureye oturdu. "Maddi durumunuzun o kadar da kötü olmadığını söylediğimde, istediğiniz kişiyle flört edebileceğinizi kastetmemiştim."

"Bir centilmen her zaman istediği kişiyle flört edebilir, yeter ki bunu dostluk ve görgü kuralları çerçevesinde yapsın. Nerede benim-? Çuvaldızımı oynattın. Eğer yüz hatlarınızın şu anki düzenine değer veriyorsanız, aletlerime dokunmayın."

Arpın ses tahtasından mandallarına ve tellerine kadar yeniden yapılandırılması gerekiyordu. Ahşabın kendisi yeterli durumdaydı ama tutkal, vidalar ve teller kurtarılamayacak durumdaydı. Müzik yapmak için arpın rezonansa ihtiyacı vardı ve rezonans da sağlam bir yapı gerektiriyordu.

"Bir müzikalde Arbuckle'larla flört ettiğinizde," dedi Tresham, "kimse bir şey düşünmedi. İyi giyiniyorlar, ama onlarla akıllıca bir konuşma yapılamıyor, bu da geriye flört etmeyi bırakıyor."

"Sanırım kimse onlarla akıllıca bir konuşma yapmaya kalkışmamıştır. Ver şunu bana-" Grey, Tresham'ın oturduğu bankın ucundan yumuşak bir bez aldı. "Arbuckle'larla flört etmedim. Onlar benimle flört etti ya da etmeye çalıştı. Şüphesiz bu görevi çok zor buldular."

"Leydi Canmore sizi herkesin içinde, bir el whistten başka bir şey için birden fazla kez güldürürken. O tatlı bir genç değil, zengin de değil ve -elde keskin nesneler varken bundan bahsetmeye çekiniyor insan-size bir varis sağlayamayabilir."

Grey önündeki bankın üzerine saçılmış parçaları düşündü. Arpi onarmak için çalışması gerekecekti; Leydi Antonia'yı gezdirmesi, kâhyasının raporlarını karıştırması ya da kendisini... Adı neydi? Quintet, Quotient, Quixote? Ah, Quinlan. İşte buydu.

"Bayan Sarah Quinlan hakkında ne biliyorsunuz?"

Tresham derslerinden sıkılmış küçük bir çocuk gibi taburesinde döndü. "*Lasciate ogne speranza, voi ch'entrate*. Ben bile onu düşünmedim."

Buraya girenler, tüm umutları terk edin. Dante'nin cehennem kapısı üzerindeki yazısı. "Genç bir bayan hakkında söylenecek kaba sözler, Tresham."

"O nazik bir genç bayan değil. Babası demir bir asilzade, kendisi güzel ve kibrini kontrol altında tutacak bir kardeşi yok."

Kardeşler kesinlikle bu görevi yerine getiriyordu. "Bazı insanlar aristokrasiye de aynı faktörleri atfediyor - sınırsız kendini beğenmişlik, kibir, gösteriş."

Leydi Canmore kibirli, kendini beğenmiş ya da küstah değildi. Nükteli bir gözlem yaptığında kimsenin onuru zedelenmez, kimsenin duyguları incinmezdi.

"Nedir bu?" Tresham, Grey'in yanında getirdiği bir yığın mektup, fatura ve raporu eline alarak sordu.

"Yazışmalar. İlginç bir İngiliz geleneği. Belki de uzun süre Fransa'da kaldığınız için bu geleneğe aşına değilsinizdir. Bir adam Londra'nın pis kokusunun tadını çıkarmak ve akranlarının dedikodu ve soytarılıklarının tadını çıkarmak için Kasabaya gider. Balo salonlarında ve dizginli yollarda gezinirken tüm kırsal sorunlarını da beraberinde getirdiğinden emin olmak için, kralın postası nazikçe evden sorun, ıstırap ve ağıt paketleri getirir."

Grey bezi balmumu tenekesine sürdü ve arpın omzunun bir parçasını oluşturacak olan akçaağaçtan oyulmuş bir parçanın üzerinde gezdirdi.

"Kralın postası çok etkili," devam etti, "eğer amaç Britanya'nın neresinde olursa olsun bir adamın başına bela olmaksa. Bu onarımı planlamayı bitirdiğimde bu kadar zahmeti kulübüme götüreceğim."

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun," dedi Tresham, Grey'in mektuplarını karıştırırken. "Leydi Canmore, unvanlı bir adamın ticaretle uğraşmaması gerektiğı göz önüne alındığında uygun bir *parti* değil ve mesleğe atıldıklarında desteğinizi bekleyecek birçok genç kardeşiniz var. Leydi Canmore, Lord Davington ona hakaret ettiğinde kalbinin tellerini kopardı ve şimdi de vurulduğunu düşünüyorsunuz. Yaralı güvercin her zaman-

Grey paçavrayı Tresham'ın yakışıklı kafasına fırlattı.

"Davington sadece *hakaret etmekle* kalmadı, *saldırdı* da. Kıyafetlerini yırttı ve ahlaksızca yaklaştı. Neden onu halının üzerine yatırmadınız, asla bilemeyeceğim."

"Dorsetshire'daki tüm erkekler bu kadar vahşi mi? Cazip gelmişti ama hanımlar da oradaydı."

"Altı küçük kardeşi olan Dorsetshire'lı adamlar, çekişmeli bir meselenin çözüme kavuşturulması gerektiğinde, birkaç darbenin sağlayacağı gibi belirli bir ifade kısalığının boşa harcanan zaman ve gürültüden kurtarabileceğini öğrenirler. Paçavramı geri ver."

Tresham onu geri fırlattı ve kâğıtları sıralamaya devam etti. "Yazışmalar genellikle tarih sırasına göre yapılır Casriel."

"Hayır, öyle değil. Çeşitli sıkıntılar tarih sırasına *göre gelir* ve sonra kişi bunları öncelik sırasına göre sıralar. Kardeşim Hawthorne, Dorning Hall'daki tesislerde bunların çoğuyla ilgileniyor olsa da, kâhya kardeşim her total kuzuyu, gevşek buzağıyı ve hoşnutsuz kiracıyı bana bildirir. Avukatlar sadece aylık bilgilendirmeler yapıyorlar, ancak mektupları fonlarımın durumunu aktarıyor ve bu nedenle derhal haberdar edilmeyi hak ediyor."

"Leydi Canmore hakkında..."

Tresham yeni evliydi ve bu nedenle her konuda uzmandı. Bebekler, flört, para, flört... Grey, Tresham'a hayatı pahasına güvenebilirdi ama şu anki ruh haliyle Jackson'ın yerinde Tresham'la birkaç tur atacak kadar kendine güvenemiyordu.

"Servet avcılığı bana göre değil," dedi Grey. "Bekârlığımı sona erdirme yolunda ilerlerken mantıklı, olgun ve güzel bir kadınla arkadaşlık etmek pek çok sıkıntının ortasında zararsız bir teselli gibi görünüyor."

"Bayan Quinlan'ı soruyorsunuz," dedi Tresham. "Balo elbisesi içinde bir sıkıntı. Konuşma becerisi Gunter's'daki buzlar hakkında anlamsız sorularla sınırlı, ki bu da onu bir gezintiye davet etmeniz için bir yem. Yılın en sevdiğiniz mevsimini sorabilir. Ona genellikle ne yaptığınızı ve o mevsimde nerede olacağınızı açıkladığınızda, örneğin aynı ev partisine katılmayı planlayabilir. En sevdiğiniz besteciyi açıklarsanız, onun soprano ya da piyanoforte için yazdığı bir şeyi öğrenecektir, ve görünüşe göre hepsi her ikisi için de yazmıştır."

Eski ahşap cilayı iyi aldı, ancak birkaç uygulama daha gerekecekti. "Bayan Quinlan pragmatik ve kararlı görünüyor."

Tresham mektupları topladı, yıpranmış ve çukurlaşmış bankın üzerine düzgün bir şekilde dizdi.

"Peki önümüzdeki yirmi yıl boyunca tüm bu pragmatizm ve kararlılıkla kucaklaşacak mısınız? Her akşam yanağına kocaman, dostça bir öpücük konduracak mısın? Saçlarını karıştırabilir ve aylarca giyinme dolabına sürgün edilebilirsiniz."

"Üniversiteden geldiğimden beri tabiri caizse soyunma dolabında yatıyorum. Bu büyük bir zorluk değil."

Tresham kâğıtları bir kenara bıraktı. "Bu hiç doğal değil Casriel. En iyi dönemindesin, dinç bir örneksin ve evlilik en azından ilk yıllarda samimi bir girişim olarak tasarlanmıştır."

Belki de Grey'in hoşnutsuzluğunun temelinde bu yatıyordu. "Evliliğimin çok samimi olmasına gerek yok, yarım düzine erkek kardeşim var, onlar da dinç tipler ama kazançlı olmalı."

"Yani bir metres mi alacaksın?" Tresham kayıtsızca sordu. "Kendi kontesinizden ayrı yaşamak için Bayan Quinlan'ın yerleşim yerlerini mi kullanacaksınız?"

"Tatsızlık çıkarmayın. Birçok çift yılın büyük bir bölümünde ayrı yaşıyor ve Leydi Canmore hakkında yanılıyorsunuz."

Arpı bir araya getirmek günler alacaktı, çünkü proje ancak eski ahşabın izin verdiği hızda ilerleyebilirdi. Grey, vaktini güçlü kuvvetli genç hanımlara dans ederek eşlik etmektense arpla geçirmeyi tercih ederdi.

"Kontes hakkında hangi konuda yanılıyorum?" Tresham yığının en üstündeki mektubu aldı; Dorning Hall'un arazi kâhyasından gelen ve Grey'in iki gündür görmezden geldiği edebi bir mektuptu bu.

"Davington ona o kadar büyük bir saygısızlık yaptığında Leydi Canmore'un en kötü halini görmedim, Tresham. Otobüsle eve dönerken elbette sarsılmıştı. Hangi kadın bir Mayfair balosunda suç teşkil edecek bir saldırıya uğramayı bekler ki? Ama o... vahşi, ağırbaşlı, konuşkan ve tamamen etkileyiciydi. İngiltere'ye dönerse Davington'ı çağırmanıza gerek kalmayacak. Hanımefendileri bir espri ve doğrudan bir kesikle onun mantarını çekecektir."

Böyle bir kadın, sabahtan beri koyun kırkma işiyle uğraşan, terleyen, küfreden ve öfkeli koyunlarla boğuşan bir erkeğin arkadaşlığını küçümsemezdi. Bir sürü asi kayınbirader tarafından korkutulmazdı ve Grey'in komşuları olarak adlandırdığı soylular arasında kolayca kabul görürdü.

Tresham mektuba bakarak, "Bu ciddi bir durum," diye mırıldandı.

Grey balmumu kutusunu kapatırken, "Hanımefendiyle aramızda sıcak bir dostluk var," diye cevap verdi. "İlişkilerimiz ciddi değil ve konusunda da hemfikiriz."

Tresham, "Ben senin flörtlerinden bahsetmiyordum," dedi. "Çeyiz evin kül oldu, Casriel. Kimse yaralanmadı ve

Diğer binalar hasar gördü, ancak çeyiz evi tamamen yok oldu."

Grey mektubu ondan kaptı ve Fransızca, İngilizce ve Latince küfürler etmeye başladı.

Addy, "LORDLUĞUNUZ BUGÜN PREOCCUPIED" diye gözlemledi. Bugün Kont sıkılmış görünmüyordu -Casriel bir hanımefendinin yanında sıkıldığını belli etmeyecek kadar iyi huyluydu- ama ruh hali de alay edilecek gibi değildi.

"Sabah Dorset'e dönüyorum."

Herhangi bir hareket ya da tavırdan çok bakışlarında ve ses tonunda yatan huzursuzluk bundan kaynaklanıyordu.

"Londra'nın cazibesi şimdiden azaldı mı lordum?"

Etkinlik, Venedik kahvaltısı tarzında bir piknikti ve bu nedenle öğleden sonra düzenlendi. Şükürler olsun ki hava ev sahibesinin planlarına uymuştu. Küçük misafir grupları hasır sandalyelerde ve battaniyelerin üzerinde çimlere uzandı. Terasta bir yaylı çalgılar dördlüsü Haydn'dan parçalar çalıyordu.

Addy, Lord Casriel'i kış bahçesinin dışında, başka bir asilin İrlanda sorunuyla ilgili konuşmasını dinlerken bulunca şaşırmıştı. Kontun gülleri seyretme davetini kabul ettiği için daha da şaşırmış ve memnun olmuştu.

"Londra'nın en büyük cazibesi mevcut arkadaşlarla ve güneşli bir sabah Hyde Park'la sınırlıdır," dedi.

Addy eskortunu daha yakından inceledi, gözlerinin etrafındaki yorgunluğun belli belirsiz çizgilerini ve ağzını çevreleyen olukların fark etti. Görünüşe göre ona dürüstlük teklif etmişti, ki bu da flörtten daha gurur vericiydi.

"özlüyorsun," dedi. "Tanrı biliyor ya, ben de Surrey'i özlüyorum. Bazen bahçemin dibindeki akçaağaca dürüst bir ormanı ne kadar özlediğimi söylüyorum. Londra'da sahip olduğumuz tek şey, kökleri rahatsız etmediği sürece gölge izin verilen yalnız örneklerdir.

herhangi bir duvar ya da temel yok. Hyde Park bir istisnadır, ancak genellikle kalabalık bir istisnadır."

Casriel, "Ve gürültü," diye mırıldandı, "ve ağır kömür dumanı kokuyor, ama yine de beni Dorset'e geri gönderen şey vatan hasreti değil. Evime yıldırım çarptı ve kömürleşmiş bir harabe haline geldi. Dorset'teki fırtınalar muhteşemdir, ama anlatılanlara bakılırsa yağmur yağmaya bile başlamamıştı."

"Bu nedenle yangın, sağanak yağış nedeniyle kontrol altına alınamadı. Çok özür dilerim. Biraz oturalım, olur mu?"

Bahçe huzurluydu, güller henüz tam olarak görkemine kavuşmamıştı. Arada bir erken açan bir çiçek güneşte hafifçe dalgalanıyordu ama tomurcukların çoğu henüz kabarmamıştı. Casriel gölgede bir bank buldu ve -bu kesinlikle bir tesadüftü- evi ve çimenleri göremiyordu.

"Bana çeyiz evinizden bahsediyor lordum."

Uzun bacaklarını uzattı ve bir kolunu bankın arkasına dayadı, bir hikaye örmek için yerleşen bir adam gibi.

"Çocukken evimizde saat başı saklambaç oynardık ve büyükannem hayattayken onun salonunda çay ritüelini öğrenirdik. Bize görgü kurallarını öğretti ve bunu bir oyun haline getirdi, yoksa hiçbirimiz kibar toplumda kabul görmezdik. Kız kardeşim Jacaranda ve ben dans etmeyi o salonda öğrendik, büyükannem piyanodan adımları söylerken."

"Mutlu anılar o zaman."

"Çoğunlukla. Büyükanne bir çocuğun edep sınırlarını aşması konusunda çok açık sözlü olabilirdi ama doğası gereği sevgi dolu ve neşeliydi. Bana ilk arpımı o verdi ve enstrümana ilgi duymaya başladığımda babamın uygun bir müzik ustası tutması için ısrar etti. Devlet okuluna gittiğim yıl öldü."

İlk arpı, ilk dans dersleri, ilk görgü kursu... Freddy Teyze'nin arkadaşılığının ona çekici gelmesine şaşmamalı.

"Umarım o arp yangından kurtulmuştur."

Bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Arpı sattım. Antika bir şeydi, müzik yeteneğinden çok görünüşü güzeldi. Elde edilen gelirle çiftliğimizdeki mandırayı ve çamaşırhaneyi onardım."

Değerli bir arptı ve duygusal bir ağırlığı olmalıydı. Bu, sıradan dostluklara fazla önem her kadın için bir uyarı olsun.

"İlk enstrümanınızı başka bir enstrümanla mı değiştirdiniz?"

"Dorning Hall'daki müzik odamızda hala harika bir arpımız var. Kız kardeşim Daisy ara sıra bir hava çıkarır. Ailemizin oturduğu yerden çok uzakta değil. Bir derse ihtiyacım olduğunda kardeşlerim onu çağırır, Daisy de çay içerek bana yardımcı olur."

Casriel bu kız kardeşi özlemişti, Dorning Hall'u özlemişti. Onlardan bahsederken duyduğu özlem, bahçe yolunun tuğla taşları arasında büyüyen otlar kadar açıktı. Acımasızdı ve hem barizdi hem de yoldan geçenler tarafından kolayca gözden kaçabiliyordu.

"Dorset'e giderseniz Londra'ya dönecek misiniz lordum?"

"Dönmek zorundayım."

Addy bekledi, çünkü bu arkadaşlar arasında bir konuşmaydı, boş bir geyik muhabbeti değil. Belli ki Casriel Londra'yı tamamen terk etmeyi düşünmüş ve bu fikrinden vazgeçmek için kendini azarlamıştı. Onun için hayal kırıklığına uğramıştı. Kendisi içinse memnundu.

"Bu toplantıya katıldım," dedi, "çünkü bahçe ve tarla kokularıyla dolu gerçekten temiz hava düşüncesi bana çok cazip geldi, ayrıca Tresham beni Bayan Sarah Quinlan ile tanıştırmayı kabul etti."

Acı Addy'nin içine işledi, işe yaramaz ve inkâr edilemezdi. "Bayan Quinlan çok güzel." Eşsiz, ama Bayan Quinlan eşsiz yerleşim yerleri olmadan bu unvanı hak edebilir miydi? Evlendiği kişiye bereketli yıllar vaat eden gençliği olmasaydı?

"Dorset daha güzel."

Addy güldü. "Sen kont girmiş bir yaversin. Belki de seni bu yüzden seviyorum. Ben bir taşra papaz evinde büyüdüm ve bunu özlüyorum. Orada kim olduğumu bilirdim, kimseyi statüm konusunda tekrar tekrar ikna etmem gerekmezdi. Şıklığımın altında bir papazın kızıyım, Mayfair'evi olan dul bir kontes değil."

"Özünde çok hoş bir kadınsınız. Kendinize ait bir mal varlığınız yok mu?"

Her gülün diki vardır. "Şu anki unvan sahibi eşimin küçük ikiz kardeşi. Samimi değillerdi. Ben

sizi Bayan Quinlan ile tanıştırayım mı?"

Belki de Casriel muhteşem yerleşim yerlerinden gelen Bayan Quinlan'la tanışmaya o kadar da hevesli değildi. Addy gibi o da olduğu yerde kaldı.

"İkizlerin arasının açık olması alışılmadık bir durum mu?" diye sordu.

Addy evliliğinin bu yönünü hiç tartışmadı. Ne arkadaşlarıyla, ne Freddy Teyze'yle, ne de bahçenin dibindeki akçaağaçla.

"İkizlerin bu kadar yakın olması bence doğal değil. Kocama da söyledim ama bu konuda onu ikna edemedim."

"Bir kardeşle yabancılaşmayı anlayamıyorum. Babaları onları ayırdı mı?"

Anlayışlı bir adam. "Duygusal olarak, coğrafi olarak, yapabileceği her şekilde. Çocuk yuvasından ayrıldıkları andan itibaren yaşlı kont Roger'a varis, Jason'a ise üst düzey bir hizmetçi muamelesi yaptı. Anladığım kadarıyla çocuklar bir zamanlar yakındı ama Roger devlet okuluna gönderildiğinde bu sona erdi ve Jason ara sıra özel öğretmenle evde kaldı. Jason kaderini pasif bir şekilde kabul etmedi ve böylece rekabet başladı."

Jason'ın vicdanlı bir kont olmasına ve Addy'nin çeyiz evini işgal etmeyi reddetmesine rağmen, mevcut kontesten bir davet gelmemişti.

"Kardeşlerim rekabet eder," dedi Casriel, "ama bir tehdit karşısında, ortak kardeşlik onurunun Romalı muhafızları olurlar. Hepimiz birimiz için ve bu böyle devam eder, ta ki tek bir bisküvi kalana kadar ve sonra yumruklaşmaya ve hakaretlere geri dönülür."

"Onları, yumruklaşmalarını ve hakaretlerini özlüyorsunuz."

Addy, beyaz bir gül goncasını koparmak için onun yanından geçerken lord hazretlerinin tıraş sabununun kokusunu aldı. "Dorsetshire'ın vahşi doğasına döndüğümde seni özleyeceğim, gerçi Dorset'in gerçek bir vahşi doğası yok. Bazı dramatik deniz kıyılarımız var, ancak ülkenin geri kalanı kendine saygısı olan herhangi bir maceracının standartlarına göre uysal."

Addy gülü aldı, oysa çiçeğin suya konması gerekiyordu. "Yine flört ediyorsun. Bu da çeyiz evinin kaybının bir trajedi değil, bir aksilik olduğunu gösteriyor. Kasabadan ayrılışını nasıl açıklayacaksın?"

Kaşlarını çatmaya devam etti, bu onun için onun gevezeliğine katlanmaktan daha kolaydı. "Çeyiz evinin kaybı önemli bir gerileme.

Geçtiğimiz on yıl boyunca, eğer ayıracak paramız varsa, bunu çoğunlukla çeyiz evini restore etmek harcadım."

"O zaman arayışından vazgeçiyor musun?" "Arayışımından mı?"

"Bir gelin bulmak için."

"Neden vazgeçeyim ki...? Lanet olsun. Demek istediğinizi anladım. Taç giymeye değer hiçbir kontes aday, çeyiz evi olmayan bir kontun takımını tercih etmemeli. Gelecek yaz samanlıktan düşebilirim, o zaman o nerede olur?"

İngiltere'nin bazı bölgelerinde evlerden daha yüksek olan saman yığınlarına tırmandı, ancak bunlar o kadar da sağlam değildi.

"Dorset'e yapılacak bir gezi ne işe yarayacak lordum? Eminim ki aileniz ve ekibiniz meseleye hakimdir."

Bu soru düşünceli bir bakışa neden oldu. "Kardeşlerim mektuplar yazarak beni etrafta dolaşmamam, enkazı tekmelemem ve mırıldanmamam konusunda uyardılar. Burada bana daha çok ihtiyaç olduğunu söylüyorlar, özellikle de Sycamore Londra'da kalırsa."

"Ama sen eve gitmek istiyorsun." Addy ise onun kalmasını istiyordu ki bu onun için çok aptalcaydı.

"Ben kontum. Dorning Malikanesi'nde mırıldanıp durduğumda, kiracılarım ve ailem her şeyin öngörülebilir bir şekilde ilerleyeceğini bilirler. Ben de çizmelerimi kirlletmekten çekinmem."

"Saman tarlalarında mı çalışıyorsun?" Onu görmek isterdi, saçlarında saman, paltosunu çıkarmış, tenini yakan bir tutam güneş.

Gömleğini çıkar...?

"Genellikle samanı arabadan istif makinesine kadar çatalla taşıyım çünkü boyum bu iş için bir avantajdır. Ash ve Willow da çatalcıdır, Thorne istifleme konusunda ustadır, Valerian gölgede takılır ve emir verir, Oak ise takım sürmeyi tercih eder. Dorning kardeşlerin kiracılarının yanında çalıştığını kimseye söylememelisiniz. Kırkma işine de yardım ediyoruz ama çift sürme işini bu sanat için doğmuş olanlara bırakıyorum. Biz kardeşler rekabet ederiz ama bu dostça bir rekabettir. Kocanız ve ikizinin yakın olmamasına üzüldüm."

Addy'ye güvenini paylaşması için bir fırsat sunuyordu. Ayrıca zor bir konunun peşini bırakmayı da reddediyordu.

"Roger bir curricle kazasında öldü."

"Başınız sağ olsun. Bunlar herkesin bildiği gibi dengesiz araçlardır."

Ayrıca çok hafifti, bu da onları yarış için ideal kılıyordu. "Jason'ı Brighton'a kadar geçmeye çalışıyordu ve önemli bir farkı vardı. Kazanabilirdi ama bir tepenin dibinde virajı çok hızlı aldı. Birkaç saat yaşadı, bana bir not yazacak kadar. Bir hafta içinde döneceğini umarak bir sabah ona veda öpücüğü verdim ve o gece dul bir kadın olarak yattım."

Addy sık sık kocasının ölüm koşullarını anlatırdı -Talihsiz bir kaza olsa da Jason'ın bu trajedideki rolünden hiç bahsetmemişti.

"Bu aptalca, sorumsuzca ve affedilemez bir ölüm şekli. Ona hâlâ kızgın mısın?" Casriel'in sertliği, kibar konuşmasının ve güzel jestlerinin ardındaki sertliği ortaya çıkardı. Sertlik ona çekici geliyordu, lanet olası şans.

"Ölümler hakkında kötü konuşulmaz, lordum."

"dostlarının önünde iki yüzlülük yapmaz, Yüce Efendimiz."

Onun adını kullanması hoşuna gidiyordu, fazlasıyla hoşuna gidiyordu ve evet, Roger'a çok kızmıştı ama herkesin başına gelebilecek bir kaza yüzünden değil.

"Kocam risk almaktan, sınırları test etmekten ve kuralları çiğnemekten hoşlanırdı, yoksa uygun olmayan bir kadınla asla evlenmezdi. Sizin Bay Tresham'ı aramanız gerekmiyor mu?"

"Tresham'ı bulmak kolay." Casriel ayağa kalktı. "İnsan sadece Bayan Tresham'ı arar.

Tresham, orada, karısının karşısında akılsızca sırtıyor ."

"Kıskanıyor musun?"

Gülümsedi ve elini uzattı. "Kıskançlıktan çatladım. Ya sen?"

Onun elini tuttu ve ayağa kalktı. "Zekâdan yoksun bir yapmacıklık hiçbir zaman bir erkeğin tercihi olmamıştır ama Bayan Quinlan bunu çekici bulabilir." Casriel, "Bu benim için talihsizlik olur," dedi, Addy'nin parmaklarını kolunun üzerine sıkıştırdı. "Saman çatalını iyi kullanırım, arptan bir melodi koparabilirim ve kırkım kulübesinde kendime hakim olabilirim, ama akılsız simper benden kaçtı."

"Bu talihsiz bir durum *değil*." Addy onun yanağını öpmek için uzanmak zorunda kaldı ama bunu başardı. "Çeyiz evin için üzgünüm. Kimseye bir şey söylemeyeceğim." Onu sıktı, çünkü en sevdiği anılarından bazıları artık kömürleşmiş harabelerdi.

"Teşekkür ederim." Bir an için ona sarıldı, kucaklaşmanın sadece dostça bir sarılma olduğunu düşünürsek biraz yakından. "İdare ederiz. Dorningler her zaman başarır."

Geri çekildi ve ona gül goncasını uzattı. "İyi şanslar lordum. Dorset'e güvenli yolculuklar."

Gülü yakasına sıkıştırdı. "Bundan sonra Dorset'e seyahat edeceğimi sanmıyorum. Bu benim kötü talihimi tüm müstakbel konteslerime ve annelerine duyurur. Yakışıklı baronetler lehine benim adreslerimi küçümseyeceklerdir."

Yarı şaka yapıyordu; Addy bunun için ona yarı kızgındı. "Tanrı korusun, bir ya da iki kulübeniz olmamasına rağmen bir kadın sizi evlenmeye değer görmeli. İyi günler lordum."

Acele etmedi, fırlamadı ya da tepinmedi - genç kadınlar böyle aptalca dramatik şeyler yaparlar - ama gül bahçesine hayranlıkla son bir kez bakmak için de arkasını dönmedi.

Grey, "DOWER HOUSE, bir ziyaretçinin Dorning Hall'a geldiğinde gördüğü ilk yapıdır" dedi. "İç mekânın da dış cephenin vaat ettiklerini yerine getirmesini istedim."

Bayan Fredericka Beauchamp yeşil, altın ve maviden oluşan şalına bakarak gözlerini kırıştırdı. "Gençliğimde büyükannenizle birkaç gün geçirmiştım. O zamanlar kontesti ve kontuna çok aşıktı. Ben de ilk iki sezonumda sosyetenin dikkatini çekmeyi başaramamış talihsiz, unvansız, varlıklı olmayan genç bir kadındım. Kontes oldukça nazikti."

Bayan Beauchamp, Grey'i anılarla dolu küçük bir salonda kabul etmişti. Duvarları eskizler süslüyordu, aralarında bir ya da iki örnek vardı. Şöminenin üzerinde, camın arkasına çerçevelenmiş, kâğıtları yaşlılıktan sararmış, camları eskimiş kesimler vardı. Halı dövülmek istiyordu ve ocağın süpürülme zamanı geçmişti. Oda toz ve kül kokuyordu, Grey keşke taze çiçek getirseydim diye düşündü.

"Büyükanne çok sevimliydi," dedi Grey, "ve bu evi çok severdi. Üçüncü kont, sadece bir kanadını kullanmasına rağmen evi Elizabeth dönemine göre düzenletmişti."

Artık ziyaretçiler Salonun ön kapısından döndüklerinde yanmış bir tuğla, taş ve kereste yığını görecektir. Ash hasarı detaylandıran bir mektup daha göndermişti. Bina yok olmuş, tek bir kanadı bile ayakta kalmamıştı.

"Yeniden inşa edebilir misin?" Bayan Beauchamp sordu.

"Yakın zamanda olmaz. Güzel bir kulübemiz var, Complaisance Cottage, kız kardeşlerimin iddiasına göre bir çeyiz evine ihtiyacımız olursa işimizi görecektir."

Grey'in ev sahibi çay tepsisini işaret etti. "Belki siz . Bu çaydanlık çok ağır."

Çaydanlık narin bir porselendi, sırtına bakılırsa büyük olasılıkla antika Sèvres'ti. Grey, hanımefendiye tam dolu olmayan bir fincan ikram etti. Büyükanne'nin hayatının sonlarına doğru geliştirdiği bir özellik olarak elleri titriyordu.

Bayan Beauchamp, "Birinin çeyiz evine ihtiyacı olabilmesi için önce bir kontes bulmanız gerekir," dedi. "Duyduğuma göre bu eksikliği gidermeye çalışıyormuşsunuz."

Beatitude bunu ona söylemiş miydi? Daha doğrusu Leydi Canmore. Grey onu Beatitude olarak düşünmemeliydi. Bununla birlikte, bir kontes bulmanın ne kendisini ne de müstakbel karısını gururlandıran bir dikkatsizliği gidermek olduğunu düşünüyordu.

"Kontluğun mali durumunun bu yangından önce iyileştirilmesi gerekiyordu, bu da evliliğin sıklıkla ele alabileceği bir hedeftir. Bu yılın sonlarına doğru çeyiz evini kiraya vermeyi planlamıştım ve çatı katında önemli miktarda mobilya, sanat eseri ve eşya envanteri bulunuyordu."

Hepsi gitmişti ve kayıp maddi olduğu kadar duygusaldı da. Yine de en büyük darbe Grey'in gururuna gelmişti.

"Kendini suçluyorsun," dedi Bayan Beauchamp, çayının yarısını tabağa ve sonra tekrar fincanına dökerek. Bir yudum bile almadan fincanı yere bıraktı, birkaç damla tepsie sıçramıştı. "Sen görevine bağlı bir adamsın, bu yüzden sadece Tanrı'nın bir eylemi olarak adlandırılacak bir şey için sorumluluk hissediyorsun. Günümüzün büyük beyinleri neden bize kadınların hayalperest bir cinsiyet olduğunu söylüyor?"

"Ben her zaman çeyiz evlerinin medeniyetsiz olduğunu dşnmşumdr," diye devam etti. "Bir kadın en iyi yıllarını bir aile yetiştirmeye adıyor ve sonra tam torunları dünyaya geldiğinde, ahırların arkasında, sadece tembel hizmetkârların eşlik ettiği, gözden uzak, çürümeye yüz tutmuş bir yığın haline geliyor."

"Bunu şok olmak için söylüyorsunuz, madam. Kontesime bir çeyiz evi borçluyum, çocukları büyüdüğünde sakın bir şekilde dinlenebileceği bir yer."

Yaşlı kadın kalçasıyla sandalyesi arasında bir şeyler karıştırdı ve mavi ipliği takip eden bir dizi örgü şişi çıkardı.

"Ah, doğru ya. Büyükannenize hiç torunlarının büyüdüğü yerde oturmayı tercih edip etmediğini sordunuz mu? Ona ilk oğlundan ayrılmak isteyip istemediğini sordunuz mu ve tam da bir müttefike ihtiyacı olan bir gelini almışken gönderilmeyi? Elbette sormadım. Büyükanneniz sessizce yaşlılığa gitti, çünkü o da bir başka itaatkâr Dorning'di. Annen gitmesine izin verdi, çünkü Tanrı evliliğe yeni adım atmış genç bir kadının yabancılar arasında iyi bir arkadaşılığın tadını çıkarmasını yasakladı. Biraz ay iç."

Grey kendine yarım fincan doldurdu ve konuyu değiştirmek için etrafına bakındı. Aristokrat dullarla ilgili aristokrasi geleneklerini o tasarlamamıştı. O sadece onların varisiydi.

"Arpınız gelecek hafta hazır olur."

"O arp aslında Beatitude'a ait o piyanoyu tercih ediyor. On iki yaşındayken ona vermiştim ve kimse ona bakmadı."

Arp hediye edildiğinde çok kötü durumdaydı. "Neden en iyi durumda olmayan bir enstrümanı verelim ki?"

"O arpı duymadınız lordum. Mütevazı bir görünüm güçlü bir ruhu gizleyebilir. Onu bana iade etmeden önce birkaç hava öneririm." Örgü şişleri sabit bir ritimle hareket ederken, konuşması bir dizi derse dönüşüyordu.

"Bayan Sarah Quinlan diye birini tanıyor musunuz?" diye sordu.

Bayan Beauchamp eşarbını, şalını ya da her ne onu kucağında çırpıtı. "Kıyaslanamaz, tüm hesaplara göre, bu genellikle bayanın güzel, kibirli ve ilk Sezonunda da iyi giyinmiş olduğu anlamına gelir. Tüm bu özellikler ona bir eşleşme kazandıramadığında

meydanı, her zaman kıyaslanacağı bir sonraki Eşsiz'e bırakacak. Eğer çayı döküyorsanız içmelisiniz. Sadece kısıtlı imkanlarla yalnız yaşayan yaşlı kadınlar çayı demliğe geri döker."

Grey bir yudum aldı. "Yani Bayan Quinlan'ı şahsen tanımıyorsunuz?" Henüz onunla tanıştırılmamıştı, Grey gül bahçesini terk ettiğinde Tresham ve leydisi dünkü Venedik kahvaltısından ayrılmışlardı.

Bayan Beauchamp'ın iğneleri durdu. "Bayan Quinlan'ı tanıyorum. Bayan Quinlan dans pistinde saltanat sürerken, zavallı annesi dullar ve çiçeği burnundalar arasında oturuyor. Kız şımarık, olgunlaşmamış ve o kadar da güzel değil. Gözleri ilginç bir renk, kabul, ama dünyaya nezaket ve neşe olmadan bakıyorlar. Modacıda biriktirdiği faturaların kıyaslanamaz olduğundan şüpheleniyorum. Eğer bekârlar ondan uzak duracak kadar mantıklı olurlarsa, önümüzdeki birkaç yıl içinde biraz alçakgönüllülük geliştirecektir."

Mantıklı ve *bekâr* bir çift Grey'e pek uygun gelmemişti. Bayan Quinlan'ı zihninde potansiyel kontesler destesinin en altına karıştırdı ve bu kadar bencil olduğu için bile kendini centilmenlikten uzak hissetti. Gerekirse şeytanın hizmetçisiyle evlenirdi, çünkü görevini yerine getirmediği için masumlar acı çekmeyecekti.

Gerçi şeytanın hizmetçisi, çocuğu için nasıl bir anne olabilirdi ki? "Peki ya Leydi Antonia Mainwaring?"

Bayan Beauchamp örgü örmeye devam etti. "Çok hoş bir kadın. Kibar, zarif, uygun bir mevkide ve kendi çapında varlıklı. Oldukça da okumuş."

Peki onun beğenisini kazanma fikri Grey'i neden bu kadar etkilememişti? "Bu konuyu seninle tartışmamalıyım ama bir erkek sosyalleşmeye çalışmadan önce ayrıntıları bilmek ister."

Ve Leydi Canmore'a soramazdı.

Bayan Beauchamp homurdandı. "Büyükannen arazide keşif yapar, düşman tarafları temizler ve seni bir sürü vals ve iskambil oyunundan kurtarırdı."

Grey henüz Leydi Canmore ile vals yapmamıştı ve kendi kendine bu eziyetten kaçınacağına söz vermişti. "Çok yardımcı oldunuz hanımefendi. Çay tepsisini alması için birini çağırayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Tam içilecek kadar soğuyacakken, hizmetçi onu almaya gelecek. Eğer kontluğun talihini avantajlı bir eşleşmeyle düzeltmeye kararlaysanız, Arbuckle'ları düşünüyor olmalısınız."

Grey'in kâbuslarında yer alıyorlardı. "Leydi Antonia'nın Dorset'te mutluluğu bulması daha olası görünüyor."

Bayan Beauchamp elinin tersiyle esnedi. "Uzun zamandır sizin gibi centilmen bir örnekle karşılaşmamıştım. Bana sevgili Romulus'umu hatırlattınız. Çok iyi bir ama kısmet değilmiş."

Neden bahsediyordu? Grey ayağa kalkarak, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"İstersen çek git genç adam, ama şunu unutma: Hayatta görevden daha fazlası vardır ve evlilik çok, çok uzun bir süre içindir - özellikle de yanlış seçim yaparsanız."

"Bunu unutmayacağım." Vedalaşarak ön kapıya yöneldi ama orada görevli bir hizmetçi bulamadı. Daha mütevazı evlerde ön kapıya genellikle evin hizmetçisi bakardı ve Bayan Beauchamp'ın kâhyası, kapıcısı ya da uşağı için yarım gün olabilirdi.

Grey şapkasını ve bastonunu aldı ve Dorset güneşinin parlaklığıyla asla boy ölçüşemeyecek olan öğleden sonra güneşine çıktı. En azından bugünkü esinti nehrin pis kokusunu doğrudan Mayfair'e yöneltmek yerine Mayfair'den uzaklaştırıyordu.

Lütfen Tanrım, kur yapma işi bir an önce başlasın, çünkü Grey Londra'da vakit geçirmekten gerçekten nefret ediyordu.

Leydi Antonia Mainwaring kendi tarzında güzeldi ve kontes olmak için uygun bir mevkideydi. Arbuckle'lar daha ürkütücü bir ihtimaldi ve Bayan Beauchamp'ın tavsiyesine göre Bayan Quinlan düşünülmemeliydi.

Grey, Leydi Antonia'ya vist ve valslerle dolu bir kur yapmayı planlamaya koyuldu. İyi niyetleri, Leydi Canmore'un yanağını öpmesi ve ardından onu bahçede yalnız bırakarak akılsızca mızıkçılık yapması anısıyla defalarca bir kenara itildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Addy, "Hampshire'da neden bir onarım kiralamayı düşündüğünü şimdi anlıyorum," dedi.

Theodosia Tresham şemsiyesini açtı. "Londra'nın cazibesi solabilir."

Addy kendi şemsiyesini açtı, Theo ile kollarını birleştirdi ve yokuşun dibindeki süs gölüne doğru yola koyuldu. Leydi Brantmore'un şenliği her yıl düzenlenirdi ve Addy genellikle Londra'dan uzakta bir gün geçirmekten hoşlanırdı.

Toplantı açık havada öğle yemeği ile başladı, öğleden sonra açık hava eğlenceleri ile devam etti ve bir ridotto ile sona erdi. Konuklar, zevklerinin okçuluk, piknik, dans veya kumar olmasına bağlı olarak şenlikler boyunca gelir ve giderlerdi.

Tüm bunlar olurken insanlar gülüyor, flört ediyor, çiftler ve küçük gruplar halinde doğa yürüyüşü boyunca ve geniş, başıboş Brantmore kır evinde dolaşıyorlardı.

Addy de melankoli ve kızgınlık arasında gidip geliyordu.

"Sezon her zaman bir rahatlama olarak gelir," dedi. "Kışın kasvetinden sonra Londra yeniden canlanır. Parlamento oturur, erkekler politikalarını tartışır, dans başlar ve..." Ve başka bir grup gencin de kendisinin ve Roger'ın yaptığı hataları yapmasını izledi.

"Ve sonra fark ediyorsunuz ki," diye yanıtladı Theo, "resmi yemeklerde yapılan tartışmalar son beş yıldır yapılan tartışmalara çok benziyor.

yıllar. Dedikodular da kulağa aynı gelmeye başlıyor ve çoğunlukla kendi adınızın geçmediğinden emin olmak için dinliyorsunuz. Nasılsın, Beatitude?"

Yalnız. Üzgün. Kalabalığın içinde uzun boylu, kararlı bir kontu aramadan duramıyor.

"Ben iyiyim." Addy'nin Theo'nun nasıl olduğunu sormasına gerek yoktu. Jonathan Tresham'la evliliği Theo'nun yanaklarına, tanıtım balosundaki bir sosyeteye yakışır bir çiçek açtırmıştı. "Freddy Teyze soluyor."

"Özür dilerim. O kadar uzun süredir buranın demirbaşıydı ki, ruhunun azaldığını hayal etmek bile zor. Onu çok özleyeceğiz."

Bu yanıt Theo'nun karakteristik özelliği: nazik, pragmatik, Addy'nin dilediğinden daha az rahatlatıcı.

"Onun durumu benim de bir demirbaş olmak istemediğimi fark etmemi sağladı Theo. Elini sosyal saçmalıklardan çekmedin çünkü eninde sonunda sahneye çıkacak bir kızın ve kız kardeşin var. Her yıl aynı anlamsız etkinliklere bakıyorum, aynı insanların çoğunu görüyorum ve merak ediyorum: "Benim burada ne işim var?"

Bay Fortunatus Tottenham, kolunda Leydi Demeter Montgomery olduğu halde patikanın dönemecinde yürürken sessizliğe gömüldü. Güzel bir çift olmuşlardı, gerçi Leydi, kavalyesinden on yaş kadar küçüktü.

Tottenham eğildi ve her zaman olduğu gibi bakışları Addy'yi tedirgin etti. Gülümsedi ve reverans yaptı, Tottenham'ı görmenin her zaman kışkırttığı aynı düşünce tarafından rahatsız edildi: Roger ona bir papazın hödük kızıyla evliliğin gerçekleri hakkında ne kadar şey anlatmıştı? Roger sonsuz sayıdaki ahbap ve dostlarından herhangi birine ne kadarını anlatmıştı?

Çift yollarına devam etti. Addy gölün etrafında ilerlemeye devam etmek yerine, gölgeli bir banka giden yan yola saptı.

"Ondan hoşlanmıyorsun," dedi Theo. "Bay Tottenham birine benziyor, ama zaten bazı erkekler iyi görünme konusunda çok başarılıdır."

"Ondan hoşlanmamak için hiçbir nedenim yok. O ve Roger çok iyi arkadaşlardı ve Bay Tottenham yas tuttuğum süre boyunca benimle yakından ilgilendi."

Theo banka oturdu ve bu rahat hareketinde bile dul bir kadından daha fazla zarafet ve rahatlık sergiledi

kibar sosyetenin sınırlarında. "Bay Tottenham'la evlenmeyi düşündünüz mü, Hazretleri?"

"Asla." *Ben de asla.*

"Lord Casriel ile evlenmeyi düşünüyor musunuz?"

Addy bu soruyu düşünmek için kendine izin vermemişti. "İnsan, tek ilgisi dostluk olan bir adamla evlenmeyi düşünemez. Böyle bir girişimde bulunmak ilgili herkesi utandırır."

Theo şemsiyesini kapattı ve bankın üzerine koydu. "Dul bir kontesin bana ilk kocalarımızın yasını yeterince tuttuğumuzu, artık küçük bir *maceraya* ihtiyacımız olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Casriel bu görevi yerine getirebilir mi?"

"Hiç sormadım." Addy geçerken bir şaka yapmıştı ve Casriel hiç eğlenmemişti.

"İstiyorsun"

Yakın bir arkadaş bunun için değil miydi? Zor duyguları çözmek, iyi niyetli tavsiyeler vermek?

"Kocamın bir maceradan diğerine atlayışını izledim, Theo. Hayatı kucaklamak, konuşmalara aldırmamak ve her güne atlamak gibi bir yeteneği vardı. Kazansa da kaybetse de, aptal gibi görünse de, zorluklar karşısında galip gelse de neşesi hiç azalmazdı. Bu çok severdim." *İlk başta.*

"Sen mantıklı biriyken. Mantık sıkıcı bir yatak arkadaşıdır." "Bu doğru." *Roger da böyle mi hissetmişti?*

"Lord Casriel tarafından baştan çıkarıldın."

"Casriel sadece görevine sadık değildir, Theo. O onurludur. Evlendiği her kadına layık bir koca olmak için elinden geleni yapacaktır; ister kadın ona içtenlikle değer versin, ister sırf kızları leydi unvanına sahip olsun diye kabul etsin."

"Vicdanı olan bir servet avcısı. Nadir bir tür."

Bir vicdan, küçük yaşlı kadınlara karşı sabır, birçok kardeşine karşı sadakat, bir flört yolu... "Theo, aptallık için risk altındayım."

Addy bunu itiraf eder etmez, huzursuz rüyalarının ilham kaynağı patikadaki dönemeçten geçmeye başladı. Lord Casriel, bağımsız bir servete sahip bir kontun kızı olan ve Casriel'in yanında fazlasıyla rahat görünen Leydi Antonia Mainwaring'e eşlik ediyordu.

"Hanımlar." Lord Hazretleri eğildi. Hanımefendi reverans yaptı. Leydi Antonia gülümsediğinde son derece güzeldi.

"Bayan Tresham," dedi hanımefendi. "Sizinle yollarımızın kesişmesini umuyordum. En sevdiğim ödünç kitap kütüphanesinin Bay Tresham'ın evinin hemen bir sonraki sokağında olduğunu biliyor muydunuz?"

Theo ayağa kalktı ve Addy de diğer üçünün onun etrafında konuştuğunu hissetmek yerine ayağa kalktı.

"Kütüphaneyi bir kez ziyaret ettim," dedi Theo. "Düklük koleksiyonunda yeni romanlar yok denecek kadar az."

Leydi Antonia kolunu Lord hazretlerinin kolundan çözdü. "İzninizle Lordum, Leydi Canmore, kütüphanenin Komşuluk Komitesi hakkında kısa bir sohbet için Bayan Tresham'ı kaçırmak istiyorum."

"Bir komite için ne kadar ilginç bir isim," diye Theo.

"Neredeyse bir çelişki söz konusu," dedi Leydi Antonia. "Açıklayabilir miyim?"

Theo ve Leydi Antonia çok geçmeden gölün olduğu yöne doğru yürüyor, arkalarında tuhaf bir sessizlik bırakarak derin bir sohbe dalıyorlardı.

"Birbirimizin terk edildik," dedi Lord Casriel. "Memnun musunuz yoksa kızgın mısınız?"

"İkisi de. Sen mi?"

"Leydi Antonia'nın her şeyi zariftir," dedi. "Ayrıca Yunan ve Alman filozofları, tıp bilimi ve Orta Çağ'ın kadın teologları hakkında oldukça bilgili."

Sesi şaşkıncı ve Addy'nin ruh hali biraz olsun düzeldi. "Ona koyun yetiştiriciliği ve saman istifleme konusundaki uzmanlığınızı mı anlattınız?"

"Kimsenin fırsatı olmadı. Benimle gölü görmek ister misiniz?"

Addy'nin onunla ilişkilendirmeye başladığı o küçük, keskin acı kalbini sızlattı. "Bayan Tresham'ın şemsiyesini unuttuğunu ve ona geri vermem gerektiğini söyleyerek itiraz edebilirim."

"Anlıyorum. O zaman size eve kadar eşlik edeyim mi?"

Belki de Casriel görmüştü ve yine tam bir centilmen gibi davranıyordu. Addy, onun centilmen kibarlığına bir an bile tahammül edemese de, onurlu doğası için ona değer veriyordu.

"Sizinle bir ilişki yaşamak istiyorum lordum. Siz de bana karşı aynı eğilimde misiniz?"

Antonia, "LORDLUĞU ÇOK KEYİFLİ BİR ŞİRKET," dedi.

Casriel de fevkalade uzun boylu ve sağlamdı, mayıs direği gibi bir adam değildi. "Sabırlı bir dinleyicidir."

Bayan Tresham durakladı ve etrafına bakındı. "unutmuşum. Onu bana Jonathan verdi ve onu kaybetmek istemiyorum."

Bir şemsiyeye duygusal olarak bağlanmak. "Sizi temin ederim Bayan Tresham, Lord Casriel ilgileneyecektir. Muhtemelen size bizzat iade edecek, bir uşak ya da hamalla göndermeyecektir." Kont, iyi kavalyelerin sahip olması gereken o özenli, gezinen niteliğe sahipti. Leydi Antonia bu yüzden ona saygı duyuyordu, gerçekten.

O ve Bayan Tresham, güneşli gökyüzünün altında masmavi parıldayan küçük bir su kütlesi olan süs gölüne bakan patikadaki bir yükseltiye geldiler.

Bayan Tresham, "Dorning erkeklerinin kendine özgü gözleriyle birlikte iyi davranışları olduğunu duydum," dedi. "Jonathan ve Lord Casriel çok samimiler, ama Kont'u pek tanımıyorum."

Jonathan şöyle, Jonathan böyle. Yeni evliler birbirlerine çok bağlıydı.

Lanet olsun onlara.

"Dorning'lerin de ilginç isimleri var," dedi Antonia, ama bu boş konuşma Bayan Tresham'ın Komşuluk Komitesi'nde yer almayı kabul etmesini sağlamıyordu. "Hepsini hatırlayamıyorum. Willow köpekleri seven adam, değil mi?"

"Willow Grove Dorning. Hoş birine benziyor ve hanımına sadık. Bir dişbudak, bir de çınar ağacı var. Kız kardeşlerden birinin adı Jacaranda."

Geleceğin düşesi böyle şeylere dikkat ederdi. Antonia daha çok Kasaba'dan uzakta geçirdiği nadir bir günün tadını çıkarmak ve kütüphane komitelerine üye toplamakla ilgileniyordu. Patika gölü çevreliyordu ve

Ağaç kümeleri ve çalılıklardaki doğal molalar arasında, diğer konuklar hava alırken görülebiliyordu.

"Botlarımızı çıkarıp ayaklarımızı suda serinletirsek şirkette skandal yaratır mıyız?" Antonia sordu.

Bayan Tresham güzel, siyah saçlı bir kadındı ama kocasına aşık olsa da ciddi bir havası vardı. "Bu yüzden mi beni Leydi Canmore'un yanından uzaklaştırdınız? Beni ayak parmaklarımı ıslatmaya ikna etmek için mi?"

Antonia, Komşuluk Komitesi'ne müstakbel bir düşes eklemek için göle ayak parmağını sokmaktan çok daha fazlasını yapacaktı.

"Artık bir dük varisiyle evli saygın bir dulsun. Eğer ayakların ıslanırsa, kimse bunu fark etmez. Ben evlenmemiş bir mirasçiyim. Böyle cesur bir şey yapsam herkes yorum yapar ama bekarlar yine de bana rahat vermez."

Bayan Tresham patikanın kenarındaki bir granit levhanın üzerine tünedi. "Lord Casriel huzurunuzu mu kaçırıyordu? Bu yüzden mi benimle birlikte olmak istediniz? Bana iyi biri gibi geldi, bir kadının kaçacağı türden biri değil."

Ve sorun da burada yatıyordu. "Muhtemelen çok iyi bir adamdır, ama bir adamın benimle ilgilendiğini ve benimle ilgilenmeye çalıştığını anlayabilirim. Galen ve Paracelsus, Hildegard von Bingen ve Héloïse d'Argenteuil hakkında konuşup durdum. Sonra konuyu Stoacılar ve Marcus Aurelius'a getirdim, Lord Casriel'in savunacak bir iki fikri mutlaka diye düşündüm, çünkü klasikler her üniversite eğitiminin bir parçasıdır."

Bayan Tresham botlarından birinin bağcıklarını çözdü. "Onun sabırlı bir dinleyici olduğunu söylemişsiniz."

"Bir erkeğin sizi sabırla dinlemesi hoşunuza gider mi?"

Bayan Tresham çizmelerini çıkardı. "Sabırsızlıktan daha iyi. Neden çizmelerinizi çıkarmıyorsunuz?"

Antonia, Bayan Tresham'ın yanındaki yerini aldı. "Tek seçeneğimiz bunlar mı? Erkeklerin sabrı ve sabırsızlığı mı? Biz çocuk muyuz? Yaşlı dullar mıyız? Neden lord hazretleri benimle herhangi bir konuda tartışmıyor? Neden teolojik düşüncenin uygun temsilcileri olarak kadınlara ilişkin görüşlerime meydan okumuyor?"

Antonia kendi şaşıracak botlarının bağcıklarını çekti.

"Bir beyefendi bir hanımefendiyle tartışmaz," dedi Bayan Tresham, çizmelerini bir kenara bırakarak.

"Bay Tresham ile tartışıyor ?"

Büyük Leonardo da Vinci, Bayan Tresham'ın gülümsemesini kıskanırdı. "Oh, kesinlikle, ve barışıyoruz. Ayrıca aynı fikirde olmadığımızı kabul eder, birbirimize takılır ve twit atarız. Jonathan'ın ince ama hınzır bir mizah anlayışı var, bu da onunla aynı fikirde olmamayı oldukça eğlenceli hale getirebiliyor."

Gölün yüzeyi, Antonia'nın çizmelerini ve Bayan Tresham'ı içine atmak için can attığı sakın bir aynaydı. *Her konuşmada kocamın adını anmak istiyorum. Beni kızdırdığı anları bile sevmek istiyorum.*

Antonia, "Eğer bir erkek arayacak olsaydım," dedi, "koşullara dikkat edin, beni dinleyen bir erkek arardım, görev ya da görgü gereği ya da beni pohpohlamaya hazırlandığı için değil, benimle birlikte olmaktan hoşlandığı için. Bu dilek kesinlikle makul." Botunu çıkardı ve başladı.

"Gölde yarım tur attıktan sonra Lord Casriel'in böyle bir adam olmadığı sonucuna mı vardınız?"

"Daha ilk valsimizi bitirmeden ben de aynı sonuca vardım. Kibar, hatta çekici biri ve gelecek sezon Bayan Quinlan'ı kontes olarak ortalıkta dolaşırken gördüğümde keşke onu cesaretlendirseydim diyeceğim."

Bayan Tresham eteklerinin altına uzanarak çoraplarını indirdi. "Siz ve Lord Casriel'in uygun olmayacağınıza emin misiniz?"

"Uyuşurduk, sadece . Yavaş yavaş filozofluğumu ona bulaştırmamayı öğrenirdim. O da benimle politika tartışmaktan vazgeçerdi -eğer ilgisini çeken buysa. Sonunda Leydi Dandelion Dorning adında bir kızım olabilirdi ve bu beni Paris'te kendi evimi kurmaya iterdi. İlkbaharda beni ziyaret eder ve kardeşlerinin nasıl anlatırdı."

Uygar, hoş ve Antonia'nın hayalleriyle karşılaştırıldığında tamamen yetersizdi. Lord Casriel'in belki de salonu için yeni bir çatı dışında hayalleri olduğundan emin değildi.

Bayan Tresham çoraplarını çizmelerinin üzerine sardı. "O zaman Lord Hazretlerine karşı dürüst olmalısınız, eğer aklında kur yapmak olduğunu düşünüyorsanız. Ona ilgilenmediğinizi söyleyin."

Antonia çoraplarını indirdi ve serin çimlerin üzerinde yalınayak durdu. "Onun tarafından olmasa da, teorik olarak bana kur yapılmasını isterim. Bu yeterince açık mı?"

"Ona bunu söyle. Sen o birbirinizi mutlu edemezsiniz, ona mutluluklar diliyorsunuz ama onunla bir hayatı paylaşacak kadın sen olamazsın."

"Reddetmek kulağı çok mantıklı, hatta nazik geliyor."

Bayan Tresham kumlu kıyıya hafifçe vuran suya doğıru ilerledi. "Ona bir Fransız'a aşık olduğunuzu söyleyin, lord hazretlerinin muhtemelen hiç tanımadığı birine."

"Abelard adında biri mi?" Bir filozof, ilahiyatçı ve aptal. "Abelard iyi olur. Şimdi suyun tadını , olur mu?"

Jonathan ayak bileklerime birden fazla iltifat etti, inanabiliyor musunuz?"

"Nedense Bayan Tresham, kocanızın tam da bunu yaptığına inanabiliyorum."

GÜNEŞ bir dakika önce olduğu gibi aynı açıyla parlıyor, göldeki su aynı hafif esintinin altında dalgalanıyordu ama yine de Grey'in dünyası sismik bir sarsıntı geçirmişti.

"Benimle bir ilişki yaşamak istiyorsun," dedi yavaşça. Sonra, hüsnü kuruntuya kapılmadığından emin olmak için, "Samimi bir ilişki mi?" diye sordu.

Leydi Canmore ona ters ters baktı. "Başka bir tür var mı?"

"Bilemem."

Onun yanında sinsice ilerledi. "Evlilik dışı bir kadının arkadaşlığından *hiç* zevk almadın mı?"

"Londra standartlarına göre, bu tür eğlenceler söz konusu olduğunda emekli oluyorum. Öyle olmayı öğrendim ve kendimce sebeplerim var."

Leydi Canmore onu elinden tutup zar zor görülebilen bir yan patikadan aşağı sürükledi. Ufak tefek bir kadına göre çok güçlüydü.

"Münzevinin ahmaklığı işte böyle bir şey," dedi. "Ne demek istiyorsun, kendi nedenlerin mi var? Keşiş olmak için nedenler? Ben uzun zamandır keşişim.

son birkaç yıldır. Keşiflik cazibesini yitiriyor. Eğer bunun beni hızlı, kaba ya da hanımefendiliğe yakışmayan biri yaptığını düşünüyorsanız, bence böyle bir düşünce sizi ikiyüzlü yapar. Mayfair'de iştahını imkanlarının sınırına kadar tatmin etmeyen tek bir adam yok, birkaçı da imkanlarının ötesinde. Roger bana birçok erkeğin tek zamparalık olduğunu söyledi."

"Bunu kesinlikle düşünüyorum." Bu itiraf kibarca değildi. Centilmence değil. Grey'in söylemeye niyetlendiği şey değildi.

Hanımefendi patikanın ortasında aniden durdu ve adamın elini bıraktı. "Öyle mi? Bunu *benimle* birlikte mi düşünüyorsun?"

Ah, o gülümseme nasıl da ona dönüşmüştü, o muziplik ışığı bakışlarını nasıl da değiştirmişti. "Bu konuyu açtınız leydim, ama şu anda bunu sürdürmek istediğinizden emin misiniz?" Bir centilmen bunu sormak zorundaydı, çünkü tartışma kısa süre sonra onun teklifinin bir şaka ya da flört olarak reddedilebileceği noktayı geçecekti.

"Beni rahatsız ediyorsunuz," diye cevap verdi Leydi Canmore, kendi açıkça hoşnutsuzdu. "Son sekiz yıldır dans ettiğim erkekler, kendim de kısa boylu olmama rağmen, bana uzun boylu gelmiyorlar. Bir toplantıya gittiğimde seni arıyorum, her ne kadar yol boyunca kendime bunu yapmamam gerektiğini söylesem de. Sen ve ben bir dostluk görüntüsü içindeyiz, kendime hatırlatıyorum, sadece bir dostluk. Bu da bana şunu hatırlatıyor. Yeni bahisler var mı?"

Yürümeye devam etti. Grey de onun yanına geldi.

"Stratejiniz başarılı oldu," dedi. "Kardeşim Sycamore'un dahil olduğu bir bahis dışında yeni bir bahis yok. Kötü şöhreti onu evimin tavuskuşu yaptı ve zaten kendisi de pek alçakgönüllü biri sayılmazdı."

Leydi Canmore, Grey'in kaçıracağı bir yoldan saptı. Grey giderek kaybolurken, o nereye gittiğini biliyordu.

"Metresin olmak istemiyorum," dedi. "Sevgilin olmak istiyorum."

Grey neredeyse en yakındaki meşeye yaslanacaktı. "Bu tür duyuruları sık sık, çoğu insanın Korsikalı'yı tartışmak için ayırdığı ses tonuyla mı yaparsınız, uzun süre hafızalarda çürüsün?"

İlerideki yol, hafif bir yükselti üzerinde üç kenarlı küçük bir taş yapının bulunduğu bir açıklığa açılıyordu. Etrafındaki orman

Çılgınlığa üç manzara vermek için dikkatlice manikürlenmiş. Biri göle, diğeri Brantmore Evi'ne bakıyordu. Üçüncüsü ise doğuya doğru eğimli bir şekilde uzanan ormana bakıyordu.

Dairesel bir revak, bankların dinlenmek için özel bir yer sağladığı çılgınlığın iç kısmını çerçevelemiştir.

"Seninle ilgilenmeye başladığım için kendimden memnun değilim," dedi Leydi Canmore. "Ama öyle işte. Kibar, centilmen ve iyi bir erkek örneğisiniz. Flörtünüz fesat ya da küstah olmadan orijinal. İyi dans ediyorsun. Freddy Teyze'ye şaka yapıyorsun. Kardeşlerinizi seviyorsunuz. Zor ve fiziksel işlerden korkmuyorsun. Hatta bence gelişmek için buna ihtiyacın var."

Grey'in kalbini sızlatan nitelikleri sıralayarak çılgınlığın önünde volta attı. Onu *gördü*, net bir şekilde gördü ve kimi ve neyi *gördüğünü* takdir etti.

"Sen teyzenin son yıllarının tesellisisin," dedi Grey, "son derece sadık bir dost, gülümsemekten ve sohbet etmekten başka bir şey yaptığı görülmeden kibar toplumu nasıl idare edeceğini öğrenmiş bir bakan kızıdır. Seni tanımlamak için tek bir kelime seçmem gerekseydi, bu kelime cesur olurdu. Başkalarıyla dans ederken bile seni izlemekten kendimi alamıyorum, çünkü doğuştan gelen bir zarafetin var. Uzaklaştığını görüyorum ve sana sunacak hiçbir şeyim olmadığını biliyorum ama her seni geri çağırmak istiyorum."

Onun önünde durdu. "Lordum, ne yapacağız?"

"Benim adım Grey ve ne yapacağıma gelince... Seni öpmek istiyorum."

Bakışlarındaki endişe ve şaşkınlık silinmişti. "Harika bir fikir, çünkü ben de seni öpmek istiyorum."

Leydi Brantmore'un çılgınlığına yapılan bu gezintiyle hiçbir şey çözüme kavuşmamıştı ama Addy gözlerini Lord Casriel'e dikmişti -Grey, onun adını kullanmasına izin vermişti- ve bir haklılık duygusu tüm kuşkuları ve hayal kırıklıklarını .

Bir öpücük zararsızdır, değerlidir ya da hiçbir şeydir. Öpücük, Casriel'le birlikte neyi tercih ederlerse oydu. Bir öpücük bir başlangıç ya da bir veda olabilirdi ama bu bir öpücüktü ve en azından bu kadarını onunla paylaşabilirdi.

Algıları keskinleşti, anı olasılıklarla yaldızladı. Gölün kokusu, ilkbaharda ormanın yemyeşil aromasıyla örtüşen sadece bir alt tondtu. Casriel'in tıraş sabununun kokusu, yeşillik ve güneş ışığı kokularına karışıyor, hafif bir sandal ağacı tadı ekliyordu.

Ağaçların sessizliği arasında hava kıpırdıyor, yapraklar uçuşuyor, kuşlar tepemizde kanat çırpıyordu. Mahremiyet hissine rağmen orman kalabalık bir yerdi. Yılın bu zamanında yavrular kanatlarını dener, bebekler temkinli, dikkatli ebeveynlerin gözleri altında ilerlemeye cesaret ederdi.

Addy Casriel'e bir adım daha yaklaştı, onun gerçekten de iyi bir örnek olduğunun her zamankinden daha çok farkındaydı. Roger atletikti ama daha ince, daha kısa ve daha az kaslıydı. Erkekliğin kibar bir örneği idi, bu güçlü, özür dilemeyen erkeklik değil.

"Önce hanımlar," diye mırıldandı Casriel. Bakışları ama gözleri başka bir hikâye anlatıyordu. Onunla alay ediyor, hatta ona *meydan okuyordu*.

Yanağından öptü. Adam kıpırdamadan durdu, görünüşe göre yolculuğun ne zaman ve nasıl başlayacağına onun karar vermesine kararlıydı. Bu hoşuna gitmişti, kendisi keşfederken onun hareketsiz duracak kadar kendine hakim olması hoşuna gitmişti. Bir sonraki gezintisinde ağzını onunkine bastırdı, sonra bir kolunu ceketinin içinden beline doladı, onun sıcaklığını ve şeklini aradı.

O sert kas ve yumuşak yün, barınak ve baştan çıkarıcıydı.

"Bana eziyet ediyorsun," dedi, elleri hâlâ yanlarındaydı. "İntikamımı alacağım, Yüce Efendimiz."

"Umarım yakında ve sık sık yaşarsın." Kollarını ona doladı ve bir macera için yerleşti.

Casriel onu kucakladı ve göğsünün inatçı düzlemine doğru çekti. Addy istese bile kıpırdamazdı ve kıpırdamak da istemiyordu, asla.

Adamın ona karşı tutumu amansızdı, öyle güçlüydü ki, içinde biriken özlem serbest kaldı.

"Casriel, ben istiyorum..."

Kadının neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi, bedenlerini onu arzuladığına şüphe bırakmayacak bir şekilde bir araya getirdi.

Oh evet, lütfen. Güvenli bir şekilde tutulmak, karşılıklı yağmalamanın çılgınlığını paylaşmak. Addy ağzını açtı, Casriel'i yıllar süren bir iştahı tatmin edene kadar yutmaya hazırdı.

Toparlandı, hafifçe geri çekildi ve kızın ağzının kenarını öptü. "Acelelerimiz yok."

İntikamı sabır, gizlilik ve ellerini yavaşça Addy'nin sırtında ve poposunda gezdirmekti. Bu sırada onu bazen tembelce, bazen doymak bilmez bir şekilde, Addy sadece ona tutunup zevke katlanana kadar öptü.

Buna ihtiyacım vardı. Buna onunla ihtiyacım vardı. Bu düşünce, arzusun doruğa ulaşmasıyla birlikte, Casriel'in çok fazla kıyafet giydiği fikrini de beraberinde getirdi. Lanet olası adam bu düşünceyi bile hissetmiş gibiydi, çünkü Addy'nin iki elini de nazikçe kavradı, geri çekildi ve alnını onunkine yasladı.

"Müthiş bir öpücüsünüz, madam."

Evlidi ve Roger yatak odasında bir tırmığın tüm uzmanlığına sahipti. Tek bir öpücük aklını başından almamalı ve onu nefessiz bırakmamalıydı.

"Seninle bir ilişki yaşamak istediğimi sanıyordum," dedi Addy.

"Peki ya şimdi?"

Nefes nefese bile

kalmamıştı. "Biliyorum."

Casriel doğruldu, Addy'nin ellerini öptü ve uzaklaştı. Parmaklarını saçlarında gezdirerek Addy'nin karıştırdıklarını düzeltti.

"Bir ilişki akıllıca olmaz leydim."

Ve şimdi, onu kızdırmasına ihtiyaç duyduğunda -öpüşmeden sonra kızdırmanın geldiğinden neredeyse emindi- ciddi, kibar kont olmaya geri dönmüştü. Bu değişim o kadar ani ve mutlak ki, Addy sırtını ahırın sağlam granitine dayamak zorunda kaldı.

"Herhangi bir mesele ne zaman akıllıca olur?" diye sordu. "Sizi anlamıyorum lordum. Sen beni savaştan dönen bir asker gibi öpüyorsun, ben de seni aynı şekilde öpüyorum. Siz beni arzuluyorsunuz ve ben..." Adama lanet olsun, onu arzulamaktan daha *fazlasını* yapıyordu. Onun arkadaşlığını özlüyordu, seviyordu

Onun sesini duymak, nefes alışının ritmiyle uykuya dalmak istiyordum.
"Seni istiyorum."

Daha da kötüsü, sonu mutlu bitmeyecek bir şekilde ona *güvenmişti*.
Casriel bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak kadar yaklaştı.
"Benim için basit bir istekten daha kötü. Bir elma istiyorum. Biraz kestirmek istiyorum. Konu sen olunca..."

Duyguları konusunda mutsuzdu, bu da Addy'yi neşelendirdi. "Yani sevgili mi olacağız?"

Elini bıraktı. "Bunu isterdim, hafif bir ifade kullanmama izin verirseniz, ama böyle bir anlamaya değerli hiçbir şey getirmediğimi ve bundan hiçbir şey çıkmayacağını bilmelisiniz."

Addy elini salladı. "Hediyeler ve mücevherler ya da tiyatrodaki konuşmalara ve spekülasyonlara neden olan akşamlar istemiyorum. Ben istiyorum-"

Bakışları öylesine ciddiye ki, ihtiyatlı davranması daha fazla ayrıntıya girmesini engelledi.

"Leydim, size büyük saygı duyuyor ve sizi delicesine arzuluyor olsam da, sevgimin bir başkası tarafından talep edildiğini size bildirmek zorundayım..."

Elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi ve sanki ormanın ortasında bir kadınla yalnız kalmaya nasıl geldiğinden emin değilmiş gibi etrafına bakındı.

Sözleri sessizlikte çınladı ve Addy bunların etkisiyle sarsıldı.
Sevgim başkası tarafından mı talep ediliyor? Başkası mı?

"Başka bir kadına değer verdiğin halde beni bir... bir... büyük boy lord houri gibi mi ? Bu saygıyı çalılıklarda mı kaybettin, Casriel? Erkekler tuvaletinde mi bıraktın? *Başka birine* mi saygı duyuyorsun?"

Sadece kendi adına değil, o tutkulu öpücükle ihanete uğrayan kadın adına da acı bir tokat atmak için elini geri çekti. O öpücükle ihanete uğrayan *diğer* kadın adına.

Casriel onu bileğinden yakaladı, tutuşu acıtmadan sıkıydı.
"Beatitude, açıklamama izin ver."

"Açıklama yapmayacağım lordum. Gizlice evlendiyseniz, Dorning Hall'un tavan arasında yaşayan deli bir eşiniz varsa ya da çocukken nişanlandıysanız, bu beni ilgilendirmez. Bir zamanlar

Gelecekteki olası seçeneklerden biri olarak evliliği düşündüğünüz izlenimini edindim. Bana bu izlenimi *verdiniz* ve ben de henüz benimle birlikte olmaktan hoşlanmadığınız sonucuna vardım. ."

Hâlâ bileğini tutuyordu ama Addy kaşlarını kaldırarak kendini kurtarabileceğini biliyordu.

"Ben bu tür bir sevgiden söz etmiyorum. Evli değilim, kimseye evlenme teklif etmedim, nişanlı da değilim ama bir kızım var. Kalbimi narin avucunun içinde tutuyor ve eğer kardeşlerim ve kiracılarım bir servete kur için yeterli neden değilse, o zaman Tabitha tek başına çabalarımı ilham verir."

Addy'nin zihninde iki düşünce dönüp duruyordu, ikisi de mutlu değildi. Elbette bir kızı vardı. Amaç duygusu, odaklanma, sabır, olgunluk... O bir ebeveyndi. Addy tüm bu özellikleri göz önünde bulundurmadan bu niteliklere kapılmıştı.

İkinci düşünce bir leydiye yakışmazdı ama dürüsttü. *Casriel'in sevgisi için bir servetle, daha yüksek statülü, daha güzel, daha genç bir yarışabilirdim.*

Bir kızla rekabet edemem.

"Lütfen açıklamama izin verir misiniz leydim?"

Lütfen, kibar, centilmen, ciddi bir *lütfe*, Addy'nin incinmişliğine nüfuz etti. "Açıklayabilirsin, sonra da toplantıya geri dönmeliyiz."

Elini adamın elinden çekip aldı ve bakışlarını uzaktaki gölün pürüzsüz, mavi genişliğine sabitledi.

"O ," diye mırıldandı Drusilla. "Bu kadar uzun boylu bir adam göze çarpıyor ve onu gölün uzak tarafında gördüğümü biliyorum."

"Leydi Antonia'yla," diye yanıtladı Anastasya. "O kadar uzun boylu bir kadın da göze çarpıyor. Bu senin ikinci kek parçan mı Dru?"

Üçüncüsü - parçalar küçüktü. "Kendi porsiyonlarına dikkat et, kardeşim. Leydi Antonia için endişelenmiyorum. Eğer Lord Casriel'i hedef , bunu dikkatlice ve gizlice yapacaktır. *La Quinlan*

beni endişelendiriyor. Bir kurt gibi saldıracak ve biz onun baharını asla göremeyeceğiz."

Anastasya gümüş bir çatalla çileklerini itti. "Onunla uzlaşmayı deneyebiliriz. Onu öpmeye hazırım."

Anastasia geçen sezon birden fazla beyefendiyi öpmeye istekli olmuştu. Drusilla'yı rahatlatacak şekilde, bu yıl şimdiye kadar bu isteğini gizli tutmuştu.

"Biz çok minyonuz." Kısa değil. *Asla* kısa *değil*. "Lord Casriel'i uzlaşmacı bir şekilde öpebilmeniz için ya onun istekli olması ya da sizin bir sandalyenin üzerine çıkıp onu kulaklarından tutmanız gerekir. Gülünç görünerek bir adamla uzlaşamazsın." Drusilla, Anastasia'nın bir erkeği öpülmeye nasıl razı *edeceği* konusunda fazla bilgisi olduğundan şüpheliydi.

"Ona yerleşimlerimizden bahsedebiliriz."

Annem her iki kızının da ne kadar değerli bildiklerinden emin olmuştu. "Parayı tartışmak için iyi *bir ton* değil. Neredeyse yirmi yaşındayız. Çaresiz değiliz."

Anastasia tabağını bir kenara bıraktı. "Çok sıkıldım, Dru. Güzel görünmek, kirpiklerimi kırıştırmak, kim sormaya cüret ederse onunla vals yapmak... Dışarıda olmayı böyle konuşmamıştık. Hem de hiç böyle konuşmamıştık."

Drusilla atılmış tabağı aldı ve çilekleri kendi tabağına boşalttı. "Balo salonlarımız veliaht prenslerle dolup taşardı. Sadece muhteşem elbiseler giydik, sadece dolu orkestralar eşliğinde dans ettik ve sadece prenslerin en asil, en yakışıklı, en iyi giyimli ve en iyi huylu olanlarıyla paylaştığımız sihirli arabalara bindik, ama biz prenses değiliz, Ana."

Ana spencer'ını çekiştirdi. Bugün gözlerine çok yakışan maviyi seçmişti. Drusilla yeşili seçmişti ama bu onun ten rengini soldürmüştü. Yarın kıyafet seçme sırası Drusilla'daydı, ama bu iş ona çocukça gelmişti.

Madem babam bu kadar zengindi, neden her kızının ayrı bir gardırobu yoktu?

"Lord Casriel de bir prens değil, Dru. Onun seninle evlendiğini görmeye hazırım ama Bayan Quinlan'ın

onu."

"O vitrindeki güzel bir şapka değil. Belki de hiçbirimiz onu elde edemeyeceğiz." Hiçbiri Bay Tresham'ın dikkatini çekmemişti, bu da Drusilla'yı hâlâ huzursuz ediyordu. Belki de Tresham ailesinde akli dengesizlik vardı, çünkü şimdiki Bayan Tresham ne güzel, ne zengin, ne de gençti. Muhteşem bir sesi de yoktu. Ailesi hükümette yüksek mevkilerde değildi. Rakamları uyduran tam bir hiçti ve tüm kibar sosyetenin üzerine yürümüştü.

Anastasya ayağa kalktı ve şemsiyesini açtı. "Casriel biriyle evlenmeli. Annem öyle dedi ve asla yanılmaz. Temiz havanın tadını çıkaralım, lord hazretleriyle yolumuz evden çok uzak olmayan bir yerde kesişecek. Göl ancak bu kadar büyük ve Leydi Antonia bile ancak bu kadar yavaş yürüyebilir."

Drusilla bir avuç çileği bir kerede mideye indirdi, şemsiyesini kapdı ve ikiziyle kollarını birleştirdi. Çilekleri yerken neredeyse boğuluyordu ama hiçbir olgun meyvenin ziyan olmasına izin verilmemeliydi. Annem de öyle demişti.

ALTINCI BÖLÜM

Grey daha önce hiç kelimelere dökmek zorunda kalmadığı şeyi nasıl açıklayabilirdi?

"Adı Tabitha," dedi Leydi Canmore, sesinde duygudan eser yoktu, bu da başlı başına bir şey anlatıyordu. Hanımefendi, mahremiyet için en iyi seçenek olan, ormana bakan, güneşin vurduğu banka oturdu. Grey ondan yaklaşık on beş santim kadar aşağı indi, küstahlıkla kibarlık arasında bir mesafeydi bu.

Leydi Canmore'la bu dürüst ve samimi tartışmayı Londra'nın amansız kokusundan ve aptallığından kurtuldukları bir ortamda yapmaları ne kadar da yerindeydi.

"Adı Tabitha Ann Dorning," dedi, "ama biz ona Tekir deriz. On dört yaşında, tüm sağduyu ve ahlaki edepten uzak bir gençliğin ürünü. Tabby geçen sonbaharda Midlands'da özel bir okula gitti, böylece doğuştan gelen damgasının üstesinden gelmesine yardımcı olacak tanıdıklar edinebilecekti."

Bu kelimeleri söylemekten bile nefret ediyordu. *Doğumunun damgası*. Toplum neden bir babanın bencil aptallığının damgasını taşıyan bir çocuktan bahsetmiyordu? Annesinin aceleci dürtüleri?

"Onun evinizden ayrılmasını istemediniz."

"Wellington'un Fransızlara yenilmek istememesi gibi, Tabby de Dorning Hall'da yalnızdı ve tek tesellisi arıyordu. Kuzeni yok, kardeşi yok ve kiracıların çocuklarıyla arkadaşlık kuramayacak kadar iyi doğmuş. Soylu aileler

Ama sadece bana iyilik olsun diye, kızlarının onunla gerçekten arkadaş olmasına izin verecekleri için değil."

Leydi Canmore'un profili, örülmüş kaşları dışında mükemmel bir kadın dinginliği çalışmasıydı. "Size büyük mutluluk veren şey - sürüleriniz ve kardeşlerinizle birlikte paslanmak- kızınıza keder getiriyor. Bu acı verici olmalı."

Grey'in kardeşi Willow bu kalp ağrısını fark etmiş olabilirdi ama bundan asla bahsetmezdi.

"Tabby'nin mürebbiyesi bana kızımı sonsuza kadar koruyamayacağımı ve Tabby dünyada ne kadar erken bir yer bulursa o kadar iyi olacağını söylemeye çalıştı. Ben dinlemedim. Sonra Tabby'nin bir kadın dergisinde gördüğü saç modellerini uyguladığını gördüm. On üç yaşındaydı ve ben onu küçük kızım olarak görüyordum. Saçları bukleler ve lüleler halindeyken anladım. Benim küçük kızım

-Muhtemelen şu anda senin kadar uzun olan bu kadın Dorning Hall'dan çoktan ayrılmıştı. Hayaleti etrafta dolaşıyor, kaybımın yasını tutmamı bekliyordu."

"Gitmesine nasıl izin verdin?"

"Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım tabii ki." Hatırladıkları hâlâ çok acıtıyordu. "Ona okuluna kadar eşlik ettim, bavullarının odasına kadar taşındığını gördüm, müdire hanıma kızım için beklediğim bakım standardı hakkında uzun uzun nutuk , Tabby'yi alnından öptüm ve ona uslu olmasını ve bana yazmasını söyledim."

"Peki sonra?"

"Koçumun yanına döndüğümde çok onurluydum ve arkama bakmamaya çalıştım."

"Ama geriye baktınız mı?"

"Lanet mendilimi, bir kurtarma gemisini işaretlemeye çalışan bir gemi kazazedesi gibi pencereden dışarı salladım." Grey, boğazında ağrılar olan, korumak isteyen, ihtiyaç duyan o zavallı babaya karşı merhamet hissetti. Bu anı, mizahi olmasa da dokunaklıydı.

"Farkındayım," diye devam etti, "bundan beş yıl sonra sevgili çocuğumu kilise koridorunda yürütüyor, mutluluğunu sivilceli bir oğlana teslim ediyor olabilirim. Bu düşünce kabul edilemez. I

sivilceli bir çocuktı ve çoğu kadının terliklerinin altında yer almaya değmezdi."

Leydi Canmore Grey'in kalçasını okşadı. "Tabitha'nın altı amcası var lordum ve babası da bir kont. Herhangi bir sivilceli çocuk bu olasılıklarla başa çıkamaz."

Dokunuşu hızlıydı, rahatlatmak içindi ve rahatlattı da. "Bunu düşünmemiştim, kardeşlerimin bir kez olsun beni kızdırmaktan ve maliyeye yük olmaktan daha büyük bir amaca hizmet edeceğini."

"Tabitha'nın okulu pahalı mı?"

"Korkunç bir şekilde." Bu itiraf sızlanmaya çok yakındı. "Müdire, kızları sanki unvanlı ebeveynlerinin meşru çocuklarıymış gibi eğitiyor ve öğrenciler arasında pek çok zengin soylu ve kentsoylunun çocukları var. Hiçbir atamadan kaçınılmıyor: dans ustaları, dil öğretmenleri, çizim ustaları, iyi atların bulunduğu bir ahır, böylece genç hanımlar eğer bu becerilere sahip değillerse ata binmeyi ve araba kullanmayı öğrenecekler. Tabitha arp çalmaya olan bağlılığını sürdürmesi için teşvik ediliyor, ancak başka meziyetler de edinmesi gerekiyor. Binayı baştan sona inceledim. Hiçbir çocuk küflü bir katında barındırılmıyor, ancak kızlar bir odada altı kişi kalıyor."

"İyi seçim yapmışsın."

Kimse ona bunu söylememişti, hiçbir zaman. "Dikkatli seçtim. Haber vermeden iki kez ziyaret ettim ve her ikisinde de Tabby beni gördüğüne memnun oldu ve korkarım gittiğimi görünce de rahatladı."

"Bir gün lordum, siz de Tabitha için ya da annelerini ziyarete gelen torunlarınız için aynı şeyleri hissedebilirsiniz. Tabitha'nın durumunun, kazançlı bir evlilik yapmaya kararlı olmanızın nedenlerinden biri olduğunu anlıyorum."

Grey kendini yargılasa da Leydi Canmore bu sonuçla ilgili bir yargıda bulunmadı. "Tabby'nin yüklü bir çeyize ihtiyacı olacak. O bir kontun kızı ama leydi unvanını alamaz. Bu tek kelimeyle serveti düşebilir."

"Anlıyorum." Leydi Canmore'un hiç görmediğini ima edercesine dikkatle nötr.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi Grey. "Kızım için para ayırmak için neredeyse on beş yılım oldu. Kuruş başına mütevazı bir miktar bile bu süre zarfında artacaktır. Bir kenara koydum

Elimden geleni yaptım. Tabby üç yaşındayken, kâhya kasamızın tüm içeriğini alıp kaçtı. O beş yaşındayken, rahmetli babamın yüklü miktardaki borçlarını kapatmak zorunda kaldım. O on yaşındayken komşumuzun arazisinde bir baraj yıkıldı ve çayırlarımın yarısı bataklık oldu. Yem satın almak zorunda kaldım ya da özellikle sert geçen bir kış boyunca sürülerimin açlıktan ölmesini izledim, sonra da başarısız hasatlar yaptık. Her durumda, biriktirmeyi başardığım tek rezerv Tabby için ayırdığım fonlardı."

Hava yumuşak, güneş nazikti ve Grey toplantıya geri dönmek istemiyordu. Leydi Canmore'a yaptığı açıklamalar acı vericiydi ama beklediği nedenlerden dolayı değil. Leydi Canmore onu aptallığı için azarlamamış, gençlik hatasının aptalca ayrıntılarını sormamıştı. Leydi Canmore onu dinlemiş ve durumunu ciddiye almıştı.

Sonunda evlenme teklif ettiği kadın da aynı şeyi yapar mıydı? "Belki de Tabitha'nın servetinin olmaması en iyisidir." dedi. "Tabitha'nın mutlu olmasını istiyorsunuz ve sadece onun yerleşim yerlerine bakan bir adamla evlenmek bunu garanti etmez."

Bir bülbül ötüyordu, çiftleşmemiş erkeğin bir bayana kur yapmaya çalıştığı birkaç hafta dışında gün ışığında nadir görülen bir sesti bu. Şarkı dokunaklı ve netti, orman esintilerinin fonunda güzel bir solo.

"Tabby'nin mutlu olmasını istiyorum," dedi Grey. "Bu konudaki küstahlığım şüphesiz Yüce Tanrı'yı umutlarımı kırmaya teşvik etse de, bu konuda ısrarcıyım. Herhangi bir sayıda erkek onu mutlu edebilir, ancak önemli bir çeyiz olmadan, seçenekleri gereksiz yere sınırlı olacaktır, çünkü bu erkeklerin çoğu onu yerleşim yerlerinden ayrı düşünmeyecek ailelerden geliyor. Ayrıca çeyizin amacı bir kadının tüm yaşamı boyunca refahını güvence altına almak ve hatta çocuklarının servetine katkıda bulunmaktır. Bu nedenle de Tabby'nin çeyizinin iyi olmasını istiyorum."

"Niyetiniz iyi," dedi Leydi Canmore. "Benimkiler için aynı şeyi söyleyemeyiz."

Grey'in onu öpmek ya da kafasını granit duvara vurmak istemesine neden olan biraz utangaç bir şekilde gülümsüyordu.

"Kraliyeti devirmeyi mi planlıyorsunuz leydim?"

Gülümsemesi soldu. "Seni benimle bir ilişki yaşamaya davet ettim."

"Davetiye hâlâ açık mı?" Grey öyle olmasını istiyordu. Uysalca kaderine boyun eğmeden önce biraz mutluluk ve rahatlık -biraz lanet olası yakınlık ve zevk- yaşamak istiyordu.

Ve Beatitude'un teklifini geri çekmesini istiyordu, çünkü Tabby'nin parası Dorning Hall'un harcamalarının dipsiz kuyusunda kaybolmaya devam ederken, kontesle bir ilişkinin sonuçlanması acı verici olacaktı.

Gerçi Grey bunu sonuçlandıracaktı, hem de bir başkası için teklifte bulunmadan önce.

Bülbül sustuğunda, "Davetim hâlâ ," dedi leydi hazretleri. "Başka bir yere gitme zorunluluğunuz olana kadar, dostluğumuzun gizlice kişiselleşmesini istiyorum."

Grey bu andan zevk alırken önce boynu, sonra da yanakları pembeleşti. Kontes onu dinledi. Onun içinde bulunduğu durumun gerçekliğini biliyordu ve onu ata binmiş bir prens olarak görmüyordu.

Yine onun samimi arkadaşlığını aradı.

"Size başka bir bağımlı sunabileceğim konusunda endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum," diye devam etti. "Çok dinç bir adamla beş yıl evli kaldım ve hiç gebe kalmadım. Roger'ın annesi bunun, kendimi aştığım için Tanrı'nın beni yargılaması olduğunu söyledi."

"Roger'ın annesi lanet olası bir aptaldı."

Leydi Canmore ona utangaç bir bakış fırlattı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama ben bir papaz evinde büyüdüm. Küfretme yeteneğim iş istiyor."

Grey ayağa kalktı ve kolunu uzattı. "Kinin dar kafalı aptalların işi olduğunu söylerken küfretmiyorum. Kayınvalidenizin bildiği tek şey, değerli oğlunun, Tanrı'nın yargıladığı kişi olduğuydu, eğer yargıladığı biri varsa. Bir ilişki yaşamaya nasıl başlayacağız?"

Bu kadar açık konuştuğu için kızarması da gerekirdi ama soru sorulmak istiyordu. Sorulmayı çok istiyordu.

"Emin değilim."

Hanımefendiyi merdivenlerden aşağı çekti, ama hanımefendi ondan iki adım yukarıda durdu, böylece onunla göz göze geldiler.

"Bu senin ilk ilişkin mi?" diye sordu.

Başını salladı ve göle doğru baktı. "Çok neşeli bir dul olmadım. Baştan çıkarılmadım."

"Bu benim de ilk ilişkim olacak. Tabby'nin annesi yerel bir meyhanede çalışan bir hizmetçiydi ve ben de on yedi yaş bunamasıyla ona evlenme teklif etmiştim. Benden birkaç yaş büyüktü ve benim sevgilim olarak kesesini doldurmak varken özgürlüğünden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Tabby on bir aylıkken bir tamirciyle kaçtı ve ailesi çocuğu bana verdi. Babam gözünü bile kırpmadı. Bebeği aldı, ona Dorning dedi ve bana verdi. O zamandan beri karşılaşmalarım oldu ama asla bir ilişki yaşamadım."

"İlkiniz ben miyim?" Leydi Canmore sordu. "Ve ben de seninim."

İlk aşk değil, ilk eş bile değil, ama birbirleri için yeni ve özel bir şeydiler. Beatitude onu saçlarından tutup öpmek için kendine yardım ederken Grey bundan teselli buldu.

"Gel anne. Hava alma zamanı geldi." Sarah Quinlan annesinin dirseğini sıkıca kavradı ve göl kıyısındaki patikada kuzeye doğru ilerledi. "Canım, öğleden beri hava alıyoruz."

Annem kısa boyluydu ve bu nedenle daha hızlı yürümesi için teşvik edilmesi gerekiyordu.

"Elbette havayı alıyorduk. Casriel ile ilgili söylentiler görünüşe göre doğru. Açık hava etkinliklerini tercih ediyor, ki bu benim için son derece kabul edilebilir bir şey, bir karı kocanın birbirlerinin ceplerinde yaşaması hiç de moda değil. Lord Hazretleri, Leydi Antonia kolunda, bu tarafa doğru gitti. Leydi Antonia az önce Bayan Tresham'la birlikte eve girdi, yani Lord Hazretleri ya yanında kimse yok ya da o sade, tombul dul Leydi Canmore'la birlikte."

Daha da kötüsü, Arbuckle ikizleri, her zamanki gibi aynı retikülde birleşerek, on beş dakika geçmeden göl yolunda kaybolmuşlardı. Sarah, Earl'ü aramaya gidecekti.

Genç bir bayanın yanında bir refakatçi olmadan ormanlık bir patikadan geçmeye cesaret edememesi dışında.

"Dul kadınlara tanınan avantajlar gerçekten çok adaletsiz," dedi Sarah. "Anne, lütfen ayak sürümeyi bırak. Yakalamam gereken bir kont var."

Annem durdu. "Kızım, diline dikkat et."

Hay aksi. Annem hâlâ ara sıra ebeveyn otoritesini göstermeye çalışıyordu, tıpkı babam gibi. Bir kontesin kimseyi dinlemesine gerek yoktu, Sarah'nın gözünü Casriel'e dikmesinin nedenlerinden biri de buydu. Bir de idare edilebilir biri olacağına söz vermişti. Herkes onun gerçekten mükemmel bir beyefendi olduğunu söylüyordu, ki bu da onun unvanlı bir beyefendi olduğu zaman söyledikleri bir şeydi.

Sarah yatıştırıcı bir gülümseme attı ve yürümeye devam etti. "Anne, kimse beni duymayacak ve biz birbirimize karşı her zaman dürüst olduk. Casriel'in bana ihtiyacı var. Büyük bir evi nasıl idare edeceğini bilen, ava gitmek istediğinde onu rahatsız etmeyecek ya da akşamlarını Lordlar Kamarası'nda geçirecek bir eşe ihtiyacı var. Sevgili Kont'umun, eğer onun peşinden gitme konusunda daha az gayretli olursam, bir Arbuckle ya da Leydi Antonia ile birlikte olmasından korkuyorum."

"Dürüstlük ve zalimlik dünyalar kadar farklıdır, Sarah. Leydi Canmore bir unvan için doğmadı ve bir yas yaşadı. Onu teselli edecek çocukları yok ve olgun bir erkeğin takdir edeceği şekilde çok çekici."

Olgunluk bir sorundu. Casriel tam olarak yaşlı sayılmazdı ama Sarah o daha fazla yaşlanmadan evliliğin varis ve yedek kısmını halletmek istiyordu. Bu konularda pratik olmak gerekiyordu.

"Özür dilerim anne. Bu kadar açık sözlü olmamalıydım, yine de kabul etmelisin ki mavi gözlü sarışınlar bol miktarda var, görünüşüm ise beni diğerlerinden ayırıyor."

Annem hiçbir zaman güzel olmamıştı. Odadaki herkesin başını döndüren, bazılarını takdir eden, birçoğunu kışkırtan, birkaçını da yanlış türden imrendiren bir kadının nasıl bir yükün altına girdiğini kavrayamadı. Sarah ara sıra imrenen erkeklerle dans ederdi.

Sadece onlara eziyet etmek için, ki bu da... resmi bir baloda eğlenmeye en yakın olduğu şeydi.

"Dikkatli olmazsan Sarah, sivri dilin ve üstlerinin dikkatini çekmeye çalıştığın çaresizliğiyle diğerlerinden ayrılacaksın."

Annem, Sarah'nın okulu bitirip dönmesinden sonraki iki saat içinde yorulmaya başlamıştı, gerçi son zamanlarda... yorulmak çok hafif kalırdı.

"Bir dükün ya da markizin yoluma çıkmasını beklemek işe yaramadı anne. Belki Bay Tresham benimle ilgilenir diye düşünmüştüm ama görünüşe göre zevkleri umduğum kadar rafine değilmiş." Bir başka sade dul daha dükün varisine sataşmıştı, ne yazık ki.

Aman Tanrım, ya dul kadınlarla evlenmek *moda* olduysa? "Sarah, sen gençsin," dedi annem, sık sık yaptığı gibi ağıt yakıyor. "Babanla ben yirmi bir yaşına kadar evlenmedik. Zamanınız var. Başka kontlar, başka varisler var. Debrett's'i karıştırıp skandal sayfalarını okumak yerine uygun mevkideki erkeklerle, tabii ki dostça bir tanışıklık geliştirmeye odaklanırsan, belki-"

Annem tökezledi, muhtemelen Sarah ders anlatırken onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışmaktan nefesi kesildiği için.

"Anne, dikkatli ol. Taşınması gereken trafik düşünüldüğünde bu patika pek bakımlı değil. Lord Casriel nereye gitmiş olabilir?"

Peki Arbuckle'lar neredeydi? Mümkün olan en kötü anda, bir ağacın arkasından kıkırdayarak ve zıplayarak gelecekleri ve sinsî imalarıyla günü mahvedecekleri şüphesizdi.

"Sanırım ileride, göle bakan bankta oturan Lord Hazretleri," dedi Mama, "Leydi Canmore'la birlikte oturuyor."

"O zaman çok erken değil. Benden hoşlanıyormuş gibi görünüyorsun."

"senden hoşlanıyorum. Baban-"

"*Şimdi olmaz*, anne." Babam hakkında ne kadar az şey söylenirse o kadar iyiydi. Sarah elbette ona hayrandı ve bir sürü güzel para biriktirmeyi başardığı için çok minnettardı - ki bu konuda asla konuşulmamalıydı - ama babam sıradan, açık sözlü ve sade biriydi. Moda anlayışı

ve her masraf için homurdanıyordu. Kont'un yanında ne kadar az anılırsa o kadar iyiydi.

"İyi günler," diye seslendi Sarah neşeyle el sallayarak. "Leydi Canmore, lordum." Annem ve kontes gibi o da kontesle tanışmıştı. Şimdi kontesin Sarah'yı kontla tanıştırmaması gerekiyordu.

Ne kadar mükemmel.

Casriel ayağa kalktı ve eğildi. "Hanımlar. Yanılmıyorsam Bayan Quinlan ve Bayan Quinlan."

Tanıştırma *faslını* atlayarak biraz cüretkâr davranmıştı ama bu resmi bir toplantı değildi ve o *bir konttu*. Belki de Mevsim'in en gözde varisiyle tanışmaya can atıyordu?

Güzel düşünce. "Lordum." Sarah en zarif reveransını yaptı. Annem de aynı anda başını sallayarak bu etkiyi mahvetti. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Doğanın güzelliklerinin tadını çıkarıyor musunuz?"

O ve kontes uygun bir mesafede oturuyorlardı. Tezgah,

değil Hatta Konuşuyorum. Ne zaman a kadın yapmamıştı. Manzarayı seyretmekten başka yapacak ne vardı

ki? "Gerçekten de öyle," diye yanıtladı lord hazretleri. "Burada

bulunabilecek harikalar

yakın çevrem pastoral ruhuma neşe getiriyor."

Leydi Canmore'un dudakları büküldü, gerçi lord hazretlerinin yorumu mizahi değildi. Aslında, Sarah'nın yakın çevredeki tek harika olduğu düşünüldüğünde, orta derecede ustaca bir flörttü.

Daha fazla güzellik. "Temiz hava ve güneş ışığı her zaman hoşuma gitmiştir," dedi Sarah. "Annem genç hanımların ciltlerine dikkat etmeleri gerektiğini söylüyor, ama ben bu yüzden var diyorum."

"Bu bana bir şey hatırlattı," dedi Leydi Canmore. "Bayan Canmore'a geri dönmeliyim.

Tresham'ın ." Dantelli bir yaptı.

"Bu onuru bana bahşedin," dedi lord hazretleri, kontesin elinden şemsiyeyi alarak. "Siz hanımları manzaranın tadını çıkarmaları için yalnız bırakayım."

Selamlama ve reveranslar birbirini izledi, ancak Sarah leydinin yüzündeki hoşlanmamıştı. Yaşlı bir kadına göre kontesin hoş bir gülümsemesi vardı ve gözleri... Sade maviydiler ama parlıyorlardı

Öğleden sonra güneşinin altındaki göl gibi. Belki de yaş bir kadın için bunu yapmıştır, sarkmalar ve kırışıklıklar için bir teselli olarak ona ışıltılı gözler vermiştir.

"Oh, bak, Anastasya!" diye bağırdı bir ses. "Yürüyüşümüzün geri kalanında bize eşlik edecek biri var."

Ejderha Drusilla, yanında Korkunç Anastasia olduğu halde patikada ilerlerken Kont, Leydi Canmore'la birlikte bankın yanında kaldı.

Hanımefendi ikizlere, onları gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi gülümsedi. "Bayan Arbuckle, Bayan Anastasia. İyi günler. Ben de tam eve dönmek üzereydim. Belki bana katılmak istersiniz."

"İyi fikir," dedi Kont, "ama belki Bayan Quinlan ve Bayan Quinland gölün etrafında devam etmek isterler?"

Sarah ona en duru bakışlarını göndererek, "Bunu tercih ederim," dedi. "Gün çok güzel ve arkadaşlarımız da iyi."

"O zaman sizi ve annenizi temiz havayla baş başa bırakayım," dedi. "Leydi Canmore ve ben Arbuckle'larla birlikte eve dönebiliriz."

Eğildi, Leydi Canmore'a kolunu uzattı ve Sarah'ya reverans yapmaktan ve sanki en büyük dileği yerine gelmiş gibi gülümsemekten başka yapacak bir şey kalmadı.

"Gel anne," dedi. "Bu geceki danstan önce dinlenmek için zaman istiyorsak, yola çıkmalıyız. Sizi dans pistinde görmeyi umuyorum lordum."

Pek parlak bir adam değildi, çünkü memnun olmaktan ziyade şaşkın görünüyordu. "Korkarım akşamki dansa kalamayacağım. Mısır Yasaları üzerine bir tartışma dikkatimi gerektiriyor. Belki başka bir zaman."

Arbuckle'lar isyankâr görünüyorlardı ki bu çok hoştu. Leydi Canmore anlamsızca gülümsüyordu ve annemin bakışları daha fazla ders vaat ediyordu.

Sarah reverans yaptı. "Başka bir zaman ortak bir vals yapmak için sabırsızlanıyorum lordum."

Daha sonra Lord Hazretleri bir değil üç kadınla birlikte patikadan yukarı doğru yürüyordu; hepsi de tam anlamıyla uygun kadınlardı ve yine de Sarah bu karşılaşmayı bir zafer olarak görüyordu.

"Bu değiş tokuştan memnun musun?" Annem sordu.

"Kesinlikle. Olumlu bir izlenim bıraktım ve lord hazretleri benimle tanışma ihtimalinden o kadar etkilendi ki, uygun bir tanışma faslını beklemedi. Bu çok cesaret verici."

Annem şimdi, Sarah'nın kalçaları yanlarına girve bu açılış çatışmasını düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunda, şaplak atma hızını ayarladı.

"Kontun seninle büyülediğine mi inanıyorsun?"

"Mükemmel bir beyefendi olduğu söylenir, anne. Hangi mükemmel beyefendi, tanıştırmak için hazır bulunan bir kontesi görmezden gelir ki? Leydi Canmore'u tanıyoruz, o da onu tanıyor. Bizi tanıştırması gerekirdi ama lord hazretleri nezaketle uğraşmak istemedi. Normalde böyle bir küstahlığı bana saygısızlık olarak algıladım ama şu anda gösterişli bir piknikteyiz ve herkes benim kim olduğumu biliyor."

"Son zamanlarda kim olduğunuzu bildiğimden emin değilim."

Yol, Sarah'nın omzunun üzerinden bir göz atmasına izin veren bir dönüş yaptı. İkizler büyüklerinin arkasında yavru köpekler gibi oynasırken, Casriel kıdemli kadın olarak kontese kibarca eşlik ediyordu.

Unvanlı ve görgülü bir koca asla kontesine gereksiz yere yük olmazdı ve annem bu konuda biraz kafa karışıklığı yaşadığını itiraf etse de Sarah onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Casriel'in yeni kontesiydi. Bu konuda hata olmasın.

"ARPIMDA ILERLEME YOK O ZAMAN?" Freddy Teyze sordu, Dizlerinin üzerindeki yorganı seğirterek.

Addy, Teyze'nin makyaj masasının üzerindeki çeşitli koku şişelerini, fırçaları ve tarakları yeniden düzenlerken, "Lord hazretleriyle arpınız hakkında konuşmadım," diye cevap verdi. Addy'yi yatak odasında kabul etmişti, bu daha önceki çağlarda popüler olan bir gelenektir. Bir hanımefendi sabahları kendisini ziyarete gelen beyefendileri bile yatak odasında ağırlar ve tuvaleti ilerlerken çay eşliğinde sohbet ederdi.

Kadınların ve erkeklerin kaşlarını kaldırmadan ve kaba konuşmalara neden olmadan arkadaş olabildiği zamanlar.

"Lord Casriel ile ne konuştun Addy? Eğer hava durumunu söylersen, seni vasiyetimden çıkarırım."

O sık rastlanan tehdit şimdi hasta oturuyordu. Freddy Teyze onun için bile solgundu ve pencerenin yanındaki koltuk ona sanki ruhunun bir kısmını başka bir âleme göndermiş gibi yarı saydam bir nitelik veriyordu.

Addy diğer koltuğa oturdu. "Lord Casriel'in bir kızı var, Tabitha. Okuldan ayrılalı sadece birkaç yıl oldu ve Lord Casriel'in kalbinin sevgilisi. Görünüşe göre arp virtüözü olma yolunda ilerliyor. Örgüleriniz üzerinde çalışmak ister misiniz?"

"Bugün benim için örgü örmeye devam edeceksin. Yıllar önce en büyük Dorning'in biraz patavatsız olduğu söyleniyordu. Bu çocuklardan bazıları vahşi - şu Sycamore büyük büyükbabasından kalma - ama geri kalanı evcilleştirilmeye yatkın görünüyor."

Teyzenin ses tonuna bakılırsa, Dorning kardeşlerin çoğuna iltifat etmiyordu.

Addy, "Lord Casriel'in de bir geri kafalı olduğundan şüpheleniyorum," dedi, "ama sonra küçük kardeşler gelmeye devam etti, vahşi davranışlara yönelik tek girişimi bir çocukla sonuçlandı ve onun yerine iyi bir örnek oldu."

Teklif ettiği iyi bir örnek. "Beni öptü, teyze." Addy, Lord Casriel'le olan kaçamağı hakkında kimseye tek kelime etmek istememişti.

"Birinini seni öpmesinin zamanı gelmişti. Roger gideli çok oldu. Umarım lord hazretlerinin teklifi hoş karşılanmıştır?"

"Teklif bana aitti. Lord Hazretleri'nin ilgisi çok hoş karşılandı." Addy onunla birlikte köşkte kalmış, kur yapmaya yeni başlayan bir çift gibi öpüşmüş, öpüşmüş ve öpüşmüştü. Sabırlıydı, yağmalıyordu, yaratıcı ve kararlıydı, Addy'nin vücudunda onu şaşırtan hassas yerler buluyordu.

Dirseğinin içi, boğazının çukuru, ensesi. Casriel'in elleri nasırlıydı - ellerinin nasırlı olmasını seviyordu - ama yine de dokunuşu daha şefkatli olamazdı. Yatakta, kelimelerin ötesinde... olabilirdi.

"Addy, Roger'la kur yaptığınızdan beri, hatta o zamandan beri bile bu bakışı takınmadın," dedi teyzem. "Belki de Casriel'le evlenmelisin."

"Paraya ihtiyacı var. Dul eşimin üç beş kuruşundan başka param yok." Londra'daki ev, Kasaba arabasını çekecek sağlam bir beygir takımı, bir binek kısırağı ve Canmore Sarayı'na daimi bir davetiyeyle birlikte rahat bir akçe, ama yoksul bir kontun uğruna evleneceği bir şey değildi. "Yeniden evlenmek gibi bir niyetim yok teyze."

"Casriel'e ve onun öpücüklerine ilgi duyuyorsun. Evlilik genellikle böyle başlar. Ondan hoşlanıyor musun, Addy?"

Teyze şalını ne kadar masumca üzerine örtmüş olursa olsun, soru sıradan olmaktan çok uzaktı.

"Mükemmel tavırları, unvanı ve çekici bir yüzü olan bir beyefendiyi kim sevmez ki?" Rafine anlamda yakışıklı değil, ama yaşanmış ve iyi hava alacak bir yüz.

"Brummel mükemmel tavırları olan yakışıklı bir şeytandı," dedi Teyze, "aynı zamanda zaman zaman tam bir kurbağa ve çapkın bir çapkındı. Kimse onun Fransa'ya gitmesine üzülmeydi."

"Alacaklıları hariç, onlar da lejyonda." Casriel'in durumunun Addy'nin de ondan hoşlanmamasına neden olan yönü buydu. Para için evlenmeye kararlıydı. Akli, bakmakla yükümlü olduğu kişilerin, özellikle de genç bir kadının geçimini sağlayacak kadar paraya sahip olmanın gerekliliğini anlıyordu. Ama kalbi... O yalnız, aptal kalbi... Onun iyiliği için bu kadar paragöz olmamasını diliyor ve kendisinin de hayata - evliliğe değil ama genel olarak hayata- daha duygusal bakabilmesini diliyordu.

"Bir erkek ailesinin geçimini sağlamalıdır, Addy. Bir yandan Casriel'in babalık bağlılığına hayranlık duyarken, diğer yandan çocuğun sorumluluğunu üstlendiği için onu suçlayamazsın. Kız olması büyük şans. Yeterince iyi bir evlilik yapacaktır."

Addy sandalyelerin arasında duran teyzesinin çalışma sepetini açtı ve mevcut örgü projesini çıkardı. "Casriel onu iyi yetiştirirse Tabitha da iyi bir evlilik yapar."

"Aynen öyle, özellikle de hem mantıklı hem de iyi doğmuş bir kadınla evlenirse. Mavi renk gözlerine çok yakışıyor."

Casriel'in çok güzel gözleri vardı, sadece renkleri için değil, aynı zamanda duygular için de. Sinsi bir mizah anlayışı vardı.

Gerçekten de doğa harikasıydı ve Bayan Quinlan'a karşı üstünlüğü nasıl elinde tutacağını biliyordu. Bir ilişkiyi nasıl yürüteceğini bilmiyordu, Addy de bilmiyordu.

"Teyze, bir ilişki nasıl yürütülür?"

Freddy solgun bir elin arkasından esnedi ve gözlerini kapattı. "Sizin durumunuzda biri ilişkisini gizlice yürütür. Benim zamanımda evlilik konusunda bu kadar sahiplenici aptallar değildik. Erkekler eşlerine, onları akrabalarının önünde sergilemek için doğru tatil gelene kadar tavan arasına kilitlenecek bir eşya gibi davranmazlardı. Eşlerimizle arkadaştık, müttefiktik, yoldaştık ve sevgiliydik de."

Roger evliliğe böyle bir yaklaşımı desteklemiş, kendini şımarık hissettiğinde Addy'ye aile rahibesi diye hitap etmişti.

"Eminim cinsiyetler arasındaki her şey daha mantıklı bir şekilde yürütülüyordu, ama şimdi gizli bir *ilişki* nasıl yürütülüyor?"

"Casriel'in tüm işi planlamamış olması onun lehine bir nokta."

Bunu biliyorum. "O tüm işi planlamamış olmam benim lehime bir nokta olmalı."

Teyze gözlerini açtı ve Addy'yi inceledi. "İşin püf noktası rahat olmak ama çok da rahat olmamak. Dikkatli ama çok da dikkatli değil. Aşırı gizlilik ya da aşırı gösteriş fark edilmenize, fark edilmeniz de konuşulmanıza neden olur. Casriel hizmetkârların yarım gününde bir ziyarette bulunabilir. Merdivenlerin üstünde sizden başka kimse olmayacak ve personel başka işlerle meşgulken herhangi bir ziyaretçiyi karşıladığınız gibi onu da kapıda karşılayabilirsiniz. Eğer gerisini çözemezseniz-"

"Beni evlatlıktan reddedeceksin."

"Seni vasiyetimden çıkarmanın yanı sıra. Bugün salı mı?" "Çarşamba."

"O zaman sevgili Bay Ickles bu öğleden sonra arayacak. Saat kaçta? Bu mu?"

Şöminenin üzerindeki saat Addy'nin görebileceği kadar kolaydı, Gerçi teyzenin gözleri bu işe pek uygun değildi. Avukatı kendisinden on yaş küçüktü, yani yaşlı olmaktan ziyade saygıdeğer biriydi.

"Henüz öğlen olmadı."

"O zaman kendimi hazırlamam için bolca zamanım var. Hizmetçiyi bir saat içinde bana gönderin."

Addy ilmek sırasını bitirdi ve yarım kalan şalı iğnelerin etrafında döndürdü. "Teyze, bugün kahvaltı yaptın mı?"

"Bilemem. Hizmetçiye sor. Genelde yaparım ve aç değilim, bu yüzden yakın zamanda yediğim sonucuna varılabilir. Roger sizi başka bir erkeğin ilgisi için mahvetti mi, Beatitude?"

Göründüğünden daha karmaşık bir soru daha. "Kocama büyük saygı duydum ve onun sevgisini memnuniyetle karşıladım."

"Aptal kız, bir adama hem çok değer verip hem de aynı saat içinde onu boğmak istemenin imkânsız olduğunu mu sanıyorsun? Roger sahip olduğu ayrıcalıklar göz önüne alındığında kötü bir adam değildi, ama Casriel'de o kadar çekici bulduğun niteliklerden yoksundu. Casriel ayrıcalıklarla birlikte sorumlulukların da geldiğini bilir ve sorumluluklarından kaçmaz."

Tam olarak doğru değil. "Roger umutsuzca bir varis istiyordu. Bu onun çok sorumlu bir davranıştıydı. Ben bir tane sağlayamadım." Üç kısa cümle, Roger'ın yıllarca dile getirmedeği hayal kırıklığını, ardından tartışmaları, göz yaşlarını ve sefil sessizlikleri vals edencesine anlatıyordu.

"Roger'ın bir erkek kardeşi ve bir de yeğeni vardı," diye gözlemledi teyze. "Böylece bir varisi ve yedekleri vardı. Miras için endişelenmesine gerek yoktu."

Roger'ın da Addy'nin bildiği kadarıyla hiç by-blow'u yoktu, bu da Casriel'in haklı olduğunu gösteriyordu: Gebe kalmayı engelleyen şey Addy'deki bir sorundan ziyade babalık sınırlamalarıydı. Ancak mesele veraset değildi. Sorun Roger'ın gururu ve her fırsatta Jason'ı geçme ihtiyacıydı.

Addy, "Mutfaktan size bir öğle yemeği tepsisi göndermelerini isteyeceğim," dedi. "Bay Ickles'ın misafirliğini fazla uzatmasına izin verme. Dinlenmeye ihtiyacınız var."

Teyze bir el salladı. "Git ve ateşli randevun için hazırlan canım. Casriel sağlıklı iştahı olan bir adama benziyor. Dinlenmen gerekecek."

"Yaramaz, Freddy Teyze." Addy onun yanağına bir öpücük kondurdu ve onu öğle güneşinin altında, bir hayalet kadar solgun ve tekrar uyuklamaya başlamış bir halde bıraktı.

Bu konuşma Addy'yi üzmüş ve gizli bir ilişkinin ayrıntılarına dair pek de aydınlatıcı olmamıştı. Addy'nin Casriel'e verdiği güvenceye rağmen, gebe kalma olasılığını azaltacak önlemler alması gerekiyordu ve bu önlemlerin neler olabileceği konusunda çok az fikri vardı.

Theodosia Tresham bilirdi. Theo'nun ilk evliliği sırasında ikinci bir çocuk ihtimalinden korkmuş olması ironikti. Öğle vakti bir telefon etmek pek doğru bir davranış sayılmazdı ama Theo çok sevdiği bir arkadaşındı ve zaman çok önemliydi.

Casriel'in başka bir yan darbeye ihtiyacı yoktu ve Addy anne olmayı arzulasa da hiçbir çocuğun gayrimeşru olmasını istemezdi. Ölümünden altı ay önce Roger bu hayalinden vazgeçmişti, en azından Addy'nin bir sonraki Canmore Kontu'nun annesi olmasıyla ilgili olarak.

Hizmetçiye, teyzeye dolu bir yemek tepsisi getirmesi, yaşlı kadının bir saat uyumasına izin vermesi ve ardından Bay Ickles'ın otuz dakikadan fazla kalmamasını sağlaması talimatını verdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Ama böyle bir ilişkiyi konuşmaya başlamadan nasıl yürütebiliriz?" diye sordu Grey. "Yakın bir anlaşmaya yönelik son girişiminin istenmeyen sonuçları oldu, en önemlisi de yıllarca süren dedikodulardı."

Tresham çok büyük bir köpeğe yuvarlanmayı öğretmeye çalışıyordu. Adı Comus olan bu hayvan, Tresham'a pençesini kaldırması ya da kuyruğunu sallamasından daha fazla bir çaba göstermeden peynir parçalarını teslim etmeyi öğretmeye çalışıyordu.

Grey'parası -eğer ayıracak parası olsaydı- köpeğin üzerinde olurdu.

"Ne tür sonuçlar?" Tresham eliyle bir işaret yaparak sordu. "Otur, Comus."

Comus cesaret verici bir şekilde havladı.

"Bitirme okuluna giden ve sonra mahkemeye çıkmadan sessiz sedasız dışarı çıkan türden sonuçlar."

Tabitha yetişkinliğe dörtlüde koşan bir at hızıyla yaklaşıyordu, yoksa Grey asla servet avına çıkmayabilirdi. Kız kardeşlerinden biri, Jacaranda, Tabitha'nın sosyeteyle tanışmasına yardımcı olacak kadar iyi bir evlilik yapmıştı ama Jacaranda kendi ailesiyle meşguldü.

Daha da önemlisi, yardım etmeyi teklif etmemişti ve Londra'ya giderek daha az uğruyordu.

"Yan darbe mi aldın?" Tresham sordu. "Otur, Comus."

"Evlilik dışı doğan bir kızım var. Evlilik dışı terimi beni rahatsız ediyor. O zamanlar annesiyle evlenmeyi ve sonsuza mutlu yaşamayı düşünüyordum." Naif ve azgın bir gencin sözleri.

"Annesinin niyeti neydi?"

"Görünüşe bakılırsa, ömür boyu lordların cömertliğiyle mutlu bir şekilde yaşamak, yerel delikanlılardan hangisinden hoşlanıyorsa onunla takılmak. Tabitha yürümeye başlamadan önce bir tamirciyle . Ailesine üç ayda bir para göndererek kızlarının postanedeki emeğinin kaybını telafi etmeye çalışıyorum ama bu benim sebep olduğum fesadın telafisi sayılmaz."

Görünüşe bakılırsa Comus, erik gibi kuyruğunu sallayarak ve arka ayaklarının üzerine basarak keyfine bakıyordu.

"Casriel, senden birkaç yaş büyük bir taverna fahişesinin seni ilk aşkı olarak kabul ettiğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

Grey, Botticelli'nin *Venüs Anadyomene* tablosundan alınmış, istiridye kabuğuyla tamamlanmış küçük bir porselen figürü taşıdı. Onu şöminenin üzerine, kuyruk sallama menzilin dışına yerleştirdi ve yeterince güzel olmasına rağmen, Leydi Canmore'un daha cömert göğüsleri, daha sağlam omuzları ve tamamen daha güzel gözleri vardı.

Hanımfendileri aynı zamanda absürtlükten de iyi anlardı ve bir erkeğe arzulandığını belli etmekten çekinmezlerdi.

"Tabitha'nın annesinin beni ilk eşi olarak mı yoksa kırkıncı eşi olarak mı seçtiği pek de önemli ya da centilmence bir soru değil. Ben onu seçtim ve seçimimin sonuçları oldu."

"Bir ilişkinin sonuçları olabilir. Bu, bir tavşanı kovalayan en aptal köpek."

Leydi Canmore'dan bir çocuk sahibi olma düşüncesi Grey'i rahatsız ediyordu, daha fazla çocuk zahmetli ve pahalı olacağı için değil -tüm aile zahmetli ve pahalıydı, aynı zamanda canımdı- ama Beatitude harika bir anne olacağı için. Yine de onu asla evliliğe ikna etmeye çalışmazdı...

Görünüşe göre bir adam hâlâ hayal kurabilirdi, tüm pratikler bunun aksini söylüyordu. "Verecek yararlı bir tavsiyeniz yoksa, ben yoluma gideyim. Lütfen Bayan Tresham'a şemsiyesini vermeyi unutmayın."

"Bir tavsiyem var," dedi Tresham. "Para için evlenmeyin ya da sadece para için evlenmeyin. Arkadaşlık, cazibe ve neşe için evlenin."

"Bunların hiçbirisi çeyiz evimi yeniden inşa etmeme, kızımın dışarı çıkma masraflarını karşılamama ya da kiracı kulübelerime yeni çatılar yaptırmama yetmiyor. Sycamore Coventry Club'da nasıl idare ediyor?"

Tresham köpeğinin arka ayaklarını halının üzerine itti. "Otur, lanet olası."

"Hav." *Pant-pant-pant*, köpek etrafta dolaşmaya devam ederken.

"Bir kulübü yönetmek için acemi çabalarını merak ediyorsan, neden küçük kardeşine sormuyorsun?"

"Bir oyun cehennemi demek istiyorsun. Sormuyorum ünkü Sycamore'un gururu hassas ve insan burnunu sokmak istemiyor." İnsan burnunu sokmaktan korkardı, çünkü Sycamore öylesine bir soruyu "küçük bir borç" istemek için bir fırsat olarak görebilirdi. Cam'e verilen bu borçlar hiçbir zaman geri ödenmemiş gibi .

Yine de Grey, Kasaba'da iyi giyimli, sosyal bir delikanlı gibi davranması beklenen, parasız genç bir adam olduğu yılları çok iyi hatırlıyordu.

"Ben de burnumu sokmam," dedi Tresham, köpeğinin burnunun önünde bir parça peynir sallayarak. "Sycamore kulübü kendi uygun gördüğü şekilde yönetmeli, ben karışmamalıyım."

Köpeğinin koca kafası ileri geri sallanıyor, dikkati Sycamore'un güzel bir kadına odaklandığı gibi peynire odaklanıyordu.

"Yani nasıl olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu? Coventry hala senin, değil mi?"

"Mülkün ve demirbaşların sahibi benim, ancak benim duruşum ev sahibi duruşudur. Personelden beni bu rolün ötesine dahil etmemelerini istedim ve onlar da isteklerime saygı duydular. Theodosia'nın ilgili bazı düşünceleri var, benim de karımı mutlu etmekle ilgili bazı düşüncelerim var."

"Bu abanda köpek eğitmenliğinden daha başarılı olmanı dilerim."

Grey'in kardeşi Willow bir köpek eğitmeniydi ve çok da iyiydi. Will, Grey'in Tresham'ın hak ettiğinin ötesinde sabırlı davranan zavallı köpeğe acımasını sağlayacak kadar bilgi vermişti.

Grey, Tresham'ın peyniri aldı. "Comus, otur."

Comus başını eğdi, sonra oturdu.

"Aferin oğlum," dedi Grey, peyniri halı hizasına koymak için eğilerek. "Aşağı, Comus."

Comus dört ayak üzerine düştü. Şimdi işin hassas kısmı gelmişti. Grey elini hayvanın karnını ovacakmış gibi hareket ettirdi ve Comus mecburen sırt üstü yuvarlandı. Peynirle hafif bir kışkırtma ve yuvarlanma, çok büyük bir köpeğin yan yana yarım dairesini tamamlamaya devam etti.

"Yuvarlandın." Köpeğe peyniri verdi ve başını okşadı. "Mükemmel iş, Comus. Yuvarlandığın için aferin oğluma."

Tresham kaşlarını çatarken, Comus dünyanın her yerindeki sabırlı köpeklerin umutlu bakışını takındı.

"Tresham, "Eğer o çoban köpeğiyle uğraşırken gösterdiğin güven ve dikkatle bir ilişkiyi yürütürsen, aşkının nesnesi gerçekten çok şanslı bir kadın olur," dedi.

"Ben kuyruk sallayıp soluk soluğa kalırken, *onun* kendine güvenerek ve dikkatle işine devam edeceğini umuyorum. Ben kendim çıkarım."

Tresham köpek tarafından eğitmeye devam ederken, Grey ziyareti genel bir zaman kaybı olarak değerlendirdi. Bayan Tresham'ın şemsiyesini iade etmiş, Sycamore'un mali durumu hakkında hiçbir şey öğrenememiş ve daha da az bilgi edinmişti-

Tresham'ın merdivenlerinin sahanlığında durdu, çünkü bir bayan gelmişti ve başlığını çıkarıyordu.

"Leydi Canmore, iyi günler."

Kız ona gülümsedi ve adamın kalbi hızlandı. Aptalca, aptalca, , ama işte oradaydı. Eğer bir kuyruğu olsaydı, mobilyaları devirecek kadar sert sallanırdı.

"Lordum, bu benim için bir zevk. Bayan Leydi'yi ziyaret etmek niyetindeydim.

Tresham."

Mesafeyi atlamak ya da tırabzandan aşağı kaymak istediğinde adım adım iniyordu. "Sanırım Bayan Tresham evden geldi. Bir sonraki varış noktınıza kadar size eşlik edebilir miyim?"

Kâhya, hanımefendinin şapkasını tutarak ihtiyatlı bir şekilde sessiz kaldı. Belki de Bayan Tresham dışarıdaydı. Büyük olasılıkla, dükün uşağı Grey'in hizmetkârlarından daha akıllıydı.

Bir erkeğin acil öncelikler listesinin başında gizli bir ilişki yer aldığına bu bir sorundu.

Hanımfendi uşaktan boneyi geri aldı. "Teşekkür ederim lordum. Bugün hizmetkârlarım için yarım gün ve eminim uşağım öğleden sonrasını benim sosyal programıma katılmaktansa barda bir bira içerek geçirmeyi tercih eder."

Bu kesinlikle kâhyanın yararınaydı. Grey şapkasını ve bastonunu aldı, Leydi Canmore'a yürüyüş yoluna kadar eşlik etti ve o iri yarı bir uşağı gönderirken bekledi. Uşak Grey'e şüpheli bir bakış attı, selam verdi ve emredildiği gibi yürüdü.

"Evinizde yarım gün mü?" Grey, hanımfendinin sağlığı, hava durumu ya da başka bir şey hakkında soru sorması gerekirken sordu.

Tanrım, çok güzel kokuyordu. Durgun bir yaz gününde babamın kokulu bahçesi gibi çiçekli ve harikaydı.

"Bugün bir mutfak hizmetçisi dışında herkes için yarım gün lordum ve o da özel olarak çağırılmadıkça merdivenlerden yukarı çıkmıyor."

Grey kolunu uzattı. "Beatitude?"

Kolunu onunkine dolamış bir halde yürüyordu. "Belki içeri gelip bir fincan çay içmek ya da bir tabak sandviç paylaşmak istersiniz?"

"Çok nazıksınız. Programım bu zevki tatmama izin veriyor."

Kapüşonunun siperliği altından ona bir bakış fırlattı ve Grey, koşmaya başlamadan ona kapısına kadar eşlik edebilmesi için dua etti.

"GREY'E SÖYLEMELİYİZ." Ash Dorning elindeki kalemi kurutma kâğıdının üzerine fırlattı ve önündeki hesap yığınınına baktı. Ne o, ne Oak, ne Valerian, ne de Hawthorne masanın arkasındaki koltuğa oturmuştu. Dorning Malikânesi'nde, alışkanlık gereği Kont'un çalışma odasında toplanmışlardı. Kendilerini koruma içgüdüleriyle babalarının sandalyesini Grey'e bırakmışlardı.

Kontun koltuğuna oturan kişi birçok yük taşıyordu.

Oak, "Belki Sycamore'da gerekli fonlar vardır," diye girişimde bulundu. "Rakamlarla arası iyidir ve motive olduğunda kışını yırtarak çalışır." Oak grubun doğal yöneticisiydi, bir projenin adım adım nasıl ilerlemesi gerektiğini görebiliyordu. Önündeki yol netleşmeden bir işe başlamazdı. Aynı şekilde resim yapar, en basit manzaraya başlamadan önce saatlerce ya da günlerce boşluğa bakar ve bu manzaranın ancak dikkatli bir çalışmayla ortaya çıkabilecek ayrıntılara ve inceliklere sahip olduğu anlaşılırdı.

Valerian masanın önündeki yıpranmış sandalyeden, "Sycamore motive olmadığında gece gündüz tarla kuşu gibi uçar," diye cevap verdi. "En son aylar önce, konu Kasaba'nın cazibesi için üniversiteden ayrılmak olduğunda motive olmuştu."

Ash, "Cam Coventry'yi yönetme konusunda yeni," dedi. "İhtiyaç duyulan meblağa sahip olmayacaktır."

"Geriye biz kalıyoruz." Aralarında Grey'den uzun ve kaslı olan tek kişi Hawthorne'du. Onların sabancısıydı, bir sürü şaka ve eşek şakasının ortasında gerçeğin sesiydi. Thorne her zaman biraz ayrı kalmıştı, tıpkı Sycamore'un her zaman olayların içinde olması gibi.

"Ne kadar kötü?" Oak sordu.

"Sadece korkunç," diye yanıtladı Ash. "Güney kanadının kalan temeli üzerinde yeniden inşa edebileceğimizi umuyordum. Mühendisin raporuna göre en kötü çökme o kanatta yaşanmış. Çeyiz evini herhangi bir yerde yeniden inşa edeceksek, mevcut temel üzerinde olmamalı ve bu da daha fazla masraf anlamına geliyor."

Dorset harika bir koyun ülkesiydi, ancak yer yer mağaralar, bataklıklar ve yüzyıllarca ayakta kalması beklenen büyük yapıların inşasını cehenneme çeviren diğer özelliklerle doluydu.

Valerian botlarını masanın bir köşesine koyarak, "Hiç adil görünmüyor," dedi. Valerian her zaman en yeni çizimleri giyerdi ama bugün onunkiler bile cilasızdı. "Koca bir tuğla, taş ve hatta kereste yığınınız var ve doğru dürüst bir çeyiz evi yapacak yerimiz yok. O ev için planlarım vardı."

Hepsi de Dorning Hall'dan ayrılmak için sabırsızlanıyordu, hepsi de yakında dünyada oyalanmak yerine kendi yollarını çizebilecekleri konusunda umutluydu

Burada. Kibar kurgu, idaresine yardımcı olmalarıydı. Gerçek şu ki Grey, kardeşlerine bir beyefendi eğitimi vermek için para biriktirmişti ve Will ile şimdi de Sycamore hariç diğerleri, hizmetçilere iş yapan fakir akrabalarından biraz daha fazlasıydı.

"Will'e yazmalıyız," dedi Oak, ilk kez söylemiyordu. "Will mantıklı biri ve köpekleriyle biraz para kazanıyor."

Will bir kontun kızıyla evlenmişti ve muhtemelen yoksullukla arasına giren tek şey onun yerleşim yerleriydi. İş köpekleri yetiştirmek ve eğitmek, aristokratları köpek kulübelerinin yönetimi konusunda eğitmek ve şafaktan gece yarısına kadar çalışmak Will'in doğasında vardı.

"Will bir aileyi geçindirmeyi düşünmeli," dedi Ash, zaten yıpranmış olan halıda bir delik daha açarak. "Bizim yerimize düşünmeye devam etmesini bekleyemeyiz."

"Kulübemiz var," diye işaret etti Thorne. "Complaisance Cottage'ın muhteşem bir vadi ve deniz manzarası var ve çatısı çoğunlukla sağlam."

Ash çatılardan, temellerden, taşıyıcı duvarlardan ve borulardan nefret etmeyi öğreniyordu. Borulardan gerçekten nefret ediyordu. "Grey'in bir geline kur yapması gerekirken tüm bunlarla onu rahatsız etmeyi reddediyorum."

"Grey kötü haberi sakladığımız için bize teşekkür etmeyecektir," dedi Valerian. "O bir kont. Gelinini eve getirdiğinde için için yanan bir harabe, akan kulübeler ve isyan halindeki kiracılarla mı karşılaşacak?"

"Yağmur son ateşi de söndürdü." Yağmur aynı zamanda saman yapımını da ertelemeyi gerektirmişti, bu da mahsulün yapıldığında eskisi kadar besleyici olmayacağı anlamına geliyordu.

En azından bir mahsulleri olurdu. Bazı yıllar.

"Bunu nasıl yapıyor?" Oak pencereye giderek mırıldandı. "Casriel bitmek bilmeyen aksilikler karşısında nasıl sebat ediyor?"

"Aksilikler bir süre sonra normalleşmeli," dedi Valerian sandalyesini iki ayağının üzerine devirerek. "Umarım Casriel'in kur yapma konusunda şansı yaver gidiyordur."

Thorne eğildiği kitap rafını iterek uzaklaştı. "Onun işine karışmak için Londra'ya gitmiyoruz."

Kur yapmak. Düzgün bir hanımefendi bize şöyle bir bakar ve Casriel'e adreslerini ödeme şansı vermektense en yakın cit ile evlenir."

"O kadar da kötü değiliz," dedi Oak. "Çizim ustası olarak çalışmaya başlayabilirim. Soruşturmalar göndermeyi düşünüyordum."

Yıllardır talep göndermeyi düşünüyordu. Oak utangaçtı ve çizim ustalarının yetenekli olmaktan çok çekici olmaları gerekirdi.

Valerian bir öğretmen olabilirdi, pek akademik biri olduğu söylenemezdi ama Grey'den sonra Valerian iyi yetiştirilmiş bir beyefendiye en yakın olanıydı. Cazibesi, havadan sudan konuşması, dans pistindeki ince zarafeti, yabancı dillere mükemmel hâkimiyeti ve üniversiteye giden genç bir adamın bilmesi gereken her türlü yeteneği vardı.

Valerian bir kart hilesini fark edebilir, *Duello Kodunu* ezbere bilir ve bir çift dolu Manton'a asla ihtiyaç duyulmaması için garip anların nasıl dağıtılacağını hissederdi. İyi bir nişancı, mükemmel bir binici ve erkek ve kadın modası hakkında bilgiliydi.

Dorset toplumunun erkek bir terbiye mürebbiyesine, hatta kadın bir mürebbiye ihtiyacı yoktu.

Thorne, çoğunlukla Will'in sorumluluğunda olan ev ve arazi kâhyalarını denetleyen üst kâhya rolüne kayıyordu.

Ash'in işi -Sycamore'u hayatta ve hapisten uzak tutmak-Sycamore'un bir oyun cehennemini yönetmeye başlamasıyla daha az acil hale gelmişti.

"Londra'yı ziyaret etmemiz gerekebilir," dedi Ash. "Bu kararların bazılarını sadece Grey verebilir. Arazi ve demirbaşlar ona ait ve yaptığımız pislikleri temizlemek de ona kalacak."

Her zamanki gibi. Sözler Thorne tarafından bile söylenmeden kaldı.

Oak, "Will'e yazmalı ve neyle karşı karşıya olduğumuzu ona bildirmeliyiz," dedi. "Ondan para dilenmek için değil, öneri istemek için. Tüm kiracılıkları biliyor, sahip olduğumuz her tarlayı ve çayı, her kızıl ineği ve tek gözlü kediye biliyor. Bazı fikirleri olabilir."

"O zaman Sycamore'a da yazarız," dedi Thorne. "Kulüpte, Grey'in mektubu göreceği ve muhtemelen

aç. Onu bilgilendirmek için yazıyoruz, para dilenmek için değil. Sycamore kurnaz bir şeytandır ve en lanet anahtar deliklerini bile dinler."

Çünkü bunu ona biz öğrettik. "Rakamların üzerinden tekrar geçeceğim," dedi Ash. "Ama yağmur sadece samanımızın kalitesini düşürmekle kalmıyor, mısır mahsulünü de etkiliyor. Başarısız bir hasatla karşı karşıya değiliz, ama bereketli bir ürün de beklemiyoruz."

"Büyüme mevsimi henüz erken," dedi Thorne ve kapıya yöneldi. "Will ve Cam'e yaz, Grey'e burada her şeyin her zamanki gibi devam ettiğini ve kur yapma konusunda iyi şanslar dile."

Oak, Thorne'un peşinden dışarı çıktı ve Valerian'ı boş ocağa, Ash'i de hesaplarına kaşlarını çatmış bir halde bıraktı. Onca tuğla, onca kereste ve moloz, ama çardak evini yeniden inşa etmek için hiçbir ahır yok muydu? Bırakın bir inşaatçıyı, bir mimara bile ödeyecek para yokken belki de en iyisi buydu.

"Kitap nasıl gidiyor?" Ash sordu, çünkü Valerian'a sorulan soru buydu. Genç beyefendiler için bir görgü kuralları el kitabı hazırlıyordu ki bu ironikti. Dorning kardeşler arasında sadece Grey böyle bir kitap yazmaya uygundu. Valerian'ın görgü kuralları, ifade tarzı ve moda anlayışı vardı. Grey ise bir beyefendinin ruhuna sahipti.

"Taslak güzel bir şekilde ilerliyor." Valerian'ın standart cevabı.

Ash, "Tanrı'ya Grey'in kur yapma sürecinin iyi gitmesi için dua ediyorum," dedi. "Şu anda dizinin üzerinde bir çay fincanıyla oturuyor olması ve zengin bir varisin her noktadan ona sırnaşıyor olması için dua ediyorum."

"Ve sevecen anneleri odanın öbür ucundan ona gülümsüyor. Umut içinde yaşıyoruz."

Korku içinde yaşıyorlardı. Ya Grey iyi bir evlilik yapamazsa? Ya Dorning Hall'a yıldırım düşerse? Ya yağmur yeniden başlarsa?

"Daha önce bilmediğim bir şey biliyorum," dedi Ash.

Kediotu baktı at Onu. "Asla söyle sen göz önünde bulundurarak kutsal emirler. Durum o kadar da vahim değil, değil mi?"

Yangından önce, önce, çöken temelden önce, akan çatılardan önce...

"Ben asla ama asla kont olamam," dedi Ash. "Eskiden merak ederdim... Will ve Grey'in arkasında sıradayım ama hiçbir koşulda asla

hiçbir şekilde, hiçbir derecede, unvanı istemiyorum. Bir hafta içinde deliririm." "Üç gün," dedi Valerian ayağa kalkarak. "Eğer o bile dayanabilirsem.

Thorne muhtemelen iki hafta dayanabilir. Oak bir gün bile dayanamaz."

"Grey'in o varisi bulmasına ihtiyacımız var, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Boynuzları ve kuyruğu olan bir harpy olması umurumda değil, eğer parası Grey'i bu kadar sıkıntıdan kurtarabilirse, onun en sadık hizmetkârı olacağım ve onun hakkında da güzel şeyler söyleyeceğim."

"Kitabımı Bard'a yakışır bir soneyle ona ithaf edeceğim. Hiç konyak kaldı mı?"

Güzel bir öneri. "Sycamore hepsini çalmak için burada değil. Bana da bir kadeh koy ve bir sonraki kontesimize içelim."

ŞİMDİ bu ilişkinin mahrem kısmına başlama zamanı gelmişti ve Addy hevesle başka bir şey arasında gidip geliyordu.

Dikkatli değildi. Genç bir gelin olarak Roger'ın deneyimlerinden yararlanmış ve sevişmenin zevkli olması gerektiğini öğrenmişti. Bir süre için öyle de olmuştu. Sonra Roger bir varis doğurmakla meşgul oldu ve Addy kendini sık sık duvara yaslanmış, masanın üzerine yayılmış ya da hizmetçilerin merdivenine çekilmiş olarak buldu. Bir süre için bu da en azından yeni bir şeydi.

Casriel, "Size doğruyu söylüyorum," cevap verdi, "bir fincan çay ya da bir tabak sandviçin keyifli olacağını söylediğimde." Lord hazretleri görünüşe bakılırsa bir beyefendinin adımlarını bir hanımefendinin adımlarına uydurarak yürümekten memnundu.

"Aç mısın? Karnının doyduğunu görebiliyorum."

"Benim iştahım size eşlik etmekten yana leydim. Birlikte geçireceğimiz zamana yatak odasında gerek yok."

Addy ilk başta onun ahırdaki samanlığa tırmanmalarını ya da kütüphanedeki kanepeden yararlanmalarını kastettiğini düşündü ama Casriel kurnazlık ya da yaramazlık yapmıyordu.

Düşünceli davranıyordu.

"Yatak odası kısmından önce gelen bir tartışma var mı?" diye sordu. "Kurallar, süre, haftanın günleri hakkında bir şeyler?" Belki de bayağı ama pratik bir şey?

"Böyle bir haberim yok, ancak dilediğiniz her konuyu tartışmaktan mutluluk duyarım. Ayrıca -büyük bir keyifle- üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkarmayı ve sizi kendi *kıyafetlerinizden* arındırmayı düşünüyorum. Oradan itibaren... Öpüşme kısmında oldukça iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum. Belki bundan sonrası için bazı fikirleriniz vardır?"

Addy'nin karnı küçük bir takla atarak ağırmaya başladı. "Beni soyunukken öpmek ister misin?"

"Soyunduğumuz zaman. Eğer alçakgönüllülüğün bu olasılığı rahatsız edici kılıyorsa, o zaman seni üzerinde vardiyandan başka bir şey yokken öpmek isterim, böylece dokunuşumla hassas tenin arasında sadece ince bir pamuk tabakası olur. Gözlerim kapalıyken kıvrımlarınızı ve hatlarınızı öğrenmek istiyorum ve ellerinizin *her yerimde* olmasını istiyorum."

Addy sakinleşmek için birkaç nefes almaya çalıştı. Bir çift yaşlı kadın yanlarından geçti ve Casriel kibarca şapkasını onlara dokundurdu.

"*Her yerde* mi lordum?"

Bir taksi geçerken onunla birlikte bir sokak köşesinde bekledi. "Her yerde. Özellikle saçımı çekişin ve popomu tutuşun çok hoşuma gidiyor. Merak ediyorsan söyleyeyim, bir erkek doğru koşullar altında iyi ve vahşi bir kış kavramayı takdir eder."

Addy iki sokak sonra kendi kapısına kadar nasıl dayanacağını merak ediyordu. "Peki bir erkek, bir kadının ağzının vücudunun çeşitli yerlerinde olması konusunda ne hisseder?"

Casriel, yoldan geçenlere dostça bir jest yapmak için koluna dolanmış parmaklarını okşadı.

"Böyle bir zevki düşünürken, bu adam kadını omzuna alıp en yakın yatağa koşmak isteyecektir. Bu seçenek mevcut olmadığından, sizi temin ederim ki böyle bir düşünce onun zevkten nutkunun tutulmasına neden olacaktır."

"Dehşete düşmedin mi?" Altı aydır evliydi ve Roger'ın ikna çabaları ve alayları sonunda bu yakınlık konusundaki isteksizliğinin üstesinden gelmişti.

"Seni benzer bir şekilde memnun etmeyi arzuladığımı bilsen dehşete düşer miydin? Kalçalarını omuzlarımin üzerinde istiyorum. Benim aletim senin seksini doldururken, senin tadının ve kokunun varlığını doldurmasını istiyorum. *Seni* istiyorum, Beatitude. Her şeyini. Bedenini, aklını, korkularını ve eğlencelerini. Bu *samimi* bir ilişki olacak, değil mi?"

Böylesine kültürlü ve sohbet havasında geçen bu açık sözlülük, kilitli bir kapının ardında fısıldanan benzer sözlerin yaratamayacağı bir etkiye sahipti.

Bir de Casriel'in *yakınlık* hakkındaki sorusu vardı. Sorusu Addy'nin evliliğinde bir türlü ifade bulamadığı bir eksikliğe işaret ediyordu. Roger her zaman kıyafetleri olmadan kasıla kasıla dolaşmıştı. Coşkulu ve yaratıcı bir aşıktı. Addy'ye hayatın çok az hanımefendinin, hatta çok az papaz kızının görebileceği bir yönünü göstermiş, üstelik bunu Addy'nin sosyal konumunu tehlikeye atmadan yapmıştı.

Ama bir noktada, erotik birleşmeler samimi olmaktan çıkmıştı. Tüm evlilik samimi olmaktan çıkmıştı, eğer hiç samimi olmadıysa.

Samimiyet -Casriel'in tarif ettiği samimiyet- cesaret isterdi ve Roger bir bakıma korkağın tekiydi. Bu içgörü Addy'nin neredeyse sokağın ortasında durmasına neden oluyordu.

"? Rahatsız mı ettim?"

"İlham verdiniz. Eğer güpegündüz bir sevgiliyle yaptığınız konuşma bu ise, sizinle özel olarak konuşmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Muhteşem yılan otu gözleri dans ediyordu, ama adımları kibarlığını koruyordu. "Bugün havada heves olmalı, çünkü ben de benzer bir durumdayım."

Addy onu omzunun üzerinden atmaya ya da yürüme yolunda sarılıp öpüşmeye başlamaya hazırdı ama ah, o neşe, o beklentinin karşılıklı bir eziyet olduğunu bilmenin verdiği katıksız yetişkin zevki. Roger öğlen yemeğinden başını kaldırıp büfedeki uşağa kovar gibi bir bakış attıktan sonra Addy daha ahududulu pastasından ilk ısırığı almadan kapıyı kilitleyen tiplerdendi.

Casriel'in dört sokağın uzunluğunu alay etmek ve flört etmek için kullanması, Addy'nin henüz karşılaşmadığı bir aşk uzmanlığı derecesiydi. Muhtemelen böyle bir şeyi bir daha asla bulamayacaktı ve bu düşünce - biraz üzücü, çok

dürüstçe-hevesiyle kol kola yürüyen duyguyu tanımlamasına yardımcı oldu.

Bu ilişkinin tadını sonuna kadar çıkarmaya kararlıydı -kelimenin tam anlamıyla kararlıydı. Casriel onun başını döndürmüştü, bu kötü bir şeydi, çünkü onun için yaratılmamıştı. Ama başka hiç kimse onun kadar dikkatini çekmemişti ve Addy onu mirasçısının yanına göndermeden önce cazibesinin tadına iyice bakacaktı.

Bir kez olsun kendini düşünecek ve diğer her şeyin canı cehenneme diyecekti.

Evi göründü ve bu *onun* eviydi, bir çeyiz mülkü değil. Roger onun için bu kadarını yapmıştı ya da rahmetli halalarından biri yapmıştı.

"Eğer çay ve sandviç konusunda ciddiysen," dedi Addy, "şimdi bunu açıklığa kavuşturmak için son şansın. Seni kapımın arkasına götürdüğümde, efendice yaşamının bir santim içinde tutulacaksın."

Yolda yürüyen yaşlı bir çiftte şapkasını uzattı.

"Ben umut içinde yaşıyorum ve son derece ciddiym leydim, sandviçler konusunda değil."

GREY son zamanlarda ilk kez karısı olmayan bir kadınla sevişmek üzereydi... Aklını bir türlü toparlayamıyordu. Son randevusu -bir ev partisinde çakırkeyif bir şekilde karşılıklı el yordamıyla- birkaç yıl önceydi. Başarısız hasattan sonra su basmış çayırlarını ayak çürümesi izlemeden önceydi.

Ne zaman ya da kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, neden olduğu hakkında da pek bir fikri yoktu. Şehvet ve aptallık on yedi yaşındaki bir gencin aptallığını açıklıyordu ama çok sayıda bakmakla yükümlü olduğu kişi olan unvanlı bir adam şehvetin kölesi olamazdı, hatta ara sıra onun hizmetçisi bile olamazdı.

Yine de bir hanımefendinin arkadaşlığını son derece hoş bulabilirdi. Leydi Canmore -Grey onu kibar terimlerle anmaktan neredeyse kendi adını kullanmaktan hoşlandığı kadar hoşlanıyordu- onun yanında, dünyada hiçbir şeyi umursamadan, hoş bir bahar gününün tadını çıkarıyordu.

Görünüşe göre. Bu arada kadın, mantığını pusuya düşüren ve içini sızlatan mahrem zevklerden söz ediyordu. Bu randevuyu planlamamıştı ama yarım gün yarım gündü ve planlayacak ne vardı ki? Doğa tüm işi planlamıştı, ama ayrıntılar için.

Hanımefendinin, sağlam ve zarif bir mahallede, sağlam ve zarif bir yapı olan şehir evine yaklaştılar.

"İsterseniz sizi kapınızda bırakabilirim," dedi Grey. "Bugün birbirimizle karşılaşmaya niyetimiz yoktu." Kadın sessizliğe gömülmüştü, yoksa Grey bu teklifi yapmazdı. Bir hanımefendinin tereddütleri olabilirdi.

"Ben tercih etmem. Sen ister miydin? Beni kapımda bırakmayı mı tercih edersin?"

Grey bu soruya ancak nitelikli bir dürüstlikle cevap verebilse de, bu soruya memnuniyet verici bir homurtu eşlik etti. Bunun yaklaşan yükümlülüklerden çalınan bir an olmamasını tercih ederdi. Bunun kur yapmanın bir adımı olmasını tercih ederdi.

"Benim *tercih ettiğim* şey," dedi, hanımefendiyi verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarırken, "şu andan kapalı ve kilitli bir kapının ardında konuşulsa iyi olur, yoksa beni gören herkes ne düşündüğümü tam olarak anlayacak."

Aşağıya, adamın düştüğü yere doğru bir bakış fırlattı. "Ah." Verandasının tentesinin altında oldukları için bir kez daha baktı. "Anlıyorum. İyi terzilik bir erkeğe çok az mahremiyet bırakır."

"Görüyorsun. Ağrım var."

"Bunu duyduğuma sevindim." Hanımefendi geri çekilerek Grey'in kapıyı açmasına izin verdi.

Şapkasını çıkardı. Şapkasını ve bastonunu sakladı, belki bir ziyaretçi uğramaya cüret eder diye. "Misafir odasına gidelim mi?" Grey sordu.

"Misafir odası yok," dedi spencer'ından sıyrılarak.

Grey, çoğunlukla ellerini kadının omuzlarında gezdirmekten zevk aldığı için ona yardım etti. Leydinin ensesinin görüntüsü erotik kıpırdanmaları düpedüz arzuya dönüştürdü ve eğer merdivenleri ondan önce çıkmasaydı -bir kadının merdivenlerden önce çıkması gerektiğini söyleyen aptalca, aptalca kural- onu antrede öpmeye başlayacaktı.

Bunun yerine, onu bir üst kata kadar takip etti, uyarılmışlık hoş bir özlem yaratıyordu... Bu karşılaşma hakkında tam olarak ne hissediyordu?

Sevinç, elbette. Hangi insan hayvani ruhunun tatmin edilmesini sevinçle beklemez ki?

Belki de hizmetkârların yarım gününde gizlice dolaşmak, katı adab-ı muaşeret yolundan ayrılmak biraz utanç vericiydi?

Ama hayır, tam olarak utanç değil. Hiçbir kadına sadakat borcu yoktu -henüz- ve en yüksek mevkideki ev sahibesi, kontesle ilişkisi açık bir sır haline gelse bile onu sağ koltuğuna oturtmakta tereddüt etmezdi. Aynı ev sahibesi Leydi Canmore'u da nezaketle ağırlayacak ya da kendisi dedikodu nesnesi haline gelecekti.

Yine de...

Beatitude onu mavi, beyaz ve altın rengiyle döşenmiş bir oturma odasına götürürken bu düşünce aklından uçup gitti. Tıpkı onun gibi zarifti ama Grey'in gül beklediği pencere kenarında bir buket mis kokulu pembe bezelye duruyordu. Kanepenin üzerine bir nakış kasmağı bırakılmıştı, kumaşın düğümleri ve gevşek iplikleri görünen tarafı açıktaydı.

Alçak bir masanın üzerinde açık duran bir kitap ve kanepenin yanında karşılıklı duran bir çift yıpranmış terlik.

"Kişisel oturma odanız mı?"

"İşte " dedi ve kapıyı kapatıp kilitledi. "O kapının ardında benim özel yatak odam var. Yarım gün boyunca ziyaretçilerim evde olmuyor, bu yüzden Mayfair'in ortasında iki kişi ne kadar yalnız kalabilirse o kadar yalnızız."

Yine de ne kalçasını ne de başka bir yerini tutuyordu. Şapkasını ve bastonunu büfenin üzerine koydu. "Sizi öpmek istesem çok mu cüretkâr olduğumu düşünürsünüz, Hazretleri?"

"Addy," dedi. "En yakın arkadaşlarım bana Addy der. Theodosia hariç hepsi, o da bana Bea der."

"Ben Grey'im."

Bu tartışmayı daha önce de yapmışlardı ama bu seferki alışverişte kadın gülümsüyordu. Grey kollarını açtı ve kadın odayı geçerek doğruca Grey'in kucağına atıldı.

"Ben özümde hâlâ bir papaz kızyım," dedi. "Roger benden umudunu kesti."

"Seks partileri seni aşıyor muydu? Ben onları her zaman oldukça sıkıcı bulmuşumdur."

Bu yorum esprili, garipliği azaltmaya yönelikti ama Addy yüzünü adamın göğsüne yasladı. "Bunun gibi bir şey. O sadece bir hedonist değildi. Yenilik ve macerayla büyüdü. Ardılını görebilseydik, vahşi doğada kaybolan ve ayı eti ve şiirle beslenirken sakal bırakan kaşiflerden biri olabilirdi."

Grey'in Yeni Dünya tuzakçılarından anladığı kadarıyla, genellikle birden fazla aileye sahiptiler ve hijyenleri, muhtemelen ayıların *onları* atıştırmasını önlemek amacıyla, yarım kıta mesafesi kadar centilmenlik standartlarından uzaklaşıyordu.

"Ben yeniliklerden hoşlanmam," dedi Grey, kadının yanağına bir öpücük kondurarak. "Düzen ve sıkı çalışmayla, arada bir de iyi bir arkadaş ve bedensel zevkle gelişirim. Şu anda aradığım tek macera sizin yatağınızda yaşanacak macera."

Onun boynuna karşı iç çekti. "İstediğim sürece kötü ya da sıkıcı olmam gerçekten umurunda değil mi?"

Roger şüphesiz genç ve şımarıktı, bu yüzden Grey daha açık sözlü bir cevap vermekten kaçındı. "Eğer istekliyseniz ve anlaşmalarımız sıkıcıysa, sonra I, olarak ve sadece beyefendi Katılımcı içinde hayal kırıklığınızdan kendimi sorumlu tutmalıyım." Diyalog bundan sonra tahmin edilebilir bir senaryo üzerinden ilerlemeliydi: *Bağlarını çözeyim mi canım?* Biraz öpüşme. Azgın bir horoz. Gülümsemeler ve dokunuşlar, bayanın gizlilik perdesinin arkasında kaybolması, beyefendinin botlarını çıkarıp saate bakarken mutlu, yaramaz düşünceler.

Grey salonun ortasında durmuş, kollarını Addy'ye dolamış, onun gardenya kokusunu içine çekiyordu. Bu kokuyu sonsuza dek neşe ve hayatın taleplerinden uzak bir sığınak hissiyle ilişkilendirecekti.

Addy, "Ben de yeniliklerden hoşlanmadım," dedi. "Kocamın iyiliği için bir noktaya kadar tahammül etmeyi öğrendim. Bunlar kaçamak düşünceler değil."

"İşte sana bir kaçamak düşüncesi." Grey onu nazikçe, acele etmeden öptü. Bütün öğleden sonra ve muhtemelen başka öğleden sonraları da vardı. Addy yavaş yavaş daha da , Grey'in tadına baktı ve

saçlarından tuttu. Kızın katılımı ona çapkınlıktan çok kararlılık gibi geldi.

"Kancalarım," diye fısıldadı, adamın tahrik olduğunu belli edecek kadar yaklaşarak. "Lütfen."

Kollarını ona dolamış halde dururken arkasına uzandı ve elbisesini çözdü. "Bağcıkların mı?"

"Ben hiç giymiyorum. İki kombinezon giyiyorum ve nadiren spencer olmadan dışarı çıkıyorum. Modacım bağlanmaktan hoşlanmadığımı biliyor ve bedenlerimi buna göre güçlendiriyor. Akşam davetlerinde elbette geleneklere boyun eğmek zorundayım ama gündüzleri..."

Adam onun sırtını okşadı ve o da okşanmaktan hoşlanan bir kedi gibi kıpırdandı.

"Bu iyi hissettiriyor," dedi.

"Gerçekten de öyle."

Ah, işte. Sırtına yumuşak, okşayıcı bir vuruş. Ruh hali düzeliyordu.

"Yatağa gel Grey," dedi ve onu elinden tutup yatak odasına götürdü. Buradaki eşyalar dikkat çekici değildi. Geniş bir mavi kontrpanın üzerinde mavi yatak örtüleri, mavi ve krem rengi, pembe dokunuşlu bir Axminster halı. Pencerenin yanında rahat bir okuma koltuğu, pencerelerin karşısındaki duvar boyunca bir makyaj masası ve mahremiyet perdesi. Ocağın yanında bir sallanan sandalye, ki bu bir çocuk odasının dışında alışılmadık bir şeydi.

Bu alanda *ondan* daha az şey vardı ve bu onu rahatsız ediyordu. Ne çiçekler, ne kitaplar, ne çalışma sepeti ne de unutulmuş bir çay bardağı vardı. Belki de oda mutlu anılar istiyordu ve belki de bunları ona verebilirdi. "Saçınızı açayım mı?" diye sordu.

Sarışın kaşları kalktı, sonra örüldü. "Ben halledebilirim," dedi ve gizlilik perdesine doğru ilerledi. "Botlarını giymek için yardıma ihtiyacın var mı?"

O zaman soyunacaktı. "O kadar da şık değilim. Çizmelerim rahattır ve uğraşmadan emekli olmamı sağlar. Yatağı indireyim mi?"

"Lütfen."

Addy gizlilik perdesinin arkasında kayboldu, tavırları şaşırtıcıydı. Bir buluşma gönülsüz, arkadaşça, paylaşılan bir zevk olmalıydı. Kadının ruh hali ciddileşmeye başlamıştı ve bu da onu rahatsız ediyordu.

Grey oturdu ve botlarını çıkardı, ardından ceketini ve yeleğini çıkarmak için ayağa kalktı. Mendilini komodinin üzerine koymuş, pantolonunu ve çıplak ayaklarını çıkarmıştı ki gizlilik perdesinden bir ses geldi.

"Beatitude?"

"Buna inanamıyorum."

"Addy?"

"Bedenim benden nefret ediyor. Ben lanetlenmiş bir kadıyım.

Yapamam..."

Mahremiyet perdesinden sadece bir vardiya giyerek çıktı, saçları bir omzunun üzerinden kalın altın bir iple sarkıyordu. Elinde beyaz keten bir bez vardı ve ona inanamayarak bakıyordu.

Grey ne yapacağını şaşırmış bir halde yaklaştı. "Vücudunuzdan kesinlikle nefret etmiyorum. Diğer pek çok güzel özelliğınle birlikte beni oldukça etkiliyor. Seni üzen ne?"

Bezi topladı. "Gergin olduğumu düşündüm, biraz emin değildim. Belki de sinirlerim... Kurslarım başlamak üzere, iki gün erken."

Onun... *kursları*. Grey'in kız kardeşlerinin çok açık sözlü olduğu büyük rahatsızlık, bir kadının çocuk beklemediği zaman katlandığı belirti.

"Lanet olası kötü şans," diye mırıldandı, sonra ne dediğini fark etti. Bir beyefendi yatak odasında çırılçıplakken bile bir hanımefendinin önünde böyle konuşmamalıydı.

"Evet, bu konuda şok edici derecede kaba olmak gerekirse." Addy gülümsüyordu. Kederli bir gülümseme, doğru ama gerçek. "Özür dilerim."

"Özür dileyecek neyiniz olabilir ki? Doğa hepimize istediğini yapar. Örneğın ben burada hazır ve azgın bir şekilde duruyorum, daha öpüşmedik bile."

Sadece azgın değil, sert ve ağırlı.

"Çok tutkulu bir başlangıç yapmadık, değil mi?" Addy elindeki bezi omzunun üzerinden atarak konuştu. Yaklaştı ve kollarını Grey'e doladı. "Özür dilerim."

Onun kucağında kendini iyi hissediyordu, sıcak, kıvrak ve gerçek. "Biraz üreme biyolojisi beni rahatsız etmiyor Addy. Eğer ilgileniyorsan, hâlâ... Bir fikrim var."

Yeniliklerden hoşlanmadığını söylemişti. İfadesine bakılırsa, yenilik ona birkaç kez kötü hizmet etmişti. "Ne tür bir fikir?"

"Soyunmamı bitirebilir miyim?"

Geri adım attı ve yatak örtülerini indirdi. "Ben de öyle yapmanı umuyordum. Dağınık değilim, dağınık da değilim, henüz."

Ama mahremiyetinden mahrum bırakıldığı için mutsuzdu. Hayal kırıklığına uğramış. Grey bununla başa çıkabilirdi. Pantolonunu çıkardı ve kadının bakmasına izin verdi.

"Fiziksel aktiviteden hoşlanıyorsun, değil mi?" Tek bir parmak ucunu, gerçek kuzey yönünde açılı olan sikinin uzunluğuna doğru çekti.

"Zor işlerde başarılı oluyorum," dedi. "Yorucu fiziksel emek, zor işin bir türüdür. Beni istediğin kadar tutabilir, çimdikleyebilir ve çekiştirebilirsin, bu benim de hoşuma gider. Gel benimle ol, Addy."

Yatağın üzerine tırmandı ve sırt üstü uzandı.

Yatağın yanındaki basamakta durdu. "İnsan nerede...?" "İşte," dedi, sikini okşayarak. "Beni almadan sürebilirsin beni vücuduna sok. Sana göstereceğim."

Macera Kontu Lord Roger, anlaşılan bir çiftin gebe kalmamak için alabileceği zevkli önlemlerden birkaçını gözden kaçırmıştı. Grey bunların hepsini biliyordu ama hiçbirisi gerçek bir cinsel birleşmeden daha tatmin edici değildi.

"Üstüme çık," dedi, kadını üzerine kaldırarak. "Yaklaşın ve eğlenmeye hazırlanın."

Kararsız görünüyordu, uçmaya hazır bir ötücü kuş gibiydi, bu yüzden eğildi ve onu öptü, aynı zamanda göğüslerini de hafifçe okşadı.

"Bunu sevdim," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Bu mu?" Adam onun göğüslerini avuçladı.

"Mmmmm."

Addy'nin sırtını kamburlaştırmasıyla birlikte *bu* evet anlamına geliyordu. Vardiyasının düğmeleri sonuna kadar açılmamıştı, bu yüzden Grey ince pamuğun yardımıyla okşadı, alay etti ve hissi arttırmak için okşadı. Addy yavaş yavaş adamın sikinin üzerine yerleşti.

Adam onun içinde değildi. Kadın kaygan etini adamın boyu boyunca gezdirirken, adam cennetin kapısındaydı. Bu his enfesti.

İşkenceye daha yeni başlamıştı.

"Sür beni," dedi, onu aşağı doğru iterek. "Beni istediğin kadar uzun ve sert sür ve yol boyunca zevk bulacağız."

Zevk, tam olarak tatmin değil.

Addy hızlı öğrenen ve kendini işine adanmış bir biniciydi. Çok geçmeden Grey'in kısıtlamalarını sonuna kadar zorlayan bir ritim ve basınç buldu ve yatağı hafifçe sallanmaya bıraktı.

"Bu..." diye nefes nefese boynuna sarıldı, "ilginç."

İlginçlik Grey'in ruhuna merhem oldu, çünkü o ilginç bir adam değildi. Kibardı, saygılıydı, iyi bir çiftçi, sadık bir kardeş ve vicdanlı bir ev sahibiydi. Hiç kimse onu ya da fikirlerini *ilginç* olarak tanımlamamıştı.

Ve onunla, daha yeni başlıyordu. "Düşünme Addy. *Hisset.*" Kalçalarını kaldırdı, bir sonraki dalgalanmasında onunla buluştu ve bir koluyla onu sırtının küçük kısmına sabitledi.

Daha hızlı ve daha sert hareket etti, ta ki adam onun yaklaştığını anlayana kadar -yaklaşmıştı- ama o anın gelmesini istiyordu... Adam onun vardiyasını kenara itti, ağzını göğüs ucuna götürdü ve hafifçe ısırdı.

"Evet." Yumuşak bir inilti, kalçalarından gelen sert bir itme ve onun içinden akan zevki hissedebiliyordu. "İşte böyle," diye mırıldandı. "Tanrım, aynen böyle."

Kendini tuttu. Bir beyefendinin sevgilisini memnun ederken yapması gerektiği gibi kendini tuttu, ancak bu çaba neredeyse arka dişlerine mal oluyordu ve sonra Addy göğsünde nefes nefese bir kadınsı dolgunluk demetiydi, örgüsü omzunu gıdıklıyordu.

"Şimdi ustalaştın mı?" diye sordu saçlarını okşayarak.

"Hünerim var. Bu çok hoş bir hüner Grey, ama kışını bu şekilde tutamam."

Bana güç ver. "Belki başka bir zaman bunu da gündeme alırız. Neyse ki seninkini tutabilirim." Çok sert olmamak kaydıyla mecburen tuttu. "Tekrar gitmeye hazır mısın?"

Ona baktı. Saç örgüsü biraz dağılmış, yanakları pembeleşmişti. "Yine mi?"

"Tabii ki yine. Tanrı'nın inayeti ve tipik bir İngiliz'in amansız öz disiplini sayesinde harcamadım."

Neşeyle kızarmış, parıldayan ve bir Dorset çit direği kadar sert olan üyesine bakabilecek kadar yukarı kalktı.

Ayrıca gök gürültüsü gibi ağrıyor.

"Bir İngiliz'in amansız öz disiplini için şükürler olsun," dedi ve onu sımsıkı öptü.

Grey her nasılsa bir sonraki dörtlüye kadar dayandı, sonra onunla birlikte yuvarlanarak karnının üzerinde geçirdi. Tekrar hareket edebildiğinde ve mendilini ortaya çıkan pisliğin üzerinde kullandığında, sırtına doğru kaydı ve sıcak, gevşek bir Addy'yi üzerine çekti, sonra ayağını kullanarak ekstra yorganı yakalama menziline soktu.

Yatak perdeleri öğleden sonra esintisiyle hafifçe sallanırken Addy Grey'in göğsünde uyukluyor, Grey de iyi bir sevişmenin ardından gelen mutlu rahatlamanın içinde yuvarlanıyordu.

Kadın daha da yaklaştı ve adam onu kollarıyla sararak başının üstünü öptü.

Addy kıymetli ve değerliydi ve bunlar sadece bir öğleden sonra boğuşmasından doğan duygular değildi. Grey'in şu anda incelemeye cesaret edemediği, kayalık bir kıyıya doğru sürüklenen karmaşık bir buzdağının görünen kısmıydı. Yine de şunu biliyordu: O ve Addy henüz teknik anlamda sevgili değillerdi ve bu şaşırtıcı ama açık bir rahatlama duygusuna neden oldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"İçeri buyurun," dedi Theodosia Tresham. "Dün sizi kaçırdığım için üzgünüm ama Lord Casriel'i şemsiyemle gönderdiğin için teşekkür ederim."

Addy şapkasını Theo'nun uşağına uzattı. "Lord Hazretleri kendi isteğiyle geldi ve onunla burada tesadüfen karşılaştık."

"İkinizi de kaçırdığım için üzgünüm," dedi Theo koridorda ilerlerken. "Benimle kütüphaneye gelin. Haçlı Seferleri'nden beri yapılmamış olan koleksiyonu düzenliyorum. Jonathan arada bir içeri bakıyor, sonra da onu merdivenden aşağı yukarı koşuştururken çalıştırmamamı umarak sıvışıyor."

Casriel de öyle olurdu -içeri bakardı- ama bir uşak gibi davranmaktan, kutuları taşımaktan ve merdivenleri tırmanmaktan mutluluk duyardı, raflarındaki çeşitli bahçıvanlardan bahsederken bile.

Ve bu skandal yaratacak kadar erotik gözlemlerde bulundu.

Aklımı kaçırmışım.

"Yarın geceki baloda olacak mısınız?" Theo sordu. "Jonathan'ın dans kartını düzenliyorum. Kuadril ve minueterde genç hanımlarla birlikte ayağa kalkmak istiyor ama onlarla vals yapmak istemiyor. Belki akşam yemeği valsini ona ayırabilirsin?"

Addy, Jonathan Tresham'dan ne hoşlanıyor ne de hoşlanmıyordu. Lord Davington تنها bir yerde onu mıncıkladığında araya girmiş, sonra da Tresham onu Casriel'in yanına göndermişti. Addy'ye göre, bir pezevenğin hakkından gelmek yararlıydı ama sinirli bir kadınla uğraşmak *cesaret* isterdi.

Yine o.

"Bugün çok sessizsin," dedi Theo kütüphanenin kapısını açarken. "Leydi Brantmore'un gölünün kenarında gezinirken, sosyalleşmeye biraz ara vermeye hazır olduğundan şüphelenmiştim."

"mı?"

"Bath'a, Harrow'a, huzurlu bir yere, belki Canmore Court'a bir ziyaret. Oturalım mı?"

Addy'nin soluklanmak için gideceği son yer Canmore Court'tu. "Biraz temiz hava alalım," dedi kütüphaneyi geçip açık Fransız kapılarından birine doğru giderken. "Gecenin yarısında kapalı kalacağız ve gün çok güzel."

"Balo yarına kadar değil."

"Kart partisi bu akşam." Addy üzüntülerini iletmeyi düşünmüştü ama Grey muhtemelen katılacaktı. Ona planlarının ne olduğunu sormalıydı, ama bu müdahaleci olabilirdi.

"Gölgede oturabiliriz," dedi Theo, arka terasın merdivenlerinden inerken. "Tepsi için zili çalayım mı? Çalışma çantamı getirmeliydim."

Çok evcil, çok *mutlu*. "Theo, oturup konuşabilir miyiz?"

İkisi de kendi evlerini yöneten dullar olduklarında oturup konuşarak çok şey yapmışlardı. Özellikle Theo'nun tasarruf yapması gerekmişti, gerçi Addy hiç de savurgan biri değildi.

"Elbette," dedi Theo, görkemli bir akçaağacın gölgesindeki grupta bir sandalyeye oturarak. "Nasılsınız?"

Theo'nun ifadesi dostça ve ilgiliydi, endişeli değildi, tek kelime etmeden incelikleri kavrayan anlayışlı arkadaş değildi. O arkadaş nereye gitmişti ve Addy onu bir daha görebilecek miydi?

"Bilgiye ihtiyacım var."

Theo'nun bakışları keskinleşti. "Bay Tottenham sizi yine rahatsız mı ediyor?" "Mesafesini koruyor." Tıpkı bir kurdun gölgede kaldığı sürece

kamp ateşi yanarken. Roger zevkleri konusunda ketum davranmamıştı. Addy onun evliliğinde yaşadığı hayal kırıklıkları konusunda da ketum davrandığından şüpheliydi.

"Davington Paris'te oda tutmuş," dedi Theo. "Sorun çıkarmayacaktır."

Casriel bunu Addy'ye söylemişti. "iyi oldu ama aradığım bilgi bu değil. Gebe kalmayı nasıl önleyebilirim, Theo?"

Theo arkasına yaslandı. "Erkeklerden uzak durmak mı?" "Ben ciddiylim."

Addy'nin ev sahibi bahçeye baktı; düzenli çiçek tarhları, klasik heykeller ve papatya, gül ve lavanta ile dolu yataklardan oluşan hoş bir alan. Bu manzara hem dinlendirici ve rahatlatıcıydı, hem de Addy'nin gözüne *zengin* bir yer olarak çarptı.

Zengin bir adam böyle bahçelere sahip olabilirdi ve Tresham'ın çok zengin olduğu söyleniyordu.

Theo, "Erkeklerden uzak durmak gebe kalmayı önlemenin tek kesin yöntemidir," dedi. "Bu konuda bir araştırma yaptım."

"Yaptığınızı biliyorum. Beni aydınlatması için bir ebe çağırırsam, personel bunu fark edecektir."

"Ve bir ebe, ne kadar masumane olursa olsun, böyle meraklı sorular soran dul kontes hakkında konuşabilir. Hamile misin, dostum?"

Addy, Theo'nun gözlerindeki endişeyle yüzleşmek yerine ayağa kalktı. "Kesinlikle değilim ve bundan memnunum. Roger yıllarca gün saydı, doktorlara danıştı, gizemli metinler okudu, hepsi de gebe kalmayı sağlamak içindi. Bir çocukla sonuçlanması amaçlanan tüm garip kavramları, mitleri ve folkloru biliyorum ve hiçbirinin işe yaramadığını da biliyorum."

"Eğer gebe kalamıyorsanız, o zaman neden...?" Theo bir el salladı.

"Neden eğlenmiyorum? Çünkü ya hata bende değil de Roger'daysa? Birçok kötü alışkanlığı vardı ve bir şeylerin -aşırı içki, afyon, haşhaşa düşkünlüğü, cinsel eğlenceleri- erkekliğini bozup bozmadığını merak ettim."

Theo'nun kaşlarını çatması Roger'ın hafızası için kötü bir haberd. "Onun sadık olduğunu sanıyordum."

"En azından kadınlar konusunda öyle olmaya çalıştığına inanıyorum. Burnumu sokmadım." "*Kadınlar* konusunda mı?"

"Roger püriten değildi." sonunda Addy'yi de olmakla suçlamıştı. "Mesele şu ki, Roger'ın karısı olarak öğrendiklerimin hiçbiri

ihtiyaç duyulması halinde gebe kalmayı nasıl nleyebileceğim konusunda bana fikir verdi."

Theo sessizdi, şüphesiz şok olmuştu. Addy evliliğinin ilk yılı boyunca şok geçirmişti ama kendine her zaman Roger'ın ona kendi tarzında değer verdiğini söylemişti.

"Bunun Casriel'le bir ilgisi var, değil mi?" Theo sordu.

şimdi Theo'nun iğdleri mi uyandı? *şimdi* de sezgileri mi harekete geçti? "Olabilir. Ondan hoşlanıyorum ve ona saygı duyuyorum."

En kötü sorun da buydu. Addy ara sıra bir apkınla, dulla ya da yalnız bir bekrle oynaşmayı düşünmüştü. Gz, ihtiyaçlı davranmayı bilen olgun erkeklere takılmıştı. Roger gibi olmayan erkeklere.

Theo, "Başka dostlarını da sevdin ve saydın," dedi. "Neden Casriel?"

"Neden Casriel olmasın? Yakışıklı ve kendini iyi idare ediyor."

Theo bir anneydi ve bu nedenle gerçeği paylaşmaya isteksiz olanları zorlama yeteneğine sahipti. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Bakışları yeterince sabırlıydı ve Addy konuşmaya devam etti.

"Hiçbir zaman kendimi şımartacak kadar baştan çıkmadım, Theo. Roger'la evliliğim erotik merakımı yatıştırmak için bana sonsuz fırsatlar sundu - ne kadar az şeyim varsa - o kadar ki tüm iş sıkıcı hale geldi. Sonra kendi bedeninden bir varis sahibi olmayı kafasına taktı ve sıkıcılık bıktırıcı bir hal aldı. Casriel ile bir paradoks yaşıyorum. Onunla gayrimeşru bir ilişki yaşamak istiyorum çünkü o çok iyi biri."

Theo'nun gülümsemesi solgundu. "Bu mantığa sadece siz varabilirsiniz, Beatitude. Casriel de bağımsızlığınız için bir tehdit değil."

Addy gölgede oturmaya devam etti. "Bu ne anlama geliyor?" "Tam olarak toparlanmış değil ama Jonathan'la Mali durum. Casriel rahat olabilirdi ama bir taşra kontu olduğu ve bir alay kardeşi olduğu gerçeği var. Çoğu niversiteyi bitirdi ve bir meslek sahibi olmaya hazır."

Casriel içinde bulunduğu koşullar konusunda açık sözlüydü ve bu hiç de rahatlatıcı değildi. "Genç adamları fırlatmak nüfuz gerektirir.

Kırsal kontun fazla parası olmayabilir. Bir de kızı var."

"Gayrimeşru bir kız mı?"

"Korkarım öyle. Casriel onun üzerine titrerdi ama sağduyusu ona sadece dikkatli bir mesafeden değer vermesine izin veriyor. Bir çeyize ihtiyacı olacak."

Theo parmaklarını masanın üzerindeki saksıda duran mor bir kalp gülü üzerinde gezdirdi. "Bir yangın Dorning Malikânesi'ni harabeye çevirdi, Addy. Bu herkesçe bilinen bir şey değil."

Theo bunu bilseydi, yangın haberi yakında Kasaba'daki diğerlerine de ulaşırđı. "Bana söylemediğın başka ne var?"

"Sycamore Dorning Coventry Club'ın yönetimini devraldı. Jonathan ona bu görevi teklif ettiğinde, Dorning kardeşlerden bir ya da ikisinin yardımcı olmasını bekliyordu, ancak şu ana kadar genç Sycamore burayla ilgilenen tek kişi oldu."

Theo, Addy'nin anlayamayacağı kadar ince bir noktaya değinmeye çalışıyordu. Casriel'in Addy'nin bağımsızlığı için bir tehdit olmadığına dair daha önce yaptığı yorum dikkate alınmayı gerektiriyordu.

"Bay Tresham kulüp için endişeleniyor mu?" Addy sordu.

"Sycamore Dorning genç, asabi, düşüncesiz ve dik kafalı. Bir oyun cehennemini yönetmek incelik, kendine hakimiyet, dünya deneyimi ve itidal gerektirir. Jonathan bir şey söylemedi ama eminim endişeleniyordur. Sahibi ne kadar yakışıklı, cesur ve çekici olursa olsun, bir kumarhanenin sonu çok çabuk gelebilir."

Ve yine Casriel bu endişesini kendine saklamıştı. "O yerden nefret ediyorsun. Başarısız olduğunu görmekten memnun olursun."

"Coventry Kulübü'nden nefret etmiyorum. Sadece dükalığın mali kaynaklarının ona dayanmasını istemiyorum ve Jonathan da benim isteklerime saygı duyuyor."

Theo dürüst olmak gerekirse, Bay Tresham'la evlendiğinden beri eğlence amaçlı bahislere bakışı çok daha hoşgörölü hale gelmişti.

"Sycamore Dorning'in ağabeyinin mali yardımına ihtiyacı olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Muhtemelen. Yedek -Willow Dorning- tazı ya da köpeklerle ilgili bir girişim başlattı. Ne olduğundan emin değilim. Eğer bu girişim başarılı olmazsa o da Casriel'in desteğine güvenecek."

Theo konuştukça Grey'in yüzleştği gerçek daha da keskinleşiyordu. Addy, Sycamore Dorning ile dans etmişti. Willow Dorning'le tanıştırmış ve onu Hyde Park'ta, diğer adamlar kanlı hayvanlarını dörtlüla koştururken köpeklerini gezdirirken görmüştü. Ash Dorning'le kağıt oyunlarında ortaklık yapmıştı.

Bunlar doğuştan soylu olan değerli adamlardı ve hepsi de destek, nüfuz ve giriş için Casriel'e bakıyordu.

Addy, "Buraya size gebe kalmayı önleme konusunu sormaya geldim," dedi. "Omuzlarında bu kadar sorumluluk varken Casriel'in eğlenmeye nasıl vakit bulduğunu merak ederek buradan ayrılacağım."

Theo ayağa kalkarak, "Dünyanın bize en az neşe verdiği zamanlar, rahatımıza en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlardır," dedi. "Okumanız gereken bir kitabım var, dükün kütüphanesinden değil."

"Ne hakkında?"

"Yazar Fransız bir ebe ve kitabın genel konusu kadın sağlığı ama ben kitabı gebe kalma bölümü için aldım. Her bulaşıkçı ve çamaşırcının saçını toplamadan önce temel bilgileri bildiğinden eminim. Biz kadınlar kendi bedenlerimizin nasıl işlediğini anlayamayacak kadar hassasız."

"Doktorların büyük ölçüde tahmin yürüttüğünden şüpheleniyorum," dedi Addy ayağa kalkarak. "Umutsuzca bir çocuk istediğimde benim için hiçbir işe yarar cevapları yoktu, gerçi bunu kabul etmeden önce de epeyce para istemişlerdi."

"Bu zor olmuş olmalı, ama anladığım kadarıyla Roger'la olan durumunuzun tamamını bana anlatmamışsınız."

Bu Addy'nin reddetmesi gereken bir davetti. "Bazı açılardan onun için olabilecek en kötü eştim. Maceradan ve bilinmeyeni keşfetmekten hoşlanırdı. Benim cahilliğim onun için sadece bir yenilikti. Daha önce benim kadar dünyadan habersiz bir kadınla tanışmamıştı."

Theo, Addy'ye doğrudan eve kadar değil, peyzaj tasarımının odak noktasına, en büyük parterin ortasındaki bir çeşmeye giden bahçe yolu boyunca eşlik etti. Ortadaki heykel, misafirperverliğin sembolü olan bir ananastı. Tepeden fışkıran su, taş yapraklar ve basamaklı derelerin bir karışımını oluşturarak geniş dairesel bir havzaya akıyordu. Sonuç güzeldi ve

Farklı, tam da bir dük bahçesinin iyi bir etkiye dönüştürebileceği türden bir eksantriklik.

"Roger'ın kadınlara karşı sadakatsiz olmadığını söylemiştin," dedi Theo. "Erkekler de var mıydı Addy?"

"Üniversitede olduğunu biliyorum. Sonrasında...? Roger'ın en yavan terimlerle anlattığı bazı cinsel kaçamaklar hayal gücümü zorladı. Onun gençliği onu eğlendirirken, ben..."

Dehşete düşmüş, büyülenmiş ve endişelenmişti. Böyle şeyler yapmış bir adam nasıl olur da karısı olarak bir kilise faresiyle yetinebilirdi? Bir süre denemiş olsa da dürüstçe cevap veremezdi.

"Siz sadece bir çocuk istediniz," dedi Theo, "bir kont eşi için makul bir istektir bu. Evliliğinizin bu kadar yalnız geçmesine üzüldüm. Sen ve Roger çok iyi arkadaş gibi görünüyordunuz."

"Kocamın arkadaşı olmak için çok çalıştım. Başka türlü onun ilgisini çekmeyi umamazdım, değil mi? O da benim arkadaşım olmaya çalıştı." Sonunda arkadaşlığa ihanet etmişti, eğer bir arkadaşlık olsaydı.

Taş meyvelerin üzerinden damlayan suyun sesi hüzünlü bir sessizliği dolduruyordu. Addy öyle bir esenlik duygusu ve mutlu olasılıklarla uyanmıştı ki. Casrielle bir kaçamak yaptığı için kendini kötü değil, güçlenmiş hissetmişti. Onun samimi ilgisi ruhuna merhem olmuştu, elleri...

Casriel'in elleriyle ilgili mutlu rüyalar görmüştü. Bu konuşma moralini bozmuş ve ona düşünecek çok şey vermişti.

"Gel," dedi Theo, Addy'yi bileğinden tutarak. "Sana sözünü ettiğim Fransızca risaleyi bulalım. Casriel'in arkadaşlığından istediğin şartlarda yararlanma hakkına sahipsin ve şeytan en arkada kalanı alır. Sezon sonuna kadar evlenmiş olacak ve henüz onunla eğlenebilirsiniz."

Addy'nin sevdiği pragmatik, açık sözlü Theo vardı, peki Addy neden bu yorumun söylenmemiş olmasını diledi?

Kütüphaneye döndüklerinde Theo, "Bu gece seni göremeyeceğim," diye devam etti. "Jonathan ve ben haftada bir akşam evde kalmaya çalışıyoruz."

Pazar gününden daha fazla. Okumanız gereken kitap bu. İade etmenize gerek yok."

Çünkü Theo'nun gebe kalmayı engellemeye ihtiyacı yoktu. Tam tersi.

"Teşekkür ederim," dedi Addy, küçük kitabı çantasına tıktırırken. "O halde yarın akşam görüşürüz ve Bay Tresham'ın akşam yemeği valsi için bir müttefike ihtiyacı olursa bana haber verin."

Casriel'in Leydi Antonia ya da Bayan Quinlan'ın yanında yer alacağı kuşkusuzdu.

"Jonathan rahatlayacak. Sizi geçireyim mi?"

"Ben yolu biliyorum. Yeniden düzenlemenin keyfini çıkarın." Addy Theo'nun yanağını öptü, sessiz ve özel bir yere gitmek istiyordu. Ön kapıda Thiel'i beklemek zorundaydı ve eve yürürken ona eşlik etmesi bile ruh halini bozuyordu.

Kısa bir süre önce Roger'ı korkak olarak nitelendirmişti, çünkü onun evlilikteki yakınlık anlayışı büyük ölçüde çiftleşme ve diğer bedensel zevklerle sınırlıydı. Çocuksuzluğun verdiği üzüntü hakkında konuşmaya hiç davet etmemişti. Kardeşiyle arasındaki anlaşmazlığı asla açıkça konuşmamıştı. Sevgi ve hoşlanmanın eşleşmesi gibi görünen bir evliliğin ortasında kendisinin de yalnız olduğunu asla kabul etmemişti.

Belki de öyle değildi.

Casriel'le bir ilişki, yakın gelecekte ayrılması garanti olan güvenli bir eğlence miydi? Addy'nin istediği bu muydu?

Thiel onu kendi ön kapısından selamladı. "Bu akşam dışarı çıkacak mıyız leydim?"

Casriel'in Leydi Antonia'ya ortak olmasını izlemek için mi? Arbuckle ikizlerinin flörtlerine katlandığını görmek için mi? Bayan Quinlan koluna asılıp servetini ona gösterirken gülümsemek için mi?

"Sanırım pişmanlıklarımı göndereceğim, Thiel. Okumalarımı tamamlamak istiyorum. Yine de yarın geceki baloya katılacağız. Akşam yemeği valsi için söz verdim bile."

Thiel kapıyı kararlı bir kıs kıs gülerek kapattı. "Leydim nasıl isterse öyle yapmalı."

Casriel de aynı şeyi söylemiş, Addy'ye kendi isteklerine bakmasını söylemişti, tıpkı Theo gibi. Yine de bu uygunsuz bir soruyu gündeme getirdi:

Ne istiyordu ve Casriel ile ilişki hedeflerine yaklaşmasını sağlıyor muydu?

ADDY GELMIYORDU. Grey kumarhanenin kapısına kaç kez bakarsa baksın, Addy gelmiyordu ve zaten toplantıya katılanlar arasında da yoktu.

Grey tam olarak hayal kırıklığına uğramamıştı ama rahatlamış da sayılmazdı. Onu görmek istiyordu ama bundan da öte, onunla *birlikte* olmak, konuşarak ve hatta sessiz kalarak zaman geçirmek istiyordu. Dokunmak, konuşmak, söylediği gibi onun zihnini ve bedenini öğrenmek.

Başladıkları samimi yolculuğu bitirmek de Leydi Canmore söz konusu olduğunda onun istekleri listesinde yer alıyordu. Dedikodularla dolu bir iskambil salonunda bakışlarından kaçınmak da araf kavramları arasında sayılabilirdi.

"Gecenin ikinci yarısında sana ortak olursam," dedi Sycamore, "elimde kalan azıcık parayı da kaybederim." Uşaktan erkeklerin kâsesinden bir bardak punç aldı, bir yudum içti ve kadehi Grey'e uzattı. "Benim on üç yaşındayken klasik felsefeye odaklandığım kadar sen de kartlara odaklanmışsın."

"Arbuckle'lar fazladan birkaç kabuğu iyi değerlendirecektir," diye cevap verdi Grey. "Eminim satın alacakları kaput kurdeleleri vardır. Peki ya siz? Kayba dayanabilecek misin?"

Akşam arası başlamıştı; hava almak, dolaşmak, sandviç ve gevezelik yemek için yarım saat. Sycamore'u Coventry'nin yönetimi konusunda destekleme fırsatı bir daha ele geçmeyebilirdi, çünkü Grey'in en küçük kardeşi genellikle günün büyük uyur ve gecenin büyük bölümünde dışarıda olurdu.

"Hassas olmaya çalışıyorsun," dedi Sycamore, terasa açılan kapıya doğru ilerlerken. "Tüm kibar sosyetenin önünde yakışıklı kıçımın düşmek üzere olup olmadığını bilmek istiyorsunuz. Birkaç hafta içinde para basan bir işletmeyi alıp batırıp batırmadığımı nazikçe soruyorsunuz."

"Mağdur tonunuz, korkularımın gerçek olmasa da olasılıklara dayandığını gösteriyor." Çünkü Sycamore çok yüksek sesle protesto etmekte ustaydı.

Teras, kart salonuna kıyasla serin ve sessizdi. Grey gölgelerde Addy'yi aradı ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu.

"Konuyu kapatma konusundaki isteksizliğin," diye mırıldandı Sycamore, "asıl endişenin üniversitede biriktirdiğim kredi bakiyesi olduğunu gösteriyor. Sana geri ödeyeceğim Casriel. Her zaman sana geri ödeyeceğimi söyledim."

Grey'in tüm kardeşleri ona geri ödeyeceklerini söylerlerdi.

"Tabii ki yapacaksın." Standart cevabı. "Aile kaynakları ailenin kullanımı içindir. Ben sadece banka çeklerini imzalarım." Ve sadece banka bakiyesinin mevsimden mevsime düşüşünü izledi. "Ama seni uyarmalıyım, Cam. Londra'da oyalanmam, normalde kasaba evini sezon için kiraya verdiğimizde elde ettiğimiz kiraya mal oldu. Leydi Warwick bir daha bizden kira almayacağını söyledi bile."

Hanımefendi sekiz yıldır güvenilir ve vicdanlı bir kiracıydı. Bu yıl, başka bir yerde kiraya çıkmak zorunda kalmış ve Grey'e üç ayrı vesileyle "daha az tuhaf" bir evde yaşamaktan son derece memnun olduğunu bildirmişti.

"Ben..." Sycamore kalçasını taş korkuluklara dayadı. "Kasaba evini genelde kiraya verdiğimizizi unutmuşum. Kulüpte uyuyabilirim."

Ama Cam terzisinin faturalarını kulübe gönderir miydi? Atını kulüpte ahıra koyar mıydı? Cam *uyuyacak* mıydı? *Yemek yiyecek miydi?* Yoksa genç ve gururlu gözlerinin önünde karlı bir girişimin çöküşünü izlerken endişe ve kaliteli konyakla mı geçinecekti?

"Eğer kulübe taşınırsanız," dedi Grey, "çalışanlarınız sizden asla dinlenemeyecek. Babam gibi olacaksın, sürekli kiracıların çiftliklerini dolaşacaksın, bir adamın bakması gereken tarlalar varken sohbet etmek için uğrayacaksın ya da adam daha aletlerini toplamadan bir duvarın nasıl onarılacağını söyleyeceksin."

Sycamore bahçenin gölgeleri arasında yakışıklı bir silüet oluşturunuyordu. Dolgunlaşıyor, boyuna kas ekliyor, Dorning'in çerçevesi içinde büyüyordu.

Ama olgunlaşıyor muydu?

"Neden Londra'da kaldığımı biliyor musun Casriel?"

Çünkü üniversite disiplinine tahammül edemediniz. "Üç yılını Oxford, Cam'de geçirdim. Babam nüfuzlu kişilerle kalıcı dostluklar kuracağım umuduyla büyük miktarda para harcadı. Diğer arkadaşların orada içki içmek, bahis oynamak ve taverna hizmetçilerini rahatsız etmek dışında ne yaptıklarından emin değilim ama bir başka yoksul Dorning varisiyle kalıcı bir ilişki kurmuyorlardı. Sıkılmıştın." *Ben de öyle.*

"Londra'da sana dadılık yapıyorum. Tam olarak kura çekmedik ama Ash Dorning Hall'a geri döndüğünde ve Will de cazibesi için bizi terk ettiğinde, bu kur yapma işini tamamen batırmamanızı görevi bana düştü."

Yine de kendime bir pasta yapıyorum. "Kendimi dokunulmuş sayıyorum." Cam son derece öfke dolu bir ciddiyet içindeydi. Bu farkındalık eğlenceli, üzücü ve şaşırtıcıydı.

Cam düzgün bir kadına kur yapma konusunda ne biliyordu ki, ama o zaman Grey'in kendisi ne biliyordu?

"Ash bana yazdı," dedi Cam. "Kardeşler idare ediyorlar ama havadan saman arabalarını çeken ekiplere kadar her şeyden şikâyet ediyorlar. Benim hakkımda değil de bana şikâyet *etmeleri* ne kadar hoş biliyor musun?"

"Mektubu piyanonun üzerine bırakmışsın," dedi Grey. "Ash'in el yazısını tanıdım."

Cam'in gülümsemesi sabırlıydı. "Ve yazışmalarımı okumadınız, çünkü siz bir beyefendisiniz."

"Ayrıca Ash'in berbat bir el yazısı var ve ben Bayan Beauchamp'ın arpi üzerinde çalışmayı tercih ederim." Enstrüman bir seferde ancak bu kadar çok yeniden yapılandırmayı kaldırabilirdi. Yapıştırıcı kurumsal, balmumu emilmeli, eski ahşaba yeni baskılara ve gerilimlere uyum sağlaması için zaman verilmeliydi.

Cam kollarını kavuşturdu, paltosunun kumaşını geniş omuzları boyunca gerdi. "Lanet olası terbiyeniz, Coventry'de sinsice soruşturmalar yapmamanız veya personelimi hikayeler anlatmaya teşvik etmemeniz anlamına da geliyor. Seni bu sefaletten kurtaracağım: Coventry benim yetenekli ve hevesli yönetimim altında gelişmeye devam ediyor."

Yani Cam kesinlikle bocalıyordu. "Bunu duyduğuma sevindim. Eğer durum böyle olmaktan çıkarsa, kredi olmasa bile anlayış göstermem için bana başvuracaksın. Doğru gitmeyi reddeden girişimler hakkında herkesin bilmesi gerekenden fazlasını bilirim."

"Kur yapma çabaların gibi mi?" Cam parmaklıklardan uzaklaştı ve merdivenlere doğru yürüdü. Bahçe meşalelerle aydınlatılmıştı ama Grey asla patikalara tek başına çıkmaya cesaret edemezdi. Hele ki Bayan Quinlan onu, mandıranın dışında sinsice dolaşan vahşi bir kedinin açık bir pencereye baktığı gibi süzerken.

"Kur yapma çabalarım yeterince iyi ilerliyor," dedi. "Tanık olun, bu akşam Arbuckle'larla ortaklık yaptık." Grey'in hayatının en uzun bir buçuk saati boyunca. İkizler sırayla terliklerini Grey'in çizmelerinin üstünden geçiriyor, kollarına bastırıyor ve yelpazeleriyle Grey'i tokatlıyorlardı.

"Onlar senin için çok gençler Casriel ve hangisiyle evlenirsen evlen, kız kardeşinin onunla birlikte yaşaması için ısrar edecektir. Modacıların iki katı fatura, değirmencilerin iki katı masraf ve evliliğin sadece yarısı kadar keyifle baş başa kalırsın."

Sycamore'un öylesine yaptığı bu tahminde rahatsız edici bir olasılık payı vardı. Evlenmemiş bir kız kardeş sıklıkla evli bir kardeşin evine katılırdı.

Vay canına. "Bir sonraki kontesimiz için tercih ettiğiniz bir aday var mı?"

"Benim tercihlerimin bir önemi olmamalı Casriel, yoksa senin için kur yapıyor olabilirdim."

Cam için bu alışılmadık bir diplomasiydi. "Leydi Antonia Mainwaring hoş bir tipe benziyor." Grey onun bu geceki kalabalığın arasında olup olmadığını fark etmemişti.

"Kabul edilebilir." Cam kelimeyi aşağılayıcı bir hale getirmişti. "Tanrı beni, arkadaşlığımı sadece hoş bulan bir kadına ömür boyu bağlanmaktan korusun. Sence babam ve konteslerinin dokuz çocuğu hoşluk sayesinde mi oldu?"

Akşam serindi, yani çok az insan meşalelerle aydınlatılmış bahçelerin tadını çıkarıyordu. Grey yine de sesini alçalttı.

"Babam ve ilk kontesi eş olarak birbirlerine tahammül etmek zorunda kaldılar çünkü ben ortaya çıktım ve seçeneklerini ellerinden aldım. Onun

İkinci kez mihraba gitmesi, yaslı çocuklarına bir üvey anne sağlamak için gerekiyordu, yine de aceleyle seçim yaptığını söyleyebilirim. Ben seçimimi şehvet ve aceleden başka faktörlere dayanarak yapacağım."

Cam ellerini ceplerine soktu. "Seçiminizi görev ve aptallığa göre yapacaksınız ki bu bana daha da kötü bir pazarlık gibi geliyor. Sekiz kardeşinin nereden geldiğini hiç merak ettin mi? Babamın varisi vardı, yeğenleri vardı. O ve konteslerinin başka çocuklar için birbirlerini rahatsız etmelerine gerek yoktu."

Gerçi Grey bunu yüksek sesle söyleyen herkesi döverdi. "Soruna ailelerimize hakaret etmeden dürüstçe cevap veremem Cam ve bu tartışmanın benim evlilik beklentilerimle hiçbir ilgisi yok."

Cam'in ifadesi Grey'in aklına kız kardeşlerini getirdi, uzun süredir acı çeken bir çift hanımefendi. "Leydi Antonia'dan çok hoş bir kontes olurdu ama onun size uygun bir eş olduğunu sanmıyorum. Bayan Quinlan bütün akşam size yem attı. Ben ederken onunla birlikte olmanızı öneririm, yoksa kardeşlere kötü haberlerim olacak."

Sycamore'un sağlam bir tavsiyede bulunması, kardeşçe bir hakarete, örneğin uçan domuzlar ya da kör domuzlar hakkında bir yoruma ilham vermeliydi.

Ancak Cam haklıydı. Grey, Bayan Quinlan'la kâğıt oynuyor olmalıydı, onunla vals yapıyor olmalıydı. Belli ki hırslıydı ve Leydi Antonia kadar hoş olmasa da Grey'e bakışlar gönderiyordu, oysa Leydi Antonia Hildegard adında parlak bir ortaçağ rahibesini ballandıra ballandıra anlatıyordu.

"İçeri dönmeliyiz," dedi Sycamore. "Burada oyalanırsak, yaşlılarla ortak olmak zorunda kalacağız ve onlar en iyi şakaları yapıp en iyi hikayeleri bilseler de, bu evlilik hedeflerinizi ilerletmeyecek."

Arbuckle'lar kol kola girmiş, verandanın basamaklarının tepesine tünemiş, vahşice gülümsüyorlardı.

Hayranların ve dalkavukların saldırısına bir sonsuzluk daha katlanamam.

Grey, ilk ticari girişimini mahvetmek üzere olan Sycamore için endişeleniyordu. Evdeki kardeşleri için endişeleniyordu,

Grey'e karşı uğursuz bir sessizlik içindeyken Cam'e şikâyet ediyorlardı. Yorulmuştu. O...

Addy ile sakın bir akşam geçirmeyi, belki de ona şiir okumayı arzuluyordu. Ayaklarını ovma, sorumsuz davranmak ve ona düşünmek olmak.

Bayan Quinlan evden Bay Thomas Blessingstoke'un kolunda çıktı. Blessingstoke kibar bir adamdı ve bir kontun varisiydi. Grey'i gördüğünde yüzündeki özenli ve hoş ifade belirgin bir rahatlama dönüşü.

"Dorning kardeşler, canım," dedi Blessingstoke, Bayan Quinlan'ın elini okşayarak. "Bay Sycamore Dorning'in iskambil kâğıtlarında usta olduğu biliniyor. Lord Casriel, sanırım siz ve Bayan Quinlan tanıştırdınız."

Hayır, yapmadılar, resmi olarak yapmadılar. Bu kaçınılmazlıktan kaçmayı bırakmanın zamanı gelmişti. "Belki de mecbur edersiniz?" Grey dedi ki. "Hanımefendiye çoğunlukla uzaktan hayranlık duydum." Londra'ya geliş amacı düşünüldüğünde fazla uzaktan.

Blessingstoke, gecenin ikinci yarısı için eşler seçilmeden önce açıkça kaçmaya hazırlanarak tanıtımlar arasında koşuşturdu.

Bayan Quinlan'ın reveransı mükemmeldi. Kıyafeti unutulmaz derecede şıktı. Grey'e karşı kibar, Sycamore'a karşı ise kibirli olmadan küçümseyici bir tavır takınmıştı. Güzelce gülümsedi, güzelce kahkaha attı, Grey ona zorunlu ortaklık teklifini sunduğunda güzelce kabul etti.

Addy'nin orada olmadığını bir kez daha teyit etmek için kâğıt odasına son bir kez bakarken, şöminenin üzerindeki aynada yansımasını gördü, Bayan Quinlan da onun yanındaydı. O da aynaya bakıyordu, sanki yeni bir şapka düşünüyormuş ama tüylerin açısından pek memnun değilmiş gibi spekülâtif bir ifadesi vardı.

Grey'in dikkatinin yönünü fark eder etmez, parlak bir şekilde gülümsedi, onun yanına yaklaştı ve kolunu okşadı.

Neredeyse onun kurtulacaktı ve özür diledi.

O zaman Leydi Antonia olacaktı, özellikle de süslü bir tempoda ilerleyen ve ardından uzun bir nişanla sonuçlanan bir kur yapmaya uygunsu.

BİR ÖNCEKİ AKŞAM Addy, Jonathan Tresham'la dans etmiş ve başka kimseyle dans etmekten kaçınmıştı. Dowager'larla oturmuş ve Grey Dorning'in Leydi Antonia ile akşam yemeği valsinin tadını çıkarmasını görmezden gelmişti.

Lord Hazretleri, yok olmak üzere olan, lanet olası güzel bir çiftin uzun boylu yarısını oluşturmuştu.

Addy, Leydi Antonia'yı Casriel'den daha çok seviyordu ve Roger'la evliliğinin ona öğrettiği bir şey varsa o da sahiplenmenin aptalca olduğuydu. Freddy Teyze'nin arpını sormak için lord hazretlerini aramamaya kararlıydı, hiçbir zaman bir ilişkisi olmamış ve olmayacağı da belli olan Theodosia'ya sızlanmamaya kararlıydı.

Öğleden sonrasını Theo'nun yararlı küçük kitabını inceleyerek geçiriyordu ki Thiel salonun kapısını çaldı. "Bir ziyaretçiniz var leydim. Lord Casriel evde olup olmadığınızı soruyor."

Kitabını bir moda dergisinin kıvrımları arasına yerleştirerek önlem almıştı, Roger'ın ona öğrettiği bir numara. Mangel-wurzels'in kârlı bir şekilde yetiştirilmesine dair bir risaleyi inceliyormuş gibi görüldüğü yarısında, müstehcen Fransız eskizlerinin tadını çıkarıyordu.

"Ona gösterebilirsin, Thiel."

"Resmi salonun tozunu daha bu sabah aldık leydim, eğer onu orada kabul etmek isterseniz."

"Burada taze çiçeklerim var," dedi Addy. "Lütfen mutfak da bir tepsi göndersin."

Thiel geri çekildi, ancak Addy en rahat terliklerine bahse girerdi ki o tepsiyi kendisi teslim edecekti.

"Lord Casriel, leydim." Thiel'in anonsu biraz fazla yüksek sesle yapılmıştı. Selam verip geri çekildi ve Addy'nin özel salonunun kapısını ardına kadar açık bıraktı.

Ve Grey Dorning kapı aralığını doldurdu. Lord Hazretleri akşam kıyafetleriyle zarif bir figür oluşturunuyordu, ancak daha rahat ve bireysel sabah kıyafetleriyle gerçekten nefisti.

." Eğıldi. Addy reverans yapmak için ayağı kalktı.

"Lordum. Sizi görmek bir zevk. Tepsi birazdan burada olur." *Thiel - maaşından kesinti yapmalıyım- kapıyı sonuna kadar açık bırakmış olsa da, ateşli bir öpücükle ilgileniyorsanız.*

"Bayan Beauchamp'ın arpiyla en az birkaç gün daha çalışacağımı bildirmek için uğradım. İlerlemem yavaş ve istikrarlı, bu da benim tipik özelliğim."

Casriel gergin miydi? Addy hem memnun hem de kızgındı. Aramaya gelmişti. Onu öpmeye kalkışmamıştı. *Artık on altı yaşında değilim ve Kont'un genç varisine vurgun değilim.*

"Freddy Teyze vazgeçmediğinizi duyunca çok sevinecek. Oturmaz mısınız?" Belki de Casriel öpülmeyi bekliyordu? Belki de tabiri caizse ağlamaya gelmişti?

"Bayan Beauchamp'ın evine uğradım ama kendisi evde yoktu. Yaşlılar söz konusu olduğunda, zihnin daha uyanık olduğu günün erken saatlerinde mi, yoksa öğleden sonra mı ziyaret edeceğinizi asla bilemezsiniz, ancak genellikle böyle bir zamanda şekerleme yapılır." Addy'nin berjerine en yakın olan kanepenin ucuna oturdu. "Nasılsınız?"

Seni gördüğüme sevindim sanırım. "Ben iyiyim, ya sen?"

Neden bu kadar garip?

Koridordan gelen tıkırtılar ve çingirak seslerinin ardından Thiel çay arabasını itmeye başladı. Mutfak birkaç dakika içinde öğlen yemeğini hazırlamış ve güzel çay servisini hazırlamıştı. Addy'nin yıllardır kullanmadığı resmi servis değil, genellikle aylık ev toplantıları için ayırdığı porselen takım.

Thiel tabakları teker teker masaya koydu ve tabakları düzenlemek için epeyce uğraştı. Sonunda kapıyı kapatmayı yine başaramayarak geri çekildi.

Casriel yalnız kaldıklarında, "İşte benim teorim," dedi. "Kadın personel, yani aşçı, kahya ve hizmetçiler, size evlenme teklif edeceğimi umuyorlar ve bu yüzden beni etkilemek için kendilerini zorluyorlar. Yarı yarıya yakışıklı olan uşağın ise farklı bir amacı var.

Sana olan ilgimi açıklıyor ve adımlarıma dikkat etmem gerektiğini söylüyor."

Addy usulca, "Yatağı hazırladım," dedi. Roger'dan bir ders daha. "En son aramanızdan sonra yatağı kendim topladım, örtüleri düzelttim, yorganı yeniden katladım. Personel kesin bir şey bilemez ve ben de onlara söyleyecek değilim."

Casriel bir fincan çayı kabul etti ama Addy şeker ya da süt isteyip sormayı unutmuştu. "Mutlu değilsiniz. Tereddütleriniz mi var, Beatitude?"

Onun gözlerine, gözlerindeki sabırlı dürüstlüğe, kendini küçümseyen mizaha ve yorgunluğa bayılıyordu.

"Seni Leydi Antonia ile vals yaparken izlemek zordu."

Bir yudum bile almadan fincanını ve tabağını tuttu. "Arbuckle'larla kâğıt oynamak zordu. Bayan Quinlan'a eşlik etmek bir beyefendinin kabul etmemesi gereken boyutlarda bir kefaretti. Yanılmıyorsam nişan balomuz için davetli listesini seçmeye başladı bile ve bu konuda size yük olmamalıyım."

Casriel nişan balosu düzenlemekten nefret ederdi. "Bu yüzden dikkatinizi Leydi Antonia'ya çevirin."

"Dans pistinde kimin liderlik etmesi gerektiğine dair tuhaf fikirleri olsa da Leydi Antonia'nın arkadaşlığı hoş, ama konuyu değiştirebilir miyiz?"

Sorusu Addy'nin de zor durumda olduğunu gösteriyordu, bu da bir teselliydi. "Kapıyı kapatmak istiyorum."

Ayağa kalktı ve kapıyı kapatmakla kalmayıp kilitledi, sonra yerine oturdu. "Daha iyi misin?"

"Biraz. Hâlâ rahatsızım. Çayınızı içer misiniz?" Addy beş yıl boyunca hiç yüzü kızarmadan yaşamıştı ama Casriel' huzurunda tüm maharetini yitirmişti.

"Kendin için biraz doldurana kadar olmaz. İnsan hâlâ ay hastalığından muzdarip olduğunu sanıyor."

"Ama yine de buradasın." Kendine bir fincan doldurdu, çoğunlukla elleriyle misafirine dokunmak dışında yapacak bir şeyi olsun diye.

"Seni özledim." Casriel tekrar ayağa kalktı, bu kez pencereye gitti ve perdeleri açtı. Kimse pencereden bakmamalıydı.

ikinci kattaki oturma odasına girdi ama Addy bu önlemi takdir etti.

Ayrıca itiraf. "Beni iki gün önce gördün."

"Dün gece seni Tresham'ın kolunda yaşlı Quimbey ile flört ederken gördüm." Yüzünü ona döndü, gülümsemesi çarpıktı. "Beni deli ediyorsun."

Addy çay bardağını yere bıraktı, kapalı perdelere rağmen gün daha aydınlıktı. "Leydi Antonia'dan nefret ediyorum."

Kollarını uzattı ve Addy onu kucakladı. "Ondan nefret etmiyorsun, lütfen bana ondan nefret etmediğini söyle, o zaman daha neşeli konulardan konuşuruz, bunu yapacak mahremiyetimiz varken."

"Ondan nefret etmiyorum." *Ama onunla evlenirsen ederim.*

"Kitap okuyordum." "Kart partisinde yoktun. Rahatsızlığını düşündüm.

sizi rahatsız etti. Belki de korkunç bir roman size eşlik etmiştir?"

Casriel'i kollarıyla sarmak, kucaklaşırken sohbet etmek harika bir histi. Tahrik olmamıştı, Addy de öyle, ama yine de... Onun kokusu ve hissi kalbin özlemini dindirdi ve bedeni rahatlatı.

"Korkunç romanlar hakkında ne biliyorsun?" Addy sordu.

"Bayan Radcliffe'in yazdığı her şeyi okudum. Dorset'te hayat iyi bir günde yavandır ve biraz ölümcül tehlike ve cengâverlik iyi bir eğlence olur." Addy'yi kolunun altına alıp kanepeye kadar eşlik ettikten sonra yanına oturdu. "Sanırım Bayan Radcliffe sizi eğlendirmiyordu."

"Theodosia Tresham bana kadınlar ve bebekler hakkında küçük bir Fransızca tıp kitabı ödünç verdi."

"Kızarmanıza bayılıyorum, Beatitude, ama ben özümde bir çiftçiyim. Bebeklerin nereden geldiğini biliyorum, yine de gebe kalmayı nasıl önleyeceğinizi okuduğunuzdan şüpheleniyorum."

Ona hayrandı, açık sözlülüğü gerçek bir düşünceyle, ince davranışları sağduyuyla dengeleyebilmesine hayrandı. Addy onun vücut ısısına sokuldu, şefkat ve yakınlık biriktirmeye çalıştı ama bu anlamsızdı. Birkaç çalıntı kucaklaşma istemiyordu. Duygusal ve sosyal bir *açık çek* istiyordu.

"Başkalarının sadece düşündüğü şeyleri söylüyorsunuz lordum ve yine de bunları nazikçe söylüyorsunuz."

"Bir centilmen nazik ve dürüsttür. Kart partisinde sizi gerçekten özledim, ardından dün geceki baloda eziyet çektim. Planlamamıştım... olmayı öngörmemiştim... .."

Onu iyice, derinden ve - bu nasıl mümkün olabilirdi? - düşünceli bir şekilde öptü. Öpücüğü nazik ve acımasızdı, araştırmacı ve saygılıydı. Yanağını sıcak avucuna yasladı, başparmağını ensesinde gezdirdi.

Casriel öpücüğü kesip çenesini Addy'nin tepesine dayadı. "Seninle hoş, zevkli bir birliktelik hayal etmişim. Bunu hâlâ istiyorum ama bu tür meselelerin bir gülümseme ve sevgi dolu bir el sallamayla sona ermesi gerekir. Kendimi böyle bir kurguyu yönetirken göremiyorum."

Bu konuda ona kadar cesurdu ya da belki de bu daha çok onun nezaketiydi. "Ben de seni özledim," dedi Addy. "Gelecek hafta yarım gün uğrar mısın?"

"Kral George sıkıyönetim ilan edebilir ve ben yine de seninle birlikte olmanın bir yolunu bulacağım. Fransızca kitabında başka neler olduğunu söyle. Sirke ve süngerlerden bahsediliyor muydu?"

"Evet, ikiye bölünmüş limon ve misket limonu ve otlar."

Onun şakağına bir öpücük kondurdu ve bir kolunu omuzlarına dolayarak arkasına yaslandı. "Pennyroyal, rue, comfrey, fenugreek... Bazıları listeye lavanta ve Saint John's wort'u da ekliyor. Pennyroyal çayı, zaten taşımadığınız sürece yeterince güvenlidir ve hiçbir şey tamamen etkili olmasa da önleyici olarak iyi bir üne sahiptir."

Sürdüğü kokuda nane var mıydı? Lavanta mı? Casriel'e sımsıkı sarılan Addy, pencerelerinin ardında küçük bir Londra bahçesi değil de Dorset çayırları varmış gibi hissetti.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Babam iyi bir botanikçiydi ve Dorning Hall'daki kütüphanemiz tarımla ilgili her şeyle doludur. Kendim küçükken baba olduğumda, gelecekteki yanlış adımlardan nasıl kaçınacağıma dikkat etmeye karar verdim. Bu bilgileri her bir kardeşimle uzun uzadıya, defalarca paylaştım. Tabitha'nın gayrimeşru kuzeni olmadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum - henüz."

Bu şekilde oturup en sevimsiz konuları tartışmak, Addy'nin kocasıyla hiç olmadığı kadar samimiydi.

"Kardeşlerinizin gayrimeşru çocukları olsaydı kendinizi suçlar mıydınız?"

Parmaklarını kızın boynunun kenarına dokundurdu. "Kendimi suçlamıyorum ama sonuçta çocuğun bakım sorumluluğu aile reisi olarak bana düşecek. Jacaranda oldukça iyi bir evlilik yaptı ve hiçbir şey istemeyecek. Daisy çok daha mütevazı bir konumda ve ben zaten... Bunu neden tartışıyoruz?"

Kız kardeşinin kocasına borç para vermiş ya da para hediye etmişti.

"ünkü seninle konuşmayı seviyorum," dedi Addy. "Seninle kucaklaşmayı seviyorum.

Ben senin dizini okşarken, sen de benim boynumu okşarsın."

"Sana bitki ayı getireceğim," dedi. "Gelecek hafta. Hizmetinizi eczacıya gönderirseniz, neden birdenbire mütevazı bir ayır ayına aşık olduğunuzu merak edecektir. Dorning Evi'nde her türlü ayır ayı ve bitki depomuz var, çünkü Dorning Hall'da babamın çeşitli deneylerinden arta kalan koca tarlalar var. Eğer lavanta ile doldurulmuş bir yastığa ya da bir poşet naneye ihtiyacınız olursa, ben sizin adamınızım."

Bu ifade tarzı hem tuhaf hem de biraz talihsizdi.

Grey Dorning Addy'nin adamı değildi. "Gelecek hafta benim sevgilim olacaksın. Bunu dört gözle bekleyeceğim."

"Benim kadar değil leydim."

Konuyu çeşitli kardeşlerine ve komşularına getirdi ve her birini şefkat ve samimiyetin bir kombinasyonuyla anlattı. Kız kardeşleri de küçük yeğenleri gibi benzer muamele görüyordu. Zaten büyük olan ve muhtemelen daha da büyüyecek olan ailesinin gerçek anlamda reisiydi.

Leydi Antonia ile evlenmesinin bir başka nedeni de buydu: Muhtemelen bir yeğenler ordusu doğuracak sınırsız sayıda erkek kardeşi vardı ve her biri "Grey Amca "nın kendisine bir görev bulmasını, bir komisyon satın almasını ya da başka bir şekilde profesyonel kapılar açmasını bekleyecekti.

Bu farkındalık bir papazın hoyden kızı için alaltıcıydı ama muhtemelen en iyisi de buydu. Addy, Grey'in mutlu olmasını istiyordu. Ailesine ne kadar bağlı olsa da iyi bir evlilik yapması gerekiyordu ve neden onunla mutlu bir evlilik yapamadığını anlıyordu.

Kadın ayını bitirdi. O da kendi çayını bitirdi. Kilitli kapının ardında bir kez daha öpüştükten sonra, Freddy Teyze'nin hasta arpı üzerinde yaptığı tüm çalışmalar için teşekkür ederek onu dışarı çıkardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Londra'dayken Grey, St George's'daki Pazar ayinlerine katılırdı; bu etkinlik birkaç ilahi ve bir vaaz eşliğinde bol bol sosyalleşmekten ibaretti. Sycamore, teoride ceza almasına neden olabilecek ama pratikte günün ilerleyen saatlerinde daha iyi bir ruh haline sahip olmasını sağlayacak şekilde yatmamıştı.

Grey ayinlere yürüyerek gidip geliyordu; bunun tek nedeni personelin bir araca atlayıp sabahlara kadar atlarla oylanmak zorunda kalmasını önlemek değil, aynı zamanda kendisine yürümek için bir bahane sağlamaktı. Dorset'teki tarlalarında gezinmeyi özlemişti, günün büyük bölümünü temiz havada geçirmeyi özlemişti - Londra'nın gerçekten temiz havası olduğundan değil.

Saman istiflemeyi özlemiş, lanet .

O da kardeşlerini özlemişti. Dorning kardeşler herhangi bir cemaatin koro sunumlarını geliştirdi ve daha sonra kilise bahçesindeki tüm sohbetleri canlandırdı. Ayrıca Dorning Hall'a dönüş yolunda Grey'e eşlik ettiler, herkes görünüşüne biraz özen gösterdiği için keyifliydi ve komşularla -ve onların kızlarıyla- vakit geçirmenin tadını çıkardı.

Grey kiliseden moralini bozmadan ayrılmıştı ama kendine hakim olma konusundaki vaaz onu rahatsız etmişti. Vaiz neden neşe hakkında konuşamıyordu? Baharda yaratılışın harikaları hakkında? Birbirimizi sevmeye emri hakkında?

"Lord Hazretleri, günaydın." Leydi Antonia Mainwaring yürüyüş yolundan ona işveli bir reverans yaptı. Pazar bonesi

giydiği herhangi bir Şeyden daha süslü değildi, gülümsemesi daha misafirperver değildi.

". Memnun oldum. Umarım vaazı beđenmiŐsinizdir?"

"Açıkçası, hayır. Her yıl sezon ulaştığında bu lafları duyarız. Birinin sevgili oğlu çok fazla kumar oynamıŐtır, birinin karısı bir uŐakla kaçmıŐtır. Sonra da kendine hakim olma vaazı gelir. Papaz neden Süleyman'ın Şarkısı hakkında hiç vaaz vermez? Tüm Kutsal Yazılar arasında eşsiz, büyüleyici bir edebiyat eseri ama yine de onu görmezden geliyoruz."

"Mkemmek bir nokta." Ayrıca, bu pasajların odak noktası göz önüne alındığında, belki de Leydi Antonia'nın yem atma versiyonu. "Sizi eve bırakırken diğer vaaz konularını tartıŐabilir miyiz?"

Taşrada, evli olmayan bir erkek ve kadın kiliseden eve birlikte yürümeye başlarsa, bunu pekl müjde çığlıkları takip edebilirdi. Mayfair'de bu nezaket daha az önemliydi, ancak yine de Şüphesiz dikkate alınıyordu.

"Belki de en iyisi budur." Leydi Antonia, bir hizmetçinin uŐakla sohbet ettiği yürüyüş yoluna bir göz attı. "Halpern, McDaniel, lord hazretleri beni eve bırakacak."

Hizmetçi reverans yaptı. UŞak sırttı ve hanımefendiye Şapkasını eğdi.

Grey kolunu uzattı ve kendini bir sahtekâr gibi hissetti. Bir dansın adımlarından birini uyguluyordu, tıpkı akşam yemeği valse için hanımefendiyle birlikte ayağa kalkmasının aynı dansın bir figürü olması gibi. Model sunakta sona eriyordu, tam da bitmesini istediği yerde.

Ama bu kadınla iliŐkisinin burada bitmesini istiyor muydu? Addy onun yüzünden mi hizmetlerden kaçınmıştı?

"Hep merak etmiŐimdir," dedi leydim Grosvenor Caddesi'ne doğru yürürlerken, "ayınleri kadınlar ynetseydi nasıl farklı olurdu? Vaazlar kendine hakim olmak yerine maceranın çağrısına kulak vermekle mi ilgili olurdu?"

Hanımefendinin adımları onu her otlaktan zamanında geçirirdi. "Ne demek istediğinizi anladığımdan emin değilim."

"Kimin kendini dizginlemesi gerektiğini hatırlatmaya ihtiyaı var? Bayanlara daha baŐroldeyken ölçülü olmayı öğretirler. Kahkahalarımızı, seslerimizi, fikirlerimizi, iŐtahımızı dizginleriz. Eğer ders veriyorsa

kısıtlamanın üzerimizde herhangi bir etkisi varsa, bu etki ilk komünyonumuzu almadan önce kazanılmıştır."

"Beyefendilere de itidal öğretilir," dedi Grey, "gerçi benim durumumda bu dersin yerleşmesi biraz geç oldu." Bunu artık biliyor olabilirdi.

Leydi Antonia şapkasının siperliğinin altından ona bir bakış gönderdi. "İnsan gençliğinizi kötü mü geçirdiniz diye merak ediyor. En ağırbaşlı görünen beyefendilerden bazıları öyleydi."

"Peki ya gençlik yıllarımda birkaç hata yaptıysam?"

Kadının hızı arttı. "O zaman sana birkaç tane daha yapmanı söyleyebilirim. yaşlılığında hatırlayacağı bir ya da iki macera ister. Aksi takdirde insan sıkıcı bir arkadaş olur."

Onu sıkıcı mı buluyordu? "Hakkında konuşmadığınız maceralarınız oldu mu leydim?"

"Kesinlikle. Geçen Salı günü şemsiyem olmadan dışarı çıktım. Ödünç bir kitabı kütüphaneye iki gün geç iade ettim ve azar bile işitmedim. Bryon'u okudum, bana bir hanımefendi için uygunsuz bir edebiyat olduğu söylendi, ancak lord hazretlerinin kendisi iyi bir arkadaş olarak kabul edilir." Bir sokak köşesinde aniden durdu. "Bana kur yapmayı düşünüyor musunuz Lord Casriel?"

Ben...? Muhtemelen istemedenden de olsa onu pusuya düşürmüştü. "Neden sanki geçen geceki dans partnerim periler tarafından götürülmüş ve onun yerini daha ilginç ve mutsuz bir kadın almış gibi hissediyorum?"

Adamın kolunu bıraktı ve sadece kendisinin bildiği bir şeyi bulmak için çantasını karıştırdı. "Efsanevi terbiyeniz bazen yük oluyor olmalı, tıpkı benim aykırı doğam gibi."

"Seni aykırı olmaktan ziyade canlı buluyorum. Kız kardeşim Jacaranda aykırıdır."

Hanımefendi büyük bir demir anahtar çıkardı ve caddenin karşısına geçti. "Worth Kettering ile evlendi. Birbirlerine aşık oldukları söylenirdi."

"Birbirlerine çok aşık, ama önce onun için kır evini tuttu. Bir kontun kızı hizmetçilik yapmak için kaçtı, çünkü kendi deyimiyle, eğer bütün gün bir sürü nankör erkek için didinmesi gerekiyorsa, en azından bunun için para almalıydı."

Leydi Antonia, Grosvenor Meydanı'nı çevreleyen dövme demir parmaklıkların önünde durdu. "Bunu aykırı mı buluyorsunuz?"

Grey anahtarı ondan aldı. "musun? Onunla yazıştım, durumu takip ettim, konu ailevi bir ilgi göstermeyi gerektirdiğinde müdahale ettim, ama Kettering onun için kışını çaydanlığın üzerine koymasaydı, o hala amaç sabitliği yüzünden sürünüyor olacaktı."

Kapıyı açtı ve kadını selamlayarak içeri aldı, sonra anahtarı ona geri verdi. "Size kur yapıp yapmadığımı sordunuz. Görgü kuralları cevabımı belirleyemez, çünkü hayır dersem ve siz olumlu bir cevap bekliyorsanız, sizi incitmiş olurum. Eğer evet dersem ve siz olumsuz bir cevap bekliyorsanız, sizi çok zor bir duruma sokmuş olurum. Bir centilmen olarak, sizin mutluluğunuzu kendi mutluluğumdan daha çok istiyorum, bu yüzden hangi cevabı tercih edersiniz?"

"Sanırım bunu anladım. Oturalım mı?"

Onun yanında oturmak ve meydanın diğer sakinlerinin günlerini dinlenerek geçirmelerini izlemek istemiyordu. Büyük köpeği olan bir züppe, köpeğinin çitleri araştırmasına izin veriyordu. Küçük bir kız bakıcısının yanında tırıs gidiyordu. Hepsi çok güvenliydi, hepsi de gerçekten dinlenmeye ihtiyacı olan insanları dışarıda tutmak için demir parmaklıklarla çevrilmişti.

Şu an kur yapmak için çok erkendi. Bunu yapmak Grey'in Addy'yi bir sevgili olarak göremeyeceği anlamına geliyordu. Kendini niyetinin itaatkâr uşağı olmaya mahkûm etmeden önce onunla biraz yakınlık ve arkadaşlık kurma umudundan vazgeçmeye hazır değildi.

Ve yine de... Sycamore görünüşe göre zor durumdaydı ya da yakında ol.

Ash'in Dorning Hall'daki sessizliği saman mahsulü için iyi bir işaret değildi. Grey'in etrafında dönen kardeşçe yazışmalar içinden daha fazla kötü haberin gelmekte olduğu anlaşılıyordu - başka bir sızdıran çatı, başka bir taslak takımı topaldı.

Servet kolaylaştırmak için kasaba evinin kira gelirinden vazgeçmişti ve şimdi çeyiz evinden elde ettiği kira gelirini de kaybedecekti.

"Sizinle evlenmeliyim," dedi Leydi Antonia, bir akçaağacın altındaki banka oturarak.

Grey'in kalbi onun sözleri karşısında fiziksel olarak acıdı. "Takım elbisesine iyilikle bakmanız her erkeği onurlandırır." *Lütfen, henüz değil. Bir hafta, iki hafta daha...*

Bundan üç gün sonra, ama henüz değil. Özlemi aptalcaydı, çünkü başka bir karşılaşmadan sonra Addy'den ayrılmak, ondan şimdi ayrılmaktan daha zor olacaktı. Ve ondan ayrılacaktı.

"Akıllı başında olan her kadın, adreslerini vermenizden memnuniyet duyacaktır lordum. Mantıklı herhangi bir kadın."

Leydi Antonia, Grey'in tanıdığı çoğu erkekten daha akılcıydı, buna en az üç erkek kardeşi de dahildi. Memnun bir ses tonu kullanmaya çalıştı. "O halde size kur yapayım mı leydim?"

Beatitude, aşkım. Seni özlüyorum. Seni hep özleyeceğim.

"Ben sadece aykırı biri değilim," dedi Leydi Antonia, "romantik biriyim."

Tanrı bu bekara merhamet etsin. Şiir ve çiçekler o zaman. Mehtaplı gezintiler... ve bunun ötesini Grey düşünemiyordu. Hanımefendiyle vals yapmak bile zevkli bir danstan çok atletik bir girişimdi.

"Romantik bir seçim yapma lüksüm yok," dedi Grey, "yine de ona değer verdiğimi göstermek için elimden geleni yapacağım." Leydi Antonia'ya saygı duyuyordu. Bayan Beauchamp'a da saygı duyuyordu.

Leydi Antonia, "Romantik olduğumun farkına yeni vardım ve hoş karşılanmadım," dedi. "Eksantrik olmayı tercih ederim. Orijinal olmak için fazla sade ve fazla yaşlıyım ama bir eksantriğe, evde kalmış bir kız kurusu olan Long Meg'e bir serbestlik tanınıyor."

Köpekli züppe, yakasının uçları başını çevirmesini engelleyecek kadar yüksekte, yanından geçip gitti.

"Sen ne çirkin ne de yaşlısın ve aksini söyleyen her erkeği döverim."

"Sorun da tam olarak bu zaten. Meydanın etrafında bir tur atalım mı?"

"Burada kalmayı ve tartışmamızı sonlandırmayı tercih ederim leydim. Belki de bu sorunu bana açıklayabilirsiniz?"

Küçük kelimelerle, olması gerekenden daha üzgün bir adamın onları takip edebilmesi için. Grey, Leydi Antonia'dan hoşlanıyordu, onu etkilemek için kendini zorlamıştı ve şimdi mahkemeye çıkacaklardı. Kıkırdayan Arbuckles yok.

paralı asker Bayan Quinlan. Amaçlarına bu kadar kolay ulaştığı için memnun ve minnettar olmalıydı.

Bunun yerine, yumruğunu gökyüzüne doğru sallayıp herkesin içinde küfürler savurmanın eşiğindeydi.

"Sorun şu ki, sen iyi ve düzgün bir adamsın ve senden hoşlanıyorum." "Ben de senin arkadaşlığından hoşlanıyorum, bu da bizim için iyiye işaret-"

Koluna dokundu ve başını salladı. Başındaki lanet olası şapka yüzünden Grey onun yüz ifadesini okuyamıyordu.

"Beni korkutuyorsunuz Lord Casriel."

Kadın onu şaşırtırken. "Ben asla ama asla bir kadına el kaldırmam. Sadece benim yanımda güvende değilsin, bir centilmen olarak ilk yükümlülüğüm seni diğer tüm tehlikelerden de korumaktır."

Yüzünü görebilmesi için yana kaykıldı ve döndü. Aslında oldukça güzeldi, ciddi gri gözleri ve -eğer bir erkek bakma zahmetine katlanırsa- yanaklarını tozlandıran belli belirsiz çilleri vardı.

"Seninle evleneceğimden korkuyorum," dedi. "Beni fark ettiniz, en az üç yıldır ilk kez bunu yapıyorsunuz. Başından beri aynı şansa sahiptim, ama o kadar..."

"Sade, eski ya da aykırı deme, çünkü sen bunların hiçbirisi değilsin."

"O kadar sıradanım ki, artık servet avcıları bile bana pas veriyor. Görünmez ve yalnız oldum. Sonra sen yakışıklı ve kibar bir şekilde balo salonuna giriyorsun ve benim kararlılığım zayıflıyor. Beni baştan çıkarıyorsun. Keşke yapmasaydın, keşke yapamasaydın ama yapıyorsun. Yine de güzel tavırlara ve güzel gözlere karşı sağlam durmalıyım, yoksa şu an olduğumdan daha da yalnız kalacağım."

Kararının etkisi yavaşça yerleşti, soğuk bir görev rüzgârında ılık bir rahatlama battaniyesi. Başka bir deyişle, onunla evlenmeyecekti. Standartlarından ödün vermeyecek ya da savaş yorgunluğuna boyun eğmeyecekti.

Rahatlamasının hemen arkasından da büyük bir hayranlık duydu.

"Bence olağanüstü akıllısınız leydim ve size mutluluklar dilerim." Ayrıca olağanüstü zengindi ve eş arayışında kararlı olmayı göze alabiliyordu. Yine de, genç bir kadının evlenmekten kaçınması önemli bir metanet göstergesiydi. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Uzaklara, şimdi hemşiresinin yanında zıplayan kıza baktı - Şabat günü. "Öyle mi?"

"Tanıştırılmak istediğiniz biri var mı? Sizin ne kadar harika bir sohbet uzmanı olduğunuzu duymaktan faydalanabilecek, ilginizi çeken bir beyefendi var mı?"

"O halde hakkınızda söylenenler doğru. Siz gerçekten mükemmel bir beyefendisiniz."

"Her zaman değil. Bazen küfrediyorum, duvarları tekmeliyorum ve kardeşlerime bağırıp çağırıyorum. Bazen kiracılarıma karşı sabrımı kaybediyorum ve vaazlar sırasında uyukluyorum."

Tekrar ona baktı, tüm ciddiyetiyle. "Ama bir kitabı *iki gün* geç mi iade ettiniz? Belki de bir maceraya ihtiyacınız vardır. Gençlik patavatsızlıklarından bahsettiniz. Kızınızı biliyorum. Küçük kuzenlerimden biriyle aynı okula gidiyor. İkisi de bahçeciliği seviyor."

"Herkes Tabitha'mdan haberdar mı?"

"Bunu sevdim," dedi Leydi Antonia ayağa kalkarak. "O *sizin* Tabitha'nız ve yakında gafilleri tehdit etmeye geri döneceksiniz. Bu çok hoşuma gidiyor lordum, ama filozoflar sizi sıkıyor ve kahvaltıda teolojiden bahsedecek olsam, muhtemelen günün geri kalanını kiracıları arayarak geçirirsiniz. Biz buna uymayız."

Grey ayağa kalktı ve kolunu uzattı. Tereddüt etti, sonra aldı.

"Belki eş olarak uyuşmayız ama bence çok iyi uyuşuyoruz. arkadaş olarak. Hangi beyefendi gözünüze çarptı? Aşırı kumar oynayıp oynamadığını, aptalca bahisler yapıp yapmadığını ya da yardımcısına kötü davranıp davranmadığını size söyleyeceğim."

Leydi Antonia bir kez daha meydanın dışındaki yürüyüş yoluna çıkana kadar sessiz kaldı. "Servet avcısı olduğunuz söyleniyor lordum, ama servetiniz var."

"Dorning'lerin arazisi var," dedi Grey. "Yeterince iyi idare ediyorum." Tam olarak doğru değil. Yıldan yıla idare ediyor ve bir akranı borç yüzünden hapse atılamadığı her gece şükrediyordu. Ancak kardeşleri hapse atılabilirdi ve onun bir sürü kardeşi vardı.

"Servetiniz var," dedi Leydi Antonia. "Yedek kardeşleriniz var ve davalarınıza yardımcı oluyorlar. Örneğin Thomas Blessingstoke'un kumar markerlarını öğrenmek isteseydiniz, kardeşleriniz

Arkadaşlarıyla yazışır ve çok geçmeden adamın kime ne borcu olduğunu son kuruşuna kadar bilirsiniz. İşte zenginlik budur.

"Bayramları Dorning Hall'da kutladığınızda," diye devam etti, "herkesi masanın etrafına zor sığdırırsınız. Bu zenginliktir. Kızınız ortaya çıktığında, diğer kontların eşleri onunla yakından ilgilenecek, kontesinizin de üvey kızları ve üvey oğulları için aynı şeyi yapacağını umacaklar. İşte zenginlik budur."

Hızlı adımlarla yürümeye, fikirden fikre atlamaya geri dönmüştü. Karı koca olsalar birbirlerini delirtebilirlerdi ama Grey gerçekten de kadından hoşlanıyordu.

"Bahsettiğiniz türden bir zenginlik çok fazla şapka satın almaz leydim. Burası sizin eviniz mi?"

Bir yan sokağa sapmışlardı, her evin neredeyse iki yanındaki binalara tıpatıp benzediği sessiz, gölgeli bir sokak.

"Benimki şu sıkıcı mavi salvia olan. Bana mısınız Lord Casriel? Sormanızı beklemedim, bana büyük bir onur verdiğiniz konuşmasını yapmadım, gerçi bana çok büyük bir onur ve aynı zamanda büyük bir beceriksizlik yapmak üzere olduğunuzdan şüpheleniyorum."

Leydi Antonia şaşırtıcı bir kadındı, yarı vahşi, yarı kırılgan ve muhtemelen kendisi için de bir gizemdi. Ama Grey'e karşı son derece nazik ve dürüst davranmıştı ve Grey bunun için ona minnettardı.

"Seni dostum olarak görmekten memnunum," dedi elini tutarak. "Eğer size yapabileceğim bir iyilik olursa, bunu istemekten çekinmeyin. Bu kadar açık sözlü olmakla bana çok büyük bir onur verdiniz Leydi Antonia ve sizin iyiliğinizi kazanan beyefendi erkeklerin en şanslısı olacak."

Adam selamlamayı bitirmeden elini geri çekti. Sonra merdivenleri çıktı. Evinin kapısında, yürüyüş yolunda beklemekte olan adama doğru döndü.

"Teşekkür ederim lordum. Her şey için."

"Bu gece," dedi, "aile salonunda ev halkı için dua ederken, onlara Süleyman'ın Şarkısı'ndan oku."

Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve biraz da korkutucuydu. "Mükemmel bir öneri."

Sonra kadın gitti ve Grey ne mutlu ki yalnız kaldı. Eve dönerken, bir Arbuckle'a evlenme teklif etmeyi kabullenmeye çalıştı - Drusilla daha büyüktü - ama Addy'yle geçireceği yarım günden sonrasını düşünemiyordu.

O da istemedi.

"KARAR VERMELİYİZ," diye açıkladı Anastasya. "Annem Casriel'in görgü kurallarının mükemmel olduğunu, geniş arazileri olduğunu ve unvanının eski ve saygın olduğunu söyledi. O Küçük Thistledown'un ilk baronlarından biri değil. Kız kardeşi, sevgili Kral George adına yatırım yaptığı söylenen asilzade bir adamla evlendi. Casriel şu anda kiraya verilse bile ailenin zenginliği var."

Drusilla, *Leydi'nin Evde'sinin* son bölümünü bir kenara bıraktı, bir başka hece çorbası tarifinin sürükleyici bir edebiyat oluşturduğunu düşünmüyordu. Anastasia bir şeye karar verilmesi gerektiğini söylediğinde genellikle bir karara vardığını ifade ederdi ve Drusilla'nın görevi de konuyu annesine sunmadan önce onunla aynı fikirde olmaktı.

"Şimdi tam olarak neye karar veriyoruz?"

"Hangimiz Casriel'le evleneceğiz, tabii ki. Leydi Antonia ile yeterince dans etti ve Bayan Quinlan ile yeterince kağıt oynadı. Harekete geçmeliyiz, sevgili kardeşim, hem de kararlı bir şekilde."

Anastasya, kötü haberlerin bir başka alameti olan, hanımefendilere yakışmayan bir tavırla salonda volta atıyordu.

"*La Quinlan* ile kağıt oynamadan önce bizimle kağıt oynardı, Ana. Bizimle göl yolunda yürüdü ve Bayan Quinlan ile annesine eşlik etmeyi reddetti." Drusilla lord hazretlerini bu yüzden sevmiştii, kibarca davranıp kendi isteklerine fazlasıyla düşkün bir kadını engellemesi hoşuna gitmişti. Gerçi Anastasia bu konuda oldukça kararlı görünüyordu.

"Ama Leydi Antonia'ya eşlik etti, Dru. Çocuk odasını doldurmak için oldukça yaşlı. Bu ona karşı bir puan."

Hanımefendileri göz ardı edilemeyecek kadar varlıklı ve aynı zamanda iyi bir insandı. "Bence Casriel iyi bir baba olur."

"Biliyordum!" Anastasya kanepeye çöktü, etekleri önce dalgalandı, sonra da rüzgârda savrulan çamaşırlar gibi duruldu. "Casriel'i bir kadının müstakbel kocasını gördüğü gibi görüyorsun. Onunla evlenmelisin, Dru."

Bayanlar dinlenme odasındaki dedikodular Casriel'in baba *olduğu* yönündeydi, ama sadece tek bir darbe almıştı.

"Birimiz onunla evlenmeli," dedi Drusilla, "sen benden daha etkileyici bir kontes olursun." Bazen Anastasya' pohpohlandığı da oluyordu.

"Konteslik konusunda sizinle tartışamam ama onunla başa çıkmayı öğreneceksiniz. Vals yapmadığı ya da kağıt oynamadığı zamanlarda erkeklerin yaptığı her şeyi yapmasına izin verildiği sürece bana zor bir adam gibi gelmiyor. Belki de koltuğunu oyluyordur."

"Babam Casriel'in arazilerine dikkat ettiğini söyledi. Sence lord hazretleri iyi huylu ve unvan sahibi biri gibi mi dolaşıyor?"

Gerçi Casriel o kadar da başlıklı görünmüyordu. Kıyafeti sıkıcı denecek kadar muhafazakârdı. Yüzük, köstekli bir cep saati, kravat iğnesi gibi çok az takı takıyordu ve egzotik Fransız parfümü ya da ithal pomat yerine tıraş sabunu kokuyordu. Ayrıca iri yarı bir adamdı ve teninde güneşte vakit geçirdiğine dair izler . Annem ona bir kontun süvarisi derdi.

Anastasya, "Kontesi olursan seni mahallede gezdirir," dedi. "Malikânenin leydisini oynamak hoşuna giderdi."

Dru, Casriel'le evlenirse malikânenin hanımı *olacaktı* ve bu düşünmeye değerdi. Annemin koca bulma konusundaki standartları son zamanlarda düşüyordu; bir dük varisinden dul bir markize ve şimdi de paradan çok görgüsü olan bir kontu.

İki yıl sonra Dru'nun beklentileri gutlu bir baronet ya da evde kalmış bir kızla sınırlı olabilirdi. "Evlenip seni burada annemle baş başa bırakmaya hiç niyetim yok."

Anastasya sanki bir portre oturumu için elbisesini düzenliyormuş gibi eteklerini kabarttı. "Bunu konuşmuştuk. Yılın büyük bölümünde sizi ziyaret edeceğim. Kim bilir? Dorning kardeşlerden biri yakışıklıysa ve eline biraz para geçerse, belki onunla evlenirim."

Yoksa Anastasia Mayfair'deki tek Arbuckle varisi olmaktan hoşlanırmıydı?

Drusilla, "Vals yapmayı ve kâğıt oynamayı seviyorsun," dedi. "Bir kontes olarak kendi resmi balolarını ve yemeklerini verebilirsin. İstediğin kişiyi davet edebilir ve Casriel'in seni Hyde Park'a götürmesini sağlayabilirsin."

Drusilla atlara karşı temkinliydi. Kokarlardı ve geçtiklerine dair kötü kokulu kanıtlar bırakırlardı, bir hanımefendinin kıyafetine kıl bulaştırırlardı ve huysuzlandıklarında tehlikeliydiler. Casriel muhtemelen bir atla bilek güreşi yapabilir ve iyi bir hesap verebilirdi, ama Drusilla evlilik hayatının bir atın arkasında oturmakla geçmemesini tercih ederdi.

Anastasia Drusilla'ya komplocu bir gülümseme gönderdi. "Casriel'in kontesi olsaydınız, siz de yakında anne olurdunuz. Bir kontun bir varisi olmalı ve sen bebeklere bayılırsın."

"Bebekleri kim sevmez ki? Onlar tatlı, sevgili ve kıymetliler. Elbette ben de bebeklere bayılırım, hem de kendi bebeklerime..." Tüm bu işin amacı buydu, değil mi? Sevip bağrına basacağın ve benim diyeceğin bebeklere sahip olmak? Babaları faturalar hakkında homurdanırken ve gürültülü bir kahvaltı masasında size gülümserken sizi seven ve size anne diyen çocuklara sahip olmak?

"Kendi bebekleriniz," dedi Anastasya, "ünlü Dorning gözlerine sahip olabilir. En büyük oğlunuz bir nezaket unvanına sahip olur. Kızlarınızın hepsi doğdukları andan itibaren hanımefendi olurlar."

Drusilla'nın bebekleri sadece sağlıklı olsaydı, kendini kutsanmış sayardı. "Onunla evlenmem gerektiğini düşünüyorsun."

Drusilla onun da yapması gerektiğini düşündü ama yine de tereddüt etti. Casriel onu sevmiyordu, eğer ona değer veriyorsa bile, üstelik onu çok az tanıyordu. Elbette bir unvan çok hoş olurdu ve parasını kesinlikle iyi bir şekilde kullanırdı, ama yine de... Üç Mevsim boyunca bir teklif beklemesine rağmen, gerçekten evlenme fikri açıklanamayacak kadar ürkütücüydü.

Casriel ile evlenmek, her neyse.

"Dru, canım, lütfen bebekleri sevmediğimi hatırla. Salya akıtlılar, ortalığı dağıtırlar ve ağlarlar. Kreş hizmetçileri bu saçmalıkların çoğuyla uğraşıyor, biliyorum, ama birilerinin küçük yavruları yumurtadan çıkarması gerekiyor. Gebe kalma kısmını da pek sevmiyorum, kulağa son derece onursuzca geliyor.

benim için. Siz bu işi pazarlığın bir parçası olarak kabul edin, ben ise henüz figürümü kaybetmemeyi tercih ederim."

Bu fikir ayrılığı şaşırtıcı olduğu kadar ender rastlanan bir durumdu. Bir insan nasıl olur da bir bebekten hoşlanmazdı? Ve elbette birileri bu küçük yavruları yumurtadan çıkarmalıydı. Anneme göre gebe kalmak beş dakikalık bir meseleydi ve o kadar da zahmetli değildi. Erkekler yardım almadan çocuk doğurabiliyorsa, kadınlara ne gerek kalırdı ki?

"Ben hâlâ senden daha iyi kontes olur diyorum Ana. Belki de diğer olasılıkları göz ardı ediyoruzdur."

"Eğer biz bu olasılıkları göz ardı ediyorsak, o zaman annem de göz ardı etmiştir. Eğer bu Sezon ikimizden biri evlenecekse, korkarım Casriel ya da hiç kimse olacak."

Soylular -hiçbir geliri olmayan ve orta halli soylara sahip yakışıklılar- genellikle mükemmel bir arkadaştı, ama ne yazık ki onlarla evlenilemezdi. Örneğin Sycamore Dorning hiç kimseydi ve Drusilla onu çok iyi bir arkadaş olarak görüyordu.

"O zaman Casriel'le evlenmeyi düşüneceğim, ama lord hazretlerinden bir teklif bile isteyemem. Benden dehşete dörtünle Dorset'e geri dönecektir."

Anastasia onun kolunu okşadı, annesinin yaptığı ve Drusilla'nın nefret ettiği bir şeydi bu. Biri küçük çocukları, kedileri ve yaşlıları okşar, onlar da karşılık veremezdi.

Anastasya, "Eğer siz de isterseniz," dedi, "Casriel'in durumu düzelecektir. Bu konularda bir içgüdüüm var. Üç farklı davette aynı renk yelek giyen bir adamın en kısa zamanda kendine bir varis bulması gerekir. Siz onun kontesi olacaksınız ve her şey yoluna girecek."

Anastasya ayağa kalktı, eteklerini düzeltti ve annesini Drusilla'nın lord hazretleri için olabilecek en iyi eş olduğuna ikna etmeye gittiğinden kuşkulanarak salondan çıktı. Evlenme teklif ederse Drusilla kesinlikle öyle olmaya çalışacaktı. Ve elbette iyi bir anne de.

Eğer teklif ettiyse.

Ki yarı yarıya öyle umuyordu.

ADDY uyuduğu zaman bile çok kötü uyuyordu. Karanlık saatler beklenti, endişe ve kendinden şüpheyle dolu bir şekilde geçip gitmişti. Bugün yarım gündü ve sabahın bir kısmını uykulu Freddy Teyze'yi ziyaret etmek için kullanmıştı.

Hizmetçi, Freddy Teyze'nin pek iştahı olmadığını ve sandalyeden yatağa, oradan da koridorun karşısındaki salona geçmekten başka bir şey yapmadığını bildirdi. Teyzenin neşesi yerindeydi ama avukatı dışında arayan soran olmamıştı. Lord Casriel teyzeye bir not ve bir buket aster ve nergis ile ağrıyan eklemler için bir tentürdiyot göndermişti.

Asterler sabrı temsil ediyordu -belki de arp projesine bir göndermeydi bu- ve nergisler de romantik olmaktan ziyade şövalyece bir temsil ediyordu. Casriel Addy'ye çiçek göndermekte özgür olsaydı hangilerini seçerdi?

Ailesinin engin şifalı bitkileri arasında ağrıyan kalbe iyi gelen bir ilaç var mıydı?

Thiel salonun perdelerini açarken, "Kahvaltıda pek bir şey yememişsiniz leydim," dedi. "Belki de öğle yemeğinizi şimdi yemek istersiniz?"

Düşünceli mi davranıyordu? Mutfak personeli için yarım günün erken başlaması için manevra mı yapıyordu? "Oturma odamda bir tepsi sandviç ve biraz limonata yeterli olacaktır. Öğleden sonrası için planınız var mı?"

Addy, papaz evindeki bir hizmetçinin dışında hizmetçilerle birlikte büyümemişti. Şüphesiz çalışanlarına bir kontesin olması gerekenden daha fazla aşınaydı ama onlar da evinin diğer üyeleri idi.

"Barda birkaç tur kuka oynayacağım," dedi Thiel. "Eğer telefon görüşmesi yapmak isterseniz yarım gün daha çalışabilirim, hanımefendi."

"Hayır, teşekkür . Evde bir öğleden sonra bana uygun."

Thiel belirli bir hizmetçiye tercih ediyor muydu? Ara sıra mektup yazıyordu, hepsi de Canmore Court'taki ailesine. Addy'den sadece birkaç yaş büyüktü ve neşeli yeşil gözleri olan yakışıklı bir sarışındı.

"Thiel, Canmore Court'taki görevine geri dönmeyi hiç düşündün mü?"

Kadife perdeleri pencerenin iki yanına tam bir simetri içinde asılacak şekilde düzenledi. "Taşrada yeterince hayat gördüm.

bir gençtim leydim. Canmore Court gibi büyük bir yerde, bir vazo çiçekten fazlasını taşıyamayacak kadar yaşlanana kadar üçüncü ya da dördüncü ayakçı olurdum. Ayrıca, bütün gün aylaklık etmektense maaşımı hak etmeyi tercih ederim."

Selam verip geri çekildi ve Addy'yi huzursuz ve keyifsiz bıraktı.

Thiel ne istediğini biliyordu. Addy ne istiyordu? Yeniden evlenmek değil -ilk seferinde kötü gitmişti- ama görünmez olmak da değil.

"Sonum Freddy gibi olacak, haftada bir avukatımı on yıllardır birbirimize anlattığımız hikayelerle eğlendireceğim."

Addy, ön kapıdan gelen yumuşak bir üçlü rap sesi onu uyandırana kadar kucığında nakışıyla gayri resmi salonda kaldı. Addy'nin aklına "*O burada*" düşüncesi gelirken, aynı anda *daha çapkın bir şeyler giymek istediğini* de düşündü.

Çalışma sepetine takıldı, Fransızca küfretti ve antredeki aynada görünüşünü kontrol edecek kadar durakladı. Yorgundu, duruma uygun giyinmemişti ve saçını bir papazın bakire teyzesine yakışır şekilde topuz yapmıştı.

Neyim var benim? Bu onun neşeli dulluktaki ilk girişimiydi, harika bir zevk ortağı seçmişti ve bugün ilişkilerini tamamlayacaklardı.

Işıl ışıl olmalıydım, neşeyle dolup . Kapıyı açtığında Casriel'i sanki yola çıkmak üzereymiş gibi sırtı ona dönük bir şekilde dururken buldu.

"Lordum, hoş geldiniz."

Onunla yüzleşti ve şapkasını çıkardı. "Leydim, iyi günler." Yüz ifadesi neredeyse kasvetliydi, gözlerinde pervasız ya da başka türlü bir neşe yoktu.

"İçeri buyurun." Addy, Kont'un ev halkını yarım gün ziyaret ettiğini görmüş olabilecek komşuları not etmek için sokağın yukarısına ve aşağısına göz atmaktan zar zor kaçındı. "Şapkanızı alayım mı?"

"İyi olur."

"Kalmayacak mısın?" Hayal kırıklığı üzerine çöktü ve keyifsiz ruh halini olumlu bir şekilde asık suratlı hale getirdi. Çoktan nişanlanmış mıydı? Mahkeme için izin verildi mi? Bekledikten sonra

Bir eş almak için yıllarını vermişken, nişanını birkaç gün daha erteleyemez miydi?

"Umarım hoş karşılanırım, ancak fuayede binada olduğuma dair kanıt bırakmam pek tavsiye edilmez."

Oh. Oh. "Anlıyorum." Bu konuda bile çok terbiyeliydi. "O zaman oturma odama geçelim, olur mu?"

Sanki bir duyuru yapacakmış gibi görünüyordu. Addy onun Leydi Antoniaya hitap ettiğini öğrenmek yerine merdivenleri çıkmaya başladı. Kilitli salon kapısının ardında bile Casriel, Addy'yi kollarına almak için hiçbir harekette bulunmamıştı ama Addy'nin kucaklanmak istemediği düşünülürse bu belki de bir şanstı.

"Vermek istediğiniz bir haber mi var lordum?"

Şapkasını büfenin üzerine koydu ve bastonunu kapının yanına dayadı. "Aslında biliyorum. Leydi Antonia Mainwaring beni terazide tarttı ve tanıdığı diğer tüm erkeklerle birlikte beni de potansiyel bir koca olarak yetersiz buldu."

"Ona adreslerinizi ödemeyi mi istediniz?" *Bugün bir randevumuz olduğunu bildiğin halde mi?*

Addy'nin kızmaya ya da incinmeye hakkı yoktu ama hayal kırıklığına uğradığını da kabul ediyordu. Casriel en azından rahatsız görünme nezaketini göstermişti. "Aksine, böyle bir adresle ilgili hiçbir sorgulama yapmadım. Beni bu konudaki hırslarımdan vazgeçirmeyi kendine görev edindi.

ve uygun olmayacağımıza dair bana kesin bir güvence verdi." Addy koltuğa çöktü. "Sana zahmet etmemeni mi söyledi?

Sormanı bile beklemedi mi?" Ne kadar da nazik.

Casriel kanepenin köşesine oturdu. "Efendimiz, bu garip konuyu sizinle hiç konuşmamalıydım ve beni aptal sanacaksınız ama o kadar rahatladım ki neredeyse dizlerimin üzerine çöküp minnettarlığımı gösterecektim. Görünüşe bakılırsa ben, daha dünyevi insanların yaptığı gibi, burada bir çeşit, orada başka bir çeşit ilişkiyle kendimi idare edemiyorum. Sanırım babam da aynı yapıdaydı ve bu yüzden birçok kardeşim var."

"Sadık mıydı?" Grey sadık olacaktı ve Addy bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi, çünkü sadakati ondan uzakta olacaktı.

"Babamın ikinci kontesi en az bir kez yoldan çıktı. Evliliklerini yargılamıyorum, çünkü o zamanlar farklıydı, ama şunu biliyorum: Bugün beni kabul ettiğiniz için çok mutluyum."

Addy masanın üzerindeki tepside ona bir bardak limonata doldurdu ve dibindeki tatlılığı karıştırdı.

"Roger bir metres tuttu ve başka ilişkilerden kendini mahrum etmedi. Makamının ayrıcalıklarını sonuna kadar kullandı ve büyüleyici bir serseriydi." Başkaları onu öyle görse de bu etiket artık zayıflamıştı.

Casriel bardağı yarısına kadar dudaklarına götürdü. "Merhum kont, yaptığı her tuhaflığın size kadar ulaşmasına izin verdiyse tam bir yüz karasıydı. Bir centilmen biraz sağduyulu davranır."

Addy kendine bir içki doldurdu ve bardağı döndürdü. "Roger dünyevi biriydi ve birçok yönden o ve ben birbirimize uymuyorduk, ama birbirimize olan saygımız gerçektir. Sadece evlilikten beklentilerimiz farklıydı ve geldiğinde idare etmeye çalıştık. Zaman olsaydı, eminim birlikteliğimiz daha oturaklı bir hale gelirdi."

Gerçi Roger'la yıllar geçirmişlerdi ve Addy artık kabullenmiş değil, boyun eğmişti. Addy, Grey Dorning için uğraşmaktan daha fazlasını istiyordu ve öğleden sonrayı hüzünlü düşüncelerle geçirmek istemiyordu.

"Bugün burada olmana sevindim," dedi. "Birbirimizin arkadaşlığından özel olarak zevk almak için bu zamanı bulduğumuza sevindim. Daha dünyevi erkekler gibi olmadığınızı sevindim."

"Burada olmaktan memnunum. Bayan Beauchamp nasıl?"

Yatak odasına koşarak girmemiş, ardında atılmış giysiler bırakmamış, Addy'nin üzerine öpücükler ve okşamalarla atılmamıştı. Addy onun daha ölçülü yaklaşımını Roger'ın pervasız azgınlığına tercih ediyordu. Çalınmış birkaç saat yerine sınırsız zamanları ve fırsatları olduğu kurgusunu tercih etti.

"Korkarım Freddy Teyze kötüleşiyor. Giderek daha fazla uyuyor. Olağandışı bir ağrıdan bahsetmiyor, bir şey istemiyor ama gittikçe solgunlaşıyor ve enerjisi azalıyor."

"Kuru öksürüğe dikkat edin," dedi Grey içkisini yudumlarken. "Babamın son zamanlardaki düşüşü hafif bir öksürükle başladı ve

Konuştu ya da aşırıya kaçmaya çalıştı. Bitki uzmanı kadın bunun kalbin zayıfladığının bir kanıtı olduğunu söyledi."

"Teyzeme çiçek ve tisane göndermişsin. Bunun için teşekkür ederim."

"Dorning Hall'da, Londra'daki tüm eczacıların raflarını dolduracak kadar bitki stoğumuz var ve ayrıca Paris'te de iyi bir başlangıç yaptık. Babamın tüm çayırlarını sürüp meraya dönüştürmek istiyorum ama kardeşlerim buna karşı çıkacaktır."

"Kardeşlerinizden haber aldınız mı?"

Addy ve misafiri limonatalarını yudumladılar, sandviçlerin yarısını yediler, her arkadaşın yapacağı gibi ziyaret ettiler ve Addy'nin keyifsiz ruh hali dağıldı. Grey Dorning hâlâ özgür bir adamdı ve hâlâ çok çekici bir adamdı. O ise hâlâ oyalanmaya ihtiyacı olan bir duldu ve öğleden sonra -en azından- hâlâ gençti.

ONUNCU BÖLÜM

Mahrem bir ilişkinin, katılımcılar arasında cinsel birleşmeyi de içermesi gerekirdi. Grey bunu biliyordu ama ruh halini arzu yönüne çevirecek doğru anı bir türlü bulamıyordu. Vücudunun Addy'yi yatağa atma fikriyle bir sorunu yoktu ama ruhu...

Ne tür bir adam -ne tür bir beyefendi- kur yapma konusundaki ilerlemesini ya da eksikliğini kendisiyle ilişkiye girmiş olan sevgili hanımefendiyle tartışır? Diğer erkekler muhtemelen bunu hiç çekinmeden yapardı, ama Grey'in kafası endişelerle doluydu.

Görünüşe göre kur yaparken biraz daha çalışmalıydı, bu onu hiç rahatsız etmiyordu ama Addy'yle flört ederkenki tavırları da onu çok rahatsız ediyordu.

"Teyzen için endişeleniyorsun," dedi. "Başka bir gün ziyarete geleyim mi?"

"Mümkün olan tek zamanda geldiniz." Ayağa kalktı ve yatak odasının kapısına doğru ilerledi. "Seni benimle sevişmeye davet edersem beni çok mu ileri gitmiş sayarsın?"

İki insanın paylaşabileceği en büyük yakınlık için kullanılan diğer düzinelerce önemsizleştirici örtmecedan hiçbiri değil.

"Senin cesur, cömert ve karşı konulmaz olduğunu düşünürdüm," diyerek kapı aralığında ona katıldı.

Gündüz için fazla dekolte bir elbise giymemişti, kapıya sadece sabahlığıyla ya da baştan çıkarıcı bir şekilde sırtına dökülen saçlarıyla gelmemişti. O sadece Beatitude'du, sakın bir öğleden sonra dul bir kadının özgürlüğünün tadını çıkarıyordu.

Yine de Grey bu karşılaşmanın, belki de sahip olacakları tek karşılaşmanın özel, unutulmaz ve değerli olmasını istiyordu.

Kollarını onun omuzlarına doladı. "Bana en gizli mahrem isteklerini söyler misin?"

Onun göğsüne doğru kıvrıldı. "Bana seninkini söyleyecek misin?"

"Bir sürü var. Her yerindeki kokunu öğrenmek istiyorum, bacaklarının arasındaki buklelerin başındaki saçlardan daha açık mı yoksa daha koyu mu olduğunu öğrenmek istiyorum. Kendimi içine sokmak istiyorum, seni ele geçirirken aldığın zevki hissetmek istiyorum. İstiyorum."

Onu öptü, ki bu en iyisiydi. Sadece onun rahatsız olmadığı ve kendisiyle konuşulmadığı yarım günlerde değil, ne zaman isterlerse onun yatağını paylaşma hakkını istiyordu. İstiyordu ki...

Aptal olmak. Keyif için evlenmek, ama aile koltuğu sızıntı yapan bir harabeye dönüştüğünde, kardeşler mütevazı bir paradan bile yoksun oldukları için fırsatlardan mahrum bırakıldığında ve değerli bir kızın iyi bir eş bulma şansı olmadığına bir çift ne kadar keyif alabilirdi?

"Ben de senin tadına bakmak istiyorum," dedi Addy. "Bu gece çarşaflarımda senin kokunla uykuya dalmak istiyorum. Seni ele geçirirken aldığın zevki hissetmek istiyorum..."

Bu sonuncusu imkânsızdı, ama yine de hoş ve ilham verici bir düşünceydi.

Addy onu öperken bile ceketinin düğmelerini açıyordu. Grey kancalarını takmaya başladı. O ve kadın yakında sevişeceklerdi. Fiziksel olarak hazır -hazırdan da öteydi- ve geçen hafta başka pek az şey düşünmüştü ama yine de...

Bu anı ona uzun ve yalnız bir ömür boyu yetebilirdi.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, öpüşmeyi kesip ceketini çıkardı. "Sana özlemini çektiğin ama kendini mahrum bıraktığın ne gibi bir zevk verebilirim?"

"Nasıl yapacağımı biliyorum... Yani kendi başıma nasıl idare edeceğimi öğrendim."

Kendini tatmin etmekten bahsediyordu. Vaaz veren soytarılar tarafından ortaya atılan efsanelerin aksine kadınlar da bunu yapıyordu. Belki türün genç erkeğinin sıklığı ya da coşkusuyla değil ama o zaman da doğada hiçbir şey genç erkek kadar erotik hazza saplanıp kalmıyordu.

Terliklerini çıkarmak için oturdu ve Grey onun önünde diz çöktü. "İzin verin."

"Kendim soyunabilirim."

Grey'in kız kardeşleri bunu ona açıklamıştı: Evet, bir kadın resmi giyinirken bir leydi hizmetçisinin hizmetinden yararlanabilirdi ama elbiselerin önleri bağlanabilir, elbiseler başa geçirilebilir ve son birkaç çengel kolayca takılabılırdı. Bayanlar -yine Mayfair efsanesinin aksine- çoğu durumda tıpkı erkekler gibi kendi başlarına giyinip soyunabilirdi.

"İzin verin de vurgun yiğit ben olayım, Beatitude. Üzerine titremek ve alay etmek bir aşığın hakkıdır."

Gülümsemesi utangaçtı, bu da onun için işe yarayan bir yaklaşıma rastladığını gösteriyordu.

"Pekâlâ," dedi, eteklerini ayak bileklerine kadar indirerek. "Bana yardım edebilirsiniz."

Önce sol, sonra sağ terliklerini çözdü ve bir kenara koydu. Sırada jartiyerleri vardı, onu gülümseten pembe dantelli şekerlemeler. Onları da terliklerinin yanına koydu, çoraplarını indirdi ve jartiyerlerin bıraktığı girintileri nazikçe ovdu.

"Bu iyi hissettiriyor." Sesi şaşkıncı, bu doğru yönde atılmış bir adımdı.

Grey baldırlarındaki kasları inceledi; sağladı ve ayak bileklerindeki kemikler de narindi. Ayakları gıdıklanmıyordu ve kemerleri çok yüksek değildi. Sağ dizinde bir yara izi vardı.

"Ağaçtan düştüm," dedi. "Babam bir daha o ağaca tırmanmamı yasakladı."

"Ertesi gün başka bir ağaca çıkmış ve daha da yükseğe tırmanmıştın." Dizinde lavanta tadı vardı ve gülümsemesi biraz daha az utangaçtı.

Koltuğa yaslandı. "Bununla uğraşmana gerek yok, biliyorsun. Evli bir kadın gibi davranıyorum, bu hoşuma gidiyor."

Göğüslerini şekillendirerek, yine kalmaktan vazgeçtiğini doğruladı. "Size yakından dokunmak bir zahmet değil, Beatitude, aksine en sevdiğim fantezimin hayata geçmesi. Siz, istekli ve rahat, kapılar kilitli, öğleden sonra bizim."

Eteklerini beline kadar kaldırdı ve bir soruyu yanıtladı. Başındaki saçlar daha açık renkliydi ve daha mahrem bir yerde bulunan kırmızımsı tondan daha azına sahipti.

Bir parmağını buklelerinin üzerinde gezdirdi.

"Yapabilir miyim?" "Seni durdurabilir miyim?"

"Tabii ki."

Ama yapmadı. Ona sadece düşünceli bir şekilde baktı, bu yüzden Grey keşfe çıktı ve sağlıklı bir erkeği memnun edecek her türlü kötü dürtüyü tatmin etti. Addy'nin uyanması yavaş oldu, ama santimler ve iç çekişlerle kendini o ana bıraktı. Addy, Grey'in parmakları arasında çırpınmaya başladığında Grey botlarını, yeleğini, gömleğini ve aklının yarısını kaybetmişti.

Addy'nin bacakları omuzlarına dökülmüş, Grey'in yanağı onun kalçasına yaslanmıştı.

"Ben... Ben..." Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Ne olduğumu bilmiyorum. Kim bile bilmiyorum."

"Memnun oldunuz mu?"

"Zevk almak daha doğru bir terim olurdu." Saçlarını şefkatli bir şekilde çekti. "İntikamımı alacağım. Önceden uyarıldınız."

Onun dizini öptü. "Kulağa umut verici geliyor. Kılıfı ıslatmaya ayarlayayım mı?"

"Kılıflara aşına değilim. Bu konuda benden herhangi bir rehberlik almadan idare etmelisiniz ve ben de bir şekilde ayağa kalkıp yatağa doğru sendeleyecek gücü bulmalıyım."

Konuşkan, kendine hakim Leydi Canmore gitmişti. Onun yerinde, cinsel tatmin karşısında biraz şaşkınlığa düşmüş, sonsuz sevgili bir kadın vardı.

Grey onu kollarının arasına alarak, "Bu yalpalama işine hiç girmeyeceğiz," dedi. Onu yatağa yatırdı ve Addy'nin, Grey'in düşüşünü ve pantolonundan kurtuluşunu izlemesine izin verdi. Aleti geçit töreninde selam duruyordu ve Addy'nin elbisesindeki bir düzine kancayı daha çözerken, parmağıyla aletin uzunluğunu okşadı.

"Vücudunla çok barışıklısın. Erkek olmayı seviyorsun."

Paltosunun cebinden kılıfı çıkardı, lavabonun üzerindeki sürahidenden bir bardak su doldurdu ve kılıfı ıslanmaya bıraktı.

"Seninleyken erkek olmaya bayılıyorum. Saçını açık bırakır mısın?"

Onun erkeği olmaya bayılırdı, sadece kısa bir ilişki için sevgilisi olmaya değil. Yine de bir ilişkiden daha fazlasının ilgisini çekeceğini belirtmemişti, o halde neden spekülasyon yapsındı ki?

"Örgülü bırakacağım ama çıkarabilirsin."

Bir hazine avı başladı; Grey nazikçe iğneleri , Addy yatakta oturmuş, sikini, yanlarını, göğsünü, taşaklarını gelişigüzel okşayarak ona işkence ediyordu...

"Merakınızı mı gideriyorsunuz leydim?" Yatağın yanındaki masanın üzerine bir düzine iğne koymuştu.

"Öyleyim. Ben hiç..." Alnını adamın karnına yasladı. "Bu işe yaklaşımınız benim alışık olduğumdan farklı."

Başparmağını ensesinde gezdirdi ve pişmanlığını görmezden geldi: Keşke onun ilk ve tek sevgilisi olsaydı, keşke onun ilk ve tek sevgilisi olsaydı. Ah neyse. Bu Tabitha'nın olmayacağı anlamına geliyordu ve Grey bir kızı olduğu için asla pişman olmayacaktı.

"alışkınsınız?"

Elbisesini çıkarmak için yatağın basamağında durdu. "Sevkiyat, sanırım." Ona elbisesini uzattı. "Odaklanma, verimlilik, amaç. Şehvetli ve zevkli bir hedefe ulaşıldı."

Göz göze geldiler çünkü kadın yatağın basamağında duruyordu. Grey çıplaktı. Addy vardiyasının içindeydi. Bakışlarında Grey'in kalbini parçalayan bir belirsizlik vardı.

"Bunu siz nasıl isterseniz öyle yaparız leydim, çünkü bu zamanı sizinle paylaşmaktaki amacım karşılıklı zevk almak. Eğer tek istediğim birkaç dakikalık yoğun bir hisse, bunu kendi ellerimle sağlayabilirim. *Seni* istiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu saçlarını karıştırarak. "Kendi ellerinle zevk mi veriyorsun?" Sözde çapkın biriyle evlenmişti ama yine de bakışları temkinli bir merakla doluydu.

"Gençliğimde yaptığım kadar sık değil. Azgın bir çocuktum." Azgın çocuk nereye gitmişti ve Grey onun herhangi bir parçasını geri istiyor muydu?

Yatağa tırmandı. "Artık yetişkin bir adamsın. Kılıf ne kadar ıslatıyor?"

"Birkaç dakika. Size katılabilir miyim?"

Gülümsemesi biraz hınzırca, biraz da utangaçtı. "Lütfen yap," dedi ve yastıkların arasına uzandı.

Grey yatakta onun üzerine tırmandı ve bir an için vücudunun onunkine bastırılmış hissinin tadını . Kadın sıcak, kıvrak ve cömertçe kıvrımlıydı. Dokunuşu yavaş ve yatıştırıcıydı, okşamadan çok bir keşif gibiydi. Onu dayanılmaz bir yoğunlukla istiyordu ama yine de onun kollarında sessizce uzandı ve ellerinin üzerinde dolaşmasına izin verdi.

Aptalın biri - aptal bir koca - onu bir gelin ve eş olarak aceleyle sevişmeye zorlamıştı. Aptalın biri ona, üzerinde durmaya ve değer vermeye değmeyeceği fikrini vermişti. Addy, Grey'in burnunun eğimini izlerken, o da zihinsel olarak eski eşine lanet okuyordu.

Eğer Lord Canmore evliliği karısı için daha zevkli bir girişim haline getirmiş olsaydı, Addy şimdi bu kuruma daha hayırsever bir gözle bakabilir miydi? Hatta -teorik anlamda- kendisine büyük saygı duyan değerli bir adamla evlenme olasılığını düşünür müydü?

Bu tür spekülasyonlar hiçbir yere varamazdı. Grey, Addy'nin elleri hareketsiz kalana kadar bekledi, sonra ayağa kalkarak onun üzerine çömeldi ve her özelliğini yavaşça öpmeye başladı.

Valerian parmaklarını oynatarak, "DEKANTERİ GEÇİN," dedi.

"Boş," diye yanıtladı Thorne. "Oak, kütüphaneden sürahiyi getir."

Ash kardeşleriyle birlikte malikânenin ofisinde toplanmıştı ama bu hazırlıksız toplantılar bir cenaze töreni havasına bürünmüştü. Grey burada olsaydı, kendilerini işe yarar hissetmeleri için onlara görevler verir, yağmurun saman mahsulüne verdiği zararı en aza indirir ve havadan para kazanmanın başka bir yolunu bulurdu.

Oak, "Sürahiyi getirme sırası Ash'te," diye cevap verdi. Hawthorne elinde bir kadehle odada dolaşırken o da kanepede çizim yapıyordu. Valerian şömineye yaslanmıştı ve Ash

Grey'in beygirinin yola çıkması için pencerenin önünde bekledi. Kont karakteristik bir enerjiyle eyerden sallanacak ve Dorning Hall'daki herkes kendini daha hafif ve mutlu hissedecekti.

Grey kiracıları ziyaret eder, ekinleri ve buzağıları denetler, yerel tüccarlarla birlikte handa bira içmenin tadını çıkarırdı, asık suratlı bir ocuk gibi salonda pusuya yatmazdı.

"Bir Şey düşünüyordum," dedi Ash.

"Düşünmeye alıŐmandan iyi bir Şey ıkmaz." Thorne konyağıının son damlalarını da ağızına attı. "Düşünmek kara kara düşünmeye yol açabilir ve sen bunu çok fazla yapıyorsun."

Kara kara düşünmek, Ash'i düzenli olarak saran umutsuzluğun aile dilindeki karŐılığıydı. Doktorlar bunun için başka isimler bulmuŐlardı. Kimsenin kendi kendini öldürmekten başka bir çaresi yoktu, ki bu da en azından kilisenin pek hoşuna gitmiyordu.

"Sürahiyi almayı bir düşün," dedi Oak, eskiz defterinden başını kaldırarak. "Gerçi Valerian'ın getirmesini tercih ederim. Eğer hareket edersen Ash, ıŐık kayacak."

Dorning Hall'daki ıŐık asla yeterince deėiŐmiyordu. Ash, "Valerian lanet olası kitabını bitirmeli," deyince Oak ve Thorne birbirlerine baktılar ve Oak eskiz defterini karalamaya devam etti.

Valerian hafifçe, "Oak resimlerini satmalı," diye cevap verdi. "Ya da öğretmenlik yapmalı. Ben de öğretebilirim -buradaki tüm soylular için terbiye- ama bir beyefendi ticaretle uėraŐmaz."

"Bu ticaret olmaz." Thorne, Grey'in sandalyesinin arkasında durdu. "Bu ellerinle çalışmak değil, ki en iyi yaptığım Şey de bu. Kâhya olarak bir iş bulmalıyım."

"Vekilharlar beyefendidir," dedi Ash, kendisinin ne iş yapması gerektiği sorusunu yanıtsız bırakarak. Sycamore'un Londra'daki giriŐimine katılmayı düşünmüştü ama kismet . Kayınbiraderi Worth Kettering'in yanında iş adamı olarak çalışmaya devam etmeyi reddetmişti çünkü Sycamore'un ihtiyacının daha acil olduğunu düşünüyordu. Worth, Ash'in boŐalttıėı pozisyon için derhal başka birini işe almıştı.

"*Bir Şeyler* yapmalıyız," dedi Valerian. "Grey Şu anda muhtemelen bir yazışma dağını bastırıyor ya da dans ediyordur.

Bir yıl içinde onu delirtecek tatlı bir genç bayanla ilgilenmek."

Uzayan sessizlik suçlu ve hüsranlıydı, aynı zamanda çok tanıdıktı.

"Son zamanlarda merak ediyorum," dedi Ash, "Grey'in neden üç ayda bir Pletcher'lara posta hanında para göndermesi gerektiğini. Kızlarıyla olan ilişkisi neredeyse 15 yıl önceydi ve Tabby'mize cömertçe yardım ediyor."

Blonk. Thorne bardağını büfenin üzerine koydu. "Çünkü Grey'in vicdanı aşırı aktif. Güzel Tansy'yi yağmaladı ve bunu telafi etmek zorunda."

Valerian, Oak ve Ash sessiz kaldı. Güzel Tansy, Grey'i az çok yağmalamıştı ama Grey'in yokluğunda bile Ash bu centilmenlik dışı gözlemi yapmayacaktı.

"Tansy Pletcher aynı zamanda sevgili Willow'umuzu da mahvetmek için büyük çaba harcadı," diye devam etti Thorne, "ama sanırım Will'in erdemi sağlam kaldı."

Ash, "Elbette öyle," diye cevap verdi. Will'in kardeşçe bağlılığı, erdemi ayatılmış olsa bile sağlam kalmıştı. "Grey, Pletcher'lara Tansy'nin bunca yıllık emeğinin kaybını telafi ediyor ama Tansy artık otuzlu yaşlarında ve muhtemelen tamircisinden bir sürü çocuğu var. Grey neden ailesine para göndermeye devam ediyor?"

"Çünkü o Grey," dedi Oak. "Ben Oak olduğum için resim yapmaya ve çizmeye devam ediyorum ve Thorne da Thorne olduğu için kendini düzenli olarak demirhaneye vermeli."

Ash ise bir aptal olduğu için kışının üzerine oturmuş kara kara düşünüyordu. "Grey'in, Salon'a ve buradaki hayatına her sezon daha da içerleyecek bir kuş beyinliyle evleneceği fikrine katlanamıyorum."

Thorne, "Belki de Londra'da kalıp kendin gelin avına çıkmalıydın," diye karşılık verdi. "Ben bile senin için yanıp tutuşan bir hanımefendi bıraktığını biliyorum. Leydi Della'nın yerleşmesi Grey'e biraz zaman kazandırabilirdi."

Ash'in Londra'dan ayrılma kararını kimse tartışmamıştı ve şimdi de bu konunun gündeme gelmesine izin vermeyecekti.

"Ben posta hanına gidiyorum," diyerek pencereden uzaklaştı.

Oak, "Lanet olası ışığı değiştirmişsin," diye .

"Lanet olası ışıktan çok daha fazlasını değiştirmek , ama işe handa başlayacağım. Grey benim geleceğim için onun mutluluğunu takas ederken hiçbir şey yapıin vicdan azabı çekmek istemiyorum. Bu beni deli eder."

Valerian gözlerini kısarak boş sürahiye baktı. "Babam delirdiği için mi?"

Thorne, Ash'i kapıya kadar yendi. "Hepimiz deliriyoruz."

GREY DORNING'IN SIHIRLI GLERİ VARDI. Zamanı yavaşlatabilirdi, tıpkı bir orkestraya görkemli bir *sarabande* almasını söyleyen bir şef gibi ya da hislerin birikmesini ve yoğunlaşmasını sağlayabilirdi, samimi dokunuşlar, öpücükler ve zevklerden oluşan büyük bir senfoninin presto finali gibi.

Addy'yi harikulade bir sonsuzluk boyunca öpmüş, okşamış ve okşamıştı, ta ki Addy onun ellerinin altında tamamen pasif hale gelip hislerle sarhoş olana kadar. Tek bir talimat ya da emir vermemiş, onu asla tutmamış ya da ellerini kendisine dokunmasını istediği yerlere koymamıştı, ancak okşamalarının onu memnun ettiğini bilmesine izin vermişti.

Parmaklarının saçlarını karıştırması hoşuna gidiyordu. Kulak memesini ısırmasını seviyordu.

Adamın dudaklarını göğüslerinde gezdirmesi hoşuna gitmişti ve adamın vücudunu onunkiyle birleştirdiği ıldırıtcı yavaş tempoyu seviyordu. Kılıf farklıydı, biraz soğuk, biraz sert. Adamın onu şaftının etrafına izlemişti, o anda hiçbir utangaçlık ya da gariplik hissetmemişti.

İçinden geçen diğer tüm vahiyler ve içgörüler arasında bir düşünceyi daha sonra düşünmek üzere sakladı: *Bencil bir çocukla evliydim.*

Grey Dorning bencil bir ocuk değildi. Cömert bir adam, yetenekli bir aşık ve kendine hakim olma konusunda bir şeytandı.

"Yapmayacaksın-" Ona, kendisi tatmin olmadan onu tekrar zevke gndermeyeceğini söylemek istemişti ama

Lanet olası adam büyük bir elini kızın poposunun altına soktu ve kalçalarının açısını değiştirdi.

"Bu şeytani bir şey," diye mırıldandı onun boynuna karşı.

Roger'dan daha uzun boyluydu, kolları daha uzundu, gövdesi daha genişti. *Her şeyi* daha cömertçe orantılıydı ve bunun için Tanrı'ya şükür. Addy tekrar memnuniyete teslim oldu, o anın yoğunluğu neredeyse bilinç kaybına eşitti.

Ama bayılmaktan daha iyi, çok çok daha iyi.

"Sen bir şeytansın," diye soludu, dilini adamın köprücük kemiği boyunca gezdirerek. "Bir şeytan, yatak odasının şeytanı."

"Kulağa kont olmaktan daha ilginç geliyor." Kendinden memnundu ve öyle de olmalıydı.

"Çeşitli mavi yelekleriniz ve ağırbaşlı gece kıyafetleriniz içinde centilmen ve öngörülebilir görünüyorsunuz, ancak tüm bu ince terziliğin altında..."

Onun şakağını öptü. "Ben sadece bir erkeğim, Beatitude."

Onun söz konusu olduğu durumlarda hayallere kapılmaması gerektiğine dair hatırlatmayı kabul ederek sustu, her ne kadar ilahi korolar gibi düşünecek çok şeyi olsa da.

"Sen benim sevgilimsin," dedi bacaklarını onun etrafında makaslayarak. "Ve henüz kendi arzularını tatmin etmedin."

"Son bir saat içinde birçok arzumu tatmin ettim." "Bir tanesini daha tatmin et."

Elbette bu konuda bile bencil olamazdı, Addy'yi önünde bir tatmin çılgınlığına sürükledi. Addy'yi şoke eden adam geri çekildi ve kılıfını giymesine rağmen karnının üzerinde boşaldı. Onu kaybetmek hem fiziksel bir acı hem de duygusal bir sıkıntı yaratmıştı.

Bunun böyle bitmemesi gerekiyordu. "Kılıfın gebe kalmayı engellediğini sanıyordum."

Birkaç santim yukarı kaldırdı. "Hiçbir şey kesin olarak gebe kalmayı engelleyemez. Bu, tutkuyu özlem dolu bakışlar ve kötü şiirlerle sınırlamak dışında bildiğim en güvenli yaklaşım."

Kahkaha hem rahatlatıcı hem de değerliydi. Evliliğin başlarında - çok başlarında- Roger'la birlikte gülmüşlerdi ama Roger'ın neşesinin çoğu kızın deneyimsizliğine yönelikti.

"Kurdeleni çözeyim mi?" diye sordu, kendini çok cüretkâr hissederek. Roger elbette hiç kılıf kullanmamıştı, hiç açıklamamıştı, ona hiç göstermemişti.

"İdare edebilirim."

Grey yataktan kalktı ve gizlilik perdesinin arkasına geçerek Addy'ye çok iyi yapılı bir adamı hayranlıkla seyretme fırsatı verdi. Görünüşe göre koyun yetiştiriciliği insanı kaslandırıyordu.

Yatağa geri tırmanarak, "Şu lanet olası elbiseni çıkarır mısın?" diye sordu. "Alçakgönüllülüğü anlıyorum ama çok güzel bir yapın var ve tenini tenimin yanında hissetmek benim için çok değerli."

Güzel inşa edilmiş. Roger onun hakkında hiç güzel demiş miydi?

Addy pardösüsünü başına geçirdi, yastığının altına soktu ve Grey'in yanına kıvrıldı. "Bana Dorset'ten, çayırlarından ve koyunlarından bahset."

Ona yaslanırken gürleyen sesini, boynunda, omuzlarında ve kollarında dolaşan ellerini hissetmek hoşuna gitmişti. Adamın tıraş sabunu ve erkek kokusunu ve vücudunun kendisinininkine sarılmış sıcaklığını seviyordu.

Onunla birlikte olmanın tadını çıkarmayı seviyordu, yavaşça yuvarlanmaktan ve sonrasında sarılmaktan zevk alıyordu.

Haftalar sonra Dorset'e döndüğünde yanında bir kadının olacak olması hiç de hoşuna gitmemişti. Bir kadın onunla birlikte o dönümlerce arazide yürüyecekti. Başka bir kadın onun birçok yeteneğinin ve bir aşık olarak düşüncelerinin tadını çıkarmak için yıllara sahip olacaktı.

Ve o kadın o olmayacaktı.

Beatitude uyurken onu kucaklamak hem tatlı hem de acı vericiydi. Yorgunluğu o kadar derindi ki çeyrek saat boyunca hiç kıpırdamamıştı. Grey'in yanına kıvrılmıştı, ten tene, ona pişmanlıklarını sıralaması için zaman veriyordu.

Hepsi aynı ağıtta birleşiyordu: *Keşke sadece onu sevmekte özgür olsaydım.*

Eğer kadın yeniden evlenmeyi düşünmüyorsa, Grey samimi bir arkadaş ve sevgili bir dost rolüyle yetinecekti. Deyim yerindeyse, dulların refakatçilerini seçmelerine izin verilirdi.

"Düşündüğünü hissedebiliyorum," diye mırıldandı Addy. "Hiç rahatlamaz mısın Grey? Sen çay çayırıların kokusu arasında bir battaniyenin üzerinde uyuklarken dünyaya hiç asılmasını söylemez misin?"

Ah, onunla ne anılar biriktirebilirdi. "Yıllardır babamın botanik bahçelerinde uyuklamadım. Arp çalmak rahatlatıyordu. Oak'ın yeteneğinin benimkini gölgede bıraktığı ortaya çıkana kadar biraz resim yaptım."

Yorganı onun kolunun üzerine örttü. "Bu neden önemli olsun ki?"

"Çünkü Oak, herhangi bir şekilde kendi yeteneğinin benimkini gölgede bıraktığını düşünseydi sanatsal eğitimini sürdürmezdi."

"Sizinle rekabet etmek istemedi. Keşke Roger'da da bu duyarlılık olsaydı."

Ölmüş bir eşin şimdiki sevgiliyle konuşulmasında hangi görgü kuralları geçerlidir? Belki de arkadaşlardan beklenen görgü kuralları işe yarayabilir.

"Lord Canmore'dan hâlâ memnun değilsiniz."

Sırt üstü yuvarlandı. "Dul bir kadının eşi öldüğü için üzülmesine izin verilir."

En son Casriel Kontesi kocasından birkaç yıl sonra hayatta kalmıştı. Babasının ölümüne üzülmüştü ama bu şekilde değil.

Grey sevgilisini daha iyi gözlemleyebilmek için yana doğru kaydı. "Onu özleyor musun?"

"Bir kocam olmasını özlüyorum, Kontes olmayı özlüyorum, rahmetli Kont'un dul eşi olmayı değil. Benimle birlikte yaşayan, ara sıra benimle yemek yiyen, cübbesiyle peşimde dolaşmak yerine ara sıra bana eşlik eden başka birini özlüyorum. Bu anlamda Roger'ı özlüyorum."

Grey onun elini yorganın altından tuttu. "Ama?"

Grey'in aklına Dorning Hall manastırının kalıntılarını koruyan taştan azizler geldi: ebedi pişmanlıkları koruyan ebedi uzun acılar.

"Ama *onu* özlemiyorum," dedi. "Ben papazın kızıydim. Ancak bir meyhane hizmetçisi benden daha az kontes olabilirdi,

Geriye dönüp baktığımda, Roger'ın beni kısmen amcalarına twit atmak için seçtiğini görebiliyorum."

"Onun cazibesi karşısında gözlerin kamaşmış, gerçek bir ilgiyle karasevdayı ayırt edemeyecek kadar deneyimsiz ve sana bir aşk eşleşmesi önerdiğine inanacak kadar da iyi doğmuştun. Sonunda ondan nefret etmemene şaşırdım." Canmore, eğer tipik bir aristokrat yavrusuysa, yaptığı saçmalığın genç ve toy gelinine vereceği acıyı hiç düşünmemişti.

Addy tekrar yer değiştirdi, böylece Grey onun omuzlarının zarif çizgisini ve ensesinin cazibesini gördü.

"Zaman zaman ondan neredeyse nefret ediyordum. İnsan nefret edemiyor tabii. Nefret bir kez insanın duygularını ele geçirdi mi, kuru çürüme ya da sürünen nem gibidir. Yok edilmesi neredeyse imkansızdır. Roger benimle evlendiğine pişman oldu, bunu biliyorum ama medeni kalmaya çalıştık ve kocamın bu yönüne saygı duydum."

Grey ona sarıldı, o genç gelin için acı çekiyordu, dul kadın için acı çekiyordu. "Yani onun ölümü sizi hem kızgın hem de suçlu mu hissettirdi? Babam öldüğünde kesinlikle ikisini de hissettim."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Babamın mezarına gider ve beni terk etmesinin adaletsizliği konusunda ona nutuk çeker, sonra da bana ne yapmam gerektiğini söylemesi için yalvarırdım. Hepsi çok dramatikti, yine de histriyoniklerimin bir amaca hizmet ettiğini düşünüyorum."

Addy'nin poposu Grey'in vücudunun kıvrımlarına mükemmel bir şekilde uyuyordu, tıpkı bu konuşmanın - erotik olmaktan çok samimi - aşıkların birbirleriyle paylaşabilecekleri kavramına uyması gibi.

"Böyle bir teşhir hangi üretken amaca hizmet edebilir ki?" diye sordu.

"Kendimi ," dedi Grey, anlamsızca dramatik olmayan kelimeler ararken. "Kendime ve bir sürü yabancı ot ve ölü çiçeğe kızgın ve korkmuş olduğumu itiraf ettim. Bu noktadan sonra, beni böyle bir duruma sokan meseleleri ele alabilirdim. Korkuyu, bakmakla yükümlü olduğum kişileri koruma kararlılığımı güçlendirmek için kullanabilirdim."

Addy parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve parmak eklemlerini öpmek için dudaklarına götürdü. "Bu yüzden ağır fiziksel iş sanırım. Belki de dağ yürüyüşü yapmalıyım."

Dorset'in tepeleri çok güzeldi. Grey bunu ona söyleyemez, onu ev partisinin konuk listesinin bir üyesi olarak Salon'a davet edemezdi.

"Roger'a en çok hangi özelliğinden dolayı kırgınsın? Size hangi başarısızlığı ya da yanlış adımı attırdı da görmezden gelemediniz?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Grey tekrar uykuya dalıp dalmadığını merak etti, sonra elini kavrayışı sıkılaştı.

"Roger arabası devrildiğinde öldü. Enkazın altında kalmış ve arkadaşları gelene kadar atlar kurtulamamış. Yaraları iç organlarındandı ve ölmesi birkaç saat sürdü."

Biri ona bu bilgiyi vermemeli, kocasının görünürde hiçbir acı vermeyen yaraları yüzünden yavaşça solduğunu söylemeliydi.

"Dizginleri eline alırken pervasız davranmamasını mı dilerdiniz?"

"Yetenekli bir kırbaççıydı. Bu konuda ondan çok şey öğrendim. Sadece şansı yaver gitmedi ama bana bir not gönderecek zamanı da oldu."

Addy hiç dışarı çıktı mı? Grey bunu yapmadığından neredeyse emindi. "Ölüyordu Addy, muhtemelen afyon ve içkinin değilse bile afyonun etkilerini hissediyordu."

"Bunu hiç düşünmemiştim. İçkisini tutabilirdi ama afyon..."

Grey onun bu tavşan izinden kaçmasına izin vermeyecekti. "Sana yazmış."

"Bana yazdı: *Sevgili karıcığım, eğer önümüzdeki yıl içinde bir erkek çocuk doğurabilirsen, Jason unvanı alamayacak. Bir kız bile ona biraz servete mal olacak. Bunu benim için yap. Canmore.*"

Addy hareketsizdi, belli ki Grey'in tepki vermesini bekliyordu. "Bu nottan hiç kimseye bahsetmedin mi?"

"Tabii ki hayır. Not hala bende, çünkü anlayamıyorum... Bunların kocamın bana son sözleri olduğuna inanamıyorum. Bu sözleri okuduğumda, unvanlı eşinin kendisine neden güldüğünü anlayamayan şaşkın gelin oldum yine. Bu sözler canımı acıtıyor - bir eş olarak tamamen başarısız olduğumu hatırlatıyor - ama daha da ötesi beni dehşete düşürüyor."

Grey onu kendine yaklaştırdı, verebileceği tek teselli buydu. "Görece kısa ve fazlasıyla şımartılmış hayasında Canmore tek bir şeyden mahrum bırakılmıştı. Serveti, , kaprisleri yüzünden masumiyetinden ödüñ aldığı bir gelini, onu bebekliğinden beri şımarttığına şüphe olmayan bir babası ve üzerine titreyen bir annesi vardı. Bedeninin bir varisine ihtiyacı yoktu, sadece bir varis istiyordu ve Tanrı'nın, kaderin ya da kendi ahlaksızlıklarının bu nimeti imkânsız kıldığını kabul etmek yerine, uzun süreli ve aptalca bir öfke nöbeti geçirdi. O sizi hak etmiyordu. Senin kocan olma ayrıcalığına layık değildi."

Addy döndü, böylece Grey'in boyuna sarılmış, yüz yüze gelmişti. "Kimse kötü konuşmamalı-"

"Gerekirse başkalarının iyiliği için onun hatırasını koruyun, Sayın Papa, ama aramızda gerçekleri konuşabiliriz. Roger sizi hak etmedi."

Grey'e sıkıca sarıldı, yüzü Grey'in boğazına dayandı ve Grey kendini gözyaşlarına hazırladı. Ağlamaya hakkı vardı. Pahalı porselenleri kırmaya, küfürler savurmaya ve kıyı iznindeki bir denizci gibi mağazalarda para harcamaya hakkı vardı. Bunun yerine, saygınlığını korumuş ve kocasının bir beyefendi olduğundan daha fazla bir hanımefendi olmuştu.

"Haksız değilsin," dedi. "Kimse onu benim tanıdığım gibi tanımiyordu. Jason muhtemelen olup bitenlerin bir kısmından şüpheleniyordur ama o ve ben mesafemizi koruduk. Roger'in cenazesinde, her yas çağrısında duyduğum tek şey, *onu hatırlayacak* hiçbir şeyimin olmamasının ne kadar üzücü olduğuydu, sanki beş yıllık evlilik hiçbir şeymiş gibi, sanki sadece bir çocuk zavallı adamın benim gibi birini eş olarak almasını telafi edebilirmiş gibi. Sadece sevmek için bir çocuk istiyordum, çünkü kocamın beni sevip sevemeyeceğinden şüphe ediyordum."

Ve şüphesiz, eğer bir kızı olsaydı, erkek çocuğunun olmayışına ağıt yakacaktı.

"Bana Dorset'teki malikaneme neden değer verdiğimi hatırlatıyorsun. Neden pratik zorluklarla, güzel manzaralarla ve aile kavgalarıyla dolu bir yaşamı kibar toplumun saçmalıklarına tercih ettiğimi. O lanet notu yakmalısın. En iyi ihtimalle, genç bir adamın korkulu ve ateşli gezintileriydi.

anlamsız bir ölümle yüzleşen bir adam. Şüphesiz merhum kontla ilgili daha mutlu başka hatıralarınız da vardır."

"Yakmak mı?"

", yanan bir ocağın üzerine at, küle izle." Grey bu ritüeli onunla birlikte gerçekleştirmeyi teklif etmedi, çünkü o sadece onun sevgilisiydi. "Canmore'un aptallığı seni rahatsız etmeyi hak etmiyor ve onun hakkında doğru olan başka ne varsa, bu konuda Canmore lanet olası bir aptaldı."

Addy'nin onu tutuşu hafifledi. "Yak onu. Bunun üzerinde düşüneceğim."

Grey ise saatlerin nasıl geçtiğini düşünmek zorundaydı. Kasabadaki evinde masasının üzerinde bir yığın açılmamış posta bırakmıştı ve akşamı bir suare ile geçecekti. Addy onun kollarında çırlıçıplak yatarken, asla bastırmak zorunda kalmaması gereken şeytanlarla mücadele ederken bu tür düşünceler müstehcendi.

Grey onu da yanına alarak yuvarlandı, böylece onun üzerine binmiş oldu.

Çıplak göğüslerine baktı. "Lanet olası vardiya mı kaybetmiş gibiyim."

Lanet olası aklımı kaybettim. "Uzandığım yerden manzara ilham verici. Hanımefendileri zaman ayırabilirse, belki dans pistinde bir tur daha atmak istersiniz?"

Onu öptü, meme uçları göğsünü okşuyordu. "Bu sefer bir gavotte. Neşeli, canlı ve eğlence dolu."

"Bir gavotte olacak." Daha sonra, iyi bir konyakla yalnız kaldığında, Grey kalbinin sessiz bir ağıt söylemesine izin verirdi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Hawthorne, "Bu bir felaket," diye mırıldandı.

"Sadece akan bir çatı daha," diye karşı çıktı Ash, gerçi Hawthorne bir şeyi felaket olarak nitelendiriyorsa, muhtemelen öyledir de. Ash'in önceki gün posta hanına yaptığı gezi garip bir şekilde sonuçlanmış ve Bayan Pletcher'ın Bay Pletcher'la konuşacağına söz vermesiyle sona ermişti.

çatı katlarında sızıntı yapmadı.

Thorne tavan arasına bakarak, "Bu çatı bir süredir akıtıyor," dedi. "Hizmetçi neden her üç ayda bir annemin yaptığı gibi tavan aralarını gezmiyor?"

"Çünkü hizmetçiyle birlikte tavan aralarını gezecek bir kontesimiz yok." Giderek tüm yollar bir kontes edinmeye çıkıyordu.

Grey, bir kontesi olduğunda eve gelirdi ve mülkün yönetimiyle ilgili sayısız tartışma ve karar ona düşerdi. Kiracılar bitmek tükenmek bilmeyen dertlerini ona iletceklerdi. Komşuları çağırma görevi kontes tarafından üstlenilecek ve Ash'in aile salonunda zaman geçirmesini isteyen herhangi biriyle hava durumu, mahsuller ya da yaklaşan toplantı hakkında tartışmak için daha fazla zaman harcanmasına gerek kalmayacaktı.

Oak tek başına ziyaretçileri ağırlayamayacak kadar utangaçtı ve genellikle bir resimle meşgul olurdu. Valerian saat başı kitabı üzerinde çalışırdı. Thorne hiç çene çalmazdı.

"Şu anda bir kontesimiz olmayabilir," dedi Hawthorne, çatı katının duvarındaki su lekelerine ve soyulan sıvalara kaşlarını çatarak,

"ama sağduyumuz var. Dorning Hall çok eski. Ev kendi kendini idare edemez ve sırf tavan arası boş diye..."

Devasa atı kırışlerinin altından eğilmek zorunda kalarak uzaklaştı. En azından sağlam duruyorlarmış gibi görünüyordu.

"Birkaç kiremit değiştireceğiz," dedi Ash. "Olukları temizleyeceğiz, tahliye borularını kontrol edeceğiz. atı akmayı durduracak. Duvarlar kuruyacak."

"Düzgün bir şekilde çıkarılmış arduvazların ne kadara mal olduğunu biliyor musunuz? Bu arduvazları çatıya çıkarmak için ne gerektiğini biliyor musunuz? İşçiliği üstlenmek için kaç adama ihtiyacımız olacak? Ve bu, kanalizasyon ve oluklardan birkaç yaprak atma meselesi değil. Sorunun evin bu tarafındaki oluktan kaynaklandığını düşünüyorsunuz, ancak su evin diğer tarafından gizlice hareket etmenin bir yolunu bulmuş. Aşınmış bir dış cephe kaplaması, güney kanadı ile doğu kanadı arasında kötü bir bağlantı. Bu kadar eski bir ev için savaşılır ve Grey son çatışmaların nerede yapıldığını biliyor."

Geçtiğimiz yüzyıldaki *son* anlamı, şüphesiz.

"O zaman Oak'a Grey'e problemin bir şemasını izdireceğiz ve bunu düzeltmek için bir hesap çıkaracağız. Ben küçük bir açıklayıcı not ekleyeceğim ve sen de ona, bize ne kadar çabuk bir kontes bulursa, gelinini eve getirdiğinde evin ayakta kalma ihtimalinin o kadar yüksek olacağını hatırlatan bir öğüt vereceksin."

Hawthorne merdivenlere açılan alçak kapıdan içeri eğildi. "Valerian bizim yazarımız. Bu durumda ona ne kalıyor?"

"O bizim bycmz. Yerel meyhane ve kilise avlusundan yardım toplayacak."

"Yardıma benzeyen herhangi bir şey için kimseye ödeme yapamayız."

"Neden buna mecbur olalım ki?" Ash tavan arası kapısını sıkıca kapattı. "Komşularımızla birlikte saman yaparız, onlarla birlikte kırkım yaparız, onlarla birlikte hasat yaparız ve onlarla birlikte drenaj hendeklerini kazarız. İsteyen herkese ihtiyaç duyabilecekleri egzotik ilaçları ücretsiz olarak gönderiyoruz ve kiraları densin ya da denmesin Shire'daki her aile Noel'de bizden cömert bir sepet alıyor. İlçedeki her gardırop bizim poşetlerimizle kokulandırılır. Otu kadınıımız ülkedeki en iyi envantere sahip. Ailesi kiracıları ve komşuları için bu kadar çok şey yapan başka bir akran söyleyin bana."

Thorne kapıyı iterek açtı. "Bırak hava dolaşsın, duvar başlayabilir. Kiracılarına karşı cömertlik ve adil davranma konusunda Casriel'le boy ölçüşebilecek başka bir kont sayamam, bunu sen de biliyorsun. Babam belli bir standart belirledi ve Casriel de bu standarda uyuyor. Zaman değişiyor ve her zaman daha iyiye gitmiyor. Casriel'in komşularımız için elinden geleni yapmasına saygı duyuyorum ama akan bir çatıyı bir tısane ile tamir ."

Grey komşular, aile, yerel kilise ve personel için elinden geleni yaptı. "Eğer Lordlar Kamarası onu lanet olası bir komitenin başkanlığına getirirse, mahvoluruz."

Thorne merdivenlerden inmeye başladı. "Kontes olmadan zaten mahvolduk, yine de Lordlar Kamarası'nın onu kaçıracağından korkmamıza gerek yok. Casriel özünde bir taşralı ve şüphesiz biz konuşurken parfümlü, eldivenli ellerin üzerinde eğilip gülümsüyor, ama Dorset Hall onun ilk sorumluluğu. Bize zengin bir kontes bulacak ya da bu uğurda ölecek."

"Bu kadar aşırıya kaçmak zorunda kalmamalı."

Thorne sahanlıkta durakladı. "Sen, ben ve Oak ile Valerian denen o iki züppe günlerimizin çoğunu Salon'un etrafında koşuşturarak, meşgul ve üretkenmiş gibi davranarak geçirdiğimiz sürece, Sycamore bir oyun cehennemini yönetiyormuş gibi yapıp aslında terzinin ve ayakkabıcının faturalarını kabartırken yakışıklı topuklarını tekmelediği sürece Casriel zenginlikle evlenmeli. Onun yerinde kim olsa aynısını yapardı."

"Onurlu bir adam."

"Ve Casriel onurludur."

"Hiç görev ve özveri timsali olmamasını dilediğin oldu mu Thorne?"

Evin kardeşlerin dairelerinin bulunduğu katına ulaştılar. Her kardeşin kendi odası vardı ve de Dorset kırsalının güzel manzarasına sahipti. Salon doğru açıdan bakıldığında çok güzeldi ama Ash buradan nefret etmeye başlamıştı.

"Casriel'in yeniden arp çalmasını isterdim," dedi Thorne. "Keşke gölse. Londra'ya gitmesini isterdim çünkü sahne değişikliği hoş bir eğlence olabilir, geçit töreni yapmak zorunda olduğu için değil."

Nehirler gibi akan lağımların pis kokusunu görmezden gelirken, bu sezonun varislerinin önünde. Keşke ona seveceği ve şımartacağı bebekler verebilecek lanet olası bir kontes bulsa ve belki de onu kontluğun dönüştüğü araftan uzaklaştırsa."

Thorne için bu bir üçüncü perde monoloğuydu. Ash, "Salon'un bir kontese ihtiyacı var," dedi. "Grey'in bir eşe ihtiyacı var."

"Ve bir içkiye ihtiyacım var."

İçki içmek hiçbir şeyi çözmezdi. Ash bu dersi çok zor bir okulda öğrenmişti.

"Affedersiniz Bay Ash, Bay Hawthorne." Kâhyaları Rawley alt kattan yukarı çıkmıştı. "Papaz ziyarete geldi. Onu misafir salonuna yerleştirdim."

"Bunu neden yaptın ki?" diye sordu Thorne. "Lanet olası adam asla bir saatten az kalmaz ve çay tepsisinin üzerinde ikna edici bir coşkuyla çekirge salgını taklidi yapabilir."

"Özür dilerim efendim ama fuayeden seslerinizi duydu. Sizin burada olduğunuzu biliyor ve son iki hafta içinde onu iki kez geri çevirdik. Ona misafir salonuna kadar eşlik ettim ama kulakları iyi duyuyor."

Ash son iki Pazar günü kilise bahçesinde papaz yardımcısından kaçıyordu. Grey, yerel yaşamla tüm meselelerle ilgilenmekten sorumluydu, bu da doğru kontesin kolaylaştırabileceği bir başka görevdi.

"Ona bir fincan çay koyacağım," dedi Ash. "Ama Rawley, mutfağa her zamanki tepsinin yarısını göndermesini söyleyeceksin ve otuz dakika içinde -otuz beş değil, kırk iki değil- çiftlikte ilgilenmem gereken acil konular hakkında beni bilgilendirmek için araya gireceksin."

"Bunu tavsiye etmem, efendim. Kontun kendisinin de fark ettiği gibi, ev çiftliği papaz evi yönünde ve misafiriniz tarafından size eşlik edildiğini göreceksiniz. Malikânenin bira fabrikasında acil bir sorun yaşamanız daha iyi olur. Papaz bira ve biranın nasıl yapıldığı hakkında çok az şey biliyor ve bizim bira fabrikamız da köyün karşı tarafında yer alıyor."

"Bira fabrikası o zaman," dedi Ash, "sonra da Londra'daki konta bir ekspres göndermek isteyeceğim."

"Başka bir ekspres mi, efendim?"

"Başka bir ekspres."

Rawley geri çekildi, basamakları zarif bir hızla indi. "Nereye gidiyorsun?" Ash merdivenlerden inerken Thorne sordu Koridor.

"Saçımda örümcek ağlarıyla bir Tanrı adamını kabul etmenin doğru olmadığını ben bile biliyorum. Keşke Grey Londra'ya hiç gitmeseydi." *Ben de keşke zorunda kalmasaydım.*

"Pek doğru değil," dedi Thorne, onun yanına geçerek. "Londra'dan dönmüş olmasını diliyorsun. Hepimiz isteriz. O ekspresi yazdığınızda, ona ilk uygun mirasçıyı kapmasını ve hemen eve dönmesini söyleyin."

"Bunu ona zaten söyledim. İki kere." "Tekrar söyle."

HANIM, Madam Batiste'in son kreasyonunu, Sarah'nın özelliklerini ilk sezonundaki bir kadın için uygun olandan biraz daha fazla gösterecek şekilde tasarlanmış yumuşak yeşil bir gece elbisesini kaldırdı.

"Bunu . Anne, beni bu paçavradan kurtar."

Annem koltuktan kalkarak, "Eğer yeşilin değiştirilmesi gerekiyorsa," dedi, "maviyi giyebilirsin. Bartles, izin alabilirsin."

Hizmetçi elbiseyi kutusuna geri koydu, reverans yaptı ve geri çekildi. Şimdi annem azarlarına ve nasihatlerine başlayacaktı, tabii önce Sarah söz almazsa.

"Mavi giyemem. Leydi Brantmore'un davetinde mavi giymiştim ve en son kart partisinde de mavi giymiştim."

Annemin Sarah'nın kancalarına uzanan elleri Bartles'inkinden daha . "Lord Casriel mavi yelekleri tercih eder, canım. Mavi elbiselerin onun kıyafetini tamamlamak için gurur verici bir girişim olduğunu düşünüyor olabilir."

"İşte tam da bu yüzden mavi giymemeliyim. O benim seçimlerimi tamamlamalı, değil. Evlilik hayatımızın geri kalanında onu onurlandırmak ve ona itaat etmek için yemin edeceğim. En azından kur yaparken, o da beni onurlandırmalı ve bana itaat etmelidir."

Annem engelleri çözerken durakladı. "Seninle bir akşam yemeği valsi yaptı mı?"

"O bir beyefendi ve beyefendiler hem sade hem de güzel kadınlarla dans etmeli, yoksa dans izin verilmez. Ben güzelim ve o benimle dans etti, bu yüzden bir noktada daha az çekici kadınlarla dans etmesi gerekiyordu."

Anne, Sarah'nın sırtının ortasına doğru ilerlemeye devam etti, ancak anne küçük vaazını verirken hareketsiz kalmak dayanılmazdı.

"Lord Hazretleri sizi ayinden eve bıraktı mı?"

"Krallığın bir asili, artık senyörlerin bile pek itibar etmediği modası geçmiş bir gelenekle neden uğraşsın ki?"

Annem sonunda Sarah'nın beline geldi; Sarah bununla sadece gurur duymuyordu, aynı zamanda kibirliydi de. Bartles bir korseyi nasıl sıkıştıracağını biliyordu ve küçük bir belin sonucu, kıyaslandığında daha cömert görünen bir g ğ sd . Ne de olsa beyefendilerin küçük estetik kaygıları vardı ve Yaratıcı Sarah'nın bedenini istediği gibi doldurmayı ihmal etmişti.

"Son zamanlardaki alışkanlıklarını öğrenmek için seny rlerle röportaj mı yapıyordun?" Annem sordu. "Lord Casriel'in Dorsette iyi bir arazisi var, bu yüzden Leydi Antonia'yı kiliseden eve bırakırken, kendisi için önemli olan eski bir geleneği yerine getiriyor olabilir."

Sarah döndü. "Leydi Antonia'yı eve mi bıraktı?"

"Kol kola girmişler, Grosvenor Meydanı'nda gezinirken sohbet ediyorlardı. Sen Lord Dentwhistle'a şemsiyeni çevirmekle o kadar meşguld n ki fark edemedin. Casriel ve Leydi Antonia yakışıklı bir çift oldular."

"irkinleşmene ya da haksız sonuçlara varmana gerek yok anne. Belki de Leydi Antonia, lord hazretleriyle aynı yönde yaşıyordur. Belki de İtalyan operasına ilgi duyuyorlardır. şu elbiseyi çıkarmama yardım et."

"Bildiğim kadarıyla Lord Casriel bu sezon henüz operada görülmedi."

Annesi etekleri ve j ponları toplayıp dikkatlice Sarah'nın beline doğru kaldırırken Sarah kıpırdamadan durdu. Bu ritüel - giyinme ve soyunma - belli belirsiz can sıkıcıydı. Küçük ocuklar

giydirilmesi ve soyulması gerekiyordu. Moda neden yetişkin hanımların da toplum içinde giymeye değer bir gardırop için yardım almasını gerektiriyordu?

Yine de iğneler ve kurdelelerle uğraşacak ve kırıışmış giysileri alacak bir hizmetçinin olması çok kullanışlıydı.

"Yani Casriel, cırlak sopranoların ve iyi beslenmiş tenorların yaygaralarını pek umursamıyor," dedi Sarah. "Ben de öyle."

Annesi elbiseyi Sarah'nın başının üzerinden kaldırdı. "Lord Hazretleri seninle ilgilenmeyebilir, Sarah Quinlan."

Sarah'nın üzerinde sadece entarisi ve vardiyası varken, kıt kanaat geçindiği her halinden belliyken annem neden böyle bir öneride bulunsun ki?

"Bütün beyler beni sever. Ben eşsiz biriyim. Lord Dentwhistle bana öyle söyledi."

"Dentwhistle, büyükbabası aptalca yatırımlarla ailesini dilendiren bir servet avcısı. Kilo mu veriyorsun?"

"Neden sordunuz? Çok mu zayıf görünüyorum?" Sarah bir o yana bir bu yana dönerek şömine aynasındaki görüntüsünü inceledi. İç çamaşırının beyazı ten rengini solduruyor ve koyu renk saçlarını cafcaflı gösteriyordu.

Uzun boylu, solgun, çelimsiz bir kıza benziyorum. Gerçekten uzun boylu ve çelimsiz olan Leydi Antonia gibi kendinden emin değil. O lanet Arbuckles gibi cömertçe yuvarlak hatlı değil. Leydi Canmore gibi kendinden emin, yuvarlak hatlı ve hayattan memnun da değilim.

"Biraz yorgun görünüyorsun," dedi annem yeşil elbiseyi kaldırarak. "Bu gece dışarı çıkmadan önce biraz kestirmek için vaktin olacak."

Çocuklar uyudu. Sarah mecburen başını eğdi ve annesinin onu yeşil elbisenin içine sokabilmesi için kollarını uzattı. İpek kumaş nefis bir serinlik ve pahalılık hissi veriyordu ve vücuda oturuşu da mükemmeldi.

"Bu gece," dedi Sarah, yansımasını incelerken, "bir *yem* atacağım Lord Casriel'e."

Annem diz çökerek juponunun örtüsünü düzeltti. "Ne kadar orijinal bir yaklaşım. Eminim hiçbir genç bayan ona yem atmamıştır. Belki de o pahalı okullar resim ve piyanoforte yerine genç hanımlara alabalık avlamayı öğretmeli."

"Anne, sanırım biraz kestirmeye ihtiyacın var. Lord Casriel yelpazenin ya da eldivenin dilini anlamayabilir. Kurnaz ama net olmam gerekecek."

Annem ayağa kalktı. "Sarah, parmağını kıvrıp göz kırptığın için Casriel'in senin tarafına geçeceğine kendini inandırmamalısın. Leydi Antonia senden çok daha yüksek bir mevkiye sahip. Arbuckle'lar senden daha eski bir servete sahipler ve güzel sayılırlar. Ayrıca içlerinden biri lord hazretlerinin dikkatini çekerse birbirlerine yardım edebilirler. Siz ise..."

Annem bıkkınlık ve hayal kırıklığı dolu bir sesle iç çekti.

Arbuckles'ın üzerinde mi? *Arbuckles* mı? "Benden daha güzel değiller. *Üçüncü* sezonlarındalar."

Annem elbisenin korsajını yukarı doğru çekiştirdi ama beli bu kadar sıkı olunca nafiye. "Ama kızım, Arbuckle'lar bile daha çok Casriel'in türünden. Annelerinin babası bir baronet. Hayatının çoğunu Dorset'te geçirmeyi gerçekten istiyor musun? Bir kır evini yönetmek hakkında çok az şey biliyorsun."

Neden annem son zamanlarda her şeyi mahvetmek zorunda? Sarah'nın yeni elbisesinden duyduğu mutluluk, balo salonu avizesindeki balmumu fenerleri gibi eriyip gidiyordu.

"Benim durumumun kolay olduğunu mu sanıyorsun anne?" Sarah aynadan uzaklaştı, ipeğin ayak bileklerinde salınması ve öfkeli ruh halini vurgulaması hoşuna gidiyordu. "Sen hiç Londra sezonuna katlanmadın. Saatler süren provalar için hiç kıpırdamadan durmak zorunda kalmadın, piyanoda senin için sayfa çevirmek yerine seni sırtından bıçaklayacak kadınlarla arkadaşlık etmek zorunda kalmadın. Bir kont istiyorum ve bir konta sahip olacağım, herhangi bir konta değil. Parama ihtiyacı olan bir kontu idare etmek, sadece geçici bir cazibeyle bana teklifte bulunmaya tenezzül eden bir kontu idare etmekten çok daha kolay olacaktır."

Annemin bakışları boş aynadaydı. "Para babana ait ve kimse evliliğe ticari bir girişimmiş gibi başlamaz. Birçok aristokrat bu yaklaşımı benimsiyor ve bu dünyada daha üzgün, daha kederli bir sürü insan bulamazsınız. Ekmeğimizi kazanmak için çalışmak zorunda kalan bizler, bu tür insanlardan daha anlayışlı ve daha samimiyizdir. Casriel iyi bir adama benziyor, ama ben olsam

daha ziyade amacı sadece yelek yelpazesini genişletmek olmayan bir adam bulursunuz."

Soylular evlilik ve servet konusunda acımasızdı, ki bu harikaydı. Öyle olmasalardı, Sarah'nın asla bir unvan alma şansı olmazdı.

"Bazı insanların evliliğe pragmatik yaklaşabilmesini seviyorum," dedi. "Duygusal aptallıklar geçip gider, servet ve unvan ise kalıcı rahatlıklardır. Benim servetim var, Casriel'in unvanı var ve ondan yeterince hoşlanıyorum."

Çok yakışıklı değildi, çok yaşlı değildi, çok çapkın değildi. Casriel nazik ve minnettar olacak ve gerektiğinde Sarah'nın ailesine karşı nazik davranacaktı.

Son zamanlarda idare edebildiğinden daha fazla.

"Bazen," dedi annem, Sarah'nın atılmış günlük elbisesini kaldırarak, "senden hoşlanmıyorum. Dikkatli ol, Sarah. Casriel gibi bir adamla uzlaşacak itibarın yok ve babanın tüm parasını hedefini ıskalayan bir yem için harcarsan itibarını kurtaramazsın."

Her hizmetçi gibi elbisesini katlayan annem, henüz kırk yaşında olmasına rağmen yaşlı ve yorgun görünüyordu.

"Lord hazretlerine ödün vermeyi düşünmemiştim." Bu fikir ilgi çekiciydi. Son derece terbiyeli olduğu bilinen bir adamı sosyal gelenekleri kullanarak tuzağa düşürmek çok mantıklıydı. Casriel muhtemelen onu şuh kadınlarla dans etme zahmetinden için ona teşekkür edecekti.

"Casriel ile yanlış bir adım atarsan, kendini en azından önümüzdeki beş yıl boyunca Cheshire'da örnek dikerken bulacaksın, Sarah. Aksi takdirde sana karşı ne kadar cömert olursa olsun, baban alay konusu olmayacaktır."

Annemin ağzı kısıtılmış bir çizgi halindeydi. Leylak rengi gölgeler gözlerinin altında yarım daireler oluşturuyordu.

Asla ona benzemeyeceğim. Asla ve gelecek yıl bu zamanlar onu dinlemek zorunda da kalmayacağım.

"Anne, boşuna endişeleniyorsun. Lord parayla evlenmeye ihtiyacı var ve ben de onun kontesi olmaktan mutluyum. Bu işler böyle yapılır."

"Babanla ben böyle yapmıyorduk," dedi annem kapıya doğru ilerleyerek, "ve yeterince iyi idare ediyorduk. Bartles'ı elbiseni çıkarmana yardım etmesi için göndereceğim, yoksa aynanın önünde yeni elbiseni ."

Annem her zamanki gibi son sözü söylemeyi başarmış olsa da kapıyı usulca kapattı.

Şimdilik.

"ÖNCELİKLERİM DEĞİŞTİ," dedi Grey. "Yakışıklı yerleşim yerleri olan bir hanımefendi aramak yerine, artık çatı onarımı konusunda uzman bir kontes adayı arıyorum."

Aslında, geçen hafta Leydi Canmore'un yatağında uzun bir öğleden sonra geçirdiğinden beri Grey bir yandan akıl sağlığını arıyor, bir yandan da uygun genç kadınlardan kaçıyordu. Salkım söğütler, dullar ve dul kadınlar arasında güven bulmuş ve mirasçıların yakınından bile geçmemişti.

Sonra Ash'in mektubu geldi.

Tresham bir gülü koklamak için duraklayarak, "Saat erken," dedi. "Konyağa gittin mi Casriel?"

"*Konyakta bulunmayı* göze alamam. Ailemin, içerideki kırk hizmetlinin ve dışarıdaki otuz hizmetlinin barındığı bina olan Dorning Hall'un doğu kanadının çatısında ciddi bir sızıntı meydana geldi.

Tresham, yanında tırıs tırıs bir çoban köpeğiyle bahçe yolunda ilerliyordu. "Kiracıların evlerinin çatılarının akmasıyla ünlü olduğunu sanıyordum?"

"Kötü şöhretli ve kiracıların kiraladıkları yapılarda iyileştirme yapmaları yasak olduğu için, ev sahipleri gerekli onarımları yapmak zorunda. Kiracı kulübesi ve emekli kulübesi onarımlarıyla uğraşıyordum, *neredeyse uğraşıyordum.*"

"Birkaç delik açıp havanın kuru olmasını umamaz mısınız?"

Köpek, çiçek açmış papatya yatağının üzerinde bacağını kaldırmak için durakladı.

"Burası İngiltere. Kuru havaya en yakın olduğumuz dönem yaz mevsimi, bu yüzden çatılar hemen onarılmalı ve hayır, yama işi nadiren işe yarar.

Eğer hasar Ash'in düşündüğü kadar kötüyse Dorning Hall bana yalvaracak."

Bana yalvarmayı bırak.

"Bu yüzden o kanadı kapatın, satmak için bol miktarda tuğla kurtarabilecekken onu sökün ve evin o tarafına birkaç ağaç daha dakin. Yüz yıl sonra kimse cephenizin simetriden yoksun olduğunu fark etmeyecek. Bu atalardan kalma bir yığın. Ona büyüleyici ve eşsiz diyecekler."

Bir kont için şu anki acınası bahanenin nezaketiyle buna mimari bir başarısızlık derlerdi. "Quimbey ailesinin koltuğunun bir kanadını keselim mi, Tresham? Pencereleleri ve menteşeleri Londra'ya akın eden inşaatçılara mı satalım? Yüzyılların mirasına böyle mi sahip çıkılır?"

"Hadi oturalım. Sezar bugün soruşturma havasında."

Caesar, Quimbey ailesinin köpek devlerinden biri.

Tresham bir banka yerleşti, Grey ise bahçedeki yürüyüş yolunu arşınladı.

"Dorning ailesinin durumunu iyi bilen papaz," dedi, "kilisenin yeni bir çatıya ihtiyacı olduğunu da bildirdi. Basit bir onarım da değil. Yeni bir çatı. Eğer önceki papaz babamın tavsiye ettiği gibi kenetli teneke çatı yaptırmış olsaydı, bu sorunu yaşamayacaktık. Ama hayır, bir kilise güzel olmalı, dedi bize gösterişe karşı öğüt vermesi gereken kutsal adam. Kilisenin arduvaz bir çatısı olmalı ve aradan yirmi yıl geçmeden bu lanet şey kuzey tarafında yosun tutmaya başladı ve dördüncü kontun orgunun yakınından tehlikeli bir şekilde akıyor."

Tresham köpeğine gülümsüyordu.

"O tür bir organ değil," diye mırıldandı Grey. "Evlilik hayatı dikkatini kolayca dağıtmış."

"Ben, güzel bir bahar gününde çatı kaplamasının eksikliğinden dolayı yerinde duramayan zavallı adam değilim. Londra'ya geldiğinizde amacınızın bir servetle evlenmek olduğunu biliyordunuz. Çatılarınızın eninde sonunda akacağını biliyordunuz. Tarlalarınız eninde sonunda harmanlanmalı. Hendekleriniz ve kanalizasyonlarınız temizlenmeli, kızınız evlenmeli."

Gün sadece Londra'da mahsur kalanlar için güzeldi. Burada açık bir gün, sabahın büyük bir bölümünde gökyüzünün sarımsı bir renk alması ve havada yaygın bir kum ve duman izi olması anlamına geliyordu. Rüzgâr ters estiğinde, nehirden yayılan pis koku Londra'nın en berrak günlerini bile

dayanılmaz derecede kokuluydu. Londralıların bu kadar çok akciğer rahatsızlığı ve soğuk algınlığı çekmesine şaşmamalı.

"Karşılaştığınız zorluklara rağmen," diye devam etti Tresham, "geçen haftaki suarede hem Arbuckle'lardan hem de Bayan Quinlan'dan kaçtığınızı gördüm. Leydi Antonia'nın karşısına bile çıkmadın, onun yerine Mayfair'de filizlenen her duvar çiçeğiyle dans ettin. Theodosia senin için endişeleniyor."

Köpek Grey'in botlarını kokladı, sonra da Tresham'ın dizinin dibine oturdu.

"Bir centilmen, eğer dans ediyorsa, çeşitli partnerlerle dans eder."

"Son zamanlarda Leydi Canmore ile dans etmediniz."

Evet, Grey yapmıştı. Onunla sayısız rüyada dans etmişti. Onunla herhangi bir balo salonunun kapsayabileceğinden çok daha fazla hayali tartışmada sohbet etmişti. Onun yatağında geçirdiği zamanların anılarıyla kendini tatmin etmişti ve bir sonraki yarım güne kadar saatleri sayıyordu.

Otuz altı, aşağı yukarı birkaç dakika. "Leydi Canmore ve ben arkadaşız."

Tresham ve köpek ona aynı acıyan bakışla baktılar. "Aşık oldun ve tam da bir varisle evlenme kararlılığın sınanırken, evin çatısı çökme tehlikesiyle karşı karşıya. Eğer krediye ihtiyacın olursa, bana söylemen yeterli."

Umutsuzluk Grey'i neredeyse çökertiyordu, çünkü kredi teklifleri sadece en zor durumdaki dostlara yapılıyordu. Tresham'ın Dorning'in talihi hakkındaki tahmini görünüşe *göre o kadar da kötü değilken neredeyse umutsuza dönüşmüştü.*

"Bu teklifin çok nazik Tresham, aynı zamanda çok utanç verici. Eğer kredinizi kabul edersem, gelirim ve giderim zar zor dengelenirken, size nasıl geri ödeme yaparım? Oğlumun ya da varisimin beklentilerini içine atacağı bir çukur kazmış olurum."

"Akranlar borç yüzünden hapse atılamaz. Ödeyebildiğin kadarını ödeyebildiğin zaman ödersin."

Grey sert banka oturdu, ancak bir şeyleri -örneğin kendi kışını- tekmelemeyi çok istiyordu.

"Akranlar pek bir şey için hapse atılamaz, bu yüzden unvanlı bir adamın onuru, mümkün olduğunca az adaletsizlik yapmasını sağlamaya yetmelidir. Hata yapabilir ve tökezleyebilir, ancak makamının ayrıcalıklarını bilerek istismar etmek alçaklıktır."

Tresham köpeğin kulaklarını hafifçe çekti. Dorning ailesinin köpekler konusundaki uzmanı Willow, köpeklerin bundan hoşlandığını söylemişti. Addy Grey'in kulaklarını çek, bu kesinlikle onun kuyruğunu sallamasına ve nefes nefese kalmasına neden oluyordu.

Tanrı beni korusun.

"Casriel, sen sosyal zekânın ruhusun ama yine de zar zor mantıklı konuşuyorsun. Leydi Canmore sana gaf yapman ve tökezlemen için ilham mı veriyor?"

Grey şapkasını çıkarıp bankın üzerine koydu. "Bir beyefendi bir hanımefendinin adını ağzına almaz."

"Theodosia dün Leydi Canmore'u ziyaret etti. Her iki kelimedenden biri 'Casriel şöyle', diğeri 'Lord hazretleri böyle' şeklindeydi ve kızarmış sessizliklerle noktalanıyordu. Eğer *senin* adını sayıklıyorsa, o zaman endişeli bir arkadaşını endişelerinden haberdar edebilirsin."

Addy belki iki kez Grey'den söz etmişti ve bu sözlerden birini Tresham'ın karısı söylemişti. Yine de yüz kızartıcı sessizlikler çok inandırıcıydı. Aslında Tresham ve lanet köpeği izlerken Grey'in yüzü kızarıyordu.

"Bunun gibi, mi?" Tresham söyledi.

"İmkânsız bir durum yarattım," dedi Grey. "Hanımefendiye çok değer veriyorum ama yine de görevim beni varlıklı bir kadınla evlenmeye zorluyor."

Tresham köpeğin kocaman kafasını son bir kez okşadı. "Masrafları kısamaz mısın?"

"Dorningler tutumludur. Savurganlık yapamayacak kadar çok kişiyiz. Kıt bir yılda Will'e biraz borç verdiğimde, Sycamore'un kulübünü ayağa kaldırmasına yardım ettiğimde, Oak, Thorne, Ash ve Valerian'a yeni botlar ve binek atları aldığımı, kilisenin geçimini sağladığımda, hayır işleri için bir şeyler yaptığımda, emeklilerimle ilgilendiğimde, Tabitha'nın faturalarını ödediğimde-"

Tresham elini kaldırdı. "Defterlerinizi hatırlıyorum. Giderleri kısamaz ya da artıramazsanız bir varis gerekli çözümdür.

Gelirini ve parasını ne kadar çabuk ele geçirirseniz, kontluk o kadar sağlıklı olacaktır."

Grey'in ayağa kalkması, Tresham'a bu keskin kavrayışı için teşekkür etmesi ve kendini ta duvarları tekmelemeye ve akan çatıları lanetlemeye götürmesi gerekirdi. Bunun yerine bankta kaldı.

"Benim zorluğum, bir erkeğin sadece servetine değil, zaman zaman karısına da el atmasının beklenmesi. Bu artık benim yeteneklerim dahilinde olduğuna inanmadığım bir yükümlülük."

Köpek baını eğdi.

"Sen aıksın," dedi Tresham nazikçe. "Leydi Canmore'a vurulmusun ve başka biriyle yakınlamayı aklın almıyor."

"Kavrayamıyorum... teorik olarak bile gerekliliğini kabul edemiyorum. Yine de evlilik, bir kadına kocasından belirli bir ilgi bekleme hakkı verir. Evinde dört yetişkin erkek kardeşi olan ve hiçbiri çizmelerinin mobilyalara ait olmadığını hatırlayamayan bir adam bir yana, varlıklı bir kadının başka neden bir koca alacağından emin değilim. Bu bana şunu hatırlattı. Sycamore Coventry'de nasıl gidiyor?"

"Ona sormalısın."

"Grştm ve tahmin edilebileceği gibi kaçamak cevaplar veriyor, boyundan büyük ilere kalkıştığını, bocaladığını ve kötü bir durumu daha da kötüleştirdiğini söylüyor. Bir felaketi iyi gösterme konusunda çok başarılı ama cazibesi tek başına faturaları ödemeye yetmez."

Köpek çeşmeye doğru yürüdü, arka ayakları üzerinde durdu ve ta ananastan aşağıya sıçrayan sudan gürültülü şekilde içti.

"Sycamore kulüpte bazı uygulamaları değiştirdi," dedi Tresham. "Bence yanında bir ya da iki kardee ihtiyacı var ama bunu ona söylemek bana düşmez. İdare ediyor gibi görünüyor."

Grey daha fazla kötü haber duymaktansa ayağa kalktı. "İdare ediyor gibi göründüğünde, ilerini kontrol eden ge bir beyefendinin en iyi taklidini yaptığında, işte o zaman genellikle baı belaya girer. Yeni yürümeye başlayan bir ocuk gibi sylenmeme ve surat asmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Tresham ayağa kalktı. Theodosia'yla evlendiğinden beri Quimbey varisi daha rahattı. Daha yavaş hareket ediyordu. Daha çok gülümsedi. O bir idi daha cana yakın ev sahibi at onun aylık Yalnız

Kocaları akşamları, o da ara sıra güzel sabahlarda Bayan Tresham'la birlikte dışarı çıkarken görülebiliyordu.

Değişiklikler mütevazıydı, çoğunlukla arkadaşlarına ya da ailesine görünürdü ama Tresham evli haliyle geliyordu. Belli ki karı koca günün dedikodularını birbirleriyle paylaşıyorlardı. Ara sıra akşamları evde birlikte vakit geçiriyor, hatta gecenin ilk valsinde birlikte ayağa kalkıyorlardı.

Grey arkadaşını hiçbir beyefendinin kabul edemeyeceği ve hiçbir dürüst adamın inkâr edemeyeceği bir yoğunlukla kıskanıyordu.

"Ne yapacaksın?" Tresham sordu. "Kötü niyetle bir kadın için teklifte bulunamazsın. Biri yapabilir -bazı erkekler yapabilir- ama *sen*, Casriel, yapamazsın. Ayrıca Leydi Canmore söz konusu olduğunda yalan söyleme yeteneğiniz de yok ve en iyi tahminim duygularınızın karşılık bulduğu yönünde."

Böyle söyleme. Böyle düşünmeyin. Bunu ima bile etme. "Hanımefendinin ilk kocası onun için pek de ideal bir eş değildi. Yeniden evliliğe pek sıcak bakmıyor."

Köpek büyük bir sıçrayışla çeşmeye tırmandı. Su köpeğin tamamını içine alacak kadar derin değildi ama Grey hayvanın basit zevklerini kıskanıyordu.

Köpek on iki taşlık bir köpek yavrusu gibi davranırken Tresham gülümsedi. "Leydi Canmore'a evlenme teklif etmeyi düşündünüz mü?"

Sadece binlerce kez. "Cesaret edemiyorum. Eğer olumlu cevap, bu bizi nereye götürür? Ona sadece yoksulluk ve utanç önerebilirim." Ve eğer onun teklifini kabul ederse, sadece sefil bir sarmalın aksine, lanetlenmiş, umutsuz bir karmaşanın içinde olacaktı.

"Theodosia, Leydi Canmore'un imkanlarının mütevazı olduğunu söylüyor, Casriel. Özür dilerim."

"Belki de hanımefendi benden sıkılır." Eğer böyle bir şey olursa, Grey hatıra rolüne geri çekilir ve hanımefendiye iyi dileklerini iletirdi. Sonra kükreyerek sarhoş olur ve papazla başlayıp babamın mezar taşıyla bitirmek üzere kimi ve neyi isterse tekmelerdi.

Köpek çeşmeden fırladı ve daha birkaç metre uzaktayken şiddetle sallanma nezaketini gösterdi. Bir köpeğin hayatı karmaşık değildi, konforu ucuzdu ve kolayca bulunabiliyordu. Sezar'ın az sayıdaki

Will'in aynı derecede muazzam dişi çoban köpeği Georgette'i ziyaret ettiğinde ona eşlik etme zorunluluğu vardı.

Oh, krallığın bir eşinden ziyade bir tazı olmak.

"Leydi Canmore senden bıkmayacak," dedi Tresham. "Lord Canmore ödölünü almaya gittiğinden beri başka bir erkeğe göz ucuyla bile bakmadı. Birbirlerine aşık oldukları söyleniyordu, biliyorsun. Eğer Lord Canmore'un anısını bir kenara bırakıp size arkadaşlık etmek istediye, siz onun için geçici bir hevesten daha fazlasısınız demektir."

Canmore söz konusu olduğunda kalp acısını bir kenara bırakmıştı ya da bırakmaya başlamıştı. Grey'in sırdaşı olması onun için Dorset'teki tüm arduvaz çatılardan daha değerliydi.

"Ve o benim için geçici bir hevesten çok daha fazlası," dedi

Grey. "Kardeşlerinizden biri bir varisle evlenmiş olabilir mi?"

Grey'in kardeşlerinden biri olan Ash, Tresham'ın gizli bir aile bağı olan Leydi Della Haddonfield'den çok hoşlanıyordu. Leydi bir varis değildi. Ash, görünüşe bakılırsa Leydi'nin ilgisini çekmiş, sonra da kadına hiçbir açıklama yapmadan Dorset'e kaçmıştı.

Grey'in Ash'in motivasyonlarıyla ilgili şüpheleri vardı ama Ash'in sebepleri kendisine aitti. Dorning Hall'da etrafı ailesiyle çevriliydi ve bu en iyisiydi.

Grey, "Bir varisi kazanabilecek kadar cazibesi olan tek kardeş Sycamore," dedi, "ve o da böyle bir hedefe girişmek için çok genç. Oak doğası gereği çekingen, Valerian ise parasız pulsuz bir züppe. Thorne ise sevimsiz ve duygusuz biri. En azından önerebileceğim bir unvanım var. Servet avcılığını benim ellerime bırakmak en iyisi."

Tresham, Grey'in omzuna sert bir vuruş yaptı. "Belki o kardeşlerden biri sana varisini verir. Yapmayı düşündüğün fedakârlık düşünüldüğünde en azından bunu yapabilirler."

Tresham, Grey'i arka kapıya kadar geçirdi, nemli köpek peşinde kokusuzca nefes alıp veriyordu ve sonra Grey gölgeli sokaklarda tek başına ilerlemeye başladı. Sokaklarda sosyeteye yeni giren kızlar ve çöpçatanlar yoktu, bunu son iki hafta içinde zorunlu olarak keşfetmişti.

Sokaklar bir adamın yürümesi ve endişelenmesi için iyi bir yerdi.

Yeminlerin tamamlanması dışında her açıdan, bir eş almak tartışmasız akıllıca bir hareketti. Kontes, Dorning Hall'un yönetimine ve kontluğun sosyal yükümlölüklerine yardımcı olacaktı. Aileyle birlikte yemek yiyecekti. Bazı masrafları karşılayacak ama aynı zamanda - Grey'in umduğu gibi - Tabitha'nın yetiştirilmesinden geriye kalanlar için yol gösterici bir el olacaktı.

Bunların hiçbirisi Grey'e kendi düğün gecesinde bir kocadan beklenen performansı nasıl gösterebileceğini söylemedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Kara kara düşünüyorsun," dedi Freddy Teyze. "İşte bu yüzden kendini arp çalışmaya vermeliydin, canım. Eğer dalgın ve solgun olacaksan, en azından bunu yaparken güzel görünebilirsin."

"Ne dalgınım ne de solgun. Konuşmak için çok yorgun olduğunuz açıkken düşünceli olmaya çalışıyorum."

Addy'nin amaçladığından daha sert olan bu cevap, yaşlı kadının gülümsemesine yetecek kadar teyzenin varsayımını kanıtlıyordu.

"Bu Casriel'lgili, değil mi?" Teyze sordu. "O iyi bir örnek ve arpımı her an hazır edebileceğini iddia ediyor." Teyze çay bardağını aldı ve bir yudum bile almadan içindekilere üfledi. Elleri hafifçe titredi ama dökmedi.

Addy, "Eğer ruh halim kötüyse, bunun nedeni sezonun bitmek tükenmek bilmeyen bir aşamaya gelmiş olmasıdır," dedi ve ekledi: "Roger'ın ölüm yıldönümüne yaklaşıyorum."

Teyze çay bardağını yere bıraktı. "Zavallı kuzum, unutmuşum ama takvimime düzenli olarak baktığım söylenemez. Belki de bir ya da iki haftalığına Canmore Court'a gitmelisin. Biraz dinlen, yeğenlerinle vakit geçir."

Jason ve kontesinin beş çocuğu olmuştu. İki ay önce üçüncü sağlıklı bir erkek çocukları dünyaya gelmişti. Ona Roger adını vermişler ve Addy'den vaftiz annesi olmasını istemişlerdi.

"Evde yeni doğmuş bir bebek varken kayıinvalideme yük olmak istemem. Sana örgünü getireyim mi?"

"Benim için birkaç satır yazabilirsin," dedi Teyze, yaşlılara özgü bir tavırla boğazını temizleyerek. "Şu anki Canmore Kontu'nun kreşinde hiç bebek kalmayana kadar beklersen, neredeyse benim kadar yaşlı olacaksın. Tam çocuklar azalırken torunlar başlar. Bu olduğunda, normalde akli başında, olgun insanlar, bir kediden daha ağır olmayan bir insanlık kırıntısı yüzünden kalan akıllarını da kaybederler."

Casriel de öyle olurdu. Sevimli bir büyükbabaya dönüşen müşfik bir baba, bilge, nazik, güzel hikayelerle dolu.

Gerçi Addy'nin torunlarının üzerine titremeyecekti. Onu Bayan Quinlan'la dördü dans için ayağa kalkarken görmüştü, genç kadının gülümsemesindeki hırsı görmüştü. Grey'in sorunları da Addy'nin onunla olan ilişkisi gibi yakında sona erecekti.

Teyzesinin çalışma sepetini açtı ve mavi şalı çıkardı. Addy'nin son ziyaretinden bu yana projeye hiçbir şey eklenmemiştir, tek bir sıra bile.

"Bu sonbaharda harika bir şekilde sıcak olacak," dedi Addy. "Bitirmek için yeterince mavi ipliğin var mı?"

Teyze çayından bir yudum aldı. "Bana Casriel'den bahset."

Yaşlı insanlar da böyle olabiliyor, konuşmanın akışını takip etmekte zorlanıyorlar. "Kendisi nazik ve iyi bir arkadaşdır ve sanırım Sezon sona ermeden önce evlilik beklentileriyle ilgili bir duyuru duyacağız."

Giderek artan umutsuzluk duygusunu bastırmaya çalışarak iğneleri harekete geçirdi. İlk ilişkisi gönülsüz bir boğuşma olacaktı. Çalıntı bir zevk bile değildi, çünkü dulların oynaşması beklenirdi.

Aslında boğuşmaya *hakları* vardı.

"Altı ters altı düz örmen gerekiyor, Addy. Meşhur Dorning gözlerine aşık mı oldun?"

"Saçmalamayın. Lord Hazretleri ve ben arkadaşız. Bir bisküvi al."

Teyze belki de gülmemek için hafifçe öksürdü. "Dostlar burunlarının dibinde bir mäsalliance oluşmasına seyirci kalmazlar, kızım. Casriel sana çok yakışır. Yerleşik bir hayatı var, yeterince iyi yetişmiş ve tam bir centilmen. Biraz centilmenlik için geç kalmışsın."

Addy geri dönüp dikişlerini saymak zorunda kaldı, çünkü sıranın yarısında izini kaybetmişti. "Casriel kısıtlı mali imkânlarla ve güçlü bir görev bilincine sahip bir beyefendi. İyi bir evlilik yapacaktır."

"İyi bir evlilik *yaptığınız* için mi?"

Teyze ne zaman bu kadar huysuzlaşmıştı? "Mevkimin çok üstünde biriyle evlendim. Çok ileri ve çok genç bir yaşta. Roger bir süre benimle eğlendi ama sonra evliliğin onun için önemli olan tek yönü konusunda onu hayal kırıklığına uğrattım. Casriel Roger'dan çok daha naziktir ve gelininden mantıksız beklentileri olmayacaktır."

Yine de kendinden çok şey beklerdi.

"Huysuzsun. Efsanelerin aksine aşık kadınlar zor olabilir. Her zaman olmasa da erkeklere aşık olma eğilimindedirler ve bu da büyük bir kızgınlık yaratır."

Addy doğru görünmese de sırayı bitirdi. "Burada nerede yanlış yaptım?" Teyzesinin incelemesi için örgüyü havaya kaldırdı.

"İyi bir adama aşık oldun," dedi Teyze. "Bu hata anlaşılabilir, ama şimdi aptallığının sonuçlarına katlanmak zorundasın."

Yarın yarım gündü. Addy bir sonraki çılgınlık bölümüne kadar saatleri sayıyordu. "Bunun hiçbir sonucu olamaz ve ben aşık olmadım. Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim, Roger'a aşık olmuşum. Onun adını duyduğumda başım dönüyordu. Onun bir bakışı beni kendimden ."

Casriel'in yarattığı coşkular farklı nitelikteydi ve her biri pişmanlıkla sarmalanmıştı. *Böyle olmaması gerekiyordu.*

"Neden Casriel'le on yıl önce tanışmadın, hmmm? Nedenini söyleyeyim. Çünkü senin nasıl bir hazine olduğunu anlayacak kadar akılsaydı, o zaman da sana teklifte bulunmazdı. O da aynı derecede fakir olurdu ama çok çalışarak mali durumunu düzeltebileceğine inanırdı. *Onun* ne kadar büyük bir hazine olduğunu anlayamazdınız, çünkü o hasta arplarla uğraşıyor, çiftçilikten bahsediyor ve görkemli ve kötü biri olmak yerine kibar biri. Her şeyi yanlış anlamışsınız."

"Pardon?"

"Sıraya örmek yerine ters çevirerek başladın. Belki de Casriel'e evlenme teklif etmelisin."

Yanlış yapılan bir sıranın tamamı nasıl onarılır? "Hanımlar beylere evlenme teklif etmez, benim de servetim yok. Casriel açgözlü biri değil ama ailesi ona bakıyor. Beş yıl sonra, benimle evlenmesi Tabitha'sına iyi bir çeyiz bırakmasına ya da kardeşi Sycamore'u borçlular hapishanesinden uzak tutmasına mal olduğunda, bana Roger'a kadar kızacaktır. Bütün sırayı ben mi çıkarayım?"

Ve muhtemelen bunu yaparken şalı mahvederim.

"Yapabilirsin ya da yeni bir desene başlayabilirsin. Sonraki kırk yedi sıra için ters örgü ile başlayın, sonraki kırk sekiz sıra için örgü ile başlamak geri dönün. En iyi projelerimden bazıları şu şekilde ilerlemedi-" Sessiz bir öksürük daha, sonra bir boğaz gıcirtısı. "Planlarıma göre."

Casriel'le olan bu gönülsüz ilişki *hiç* de planlandığı gitmiyordu. Addy en acı anılarından bazılarını ona emanet etmişti. Onun kollarında uyuyakalmıştı. Roger kaç kez evliliğinin ardından uyuyakalmış ve Addy'yi açıklanamayacak kadar boş ve yalnız hissettirmişti? Casriel ona sarılmıştı. Onunla konuşmuştu. Onu *dinlemişti*.

Addy onun boş kafalı bir budalayla evlendiği düşüncesine katlanamıyordu, kıskandığı için değil, çünkü o daha iyisini hak ediyordu.

İkileminin özü de buydu. Roger'ın metreslerine ve ilişkilerine kızmış, sonra da onlara karşı kayıtsız kalmayı öğrenmişti. Varlıklı erkeklerin çoğu kendilerini bir eşin ilgisiyle sınırlamazdı. Roger'ın tutkuları çabuk kabarır ve çabuk doyuma ulaşır, o halde diğer partnerler onun için ne kadar önemli olabilirdi ki?

Addy hiçbir zaman Roger'ın bu insanlarla mutsuz olduğundan endişelenmemiş, herhangi birinin ondan faydalanıp faydalanmadığını merak etmemişti. Roger'ın garip bir şekilde onu daha da mutsuz eden uğraşlarla zamanını boşa harcadığından hiç endişe etmemişti.

"En azından biraz çay içmelisin," dedi Addy. "Bir kuşu hayatta tutacak kadar bile yemiyorsun, Fredericka Beauchamp."

Freddy gözlerini kapattı. "Çünkü uçup gitme vaktim geldi. Biraz param var, biliyorsun. Onu hayır kurumlarına bırakmayacağım."

Bu olmaz. Şimdi olmaz. "Teyze, paranı istediğin gibi kullanmalısın. Her zaman yaptın ve ben de ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar param olduğu için şanslıyım."

"Yine de hayatınız yeterli değil. Canmore Sarayı'na gitmelisin. Çocuklar her zaman çok neşelidir ve o zaman Casriel vicdanı rahat bir şekilde servet avcılığına devam etmekte özgür olur."

Teyze'nin gözleri kapalıydı ama o ok bir ustanın becerisiyle nişan alınmıştı. "Yakında meseleyi bitirecek."

"Evet, canım. Tabii ki yapacak."

Addy örgü ördü, çayını soğumaya bıraktı ve Freddy Teyze'nin iyi niyetle ve uzun deneyimlerinden yola çıkarak verdiği öğütleri düşündü.

Casriel meseleyi bitirmeyecekti. Wallflower'larla dans etmiş, kumarhanede dul kadınlarla partner olmuş ve Arbuckle'larla ya da Bayan Quinlan'la sosyalleşmekten bir set hariç kaçınmıştı. Addy bu adama değer veriyorsa, ki veriyordu, her türlü mantığın ve açıklamanın ötesinde, bu eğlenceye bir an önce son vermeliydi.

Ama henüz değil.

YARIN YARIM GÜNDÜ. Harika, keyifli, değerli bir yarım gündü ama bu gece Leydi Dornley'de müzikli bir akşamdı. Neyse ki Grey'in ev sahibi, konuklarının ceza alan okul çocukları gibi rahatsız sandalyelerde sıralar halinde oturmaları gerektiğine inanmıyordu. Evindeki ortak odaları açmıştı, böylece konuklar terastaki çadırın altındaki büfeden müzik odasına, kütüphaneye ve salonlara kadar özgürce dolaşabiliyorlardı.

Addy konuklar arasında değildi. Varlığını hissedeceğine dair hayali düşüncesine rağmen onu aramıştı. Tresham da ortalıkta yoktu ama Arbuckle ikizleri ve Bayan Quinlan Grey'i coşkuyla selamlamışlardı.

Neden bir centilmen asla başının ağrıdığını söyleyip bir toplantıdan erken ayrılmazdı? Neden bir centilmen hiçbir zaman elindeki eteği yırtmaz, dans pistinde ya da bahçe yolunda kötü bir adım atmaz?

Neden sızlanıyorum ki?

"Lordum, iyi akşamlar!" Drusilla Arbuckle, kez ikizi olmadan, ona gülümseyerek baktı. "Kuartet hoşunuza gitti mi? Bence oldukça iyiler."

"İyi akşamlar, Bayan Arbuckle. Müzik çok keyifli. Size annenize kadar eşlik edebilir miyim?" Genç bayan, çiftlerin ve küçük grupların meşaleler altında sohbet ettiği terasta ona rastlamıştı. Açık büfeden pişmiş et kokuları yayılıyor, evden gelen müzikle kahkahalar birbirine karışıyordu. Akşam keyifli olmalıydı ama yine de Bayan Arbuckle'ın gülümsemesi Grey'in sonunu haber veriyordu.

Gecemin geri kalanını onu büyüleyerek geçirmeliyim. En azından yarım saatimi onun beğenisini kazanmak için harcamalıyım. Müstakbel gelinime on beş dakika ayırmaya istekli olmalıyım.

Bu sözleri düşünmek bile onu rahatsız ediyordu.

"Annemin Anastasia'ya etek ucunu dikmesi için yardım etmesi gerekiyordu. Onları burada, temiz havada ."

Etrafta dolaşan insan sayısı göz önüne alındığında garip bir seçim ama uygunsuz değil. "Size eşlik edebilirim. Oturalım mı, yoksa büfeyi mi incelemek istersiniz?"

Kolunu onun koluna doladı. "Hanımefendinin güllerinin iyi durumda olduğunu duydum. Bir göz atalım, olur mu?"

Hayır, . Yine de Grey'in başka ne seçeneği vardı ki? Bayan Arbuckle'dan kurtulup terasta tepinmek, yarının yarım gün olduğunu ve bir adamın ruhunu bir yığın çatı kaplama levhasına satmadan önce birkaç mutlu anıya hakkı olduğunu haykırmak istiyordu.

"Sanırım güller sol tarafta," dedi. Bayan Arbuckle kısa boyluydu ve adımları küçüktü. Attığı adımlar bitkin bir kaplumbağanın asaletini korurdu.

"Dorset'i özlüyor musunuz lordum?"

Hayır, onu şaşırtan şey, Dorset'i özlememiş olmasıydı. Dorset Sızdıran Çatılar Ülkesi'ydi. Addy'yi özlemişti. Üretken olduğu sürece günlerini istediği gibi geçirmeyi özlüyordu. Kendisini özlemişti.

kardeşlerini özliyordu, ama özlemesi gerektiği kadar değil. Taze lavanta kokulu çarşafı, sedir kokulu bir gardırobu ve geceleri penceresinden içeri dolan çiçek açmış meyve bahçelerinin parfümünü özlemişti.

Londra'nın bütün pis kokusu yorgun ve hürmetkârdı ama bunu Bayan Arbuckle'a söyleyemezdi.

"Çok geçmeden evde olacağım. Şimdi iyi bir arkadaşlığın ve başkentin zevklerinin tadını çıkarma zamanı. Londra'yı mı yoksa taşrayı mı tercih edersiniz?"

Bir adım aşağı, iki adım aşağı. Üçüncü basamakta Bayan Arbuckle tahmin edilebileceği gibi tökezledi ve bir an için Greye yaslandı.

Grey kadını ayağa kaldırdı ve başka bir olay yaşanmadan bahçe yürüyüşüne kadar ona eşlik etti.

"Kırsal kesime bayılıyorum," dedi Bayan Arbuckle. "Temiz havayı ve... inekleri seviyorum. İnekler çok güzel, sence de öyle değil mi?"

Büyükbaş hayvanlar rüzgâra karşı hayranlıkla izlendiğinde Grey'in onlara bir itirazı olmazdı. İyi yılanmış bir peyniri severdi ve meyveler mevsimindeyken kremalı bir ahududu aptesini tercih ederdi.

"İneklerden çok koyunlarım var ve Dorset cinslerine düşkünlüğüm var. Ata binmeyi sever misiniz, Bayan Arbuckle?"

Ona baktı, gülümsemesi titriyordu. "Binmek mi? At mı demek istiyorsun?"

"Dorning Hall'da at sırtında çok zaman geçiriyoruz. Kiracı çiftlikler Shire'in dört bir yanına dağılmış durumda ve iyi bir yürüyüşü sevmeme rağmen, bir gün içinde yapabildiğim kadar çok şey yapmayı da seviyorum."

"Ben de öyle lordum. Bir şeyleri başarmaya çok düşkünüm."

Güllere doğru ilerlerken, Bayan Arbuckle bir süsen saksısına takılan bir eteği kurtarıırken durmak zorunda kaldılar.

"Kardeşleriniz nasıl lordum? Siz aile koltuğunda yokken sizi özleyen olmalılar."

Öyle mi yaptılar? Yoksa Grey'in çizmelerini çoraplarından çıkarmaları için havlaması olmadan Dorning Hall'un idaresini ellerinde tutmanın tadını mı çıkarıyorlardı?

"Onlar bensiz de idare edebilecek yetişkin insanlar. Gülleri hayranlıkla seyretmeye niyetli tek konuk biz değiliz."

"Güller beni hapşirtir."

O zaman neden...? Nedenini çok iyi biliyordu. Bayan Arbuckle ona kendini tanıtmak, adreslerini ödemek için ondan izin isteme fırsatı veriyordu. Bu arafta geçireceği birkaç haftadan sonra babasından ona kur yapmak için izin isteyecekti ama kaderi bu akşamki konuşmanın sonucuna bağlı olacaktı.

Ama yarın yarım gün ve ben sana kocalık . "Çeşmenin yanına oturalım," diye önerdi Grey. "Sadece sesi bile hoş."

"Ah evet, sessiz bir çeşmeyi çok severim. Dorning Hall'da kaç kardeşiniz kalıyor lordum?"

Çok fazla. "Şu anda dört kardeşiz ve beşincisi de benimle birlikte Kasaba'da kalıyor."

"Bu Bay Sycamore Dorning olabilir mi? Yoksa Bay Hemlock Dorning sizinle mi kalıyor?"

Oh, sembolizm... "Sadece Sycamore."

"Özür dilerim lordum. Sycamore. Bay Sycamore Dorning ile birlikte ayağa kalktım. Oldukça zarif biri. Ve diğerleri... Kestane, Akçaağaç... Bu işi yüzüme gözüme bulaştırıyorum, değil mi?"

Grey onu bankın üzerine uzattı ve solundaki süslü ayağıyla yerini aldı, gülse mi yoksa Tresham'ın çoban köpeği gibi çeşmede su sıçratmaya mı başlasa bilemiyordu.

"Kibarca konuşmak bir meydan okumadır," dedi. "Sezona bu kadar yaklaşmışken, havadan sudan konuşmaktan bıktık, skandallar bile ilgimizi çekmez oldu. Kır hayatını gerçekten seviyor musunuz, Bayan Arbuckle? Bana karşı dürüst olabilirsiniz."

"Pek bilmiyorum ama bunun bir önemi var mı? Benim geleceğim büyük bir arazide toprak kahyası olmak değil. Kaliteli her genç bayan bir eş ve anne olmak ister. Ben annelik kısmını dört gözle bekliyorum, tabii eş kısmını da."

Tamamen, umutsuzca ciddiye.

"Vals ve gezintiden, suarelerden, müzikallerden ve Venedik kahvaltılarından bıktınız mı?"

Su usulca şırıldıyor, kuartet neşeli bir majör tonda ilerliyor ve Bayan Arbuckle eldivenli eliyle eteklerini düzeltiyordu.

"Anastasia sosyal ortamları sever. Her zaman sevmiştir ve insanlar da onu sever. Aslında umurumda değil ama *yirmi yaşındayız*. Bizimle gelen genç kızların neredeyse hepsi nişanlı ya da evli, bazılarının da bebekleri var. Bebeklere bayılıyorum. Siz bebeklere bayılıyor musunuz?"

Grey bebeğini çok seviyordu ama o da çok hızlı büyüyordu. "Arzularınız sizi onurlandırıyor, Bayan Arbuckle." *Devam iyi olacak.* "Bir kızım olduğunu biliyor musunuz?"

Başını salladı, sarı saçları sallanıyordu. "Bayan Tabitha Dorning. Annem bize söyledi ve bunu dile getirmememizi söyledi. Birçok beyefendi yabancı yulaf eker ve eminim o çok tatlı bir genç hanımdır."

Drusilla Arbuckle yirmi yaşına olmasına rağmen tatlı bir genç hanımdı. Kendisini yatağına sürüklediğinde iç çekerek gelen bir adamdan daha iyisini hak ediyordu.

"Böyle söyleyerek nezaket gösteriyorsunuz," diye Grey.

İyilik ondan ne istiyordu? Aile görevi ve kişisel çıkarları Bayan Arbuckle'ın gözüne girmesini ve servetine konmasını gerektiriyordu. Bu yolu vicdanen izleyemezdi ve şimdi Bayan Arbuckle ona bir kocadan beklenen şeyin koca *olmak olduğunu* hatırlatıyordu.

Sanki Grey'in *bunu* hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Kalbini, dürüstçe, terasta kendisine yaklaşmak için onurunu riske atan genç kadına karşı bir sevgi belirtisi aradı. Belki bir ya da iki yıl sonra, uzun ve samimi bir flörtten sonra, arkadaş olabilecekleri bir zamanı görebiliyor muydu?

Ama hayır. Arkadaş deyince akla göğsüne kıvrılmış, usulca horlayan Addy geliyordu. Arkadaşlık, Drusilla Grey'in dikkatini çekmeye çalışırken, kalabalık bir salonda Addy'ye göz kırpmanın verdiği zevk anlamına geliyordu.

Grey, Drusilla Arbuckle'ın arkadaşı olamazdı. Tanrı onu korusun, onun kocası olamazdı ama ona karşı nazik olabilirdi.

"İyi niyetinizi daha fazla takdir edebilir miyim, Bayan Arbuckle? Aklımda hassas bir konu var ve siz bana iyi bir tavsiye verebilecek konumdasınız."

Ona doğru döndü, bakışları hem umutlu hem de ihtiyatlıydı. "Hassas bir konu mu lordum?"

"Kardeşim Sycamore'dan bahsetmiştik. Onun için endişeleniyorum."

Daha dik oturdu. "O çok yakışıklı bir genç adam, efendim. Annem bile bu kadarını kabul ediyor. Dorning gözleri var ve oldukça dikkat çekiyor. Sizin gibi değil tabii. Gösterişli yani."

Grey affedilmek için dua etti. "Sycamore, adresimi vermeyi düşündüğüm genç bir kadına olan düşkünlüğünü dile getirdi. Kardeşimi severim ama o henüz uygun *biri* değil. Kendine ait bazı imkanlar ve sonuçlar elde edene kadar bir hanımefendi için teklifte bulunmayı umamaz. Durumun neden hassas olduğunu anlıyor musunuz?"

Bayan Arbuckle fıskiyeinin kenarından akan gümüş su damlalarına baktı. "Genç hanım için teklifte bulunursanız kardeşiniz kin besleyebilir. Anastasia bana iki yıl boyunca kızgındı çünkü vaftiz annem bana bir kedi yavrusu verdi ve Anastasia'ya vermedi. Bizim farklı vaftiz annelerimiz var."

Yaylı çalgılar dörtlüsü hafif bir alkış tufanı arasında sona erdi.

"Ağabeyimin *sevgi* beslediği kadınla evlenmek, bir kedi yavrusunun reddedilmesinden biraz daha fazla acı verebilir. Genç erkeklerin çok hassas gururları vardır, bilirsiniz. Hanımefendi güzel, zarif ve iyi giyimli. Sycamore sessizce bir kenarda durmak zorundayken benim davamın kazanması haksızlık gibi görünüyor, oysa - unvan dışında - o ve ben çok benzer durumdayız."

Bayan Arbuckle eldivenlerini kollarının üzerinde düzeltti. "Çok benzer bir konumda mısınız lordum?"

"Korkarım öyle, tabii atalarımın evi olarak adlandırdığım sızıntı benim açımdan büyük bir avantaj olduğunu düşünmüyorsanız."

"Çatı akıyor mu?"

"Sadece aile kanadında," dedi. "Şimdiye kadar."

Drusilla çeşmeyi inceledi, eldivenlerini inceledi, bankta kaykıldı ve sonra Grey'i inceledi.

"Bebekleri sevip sevmediğinizi hiç söylemediniz lordum. Anladığım kadarıyla kardeşinize karşı duygularınız çok... Onun duygularını önemsiyorsunuz, bu size çok şey kazandırıyor, ama kreşinizde varisler istemiyor musunuz?"

Kadın dikkatli bir seçim yapıyordu ve Grey buna saygı duyuyordu. Kendi kararları için aynı şeyi söyleyebileceğinden emin değildi ama ona beklemeye hakkı olduğu evliliği de teklif edemezdi.

"Bir çocuk büyüttüm, Bayan Arbuckle, ya da büyötmeye başladım ve bir şey fark ettim." Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Çocuklar pahalıdır. Çocuklar son derece pahalıdır ve benim Tabitha'm daha ilk mevsimini bile yaşamadı."

"Babam masraflar konusunda sana katılırdı." Grey'in onu ayağa kaldırmasına izin verdi. "Bebek yok o zaman? Mirasçınız olsun ve bir de yedek olsun diye kararlı değil misiniz? Annem her akranın bir varisi olması gerektiğini söylerdi."

Ve bakın bu düşünce Addy'nin evliliğini ne hale getirmişti. "Altı erkek kardeşim var Bayan Arbuckle ve hepsinin sağlığı yerinde. Biri çok mutlu bir evlilik sürdürüyor. Diğerlerinin de öyle olacağından şüpheleniyorum ve baba tarafından kuzenlerimiz var. Aile koltuğunu korumak için ne kadar çaba sarf ettiysem, kardeşlerimden birinin bir sonraki Casriel Kontu'nu yetiştirme masrafını ve çabasını üstlenmesi gerçekten çok büyük bir yardım olacaktır."

Kolunu hafifçe kavradı, eve doğru hızlı adımlarla ilerledi. "Bir varise ihtiyacın yok. Pekâlâ. O halde Leydi Antonia'yı düşünmelisiniz, Lordum. Onunla aynı yaştasınız, o da oldukça düzenli ve iyi bir insan. Bence size uygun olabilir."

"Leydi Antonia?"

"Beyaz bir evlilik bile isteyebilir, gerçi o kadar yaşlı değilsiniz ve fena da görünmüyorsunuz. Görgü kurallarınız kesinlikle mükemmel, ama eğer gerçekten çocuk sahibi olmak istemiyorsanız...?"

"Ben buna gerek görmüyorum. Ben dokuz çocuktan biriyim ve babamın masraflardan sizinkinden çok daha fazla yakındığını tahmin ediyorum."

"Babam durmadan homurdanıyor, sonra annem babamın homurdanmalarından şikâyet ediyor, Anastasya da ikisini birden çekiştiriyor, bu yüzden sinirlerimizi yatıştırmak için alışverişe gitmeliyiz."

Bay Arbuckle, Grey'in derin sempatisini kazanmıştı ama Drusilla da öyle. "Birbirini önemseyen insanlar arasında çok fazla homurdanma var.

diğer. Sorunu görüyorsunuz."

Teras merdivenlerinin başında onunla birlikte durakladı. "Oh, oldukça. Durumunuzda size başarılar dilerim lordum ve kardeşinizin duygularını dikkate aldığınız için sizi takdir ederim. Sanırım bu geceki konuklar arasında o da yok?"

Aferin size, Bayan Drusilla Arbuckle. Amacının netliği Grey'in vicdanını da rahatlattı, çünkü belli ki Grey'in kontesi olma fikrinden çok gelecekteki çocuklarına bağlıydı.

"Sycamore'u en son mavi salonda gördüm. O kadar güzel sanat eserinin arasında biraz yalnız, biraz da kendi halinde görünüyordu." Grey, "*Dorning Hall'da toplananların çoğunu satmak zorunda kaldık*" diye eklemeyi düşündü ama bu abartılı olurdu - Meşe'nin tabloları sanat simsarlarına gönderilen küflü manzaraları gölgede bırakıyordu - ayrıca gereksizdi.

Bayan Arbuckle çoktan reverans yapmış ve topuklarının üzerinde dönerek mavi salona doğru hızla ilerlemeye başlamıştı.

Grey çeşmenin yanındaki banka döndü, konuşmadan memnundu. Bayan Arbuckle'ı hayal kırıklığına uğratacak bir koca olmaktan kurtulmuştu ve yarın Addy'yle, herhangi bir kadının evlilik beklentilerine takılmayan bir erkek olarak eğlenebilirdi.

Yine de kendini Bayan Quinlan'la evlenmeye mahkum etmişti. Bu evliliğin büyük olasılıkla beyaz bir evlilik olacak olması, tesellilerin en küçüğü ve en soğuk olanıydı.

ADDY'NİN KARNI AĞRIYOR, BAŞI AĞRIYOR, ÇOK DA KALBİ AĞRIYORDU. Ön kapıyı açtı ve geri çekildi.

"Selamlar leydim." Grey'in gülümsemesi tereddütlüydü, sanki o bile kadının bir karara vardığını biliyormuş gibiydi. "Nasılsınız?"

"Ben iyiyim." *İçimden ölüyorum.* "Oturma odamda bana katılır mısın?"

"Daha iyisini istemezdim." Sanki rutinleri uzun ve rahat bir duruşmuş gibi onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. "Seni Leydi'de özledim

Dornley'in dün akşamki evi."

Seni her zaman özlüyorum. "Toplantının hoş geçtiğine eminim." Addy onun Arbuckle ya da başka biriyle ya da muhtemelen Bayan Quinlan'la oturduğundan da aynı derecede emindi. Belki de listeye başka varisler de girmişti. Kontes arayan yakışıklı, terbiyeli kontların sayısı hiç de az değildi.

"Teyzen nasıl?" diye sordu Grey. "Arpını bitirdim ve son cila katlarını ekliyorum. Enstrüman çok güzel ve mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha güzel bir tonu var."

Bu açıklamayı yaparken doğrudan Addy'ye bakmıştı. "Freddy Teyze memnun olacak, gerçi çabuk yoruluyor gibi görünüyor. Son zamanlarda. Ruhunu canlandıracak bir şey varsa o da müziktir."

Grey, Addy'nin salonunda, elinde hâlâ şapkası ve bastonuyla duruyordu. "Yine başarısız oldum." Bu sözleri kimin söylediğini görmek istercesine odanın içinde etrafına bakındı. "Bayan Drusilla Arbuckle ile. Bana saldırdı..."

Bayan Arbuckle ile *başarısız* mı oldu?

Addy kapıyı kilitledi, şapkasını ve bastonunu aldı. "Oturun ve kendinizi açıklayın."

Addy aksesuarlarını büfenin üzerine koyarken Grey kuyruklarını açıp kanepenin köşesine yerleşti. Başarısız olmuş bir adama benzemiyordu.

Rahatlamış görünüyordu.

"Bayan Arbuckle dışarıda, her zamanki ortasında yanıma geldi ve ona gül ağaçlarına kadar eşlik etmeyi teklif ettim. Niyeti sadece beni böyle bir toplantıda bir çiftin olabileceği kadar yalnız bırakmaktı. Leydi Dornley'nin çeşmesinde Eros'un okunu yerleştirdiğini biliyor muydunuz? Bunu çok komik buldum."

Addy onun yanında yerini aldı. "Ama yine de gülmüyorsun."

Ben de değilim.

Adam elini uzattı ve kadın da elini tuttu. "Bugün sizi ziyaret etmemi engelleyecek hiçbir engelim yok. Bu sevinç verici bir durum. Bayan Arbuckle ile yaptığım görüşme sırasında bebeklere olan düşkünlüğünü dile getirdi ve meşru bir erkek sorunu olmayan bir akran olarak çocuk odamı doldurmanın benim için öncelikli olacağını varsaydı.

"Yapamadım..." Addy'nin parmak eklemlerini öpmek için durakladı. "Leydim, bunu *yapamazdım*. Ne zifiri karanlıkta, ne de iki yıl içinde. Asla ve bunu sizinle konuştuğum için çok fena dayak yerim. Bayan Arbuckle şefkatli bir koca istiyor ve bunu hak ediyor. Çok iyi bir anne olacak ama ben bunu göremedim... O benim ona sunabileceğimden daha fazlasını hak ediyor ve ben bir aptalım."

Addy de aptaldı, çünkü konuğuna gülümsüyordu. "Sen onurlu bir şey yaptın Grey. Bu nasıl aptalca olabilir? Sen de Bayan Arbuckle da perişan olurdunuz. Bir kreş dolusu cıvıl cıvıl bebek, eşler arasındaki anlaşmazlığı telafi edemez."

Grey onun yanağını eliyle okşadı. "Babamın öğrendiği gibi. Ve boş bir çocuk odası bir evliliği anlaşmazlıklarla doldurabilir. Verdiğin örnek çok öğreticiydi Addy. Bunun için teşekkür ederim, yoksa bugün Bayan Arbuckle'a adreslerini ödeyen bir adam olabilirdim."

Addy onun avucunu öptü ama sözleri sadece teyzesinin söylediklerini doğruluyordu. Grey, Addy onunla yakınlaştığı sürece kimseye ciddi bir şekilde kur yapmayacaktı.

"Çay koyayım mı?" diye sordu.

Saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Belki daha sonra." Onun yanında kaldı, elini tuttu.

Addy mantıklı olsaydı, bir müzikali, edebiyat salonunu, baloyu ya da ayini daha boşa harcamasına izin vermeden önce ona ilişkilerinin neden şimdi sona ermesi gerektiğini açıklardı. Bunun yerine onun kucağına oturdu.

"Leydi Canmore, ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Onu gülümsetmişti. "Ben bir dulum. Kendimizi oyalamaya hakkımız var." Onu öptü, çünkü , çünkü öpmek . "Bu yeni bir yelek mi?"

"Fark etmene şaşırdım."

"İşlemeler diğer yeleklerinizden daha özenli, ancak mavi sizin tahmin edilebilir favoriniz. Suyu bir kılıf koyalım mı?"

Ceketinin cebine uzandı ve ona deri bir paket uzattı. Sevgili olmanın bu kısmı romantik değildi ama Addy, Grey'e pragmatizmi ve sorumluluğu için değer veriyordu.

"Kendimi çok sofistike hissediyorum," dedi, büfeden bir bardak su doldurmak için ayağa kalkarken, "bunun nasıl yapıldığını biliyorum."

"Ama yine de tıpkı benim Addy'me benziyorsun," dedi Grey boyunbağını çözerek. "Güzel, düzgün ve büyüleyici bir hanımefendi."

"Çünkü ben seninleyim." Kılıfı suyun içine daldırdı. "Seninle öğleden sonra yakınlaşmak ve bir hanımefendi gibi hissetmek birbirini dışlayan şeyler değil. İnsan doğru arkadaşlarla hem zevk alabilir hem de saygınlık kazanabilir."

Bu da kafa karıştırıcıydı. Roger'la her zevk -her biri- beraberinde bir kötülük, bir isyan getirmeliydi. Karısıyla öylece sevişemezdi. Onunla çalışma odasındaki masanın üzerinde, kilitli olmayan bir kapının ardında sevişmek zorundaydı.

Grey ayağa kalktı, boyunbağı elindeydi, gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. "Bugün dalgınsın. Bir allemande size uyar mı?"

Rahat, sakın, yatıştırıcı. Onunlayken, elbette bu ona yakışırdı. "Sana ne yakışırdı?"

Başka hiçbir yerine dokunmadan onu öptü. Hassas bir tadım olarak başlayan şey, doymak bilmez bir sahiplenmeye dönüştü; doyurucu, güçlü erkek, görgü ve terbiyesinin altından kükreyerek çıktı.

"Bana uyuyorsun," dedi. "Tanrı'dan dilerim-"

Addy kendi pişmanlıklarını ve hayallerini onu öptü. "Beni yatağa götür, Grey. Artık vaktimiz var. Elimizden gelenin en iyisini yapalım."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama bir beyefendi bir hanımefendiyle asla ve Grey Dorning bir beyefendiydi.

"Birbirimizi yatağa götüreceğiz. Kancalarını çözeyim mi?"

"Ben hallederim."

Grey'in botlarını çekip çıkarması ve Addy'nin elbisesini başının üzerinden çekmesiyle bir tür yarış yaptılar. Adamın yeleği ve çorapları koltuğun üzerine düştü. Addy'nin çorapları ve jartiyerleri de onların üzerine düştü. Grey'in gömleği de onu izledi, sonra elleri kalçalarında ayağa kalktı, Addy ise yorganın altına girmeden önce üstünü çıkaracak kadar cesur olup olmadığını tartışıyordu.

Onunla bir daha asla böyle bir fırsat yakalayamayacaktı, bir daha asla kendisine cesaret aşıl原因an yakın bir partner bulamayacaktı. Elbisesinin eteklerini dizlerine kadar kaldırdı.

Grey sadece pantolonunu giymişti ve Addy onu izlerken pantolonunun düğmelerini çözdü. Onu, alacalı bulacalı, neredeyse çıplak, siki göbeğine doğru ok gibi fırlamış bir halde görmek... Kollarını kavuşturdu, karyolanın direğine yaslandı ve bekledi.

Addy elbisesini beline kadar çekti, sonra göğüslerinin üzerinden geçirdi, sonra da başının üzerinden geçirdi. Bir tomar keteni giysi yığınının üzerine fırlattı ve sevgilisinin önünde çıplak durdu.

Grey bir parmağını döndürdü ve Addy döndü, yavaşça dönerken yeni bir duygu filizlendi.

Bu... Ona bakmaktan *hoşlanıyordu*. Bu açıkça belliydi. Onu görmek onu hem tahrik ediyor hem de memnun ediyordu. Grey'le birlikte, her numarayı, her önlemi bir kenara bırakabilir ve Tanrı'nın onu yarattığı gibi onun karşısında durabilirdi.

Hayatında ilk kez bir erkeğin önünde çıplak durmak muhteşem bir duyguydu. Kötü değil, rahatsız edici değil, ama keyifliydi. Grey'e bakmak da hoşuna gitmişti ve o da pantolonunu çıkarıp sandalyenin üzerindeki giysi yığınının tamamlayarak buna karşılık verdi.

"Ben..." Addy genç değildi. Gerçi o da yaşlı değildi. "Ben o kadar..." Sıkı, düzgün, yuvarlak...? Belki, ama aynı zamanda saf, cahil ya da kolayca kandırılabilir de değildi. Eğer olgunluğun bedeli buysa, Addy pazarlığın adil olduğunu düşünüyordu.

"Sen ," dedi Grey, yaklaşarak. "Çok tatlı ve sevimlisin ve önümüzdeki iki saat boyunca sen benimsin, ben de seninim önemli olan tek şey bu."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Grey daha önce hiç bu kadar üzülmemişti ama yine de duygularının adını koyabilmesi için Addy'nin ona gülümsemesi ve güzel yüzünde tek bir dikiş izinin bile kalmaması gerekti.

Öfkeliydi. Öfkeden sarhoş olmuştu. Centilmence bir kızgınlık, hayal kırıklığı ya da sessiz bir özlemle değil. Yıllarca Dorset'in vahşi doğasında dolaşacak kadar öfkeliydi, ruhunu harp'a kaptıracak ve asla geri alamayacak kadar öfkeliydi.

Addy onu terk ediyordu. Öpücüklerindeki hüznü hissedebiliyor, gülümsemelerinin ardındaki hüznü görebiliyordu. Onu bir kenara bırakarak ona büyük bir hizmette bulunmaya karar vermişti, tıpkı bir kadının değer verdiği bir erkeği bir kenara bırakması gibi, çünkü onunki daha büyük bir onur iddiasıydı.

Kelimeleri kullanarak tartışamazdı ama sunabileceği diğer her şeyle tartışabilirdi. Addy'yi yatağa taşıdı, ten tene, kalp atışı kalp atışına ve üzerine çöktü.

Allemande, kibarca yapılan bir gezintinin yavaş ve zarif bir şekilde detaylandırılmasıydı. Grey Addy'nin omuzlarında, kollarında, göğüslerinde ve karnında gezinen okşamalara maruz bıraktı. Onu ters çevirdi, sırtının kadınsı harikasıyla, cömert kalçalara doğru genişleyen zarif kıvrımlarıyla ve yuvarlak hatlarıyla övündü.

"Seni yutmak istiyorum." Onun bugününü, geçmişini ve geleceğini tüketmek. Onun üzerine çömeldi ve uzun bedenini baştan ayağa onun üzerine salarak, birbirine bu kadar yakın duran bedenlerinin verdiği hissin tadını çıkardı.

Kalçalarını kaldırdı. "İstiyor musun...?"

Kadının ensesini ısırarak istedi, ancak daha ısırmadan kadının ne teklif ettiği anlaşıldı. Grey, az da olsa üniversitede olağan eğlencelere ve ahlaksızlıklara katılmıştı.

Addy'yle bir daha asla sevişemeyebilecekken, şimdi bu tür şeylerle tekrar uğraşmak istemiyordu.

"Olduğun yerde kal." Yarım dakika içinde yataktan kalktı ve kılıfını yerine takarak geri döndü. "Bir sonraki karar sizin leydim."

Addy sırtüstü yuvarlanmış, pembe ve çıplak bir halde Grey'in önünde yatıyordu. Grey daha önce ne daha güzel ne de daha yürek parçalayıcı bir manzara görmüştü. Kadın kollarını uzattı ve Grey de ona yatakta eşlik etti.

Görünüşe göre Addy'nin onun için başka planları vardı. Öpücükleri doymak bilmez ve acımasızdı, elleri her yerdeydi. Grey'in sikini okşuyor, sonra da onun tek isteği içinde olmak olana kadar ona karşı dalgalanıyordu.

"Grey Dorning, yalvarmak zorunda mıyım?" "Asla."

Yavaşça gitmek istiyordu. Bir centilmenin samimi bir şekilde vedalaşırken yapması gerektiği gibi, tadını çıkarmak ve değer vermek istiyordu. Addy birleşmeye doğru yükseldi ve kalçalarının tek bir hareketiyle onu kavradı.

"Kıpırdama," diye homurdandı. "Değerli olan her şey aşkına, Beatitude, hareket etme. Nefes ve lütfen, sana yalvarıyorum, beni sıkma-"

Adamın boynuna gülümsedi -daha doğrusu gülümsedi- ve onu sağlam, çok samimi bir şekilde sıktı.

Buna zar zor katlandı. "Bunun sürmesini istiyorum." *Sonsuza kadar, lanet .*

"Bazen istediğimizi değil, ihtiyacımız olanı alırız."

Sonrası dayanılmaz bir zevkti. Grey'in anlayamadığı bir ruh hali içinde olan Addy, onu akıl sağlığının bir santim ötesinde, artan arzusunun perdesinde mırıldanan bir insan akort çatallı haline gelene kadar kızdırdı. Önünde muazzam bir tatmin yatıyordu. Bunu hem mantıklı bir sonuç hem de bedensel bir inanç olarak biliyordu, ama bu tatminin uzak tarafında belki de yetişkin hayatının en büyük kederi yatıyordu.

Addy onun göğüs kıllarını hafifçe çekiştirdi. "Grey, centilmenliği bırak. Bunu sana vermeme izin ver."

"Bunu birbirimize veriyoruz."

Bunlar çeyrek saat boyunca söylediği son tutarlı sözler oldu. Addy onu, tüm düşüncelerini, tüm umutlarını ve endişelerini bastıran fiziksel bir his girdabına sürüklemişti; öyle , tamamen onunla paylaştıklarıyla tanımlanıyordu.

Hiçbir şey saklamadı, tutkusu kadın cesaretinin vahşî bir kanıtıydı ve sonra sessiz kaldı, görünüşe göre Grey'in sırtını okşamaktan ve sevişmelerine hayret etmekten memnundu.

Gerçeklik birkaç dakika sonra akan bir çatının tüm inceliğiyle araya girdi. "Ben geri çekilmedim."

"Yapmanı istemedim. Sünger ve sirke kullandım."

Onu öptü, bu düşüncesi için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettar, aynı zamanda kalbi kırılmıştı. Çocuklarının annesi olmalıydı. O da onun babası olmalıydı.

Vücutları soğurken Grey boş yere Addy'yi yanında tutmanın bir yolunu aradı. Ailesinin reisiydi, pek çok ayrıcalığa sahipti ama aynı zamanda pek çok sorumluluğu da vardı. Bu sorumlulukları yerine getirmenin avantajlı bir eşleşmeden başka bir yolu yok muydu?

"Hadi biraz kucaklaşalım," dedi Addy, onun kışını okşayarak, "ya da kısa bir şekerleme yapalım."

Sadece *biraz* sarılmayı, *kısa* bir şekerleme yapmayı teklif etti. Grey onu kendi yoluna göndermeye karar verdiğini kesinlikle biliyordu.

"Nasıl isterseniz leydim." Kılıfla ilgilenmek için gizlilik perdesinin arkasına geçti ve kendini son paylaşılan anlara doğru ilk adımları atmaya . Aynadaki yansıması iyice zevk almış bir adamı gösteriyordu, ama kesinlikle çarpıcı derecede çekici bir adam değildi. Tanrı'ya şükürler olsun ki sağlıklıydı ama fiziksel olarak büyük bir ödül değildi.

Şakaklarının yakınında ara sıra gri saçlar buluyordu ve sakalının uzamasına izin verirse, orada daha fazla gri kendini kanıtlayacaktı. Kardeşlerinin dediği gibi, *gri griye dönüşüyordu*.

Evlenmek için iki yıl daha bekleseydi, Dorset Hall bir harabeye dönecek, iki yıl daha yaşlanmış ve yıpranmış, iki yıl daha borç içinde olacaktı. Bir mirasçından daha fazlası olduğu kurgusu

Avcı da daha yıpranmış olacaktı. Kardeşleri, hayatta kendi yollarını arayan genç adamlar statüsünden iki yıl uzakta ve yoksul akrabalar olmaya iki yıl daha yakın olacaktı.

İyi bir evlilik yapması için ona ihtiyaçları vardı. Tabitha'nın onun iyi bir evlilik yapmasına ihtiyacı vardı. Dorset Hall ve kiracılarının da onun iyi bir evlilik yapmasına ihtiyacı vardı. İsteddiği kadar kapıyı tekmeleyebilirdi ama bunların hiçbirisi değişmeyecekti.

"Grey, yatağa dönecek misin?"

"Elbette." Addy'nin fırçasını kullanarak saçlarını yarıya kadar düzeltti, gülümsedi ve onun yanına döndü.

Yorganın altına girmiş -doğa harikalarının daha fazla gereksiz yok- ve Grey için çarşafı kaldırmış, sonra da kendini onun yanına sıkıştırmıştı.

"Bana yeni zevkler gösteriyorsunuz, Beatitude. Kollarımda biraz soluklanmaya izin verecek misin?" Yoksa adam yatağında çıplak ve doymuş bir halde yatarken, o da darbeyi indirecek miydi?

"Çok uzun süre uyumama izin vermemelisin," dedi bir bacağını onun kalçalarının üzerine uzatarak. "Konuşmamız gereken konular var."

Grey gölgelerin duvara tırmanışını izleyip sonunu beklerken o esnedi, göğsünü okşadı ve sessizliğe gömüldü. Onun gerçekten uyuduğundan emin olduğunda, alnındaki saçları taradı, şakağını öptü ve kendisine tek, tartışılmaz, umutsuz bir gerçeği fısıldamasına izin verdi.

"Sizi seviyorum, Hazretleri, Leydi Canmore."

Kadının kirpiklerinin göğsüne değdiğini hissetti. "Ben de seni seviyorum, Casriel Kontu Grey Birch Dorning ve bu yüzden ilişkimiz sona erdi."

"CASRIEL SİZİN İÇİN ENDİŞELENİYOR," Tresham dedi. "O Tüm ailesi için ama özellikle de senin için endişeleniyor."

Tresham bu salvoyu Sycamore'un masasındaki altı sıralı abaküsün Cam'e yatay parmaklıkların arkasında olduğu hissini veren uzak tarafından yaptı. Masa bir zamanlar Tresham'ındı.

kullanımı ve abaküs, Coventry Kulübü'nün kira sözleşmesiyle birlikte Cam'e geçmişti.

Sycamore abaküsü yere koydu. "Casriel size endişelendiğini söyledi mi, yoksa kendisini ilgilendirmeyen bir konuda bilgi almak için sadece imada mı bulundu?"

Tresham ayağa kalktı ve odanın içinde sinsice dolaştı. Günün köpeği Caesar mı? Comus? - onu izledi ama ocaktaki kilimden kalkmaya zahmet etmedi. Sycamore, kardeşi Will'den köpeklerin insanların ruh hallerini değerlendirmede insanlardan daha iyi olduklarını öğrenmişti. Eğer Tresham gerçekten tedirginse, o tazı sakın bir şekilde onu izlemek yerine endişeli olurdu.

"Casriel bir kardeşin diğeri hakkında yapabileceği genel sorgulamaları yaptı ama kesinlikle burnunu sokmadı. Başarısız olduğunuzdan ve ya fark etmediğinizden ya da kabul etmeyeceğinizden endişeleniyor."

Pek sayılmaz. "Grey başarısız olmamı bekliyor. Benimle birlikte hareket edeceğini umduğum Ash dışında hepsi öyle düşünüyor." Gerçi Ash'in de kendine göre sorunları vardı ve bunlar uyanık olduğu her saati bir oyun kulübünde geçirerek çözülebilecek sorunlar değildi.

Tresham okuma masasına doğru ilerledi ve Sycamore'un çatıdaki sarnıçtan dinlenme odalarına ve mutfığa su borusu döşemek için çizdiği planın şemalarını inceledi.

"Kardeşlerin başarısız olmanı bekliyorsa, Dorning, o zaman elbette yanıldıklarını kanıtlamalısın. Bu, onları sebepsiz yere tahmin etmeye devam edeceğin anlamına gelmez."

Sycamore sandalyesinde arkasına yaslandı ve çizmelerini masanın köşesine dayadı. "Casriel'in bir akşam uğrayıp kendine bir göz attığını görüyor musun? Çeşitli ilgili kardeşlerimden herhangi birinin burayla ilgilendiğini görüyor musun?"

"Belki de size biraz mahremiyet ve ayaklarınızın üzerinde durabilmeniz için biraz zaman tanıyarak nezaket gösteriyorlar. Belki de senin karşılaştığına benzer başka zorlukları vardır. Belki de daha önce hiçbir ticari girişimde bulunmamış bir kardeşin sıksa, kibirli kıçının tüm Londra'nın önünde düşmesi ihtimaline karşı zengin bir gelin bulma gibi lanetli bir çabanın içindedirler."

Tresham çizimlere bakarken, Sycamore onun sözlerini - suçlamalarını- değerlendirdi.

"Casriel'in benim hatırım için evlendiğini mi iddia ediyorsunuz?"

"Bu çok zekice," diye mırıldandı Tresham. "Boruları çamaşır dolaplarının içinden geçirmeyi düşünmezdim. Boru binanın içindeyse donma olasılığı daha düşüktür ama boru patlarsa Tanrı yardımcınız olsun."

"Çatı akarsa Tanrı yardımcım olsun. Grey'in İncil'deki sekizinci bela olan akan çatı hakkında söylediklerini duymalısınız."

Tresham çizimleri yuvarladı ve Sycamore'un başının üstüne vurdu. "Uzun uzadıya anlattım. Akan çatılarla ilgili kâbuslar görüyor. Kızının çeyizi olmadığına dair kâbuslar. Kardeşlerinin yardımına muhtaç olduğu ve onları borçlular hapishanesinden kurtaramadığı kabuslar."

Sycamore ayağa kalktı, planları konuğunun elinden kaptı ve Tresham'ın göğsüne sert bir tokat attı. "Ev sahibim olsanız bile ben azarlanacak yeni bir asteğmen değilim. Casriel bana hiç şikâyet etmez. Ondandır duyduğum tek , 'Borca ihtiyacın olursa bana haber ver'. Sanki biz iyi eğitilmiş, çalışkan değil de beceriksizlermişiz ondan duyduğumuz tek şey bu."

Köpek ocaktaki halıdan usulca viyakladı.

"Belki de ikisisinizdir," dedi Tresham. "İyi eğitilmiş, çalışkan, yoksul beceriksizler. Yine de şunu biliyorum: Casriel avantajlı bir evliliğin mihrabında secde etmeye hazır ve bunun nedeni Dorning Hall'da göl kenarında bir köşk inşa etmek istemesi ya da Bayan Sarah Quinlan'ın kaşlarına ani bir beslemesi değil."

Sycamore planlarını masanın üzerine koydu. "Aptallığa ihtiyacımız yok. Elimizde gerçek bir şey var, harabe halinde bir manastır ve bir yaz sabahı balık tutmak isteyen biri olursa diye yanından akan pitoresk bir dere. Eğer en büyük kardeşimi bulamazsam, onu nerede bulacağımı çok iyi biliyorum."

"Yıkıntıların arasında."

Evlilik, Tresham'ı vaaz verir hale getirmişti. "Oltayla birkaç saat geçirmek."

Tresham bir adım daha yaklaştı. "Gayrimeşru kızına nasıl uygun bir eş bulacağını düşünüyor. Dorning Malikanesi'nin lanet çatısını değiştirmekten endişeleniyor. Kontesinin çeyiz evi olmayacağı için perişan. Suçlu çünkü kiracının tamirâtı o an uygun değil. Yorgun çünkü koyunları kırpan, samanları istifleyen, hendekleri temizleyen ve taş duvarları onaran tanıdığım tek kraliyet mensubu o."

"Grey çok çalışmayı sever." Sycamore bunu, babamın bahçecilikle uğraşması ya da Oak'ın görsel sanatlara olan merakı gibi bir eksantriklik olarak görmüştü.

"*Her zaman mı*, Sycamore? Her mevsim şafaktan gece yarısına kadar sıkı çalışmayı sever mi? Kontluğun defterlerini gördüm. Malikânedeki personeli hizmetlilerden çok emeklilerden oluşuyor çünkü cesaret edebildiği kadar kesinti yapıyor. Kiralayabildiği her araziye ve binayı kiraya verdi. Ahırları sadece çalışan hayvanlarla doldurdu, tek bir damızlık kısarak bile kalmadı. Peynirden reçele ve hasır sepetlere kadar her şeyi yerel pazarlarda satıyor ve üç yıldır yeni bir çift çizme almadı."

Tresham volta atmaya devam ediyordu, belli ki tiradını bitirmemişti. "Mülkteki her kulübeye çıkırcık koydu, böylece mülk sadece yün değil, mamul iplik de satabilecek ve böylece gelirden daha fazla pay alabilecek. Birkaç dokuma tezgahı alabilse... ama hiç işletme sermayesi yok. Kardeşlerini üniversiteye göndermekle, çatıları onarmakla ve kendisini sadece satılık bir unvan olarak gören genç kadınlara kur yapmakla meşgul."

Tresham söylenmeye devam ettikçe, Sycamore kendini annesinin en güzel Fransız işlemeli örtüsünü battaniye mağarası yapmak için kullanan sekiz yaşındaki bir çocuk gibi hissetti.

Gerçi bu hatayı birden fazla kez yapmamıştı.

"Onun yuvarlandığını söylüyorsun. Casriel Kontu'nun uçacak tek bir tüyü bile yok."

Tresham elini şömineye dayadı ve parlak, muhtemelen bir yıllık bile olmayan çizmelerine baktı. "Deha derecesinde kurnazdı, bir insanın yapması gerekenden çok daha fazla çalıştı ve kendini çok inkar etti, ama o tek bir kişi, Sycamore, birçok bağımlısı var. Sen üniversitede bir dönemi boşa harcarken, o

Dorning Hall'daki değirmen havuzunu tarıyordu. Kıyıda dolaşüyor, emirler veriyor ve cesaretlendiriyordu demek istemiyorum. Çamurun içindeydi ve elinde bir kürek vardı."

Bu resmi hayal etmek kolaydı, çünkü Sycamore kardeşini makas, saman çatalı, taslak takımı, duvarcı malası kullanırken görmüştü...

"çalışmayı seviyor," dedi Sycamore tekrar, ama duymuştu kendi sesindeki şüphe. "Babam da böyleydi, sürekli şunu eker, bunu incelerdi. Yeni bir cam ev inşa eder ya da kış bahçesine eklemeler yapardı."

Casriel kış bahçesinin boyutunu üçte bir oranında küçültmüş, devasa cam bölmeleri ve özel demir çerçeveyi servet sahibi bir komşusuna satmıştı.

"Casriel benden defterlerine bakmamı istediğinde," dedi Tresham, "bana son on yıldır tuttuğu emlak günlüğünü verdi. Gün be gün, zamanını nelerin doldurduğunu gördüm. Sıkı çalışmak var, Sycamore, ve kaybettiren bir teklife sözleşmeli kölelik var. Eğer Casriel'in para için evlenmekten başka bir alternatifi varsa, muhtemelen bunu birden fazla kez araştırmış ve yetersiz bulmuştur."

"Bu evlilik planının son çare olduğunu mu söylüyorsunuz?" Soru rahatsız ediciydi, çünkü son çareler doğaları gereği kötü seçeneklerdi ve bu yüzden en sona bırakılırlardı.

"Ne düşünüyorsun?"

Köpek ayağa kalktı, Sycamore'un yanına geldi ve elinin arkasını yaladı. Cam köpeğin bu iyiliği karşısında onu bir kez daha okşadı, çünkü bir köpeği sevmek sıkıntılı bir ruhu rahatlatıyordu.

"Sanırım senin hiç kardeşin olmadı," dedi Sycamore, "bu yüzden kardeşlik ilişkilerinin ne kadar karmaşık olabileceğini anlamıyorsun."

"Caesar, gel." Tresham eliyle bir işaret yaptı ve köpek onun yanına doğru ilerledi. "Başarılı olacağına inanmasaydım burayı sana kiralamazdım. Henüz erken olduğunu biliyorum ama kardeşine durumun hakkında doğru bir rapor borçlusun. Kararlarını kısmen kardeşlerinin nasıl ilerlediğine ve kendisinden neye ihtiyaç duyacaklarını tahmin ettiğine göre veriyor. Ona borçlu olduğu en az nezaket doğru bilgidir."

Alt kattaki boş kumarhane katında birisi eski Jakobit şarkısı *Charlie Is My Darling*'i söylüyordu, ancak ses

erkekti. Charlie, İngiliz tahtının genç adayı, tarih kitaplarının unuttuğu İskoç bir sonradan görmeydi.

"Kardeşlerim beni görmüyor, Tresham. Her zaman başını belaya sokan, ne şekilde olursa olsun ilgi çekmeye çalışan genç bir delikanlı görüyorlar. Beni pek zeki ya da çalışkan olarak görmüyorlar ve başarısız olmamı bekliyorlar."

Ve Cam onların beklentilerini birçok kez yerine getirmişti.

Tresham kapıya doğru yöneldi, köpek de peşindeydi. Sycamore'a acıyan son bir bakış attı. "Bayan Sarah Quinlan'ın hayatının geri kalanında Dorning Hall'u yeniden dekore etmesini istemiyorsan, kendine acımayı bırakıp kardeşlerine gerçek halleriyle baksan iyi edersin. Casriel yıllarca tüm yükü tek başına taşıdı. Artık küçük çocuklar değilsiniz, gerçi siz kardeşlerin nasıl davranması gerektiğine dair bir örnekseniz, iyi ki benim kardeşim ."

da yanına alarak kapıyı usulca kapatıp çıktı.

Roger'ın ölümünü öğrenmek çok acı vermişti. Addy ancak o zaman evliliğinin huzurlu bir birlikteliğe dönüşmesi için umut beslediğini fark etmişti. Belki bir çocuk sahibi olacaktı. Belki Roger Jason'la uzlaşırdı. Belki zamanla...

Ama ölüm kocasıyla geçirdiği tüm zamanı çalmıştı ve bu üzücüydü. Üzüntü sonunda yerini suçlu bir rahatlama bırakmıştı. O ve Roger'ın huzuru bulmak için yılları vardı ve bunun yerine her geçen mevsim birbirlerini daha çok kızdırmışlardı.

Hiç çocuk gelmemişti.

Jason ve karısı daha fazla çocuk sahibi oldukça, özellikle de sağlıklı bir oğulları olunca Jason'la aralarındaki soğukluk daha da artmıştı.

Addy'nin barış olmasını umduğu şey aslında kızgınlık ve kayıtsızlık arasında bir denge olmuştu.

Ve sonra Roger, Jason'ı veliahtlıktan mahrum etmek için son planını devreye soktu...

Grey'in kollarında yatarken Addy gözlerini kapadı ve sevdiği adama veda ettiği için hiçbir rahatlama hissetmedi. Bu ayrılığın hiçbir gümüş astarı, kederin arasında hiçbir beklenmedik hediyesi olmayacaktı.

"Beatitude, seni kaybedemem." Grey'in dokunuşu daha nazik ya da sesi daha hüzünlü olamazdı.

"Bana hiç sahip olmadın," dedi. "Birkaç kez karşılaştık ama Londra'ya gelişigüzel için gelmedin. Kur yapmakla meşgul olmalısın ve ben dikkatini dağıtıyorum."

Kadın yalvarmasını istediğinde sessiz kaldı. Eğer yalvarırsa, kadın merhamet edecekti. Ayrılığı erteleyecekti. Tanrı'yla daha fazla zaman, birkaç hafta, birkaç saat için pazarlık yapacaktı.

Bir vals, bir promenad, ne olursa.

Bir kolunu Addy'nin omuzlarının altına soktu ve birbirlerine sarılabilmeleri için onu kendi üzerine çekti. Kucaklaması Addy'nin ihtiyaç duyduğu her şeydi; sığınak, yakınlık, değer verme, *güç*. Kalbi ağrıyordu, boğazı ağrıyordu, aklının bir köşesi bunu da atlatacağını bilse de, her parçası onu kaybetmekten dolayı ağrıyordu.

Nişanın duyurulmasından, düğün ilanının yapıldığını duymaktan sağ çıkabilirdi. Casriel Kontu'nun kreşinde bir varisi olduğunu öğrendiğinde bile hayatta kalacaktı.

Çünkü onu seviyordu.

"Eğer ağlarsan bu evden çıkamam," dedi Grey, elleri sırtında gezinirken. "Lütfen ağlama. Bana zavallı bir aşık olduğumu, benden sıkıldığını, böyle sıkıcı bir adama asla değer veremeyeceğini söyle. *Ağlama.*"

Kadın uzun uzun ağladı ve adam ona sarılıp gözyaşlarını sildi. Ona giysilerini giymesi için yardım etti ve kendisinin de giyinmesine yardım etmesine izin verdi. Adam yeniden sabah kıyafetleri içinde şık bir beyefendi, kız ise kırmızı burnu ve şiş gözleriyle bir hanımefendi olduğunda, kız burnunu çekmeye başladı.

Onu son bir kez, lanet olası bir tatlılıkla öptü. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağıracaksın Addy. Herhangi bir şeye. Para, başını sokacak bir ev, bir arkadaş. İhtiyacın olduğunda beni çağıracağına söz ver."

Addy geri adım atana kadar ona tekrar, umutsuzca sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim Grey, tahmin edebileceğinden çok daha fazlası için. Mutlu ol."

"Bir beyefendi bir tartışmaz, bu yüzden sizden ayrılıyorum."
Selam verdi ve dışarı çıktı.

Addy yatağına geri döndü, yorganı başına çekti ve biraz daha ağladı.

ADDY'nin fedakârlığı boşa gitmemeli.

Grey, Bayan Beauchamp'ın arpını pırıl pırıl parlattığı, yazışmalarını tamamladığı, Sycamore'dan uzak durduğu ve tek bir sosyal etkinliğe bile katılmadığı üç gün üç gece boyunca kendi kendine bu konuda ders verdi. Bir adamın kalbi onarılamayacak kadar kırılmışsa, üç gün çok fazla bir şey değildi.

Yine de, Addy'yle geçireceği zamanın ne kadar kısa olacağını bilse bile aynı seçimleri yapardı - yine de ilişkiye daha erken başlamayı seçerdi.

Ama hayır. Addy bu konuda da inisiyatifi ele almak zorunda kalmıştı.

Çalışma odasının kapısına üç kez vurulması kaşların çatılmasına neden oldu. Bu Crevey'nin kapıyı çalmasıydı ve Grey, Addy'yi düşünmekten alıkonulmak istemiyordu.

"İçeri gel."

Crevey zamanki, hoş ve telaşsız haliyle Grey'in gözüne büyük bir haksızlık olarak çarptı.

"Öğle yemeği hazır lordum. Bir tepsi daha mı alacaksınız yoksa yemek odasını mı kullanacaksınız?"

Başka bir tepsi. Herkes bir eleştirmendi. "Sycamore uyandı mı?"

"Birkaç saat önce, efendim. Aslında kendisi evden gelmiş ve Coventry'den birkaç gün içinde dönmesini beklememeleri konusunda haber göndermiş."

Grey ayağa kalktı, sırtı aynı sandalyede uzun saatler oturmaktan şikayetçiydi. "Kulübünden ayrıldı mı?" Cam burayı düzgün bir şekilde yönetecekse muhtemelen iyi bir şeydi, yine de Grey onu -eninde sonunda- özleyecekti.

"Bay Sycamore nereye gittiğini söylemedi ama seyahat arabanızı ve küçük bir el çantasını aldı."

Grey'in bir şehir arabası yoktu, bu araç Sycamore'un Oxford'da geçirdiği zamanı finanse etmek için satılmıştı.

"Kasabaya getirdiğim tek düzgün kapalı arabayı aldı ve ödünç almak için izin istemedi. Onu nereye götürdü?" Bu tam Sycamore'a göreydi. Hiçbir plan yapmadan, hiçbir şey söylemeden, başkalarını umursamadan çekip gitti.

"Söylemedi, efendim."

Kardeşimi evlatlıktan reddedeceğim. Grey, Coventry'de Cam'in nerede olduğunu araştırabilirdi ama bu alacaklılardan kaçmak için bir manevraysa, alarmı çalmak Cam'in sonunu getirebilirdi.

"Ben çıkıyorum, Crevey. Hafif bir akşam yemeği için zamanında dönerim."

Crevey'nin sakinliği kaşlarını kaldırarak kadar azalmıştı. "Ama öğle yemeğiniz, lordum. Eminim Aşçı'nın çabalarını tatmak için vaktiniz vardır? Kızarmış tavuk onun en iyi yemeklerinden biridir."

Son üç gündür Grey, Cook'un kibrini yatıştırmak ve personeli özlemiyle rahatsız etmeye hakkı olmadığı için yemek yiyor ya da yemeye çalışıyordu.

"Aç değilim ve ödemem gereken birkaç telefon var. Eminim personel kümes hayvanlarını sevecektir. Kardeşim muhtemelen tam da Casriel'in yeni Kontesi'ni elde etmem gereken bir zamanda yeni bir skandal hazırlıyordur."

Crevey kapıdan uzaklaştı. "Seyisler Bay Sycamore'un nereye bağlı olduğunu biliyor olabilirler."

"O halde lütfen gerekli soruşturmaları yapın. Sycamore Dorning'in gözetim olmaksızın serbestçe dolaşması krallığın huzuru için iyiye işaret değil."

"Bilmeniz gereken bir şey daha var, efendim."

Başka bir akan çatı değil. "Haberleri kendine saklama Crevey."

"Quinlans'ın gelecek haftaki suaresi için bir davetiye aldınız. İlginizi bekleyen diğer davetiyelerin arasında."

Crevey neden tek bir daveti seçsin ki? "Bu suarenin özel bir anlamı var mı?"

"Bay Quinlan bunu kendisi getirdi, efendim." Crevey karşı duvardaki Durdle Door'un deniz manzarasını inceledi. "Sanırım o sırada dışarıdaydınız."

Grey'in son gerçek gezintisi yarım gün Addy ile vakit geçirmek olmuştu. O zamandan beri arayanlara evde görünmüyordu.

"Davetiyelerle bugünkü bittikten sonra ilgileneceğim. Eğer Sycamore geri dönerse, lütfen onu piyanoya bağlayın ve ben onu sorgulama frsat bulana kadar gitmesine izin vermeyin."

"ok iyi, lordum." "şaka yaptığımı sanıyorsun."

"Bence siz çok iyi bir kontsunuz efendim ve daha da iyi bir kardeşsiniz. getireyim mi?"

Eğer Sycamore ekibi gtrdyse, geriye sadece Grey'in binek at kalmıştı. Hayvan kesinlikle sağlamdı ve her türlü disiplin için yeterince iyi eğitilmişti ama srlmeyi umursamıyordu ve bunu açıkça belli ediyordu.

"Yryeceğim. Çok uzağa gitmiyorum."

"Biraz alışveriş mi yapacaksınız? Yanınıza bir uşak gönderebilirim."

"Uşak yok, seyis yok, kaplan yok. Bu kişisel bir görüşme ve benden başka kimseyi ilgilendirmez."

Crevey eğildi ama bu nezaketi bir sitem olarak algıladı. Grey ofisten çıktı ve Crevey bir tane daha meraklı, yararsız soru soramadan ya da Grey'e bir tane daha umutsuz, lanet olası daveti hatırlatamadan doğruca müzik odasına yürüdü.

"EMİN MİSİNİZ, BEATITUDE?" Theo'nun sesi dehşet ve endişe arasında gidip geliyordu ama yüz ifadesi her zamanki gibi sakindi. Onlarca yıllık gelişigüzel bakımın ardından yavaş yavaş düzene soktuğu Quimbey dkalığının şehir evine çok iyi uyum sağlamıştı. Gülümseyen portreler Addy'nin sinirlerini bozsa da kütüphane özellikle güzel bir odaydı.

Dorning Hall yeni kontesinin ilgisine ihtiyaç duyacak mıydı? Addy'nin hayal gücü saat başı bu tür sorularla ona eziyet ediyordu.

"Geçtiğimiz hafta boyunca durumumu düşündüm Theo." Addy'nin yatak odasının penceresinde oturup Grey'in evinin önünden geçişini izlediği bir hafta.

Ona bir sürü mektup yazmaya başlamış ve ateşe atmıştı.

Şiir okumaya çalışmış ve sonunda evliliğinin başlarında tuttuğu günlükleri okumaya başlamıştı, bu da onu daha üzgün ve öfkeli bırakmıştı.

Her iki olayda da öğle vakti uyuyan Freddy Teyze'ye bakmış ve Teyze'nin "biraz şımartılması" için kendi evine getirilmesi için ayarlamalar yapmıştı.

Grey'i özlemeyi bırakmamıştı. Hem de hiç.

"Bunun Roger'ın vefatıyla bir ilgisi var mı?" Theo sordu. "Hatırladığım kadarıyla yılın bu zamanlarında ölmüştü."

Theo bunu hatırlayacaktır. "Geçirdiği kazanın yıldönümü ay sonunda. Bu vesileyle Londra'da olmak istemiyorum. Sezon bitmeden Bath'a gitmek için gerekli hazırlıkları yapıyorum."

Theo bisküvi tabağını kaldırdı. Addy kibarlık olsun diye bir tane aldı ama yemek artık cazibesini yitirmişti.

"Yeni bir yeğeniniz var, Beatitude ve siz onun vaftiz annesisiniz. Belki de onunla tanışmalısın, ne kadar zor olsa da."

Her şey zordu. Uyanmak, uyumak, hangi gün olduğunu hatırlamak, Freddy Teyze'nin şalı üzerinde çalışmak, Teyze ise Addy'nin boş yatak odasında hayatını horlayarak geçiriyordu.

"Roger öldüğünde ne hissedeceğimi biliyordum. Ben dul bir kadındım. Toplum bize eşimizi kaybettiğimizde ne yapmamız gerektiğini söyler: krep asmak, yabani otlar giymek, ayinler dışında evde kalmamak, kapı tokmağını indirmek ve yas çağrıları başlayana kadar sadece yakın arkadaşları ve aileyi kabul etmek. Bu dans tüm toplum tarafından bilinen adımlarla ilerler. Olgunlaştıkça, dersin verildiğinin farkına bile varmadan, kalıbı öğreniriz."

Addy fincanını ve tabağını bisküviyle birlikte tepsiye geri koydu, ancak hepsini ipek kaplı duvarlara fırlatmak istedi. Quimbey Dükü ve Düşesi, hayatlarının son dönemlerinde birbirlerine aşık olmuşlardı ve yaldızlı çerçevelerinin içinde birbirlerine gülümsüyorlardı; portreleri Addy'nin hissettiği her şeyle alay ediyordu.

"Bu Casriel'le ilgili o zaman," dedi Theo, koltuğundan kalkıp kanepede Addy'nin yanındaki yerini alarak. "Çok özür dilerim."

Bir kolunu Addy'nin omuzlarına doladı ve Addy hem arkadaşının omzunda gürültüyle ağlamak hem de odadan kaçmak istedi.

"Lord Hazretleri Freddy Teyze'nin arpını ona geri verdi, Theo. Ona bizzat getirdi. Enstrüman şimdi çok güzel. Tamamen sıcak, pembe ahşap. Her teli mükemmel akort edilmiş. Yatağının yanında duruyor ama onu çalacak kimse yok ve teyzem de çalındığını duymak için uyanık değil. Onu evime taşıdım, orada ona bakacak daha fazla personel var."

Teyzenin düşüşünün merhameti, artık öğüt verememesi ya da azarlayamamasıydı. Asıl üzücü olan, Addy'nin teyzesinin tatlı dilini bile özlemesi idi. Teyze onu giyecek kadar uzun yaşayamayabilirdi ama şal yakında tamamlanacaktı.

"Umuyordun ki..." Theo Addy'yi sıktı ve arkasına yaslandı. "Casriel'in arpi sana geri vereceğini mi düşündün?"

Addy ayağa kalktı ve terliğini çıkarıp pencereye fırlatma dürtüsüne kapıldı. "O bir centilmen, Theo. Ona kongresini verdim. Çok nazik ve kibar biriydi ve herhangi bir drama ya da ricaya gerek duymadan çekip gitti."

Kendi adına.

"Böyle bir zamanda bu kadar nazik davranması ne kadar korkunç."

Korkunç ve tamamen, kesinlikle Grey. "Umarım ona göz kulak olursunuz?" Addy şöminenin üzerindeki gülümseyen, aşık çiftte sırtını döndü ve onun yerine Theo ile kocasının yeni yapılmış bir portresiyle karşılaştı.

Her yerde, gülümseyen çiftler. Grey, seni dayanamayacağım kadar çok özlüyorum.

Theo, Addy'nin bisküvisinden bir ısırık aldı. "Yani nişanlandığında sana haber vermemi mi kastediyorsun? Quinlan'lar bu hafta içinde bir suare düzenliyor. Casriel günlerdir ortalıkta görünmüyor ve Jonathan, Sycamore Dorning'in Kasabayı terk ettiğinden bahsetti. Beyiniz servetle evlenme planını yeniden düşünüyor olabilir."

"O benim swain'im değil ve planını yeniden düşünmüyor. Eğer başka bir seçeneği olsaydı, bunu araştırırdı." Addy bundan emindi, yoksa onun gitmesine asla izin vermezdi.

Onu kapı dışarı başka bir şey yapmadım.

Theo ayağa kalktı ve elbisesinin üzerindeki kırıntıları temizledi. "Bir şeyi bilmeni istiyorum, Beatitude."

"Ders verme lütfen, Theo. Bir kez daha azarlanmaya, kınanmaya ya da ikinci bir düşünceye katlanamam. Teyzemin bana ihtiyacı varken Kasabayı terk edemem, ama oturup izlemeye de dayanamam..."

Grey Dorning ise görev uğruna mutluluğunu feda etti. "Kasabadaki gelişmelerden sizi haberdar edeceğim

Ama sen ve Kont Gretna Green'e kaçsanız da, skandal içinde yaşasanız da ya da tüm sağduyuya meydan okuyarak kibar bir harabe içinde yaşasanız da dostunuz olarak kalacağım. Kocam öldüğünde sizden başka kimse benim yerime geçmedi, Kardinal Hazretleri. Beni sırlarım konusunda güvenebileceğim bir bankacıya gönderdiniz. Ben yeniden düşünene kadar alacaklıları kapımdan uzak tuttunuz. Toplumun dulların yüzleşmesine gerek yokmuş gibi davrandığı gerçekler konusunda beni uyardınız. Sen bildiğinden çok daha vahşi ve görkemlisin ve her zaman, her zaman benim dostum olacaksın."

Addy bu heyecan verici açıklama için minnettardı ama aynı zamanda şaşırılmıştı da. Başka bir zaman olsa, Theo'nun kendisi için ifade ettiği ve hâlâ ifade etmekte olduğu anlamları tekrarlayarak karşılık verirdi.

Bunun yerine kucaklaşmaya katlandı, kibarca teşekkür edip vedalaştı, Londra'dan ayrılırsa yazacağına söz verdi ve Quimbey'deki kasaba evinden saygınlığını koruyarak çıkmayı başardı. Yine de Thiel'in teklif ettiği kolu reddetti ve Grey'in evinin önünden geçme isteğine boyun eğmeden eve döndü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sarah, "Gelecek hafta bu saatlerde Earl'ümü almış olacağım," dedi. "Bakalım almayacak mıyım?"

Anne ve babası son zamanlarda sık sık karşılaştığı ama anlamını kavrayamadığı bir bakış attılar. Babası eve erken gelmişti, belki de yaklaşan suare için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için.

Sarah en yeni gece elbisesi için son provasını yaparken bile annem bütün gün garip bir şekilde durgun kalmıştı.

Şimdi, babam bir başka gazete okuyor, annem ise mendil işliyordu.

"Yakında Casriel bana adreslerini verip veremeyeceğini soracak," diye devam etti Sarah. "Tanrı aşkına mavi giyeceğim ve Arbuckle'lar bir vikontun peşinde. Leydi Antonia son bir haftadır Kont'un karşısına bir kez bile çıkmadı."

Annem çemberinden başını kaldırmadan, "Son zamanlarda kimse ona karşı çıkmadı çocuğum," dedi.

"Hasta mı?" Eğer durum buysa Casriel'in zamanlaması çok kötüydü ve Sarah, kont bile olsa hasta bir koca istemiyordu.

"Lord hazretleri dışarı çıkmadı," dedi babam gazetesinin sayfalarını çevirirken. "En küçük kardeşi kayıplara karıştı ve Casriel neredeyse bir haftadır şafak vakti parkta dışında evinden çıkmadı. Kulüplerinde akşam yemeği bile yemedi."

Annem ve babam endişelenmiş olmalı. Londra'daki seçkin unvanların yarısını bu suareye davet etmişlerdi ve çok azı teklifi reddetmişti.

Davetiye. Bazıları bir vatandaşı, bazıları da vatandaşın güzel kızına aval aval bakmak için gelirdi.

Bırakın aval aval baksınlar, Sarah yakında bir kontes olacak ve istediği her rengi giyebilecekti.

Yapraklı dalların arasından aşağıdaki caddeye bakan pencereye doğru yürüdü. "Lord hazretleri pişmanlıklarını iletmi mi?" Eğer Casriel pişmanlıklarını bildirmişse, Sarah ve annem suarenin ertesi günü onu ziyaret edecek ve sağlığı için endişelendiklerini ifade edeceklerdi. Yapılacak en Hristiyan ve sosyal şey buydu.

"Kabul etti," dedi annem. "Kabul eden tek kont o, kabul edebileceğimiz en yüksek unvan. Lord Dentwhistle da kabul etti."

Gün güneşliydi, bu da Sarah'nın Hyde Park'taki at arabası geçidine katılmayı arzulamasına neden oldu. Yine de, elbisesinin modacının bir sabahlık ilgisinden daha gerektirmesi ihtimaline karşı, kendisini götürecek yakışıklı bir beyefendi ayarlamamıştı.

"Dentwhistle sadece bir vikont," dedi. "Bir vikontla yetinmeyeceğim."

Babam gazetesinin bir sayfasını daha çevirdi. "Ne zamandan beri genç hanımlar evlenme teklif ediyor Sarah Jane?"

Göbek adından nasıl da *nefret ediyordu*. "Casriel'in benim anlaşmalarına ihtiyacı var ve bana evlenme teklif etmezse, servetime teklif edecek." Sarah niyetinin açgözlü bir adam olduğunu sanmıyordu, gerçi açgözlü bir kocayı idare etmek daha da kolay olurdu. Anlaşmalar Sarah'nın toplu iğne parasını belirleyecek ve babam bunun her kuruşunun ona verilmesini sağlayacaktı.

Casriel'in ailesini ve bakmakla yükümlü olduğu kişileri geçindirmek için paraya ihtiyacı vardı, babamın saygı duyduğu öncelikler bunlardı. Sarah, Dorning Hall'un dekorasyon planı ya da eğlenceleri konusunda eli sıkı davranırsa Casriel'in onuruna .

"Kimseye ya da hiçbir şeye evlenme teklif etmeyecek," dedi babam, "ta ki sana kur yapmak için benden izin isteyene kadar."

Sabah kıyafetleri içinde uzun boylu bir adam yürüyüşe çıktı. Sarah çınar ağacının yaprakları arasında adamın yeleğinin mavisini gördü.

Sarah, "Belki de lord hazretleri bu yüzden şu anda ön kapımıza yaklaşıyordur," dedi. "Çünkü bana kur yapmak için izin istiyor."

Annem nakışlarını sardı. "Önce sana adresini verip veremeyeceğini soracaktır, Sarah. Böyle düzgün bir adam nezaket kurallarına uyacaktır."

Casriel'in takım elbisesinin kaçınılmaz olduğunu bilmesine rağmen Sarah memnundu. Onu mavi elbisesi içinde görmeden önce ve başka hiçbir beyefendinin tesiste bulunmadığı bir zamanda bile buradaydı.

"Çay tepsisi sipariş et," dedi babam. "Gümüş yerine her gün en iyisini kullanın, hava attığımızı düşünmesin. Casriel'i şimdilik size bırakıyorum hanımlar." Babam ayağa kalktı, gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı, Sarah'ı alnından öpmek için durakladı ve gitti.

"Gergin misin?" Annem çalışma sepetinin kapağını kapatarak sordu. "Biraz gergin olman normal Sarah. O bir kont ve çok saygı duyulan biri."

Annemle babamın bir erkeğin unvanıyla korkutulmaları hem sinir bozucuydu -Casriel bir servet avcısıydı, tıpkı Sarah'nın gözlerine hayran olan diğer bekârlar gibi- hem de sevindiriciydi. Sarah yakında bir kontes, unvanı olan bir leydi olacaktı ve korkutulanlar arasında o da olacaktı.

Sarah, salon kapısının yanındaki aynadaki yansımasına bakarak, "Ben seçimimi yaptım," dedi, "ve Lord Hazretleri de benimle aynı fikirde olacak kadar mantıklı. Gergin değilim."

Solgun, yorgun ya da başka çirkin bir hali de yoktu, sürekli tetikte olması ve hedeflediği kişinin kendisini göstereceği ana hazır olma kararlılığı sayesinde. Mavi giymiyordu ama babamın iyi gümüşleri biriktirme tavsiyesi gibi bu da muhtemelen en iyisiydi.

Annem Sarah'nın korsesini yukarı doğru çekti. "Gergin değilsin ve görünüşe göre aşırı bir alçakgönüllülükle de yükümlü değilsin. Belki de lord hazretleri suaremiz için üzüntülerini bildirmek için uğramıştır. Belki de kardeşi zorluklarla karşılaşmıştır ve Casriel Kasaba'dan ayrılacaktır. Mayfair'deki tek güzel varis sen değilsin kızım ve Casriel sana vurgun olmaktan çok uzak."

"O benim yerleşim yerime vurulmuş durumda, ben de onun unvanına vurulmuş durumdayım.

Bu tür meseleler bu şekilde ele alınır."

Annem aynada kendine baktı. Elbisesi son derece sıkıcıydı ve saçları sade bir topuz yapılmıştı. Sarah annesini severdi ama

şıklık adına, biraz pirinç tozu ya da birkaç lüle çok mu fazlaydı?

"Lord hazretlerini resmi salonda karşılayacağım," dedi annem. "Birkaç dakika sonra gel, sonra seni ve kontu kısa bir süre yalnız bırakmak için bir neden bulacağım. Kapının açık kaldığından emin ol Sarah Jane, yoksa Casriel yerleşim yerlerin hakkındaki fikrini gözden geçirebilir."

Aklında evlenmek olan zengin olmayan bir kont bir kat aşağıda bekliyordu ve annem hâlâ ders vermek zorundaydı.

"Evet, anne ve onun şefkatli duygular ve sevgili umutlar hakkındaki konuşmasını bölmeyeceğim. İyi bir kontes olmak niyetindeyim, biliyorsun, iyi bir eş."

Annemin dudakları, ne yazık ki sade olan yüzünü güzelleştirmek için hiçbir şey yapmayan bir çizgi halinde sıkıştı. "Senin için teklifte bulunursa ona en azından bunu borçlu olursun." Her zamanki sessiz şehitlik havasıyla oradan ayrıldı.

Sarah ona kadar bekledikten sonra korsesini aşağı doğru sertçe salladı.

GREY ÜÇ GÜN BEKLEDİ, Addy'den bir not bekledi, kararlılığının kırılmasını bekledi, asla gerçekleşmeyecek bir mucize bekledi. Quinlan suaresine bir kabul mektubu göndermişti ve umutsuzluk, çaresizlikle birleşecek kadar kenara çekilmişti.

Bir an önce iyi bir evlilik yapması gerekiyordu. Eğer şimdi bu yola girmezse, Addy'nin fedakârlığı boşa gidecekti, çünkü bir daha asla Kasabaya gelip bir gelin arayacak kararlılığı kendinde bulamayacaktı. Hayatının geri kalanını tıpkı babasının yaptığı gibi Dorset tepelerinde dolaşarak, maddi gerçekleri göz ardı ederek ve ailesi yıkıma doğru sürüklenirken sonuçsuz kırsal uğraşlarla kendini tüketerek geçirecekti.

Grey, varlığının her zerresi Beatitude'u aramak isterken Quinlan'ların evinin kapısını çaldı. Yatakta bir öğleden sonra daha geçirmek için değil, sadece onun

dayanmak. Sesini duymak, onu görmek, eldivenli elinin önünde eğilmek.

"Lordum." Uygun bir şekilde seçkin, kel bir uşak açık kapıdan geri çekildi ve eğildi. "Şapkanızı alabilir miyim?"

Grey şapkasını, bastonunu ya da özgürlüğünü teslim etmek istemedi ama ilk iki eşyayı teslim etti ve üçüncüsünü vermek için kendini zorladı.

"Aile evde mi?" *Lütfen, hayır deyin.*

"Bana yeşil salona kadar eşlik ederseniz, bilgi alacağım lordum." Yaşlı adam koridorda ağır ağır ilerlerken Grey de usulca arkasından gitti. Öğleden sonra Mayfair'in çoğu evdeydi ve Grey, Quinlan'ların da farklı olacağını tahmin etmemişti. Sycamore araba takımını alıp kaçmasaydı, Bayan Quinlan'ı moda olan saatte parka götürmenin mümkün olabileceği kadar erken aramıştı.

Sycamore'un dürtüleri için şükürler olsun.

Quinlan'ların evi son derece zevkli bir şekilde dekore edilmişti. Hiçbir sanat aşırılığı, hiçbir gereksiz yaldız, hiçbir tür gösteriş görünmüyordu ki bu da ailenin hırsları hakkında başlı başına bir yorumdu. Buna karşın Dorning Hall'un ön kapısının üzerinde, sekizinci kontun İskoçya'daki seyahatlerinden kalma, dokuz ayaklı bir namlusu olan eski bir av tüfeği bulunuyordu.

Salon'un fuayesindeki mermer zeminin bir köşesi, Ash ve Valerian'ın çocukken Oak'a bulması için bir hazine haritası oydukları yerde çizilmişti. Hasarın üzerinde devasa bir eğretili otu duruyordu ve her uşak bitkinin neden en yakın pencereden iki metre uzakta, merkezden uzakta durduğunu biliyordu.

Quinlan'ın evi bir budalalıktı, yapılış amacının bir karikatürüydü ve Grey buraya sık sık uğrayacaktı.

Yeşil salonda da tavus kuşları, çiçekli sarmaşıklar ve kelebeklerle süslü, oryantal temalı ipek duvar kâğıtları vardı. Grey en çılgın hayallerinde bile böyle bir dekoru karşılayamazdı, gerçi kontesi muhtemelen bundan çok daha iyi bir dekor talep edecek ve babası da bunun için para ödeyecekti.

Dorning Hall bir gösteri merkezi haline gelecek ve fuayedeki pembe mermerin yerini bozulmamış siyah beyaz parke alacaktı.

Son moda desen.

Burada ne işim var benim?

"Hanımlar sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyor lordum."

Kâhya onların geleceğini biliyordu, yoksa konuklara içecek bir şeyler ikram ederdi. Grey mükemmel döşenmiş bir koridordan daha geçirildi ve acaba koyunlar kırkım ağılına doğru böyle mi hissediyorlar diye düşündü. Boyun eğmiş, küskün, gelecek rezilliklere katlanmaya kararlı.

Bu düşünceyle kendi kendine zihinsel bir tekme attı, çünkü bu tür duygular, onu sadece bir unvan olarak görse de bir kocanın saygısını hak eden Bayan Quinlan'ın gururunu pek okşamıyordu.

Resmi salon caddeye bakıyordu ve altın rengi perdeler sonuna kadar geriye çekilmişti. Quinlan'lar burada zevkin sınırlarını aşmışlardı. Büfenin üzerindeki iskele camı saraylara layık bir yıldızla çerçevelenmişti. Antika dolabındaki porselenler birbirine çok yakın duruyordu. Piyanonun üzerinde bir gül vazosu durması gerekirken, onun yerine orkideler ve eğrelti otlarından oluşan en az üç metre boyunda bir buket duruyordu.

Grey aileyi çok çabaladıkları için yargılamadı. Kendisi de çok çabalıyordu.

"Bayan Quinlan, Bayan Quinlan." Onlara en iyi selamlarını verdi, onlar da reverans yaptılar ve Bayan Quinlan'ın gülümsemesi gerçekten dostçaydı, Sarah ise ona *ışıl ışıl* bakıyordu. Gün boyunca altın küpeler takmış ve göğüs dekoltesinin hemen üzerinde bir madalyonla son bulan ince bir altın kolye takmıştı.

Üçü de hataydı, ama bunu biliyordu -kulak topuzları, öylece sallanan kolye, akşamları cüretkâr bir şekilde moda sayılabilecek göğüs dekoltesinin gündüz sergilenmesi.

Sarah solgun parmaklarını madalyona dokundurarak, "Bu büyük bir onur," dedi. "Anne, bir tepsi gönder de lord hazretlerini gerekli iki fincan için kalmaya ikna edebilelim. Hatırladığım kadarıyla barutu tercih ediyordu."

Grey konyağın iki katını tercih ederdi.

"Çay konusunda titiz değilimdir. Biri eğlenmek için arkadaşlığa para öder." Bu cümleyi daha önce de kurmuş ve bir anlığına yumuşatmak için kardeşlerine aktarmıştı

ay hayal kırıklığına uğrattığında. Şimdi onu tam olarak ne ya da kim hayal kırıklığına uğratiyordu?

"Oturabilir miyiz?" Bayan Quinlan söyledi. "Sarah ve ben yaklaşan suare için planlarımıza son rötuşları yapıyorduk. Kızım büyük olasılıkla tüm işleri tek başına halledebilir, ama bu durumda bana ne kalıyor?"

Anne ve kızı birbirlerine gülümsedi. Grey kanatlı koltuğa oturdu.

"Londra'dan hoşlanıyor musunuz, Bayan Quinlan? İlkbaharda bile şehrin büyük bölümünün havasını Dorset'e kıyasla daha az sağlıklı buluyorum." Bu aşırı güzel salonda bile hafif bir yemek kokusu ve kömür dumanı vardı.

Sarah kanepenin Grey'in sandalyesine en yakın ucuna yerleşti ve sanki ona madalyonuna bakmasını hatırlatmak istercesine hafifçe öne doğru eğildi. Bayan Quinlan kanepenin ortasına yerleşti ve hiç kıpırdamadan, eteklerini sanki "*Beni fark et!*" der gibi düzeltti. *Benimle ilgilenin!*

"Cheshire'ı özlüyorum," dedi Bayan Quinlan. "Londra çok yoğun, ancak kötü hava konusunda Manchester birinciliği almalı."

"Anne," diye mırıldandı Sarah, gülümsemesi kaybolmuştu. "Lord Hazretleri hiç görmediği bir şehir hakkındaki şikâyetlerden etkilenmeyecektir."

"Manchester'a gitmiştim," dedi Grey. "Havası kötü olabilir ama şehrin bir endüstri merkezi olduğu inkar edilemez. Orada çok şey başarıldı ve bölge bunun için daha zengin. Yine de ilerlemenin her zaman bir bedeli var gibi görünüyor."

Mutluluk gibi.

"Aileniz nasıl lordum?" Sarah, gergin olduğunu belli eden, tamamen anlamsız bir şekilde sordu.

Güzel. Grey'in sinirleri pek yatışmış sayılmazdı ama Leydi Antonia'nın, değerini bir servete sahip olduğuna dair sözleri aklına geldi.

"Ailem açısından çok şanslıyım. Erkek kardeşlerimden dördü Dorning Hall'da, bu da Londra'da eğlenmemi kolaylaştırıyor. Kız kardeşlerim yeğenlerimi yetiştirmekle meşguller, hepsi de bir amcanın üzerine titremesine neden oluyor. Kuzeyde aileniz var mı?"

"Kayda değer bir şey yok," dedi Sarah. "Quinlan soy ağacının bu dalından gelen tek kişi benim."

Başka bir deyişle, tek varis.

Bayan Quinlan daha dik oturdu. "Leeds'te bir papazla evli bir kız kardeşim var. Bay Quinlan'ın başka bir ailesi yok ve bu yüzden Sarah'mızın üzerine titriyor. Çay tepsisinde ne olduğuna baksam iyi olacak."

Grey'i Bayan Quinlan'ın ısıltılı hırsıyla baş başa bıraktı. Birdenbire Dorset'e doğru giden hızlı bir ata ihtiyaç duydu, çünkü bu, yavaşça yürümeyi umduğu bir yolda attığı hızlı bir adımdı.

Bayan Quinlan kapıyı açık bıraktı, bu da Sarah'nın daha da yaklaşıp Grey'in dizini okşamasını engellemedi.

"Birbirimize karşı dürüst olabiliriz lordum," dedi. "Kur yapma dansına başlamak için buradasınız. Ben de sizin isteğinize uyuyorum."

Grey rahatlamış olmalıydı. Bunun yerine bacak bacak üstüne attı. "Vardığınız sonuçlardan çok eminsiniz hanımefendi. Belki de kur dansına *başlayıp başlamayacağımı* değerlendirmek için buradayım." Bu yorumunu bir gülümsemeyle destekledi. Bayan Quinlan gençti, gergindi ve açık sözlülüğüyle sadece onu ve zamandan kurtarmaya çalışıyordu.

"İstedığınız gibi değerlendirin," dedi arkasına yaslanıp omuzlarını dikleştirerek. Bu, korsajını göğsünün üzerinde gerdirmeye etkisi yarattı. Grey de en az bir sonraki erkek kadar kadınsı hamaratlıktan hoşlanıyordu ama bir kadının kendini damızlık statüsüne indirgemesinden hoşlanmıyordu. Ayağa kalktı ve piyanonun yanında duran bir münzevi mağarası resmini inceliyormuş gibi yaptı.

"Ben de seni değerlendirdim," dedi. "Fena görünmüyorsun, eski ve saygın bir unvanın var, babam ailenin yoksulluğuna çare bulabilir ve ben sana bir varis, bir yedek ve belki de -bazı gerçeklerden bihaberim, biliyorsun- bir ya da iki kız çocuğu sağlayacak kadar gencim. Bunu göreceğiz."

Ona çapkınlık amacı taşıdığı şüphesiz olan bir bakış fırlattı.

Grey tıka basa dolu antika dolabını incelemeye devam etti. Alman, Fransız ve İngiliz porselenleri birbirine karışmış, çoban kızları, melekler, koyunlar ve boş vazolar yan yana dizilmişti.

"Aslına bakarsanız Bayan Quinlan, kontesim -biriyle evlenmeyi seçtiğimi varsayarsak- veraseti güvence altına almakla yükümlü olmayacak. Hem erkek kardeşlerim hem de kuzenlerimden oluşan çok sayıda erkek akrabam var. Geleceğin kontunu yetiştirme konusunda herhangi birine güvenebilirim, çünkü hepsi de beyefendi."

Grey dürüst davranıyordu. Hiçbir sebepten ötürü, hiçbir koşulda, kanepeden kendisine şaşkınlıkla bakan genç bayanla yakınlaşmayı öngörememişti.

"Beyaz bir evlilik mi istiyorsunuz lordum?"

"Olabilir, ancak elbette detaylar ne olursa olsun samimi bir birliktelik beklerdim. Konuyu size çevirelim, Bayan Quinlan. İlk sezonunuzu nasıl buluyorsunuz?"

Hırslı ya da değil, bu sorunun cazibesine karşı koyamadı. Bayan Quinlan döndüğünde, bir uşak arkasından bir çay arabasını itiyordu.

Grey, bu karşılaşmanın uyandırdığı duyguları etiketlemeye çalışarak gerekli iki fincan için kaldı. Diğer her şeyin arasına isteksiz bir eğlence karışmıştı. Bayan Quinlan kendini oldukça sofistike ve kurnaz buluyordu ama eğer Grey'in kontesi olursa, Grey'in sorumluluğunun bir parçası da onu sayısız sosyal hatadan korumak olacaktı.

Takdir etse de etmese de onunla gerçekten de görgüsü için evlenecekti.

Ama eğlence, karanlık duygular karmaşasının ortasında ince bir çile gibiydi. Sarah Quinlan seçebileceği en kötü eşti. Tansy Pletcher ondan gerçekten hoşlanmış, onu arzulamış ve aslında unvanını küçümsemişti.

Leydi Antonia ona, genellikle sadece dostlar arasında değiş tokuş edilen, acımasız bir dürüstlük teklif etmişti.

Drusilla Arbuckle bile bir kocadan belli beklentileri olması gerektiğini kavramış ve Grey bu beklentileri hayal kırıklığına uğrattığında onu bir kenara bırakmıştı.

Yine de Sarah Quinlan'ın parası vardı. Lanet, imkansız, kanlı para.

"Hanımlar," dedi Grey ayağa kalkarak, "bu hoş ziyaretiniz için teşekkür ederim ve ikinizi de suarede görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu düşünce bile onu korkutuyordu.

Sarah, "O zamana kadar beklemene gerek yok," dedi, ayağa öyle bir fırladı ki göğüsleri titredi. "Bu öğleden sonra beni parka götürecek kimse yok."

Annesinin yüzünün buruştuğunu fark imkânsızdı. "Belki de lord hazretlerinin planları vardır, Sarah. Bunu düşünmemeliyiz."

"Kim tahmin ediyor?" Sarah madalyonunu parmaklayarak sordu. "Ben sadece bir dikkatsizliğimi belirttim. Annem ve benimle gelebilirsiniz lordum. Yeni vis-à-vis'imiz oldukça çatlak."

"Dil, Sarah," diye mırıldandı Bayan Quinlan.

Grey kabul etmeliydi. Sadece kırkma işini , sessizce kaderine razı olmalıydı. Bu yol, acımasız ve umutsuz bir şekilde cazip bile geliyordu.

Ama Sarah Quinlan bir kontes olarak garip bir uyum sağlayacaktı. Kibar toplum onu aşağılamadan ve alay konusu yapmadan bir kontun gelini olacaksa, kocasının ve ailesinin rehberliğine ve desteğine çok ihtiyacı olacaktı.

Eğer Grey'le evlenmeyi düşünüyorsa -ki düşünüyordu- o zaman Grey bu konuda da kendini uzman ilan etmeden önce sosyal konularda otoritesini sağlamayı ona borçluydu. Grey'i kişisel anlamda istemiyordu, ama sosyal statü ve bir kontes sonucu istiyordu. Babasının parası, gerçekten arzuladığı şey açısından düşünüldüğünde bir yükü.

"Annenizin buna hakkı var," dedi Grey. "Ne yazık ki bu öğleden sonra size eşlik edemeyeceğim. Belki Pazartesi sabahı erkenden benimle parkta gezmek istersiniz?"

Pazar günü kimse geç saate kadar dışarıda kalmadı. Eşsiz biri bile Pazartesi sabahı iyi dinlenmiş olmalıdır.

"Yeni bir alışkanlığınız var," dedi Bayan Quinlan. "Şu güzel mavi olan, hatırladın mı?"

"Haklısın anne. Çok iyi. Modacımanın son eserine olan minnettarlığımdan dolayı teklifinizi kabul edeceğim lordum. Pazartesi gün doğumunda Park Lane'in kapısında buluşalım."

Kadın elini uzattı ve Grey, mavi bir binici kıyafetinin henüz var olmadığından emin olmasına rağmen elini eğerek uzattı. Bayan Quinlan

Şimdi düşününce, yeşil gözlü bir kadın için pek de ideal olmayan bir seçim olarak, oldukça fazla mavi giyiyordu.

"dört gözle bekleyeceğim ve eğer yağmur yağarsa Salı günü tekrar deneyebiliriz."

Bayan Quinlan madalyonuna tekrar dokunarak, "Havanın güzel olmasını umacağım," dedi. "Bunu çok içtenlikle umacağım."

Grey yağmur için dua ederken.

GREY HAKLIYDI. Kuru bir öksürük Freddy Teyze'nin son düşüşünün habercisiydi ve Addy en gerçek müttefikinin huzura kavuşma ihtiyacı ile Teyze'nin şimdi ondan alınmasına duyduğu öfke arasında kalmıştı.

"Bana çay ikram etmeyi bırakabilirsin," dedi Teyze yatağından. "Çay hiçbir zaman konyak kadar rahatlatıcı olmadı. Brendi iyi bir şeydir. Korsikalı'dan hoşlanmamamın nedeni tepede ve balçıkta savaş açması değil -biz İngilizlerin kendi topraklarımızda olmadığı sürece savaşa ihtiyacımız var gibi görünüyor- yaptığı maskaralıklar brendiyi kıyı ticareti için kârlı hale getirdiği içindi."

Freddy'nin bütün akşam boyunca yaptığı en uzun konuşma olan bu konuşma, hafif bir öksürükle sona erdi.

"Bir yudum konyak ister misin teyze?"

Addy'nin hasta odası olarak hazırladığı yatak odasında yalnızdılar. Gece çökmüştü ve ev sessizdi.

"Lütfen içkime haşhaş karıştırma, Beatitude. Biraz ağrı yaşlı bir kadının hakkıdır. Bu çok güzel bir arp."

Teyze'nin personeli evindeki koleksiyonu çoğunlukla Hollanda bezleriyle örtülü tutuyordu, ancak Teyze, Casriel'in restore ettiği son parçanın Addy'nin evine kadar kendisine eşlik etmesini istemişti.

"Anlaşılan Casriel ne yapacağını biliyordu," dedi Addy, makyaj masasının üzerindeki sürahiden az miktarda konyak doldururken. "Enstrüman çok güzel."

Bir kolunu teyzesinin omuzlarına doladı ve bardağı tutarak teyzesinin dudaklarını konyağa değdirmesini sağladı. Bu da birkaç şeye neden oldu

Öksürüyor.

Teyze sırtına yığılmış yastıkların arasına uzandı. "İyi brendi stokluyorsun. Casriel geldiğinde el altında bulundurmak için mi?"

"Bir daha geleceğini sanmıyorum." Addy bardağı komodinin üzerine koydu ve teyzesinin örgüsünü eline aldı. Şal yakında bitecekti ama Addy'nin unutkanlığı desen orta çizgiden aşağıya doğru değişmişti.

"Benim güzel arpımı kim çalacak, Beatitude? Ölmeden önce onu tekrar dinlemeyi gerçekten çok isterim."

Addy itiraz etmeye zahmet etmedi. Teyze birkaç gündür doğru dürüst bir şey yememiş, Addy'nin yardımı dışında yatağından çıkmamıştı. Addy örgü örüp kederlenirken ve Grey Dorning'in sesini özlerken, o bir kadının yapabileceği kadar zarif bir şekilde soluyordu.

Addy, "Birkaç hava atmaya çalışabilirim," dedi.

"Müzik istiyorum kızım. Güzel, gür, büyülü-" Öksürdü, başını yana çevirdi, görünüşe göre mendil tutamayacak kadar zayıftı.

Şimdi olmaz, diye sessizce feryat etti Addy. *Lütfen beni şimdi bırakma*. "Gücünü korumalısın teyze. Artık ders vermek yok. Mutfağa içinde bisküvi olan bir çay tepsisi göndertebilirim."

Sevgili Freddy Teyze için değil, Addy'nin yapacak bir işi, üzerinde uğraşacak bir şeyi olsun diye. Addy, Thiel'in yatağın yanına koydurduğu sandalyeden kalktı ve koridora çıktı. Thiel kapının karşısında oturuyordu, kıyafeti bir kez olsun bozulmamıştı.

"Mutfakta uyanık kimse var mı, Thiel?"

Ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. "Salonda uyanık biri var leydim. Siz geceliklerinizi giydiğinizde Bayan Beauchamp benden Lord Casriel'i getirmemi istedi. Son bir saattir bekliyor. Bayan Beauchamp onu tekrar istemedikçe sizi rahatsız etmememi söyledi."

Teyze. "Doğrudan onu mu çağırdı?"

"Sana söylememem gerektiğini söyledi. 'Kontu buraya getir ve ölmek üzere olan bir kadınla tartışma. Çok üzgünüm leydim.'"

"Teyzemin istediğini yaptın, Thiel. Sanırım Casriel'i yukarı göndersen iyi olur."

Addy tekrar düzgün bir kıyafet giymeyi düşündü, ama sade bir sabahlık içinde giyinik olmaktan daha terbiyeliydi. Teyze her an kaçıp gidebilirdi ve şu an geleneklere uymanın zamanı değildi.

"Bir tepsiye ihtiyacınız var mı leydim? Mutfak sizinle birlikte nöbet tutuyor."

Teyze bir yudum bile alamazdı. "Tepsi yok ve yatağını arayabilirsin Thiel. Senin için yapacak başka bir şey yok." Kimsenin beklemekten ve yas tutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Hanımefendinin bir itirazı yoksa bir süre daha sandalyemde oturacağım. Allenway bir saat kadar sonra yerime geçecek ve ben de şafakta onun yerine geçeceğim."

Teyzenin öksürüğünden bile daha fazla, personelin bu düşüncesi Addy'nin yakında yalnız kalacağını ve gerçekten de son bir nöbet tuttuğunu doğruladı.

"Sesler duydum." Grey Dorning akşam kıyafetleriyle merdivenlerin başında duruyordu. "Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Bayan Beauchamp görünüşe göre beni çağırmış. Umarım çok geç kalmamışımdır."

Onun sesini duymak, onu görmek, yakında olduğunu bilmek... Bu gerçekler Addy'yi tüm hisleriyle orantısız bir rahatlık ve ferahlıkla doldurdu.

"Geldiğinize sevindim lordum. Freddy Teyze arpının çalınmasını çok istiyor. Belki siz de bunu sağlayabilirsiniz?"

Thiel merdivenlerden geri çekildi ama Addy dokunmaya cesaret edemedi. Buna gerek yoktu, çünkü onun varlığı yeterince mucizeydi.

Lord Hazretleri aralarındaki mesafeyi kapattı. "Çok yorgunsunuz leydim. Bayan Beauchamp'ın yanına oturabilirim. Hasta odalarına yabancı değilim ve biraz dinlenmenize izin vermeyi bir onur sayarım."

Ve kalan birkaç saati Freddy Teyze'yle geçirme şansını kaçırmak mı? O zamanı Casriel'le geçirme şansını mı kaçıracaktı? Büyük olasılıkla, teyze kontu kısmen Addy'yle aynı odaya koymak için istemişti ve Addy'nin bu planı bozacak cesareti yoktu.

"Daha sonra dinlenebilirim lordum. Freddy Teyze geldiğiniz için çok memnun olacak."

Apliklerin oluşturduğu gölgelerin içinde tek başlarına durup birbirlerine baktılar. Bu an anlatılamayacak kadar samimi ve değerliydi; gerçek bir dost ve beyefendinin beklenmedik bir hediyesiydi.

Grey yatak odasının kapısını açtı. "Bayan Beauchamp, iyi akşamlar."

Teyzenin solgun yüz hatlarında bir gülümseme belirdi. ". Çok iyisiniz lordum, ama zaten sizin kusursuz davranışlarınız hakkında çok şey duyuyoruz. Çalınması gereken bir arpım var ve siz müziğinizi ihmal ediyorsunuz. Beatitude, onu al-" Lanet olası öksürük onu rahatsız etti.

Grey yatağın kenarına oturdu, nazik bir elini teyzenin omuzlarının arkasına kaydırıp ve su bardağını dudaklarına götürerek gerçekten bir ya da iki hastaya baktığını ima etti.

"Paltosunu al," dedi teyze, öksürük nöbeti geçince yastıklara gömüldü. "Arpın Bond Sokağı gösterişlerine tahammülü yoktur."

Grey Addy'ye ceketini uzattı ve arp ile taburesini yatağa yaklaştırdı. "Ne çalayım?" diye sordu, oturdu ve arpı omzuna dayadı. "İlk başta basit melodiler, sanırım, çünkü yeteneklerim paslandı."

"Beatitude, örgümü ihmal etme," dedi teyzem. "Yanımda sevgili yeğenim varken kulağıma hoş bir melodi çalınması tek dileğim."

Teyze mutlu olduğunu söylüyordu. Bu, tuhaf bir şekilde Addy'ye o andan neşe değil, huzur, belki de iyi bir şey çıkarma izni veriyordu. Grey, Addy'nin onu istediği zaman arayabileceğini ve arkadaş olarak onu yüzüstü bırakmayacağını söylemişti.

Bunu kastetmişti. Açıkça, dürüstçe, içindeki tüm onurla bunu kastetmişti.

"Başlangıç için eski moda bir hava," dedi Addy. "Freddy Teyze'nin gençliğinden bir şeyler, majör tonda ama çok da hareketli olmayan."

"Bir ninni," dedi Grey, arptan bir arpej çalarak. "birkaç taneden fazlasını biliyorum. Eskiden Tabby'm için çalardım."

Ellerini tellerin üzerine koydu, ilk başta rastgele notalar, bir akort testi, enstrüman ve müzisyen arasında bir yay ve reverans.

Teyze gözlerini kapattı. Addy örgüyü eline aldı ve yumuşak mavi yünü dizlerinin üzerine örttü.

Ve Grey çalmaya başladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Grey'in müzik tekniği kullanılmadığı için zayıflamıştı ama ninnilerin yumuşak tınlarıyla yeniden tanıştığında, manastır harabelerinin yanındaki dereye balık tuttuğu son zamandan beri hiç olmadığı kadar zihni dolaştı.

Müziği bırakmıştı çünkü Tabitha'nın yeteneği kendisinininkine yaklaşıyordu. Kızının hırsına yer açmak için değerli bir eğlenceyi bir kenara bırakmıştı.

Oak'ın yeteneği ortaya çıktığında, sorunları doğrudan düşünmeden çözmek için bildiği en iyi yollardan biri olan resim yapmayı bir kenara bırakmıştı.

Bir kâhyanın yapması gereken pek çok görevi, çiftçiliğe yatkın olan Thorne'a devretmişti. Arazinin ve hayvanların bakımı Grey'in kont olmanın zevk aldığı yönlerinden biriydi ama yine de bu sorumlulukları kardeşine devretmişti çünkü Thorne'un işe yaradığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Freddy Teyze'nin yatakta yitip gitmesi gibi, Grey de kendisinden bazı parçaların gözünden kaçmasına izin veriyordu. Bu içgörü hiçbir şeyi değiştirmemişti ama en azından kendi kalbindeki sebep ve sonuçları bir araya getirmişti.

Addy sandalyesinde horluyor, mavi örgüsünü dizlerinin üzerine örtüyordu. Bayan Beauchamp da uyuyordu ya da pek çok kişinin ölümü beklediği o huzursuz alacakaranlıktaydı. Grey büyükbabasının son saatlerinin de babasınıninki gibi benzer bir durumda geçtiğini hatırladı.

Bu adamlar barış içinde miydi? Bir  m r boyu sürecek bir a k olması gereken kısa süreli bir ilişkiden pişmanlık mı duymu lardı? Grey, Addy ile kar ıla masından pişmanlık duymamı tı. Tam tersine. Kont, aile reisi ya da servet avcısı değil, kendisi olmasına izin verilen o kısa aralar için bile derece minnettardı.

Kendisi.

 almaya devam etti ve Freddy Teyze'nin nefes alı  verii de i ti, daha duyulabilir hale geldi.

Addy'nin gözleri açıldı ve Grey ezgiyi sonlandırmak üzereyken ba ını salladı. "Güzel müzik havayı doldururken o bizi terk etmeli."

Addy teyzesinin elini tuttu ama ya lı kadın bu hareketin farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. İki yumuşak, tatlı ilahi boyunca Bayan Beauchamp nefes almaya devam ederken, Addy onun elini tuttu.

Sonra... hiçbir şey. Yataktan nefes alma sesi gelmiyordu.  rt n n hiçbir hareketi yaşamın sürdüğünü göstermiyordu. Fredericka Beauchamp  l ml ler  leminden ayrılmıştı, havada hoş bir melodi, yanında ye eni. Grey ya lı kadın için  z lemezdi ama kalbi Addy için kırıldı.

"Bir tane daha  al," dedi Addy. "Onun için bir ninni daha  almanı istiyorum."

Grey, Bayan Beauchamp için oynamadı. Addy için çalıyordu. M zi ini bir teselli, bir huzur vaadi ve ona verebileceği tek hediye olarak sunuyordu. Parçayı iki kez  aldıktan sonra ayağa kalktı ve arpı köşesine geri koydu.

"Vedala mak için biraz zamana ihtiyacınız olacak," dedi. "Ev halkına rahatsız edilmemenizi ve Bayan Beauchamp'ın hizmetçilerine haber verilmesini söyleyeceğim."

Addy oturmaya devam etti, mavi örgüsü hâlâ kuca ındaydı. "Gidiyor musun?"

Grey onun ruh halini çok iyi biliyordu, çünkü hem birçok eski akrabasını kaybetmişti hem de *onu* tanıyordu. Addy sakın ve gerçekleri kabullenmi  görünüyordu ama kelimelerin altında bir seviyede, bir darbeyle u ra ıyordu.

Hiçbir şey gibi olmayacaktı. Bir kaybın yası tutulmalıydı.

"Teyzenizin vefatını çalışanlarınıza bildirmek için mutfağa gidiyorum. Bayan Beauchamp'ın avukatına bir not yazacağım ve kıdemli personelini çağıracağım. Bundan sonra olacaklar konusunda yardımcı olmak isteyeceklerdir. Size uygun bir veda etmeden evden ayrılmayacağım. Eğer krepiniz yoksa, size dükkanımı ödünç verebilirim."

"Krepim var," dedi Addy, gözlerini yataktaki küçük, hareketsiz forma dikerek. "Bay Ickles'ın Inns of Court yakınlarında ofisi var. Hiç düşünmemiştim... Bir ölümün ne kadar olabileceğini unutmuşum."

Bir teyzenin, bir eşin ya da ebeveynin yası tutulduğu gibi tutulmasına gerek yoktu ama bu teyze Addy için çok değerliydi. Ritüellere görevden ziyade saygıdan dolayı uyulacaktı.

"Kısa süre sonra döneceğim." Grey Addy'yi kollarına almak, en azından elini tutmak istiyordu ama buna hakkı yoktu.

Personel bu haberi üzüntü ve rahatlama ile karşıladı -uzun süren bir hasta bir evi aylarca alt üst edebilirdi- ve şafağa iki saat olmasına rağmen Grey, Bayan Beauchamp'ın hizmetçisine ve avukatına notlar yazdı. Papaza gönderilecek mesaj sabaha kadar bekleyebilirdi ve Addy'nin eliyle kaleme alınmalıydı.

Grey mutfaktan bir çay tepsisi aldı, yorgun uşağa el salladı ve yemeği kendisi üst kata çıkardı. Addy'nin gecelikli ve şapkalı hizmetçisi, arada bir mendilini koklayarak onun yanında dolanıyordu.

"Başımıza dert açmakta çok nazıksınız lordum. Çok nazıksınız."

"Yas, dostları iyiliğe teşvik edemiyorsa, ne edebilir?" Tepsiyi Addy'nin oturma odasına bıraktı ve hizmetçiye hasta odasına kadar eşlik etti.

"Bayan Fortnam," dedi Addy sandalyesinden kalkarak. "Freddy Teyze bizi terk etti."

"Lord Hazretleri de aynı şeyi söyledi leydim. Çok üzgünüm ve Bayan Richards'ın kısa zamanda saygılarını sunmak isteyeceğini biliyorum. Eğer dinlenmek isterseniz şimdi Bayan Beauchamp'la oturabilirim."

Addy ayağa kalktı ve mavi örgülerini bir demet haline getirdi. "Onu bırakmak istemiyorum."

Grey de bu duyguyu biliyordu. "Bayan Beauchamp'ın en sevdiği elbiselerden birini seçerseniz, Bayan Fortnam ve Bayan Richards onun bu elbiseyi giymesini sağlarlar."

Addy'nin soğukkanlılığı bozuldu. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve örgüyü daha sıkı kavradı. "Ben... Ben bunu takdir ediyorum. Pembe işlemeli yeşil elbise o zaman. Teyzem onu Paris'te diktirdi. Çok narin. Dikkatli olur musun?"

"Çok dikkatli olun leydim. Söz veriyorum." Hizmetçi Grey'e bir bakış gönderdi: *Tanrı aşkına, ona yardım et.*

"Koridorun karşısında bir çay tepsisi bekliyor," dedi Grey. "Enerji rezervleriniz henüz tükenmemiş olsa bile bir fincan çay iyi olurdu."

Addy yatağa son bir kez baktı, dudağını ısırdı, gözlerini kırıştırdı ve başını salladı.

Grey kimsenin pek de istemediği bir demlik çay daha doldurmaya razı oldu ve Addy'nin elini tutmak yerine kapıyı tuttu.

"BAYAN QUINLAN, sanırım küçük bir sorunumuz var."

Charles bu küçük sorunu kahvaltıda gündeme getirdi, çünkü Sarah Tanrı'ya şükür bu kadar erken bir saatte onlara katılmaya tenezzül etmemişti.

"Küçük sorunlarla boğuşuyorum," diye yanıtladı Edna, "mütevazılığın anlamını unutmuş bir modacı gibi. Madam modanın genç bir hanımefendinin tüm özelliklerinin bedeninden dökülmesini gerektirdiğini iddia ediyor ve Sarah da onu destekliyor."

zorlukların çoğunun temelinde Sarah vardı ama Charles kızının kaç tane yeni binicilik alışkanlığı talep ettiğini ya da kaç tane terlik fırlattığını umursamıyordu. Edna'nın üç gündür ona gülümsememiş olmasını çok önemsiyordu.

"Sarah kontunu elde edemeyeceğinden endişeleniyor," dedi. "Quinlanlar doğaları gereği hırslıdır ve bunun için özür dilemiyorum."

Edna kahvesinden bir yudum aldı. Charles gibi o da sade ve sert . "Korkarım Sarah onun kulağı üzerinde iyi bir izlenim bırakmadı - eğer Casriel onun kulağıysa. Çok iyi bir başlangıç yaptıklarına inanıyor ama resmi salona döndüğümde kimsenin yüzü gülmüyordu."

Charles resmi salonla ilgilenmiyordu. Sarah, terbiyecisi mürebbibesinin yardımıyla süslemelerle ilgilenmiş ve

Charles'ı şatafatlı bulmuştu. Edna, Sarah'nın bir ev kurmaya yönelik ilk çabalarını eleştirmemesini söylemiş, o da sesini çıkarmamıştı.

"Casriel dün gece Leydi Bellefonte'un davetinde değildi," dedi Charles, biftekten bir ısırik koparırken. "Haddonfield'larla bir aile bağı var. Kardeşi Willow bir Haddonfield'la evli ve Casriel'in de davete katılacağını düşünürsünüz."

Charles'ın müzikle bir alıp veremediği yoktu, ama caterwauling sopranelarla ya da piyanoforte başında düet yapamayacak kadar kendinden geçmiş genç çiftlerle geçirilen akşamlar can sıkıcı bir zaman kaybıydı.

Edna kahvesine bakarak, "Kont son zamanlarda pek sosyalleşmiyor," dedi. "Sarah bunun sebebinin seçimini yapmış olması olduğunu ve yakında kendini açıklayacağını söylüyor."

"Sarah, Casriel'in dün gecenin tamamını Leydi Canmore ile geçirdiğini biliyor mu?"

Edna fincanını dikkatle yere bıraktı. "O bir aristokrat, hanımefendi de öyle. Evliliğe bizden farklı bakıyorlar."

"Leydi Canmore'un teyzesi görünüşe göre gecenin bir yarısı ölmüş, ama güzel bir dulun, saat gece yarısını çoktan geçmişken Sarah'nın kontunu çağırması ve lanet olası adamın anında gelmesi ve biz konuşurken bile binadan ayrılmamış olması ne anlama geliyor?"

Saat oldukça erkendi -Charles gün ışığını boşa harcamaya inanmazdı- ama bir cenaze levazımatçısı çağırarak ve hizmetkârlara krep asmalarını emretmek bütün gece sürmedi. Casriel'in duyguları açıkça meşguldü, Leydi Canmore'unkiler de öyle.

"Bay Quinlan, Sarah'nın kontunu takip ettiriyor musunuz?"

Edna'nın sorusunda herhangi bir yargılama yoktu. Potansiyel bir iş ortağını belli bir mesafeden gözlemleyerek çok şey öğrenilebilirdi. Müstakbel bir damat da en azından aynı incelemeyi hak ediyordu.

"Elbette öyleyim. Keşke küçük kardeşi takip ettirseydim. O gemiye binmedi, o zaman nerede ve ne yapıyor?"

Edna dirseğinin dibindeki raftan bir üçgen tereyağlı tost seçti. "Belki de süngerli bir evin misafirperverliğinin tadını çıkarıyordur. Daha büyük olasılıkla Sycamore Dorning Londra'nın zevklerinden uzaklaşmak için Dorset'teki evine gitmiştir. Tanrı biliyor ya, yeterince sıkıldım."

İşte bu yüzden Sarah kontuna sahip olmalıydı. Charles'ın kızı unvanlı bir koca bulamazsa mutsuz olacaktı ama Edna şu anda mutsuzdu. Edna tüm bu çabaya karşı sabrını yitirmeden ya da Sarah kendini tamamen aptal durumuna düşürmeden önce avın sona ermesi gerekiyordu.

Charles kendi adına kibar toplumun kıs kıs gülmesini ve fısıldamasını bekliyordu ama kızı için daha iyisini talep ediyordu.

"Burada fazla kalmayacağız Bayan Quinlan. Bir bekarla bir dulun eğlencelerini küçümsemiyorum ama kim ödülüne gitmiş olursa olsun geceyi burada geçirmek doğru değil. Casriel'in sadık bir koca olacağını anlaması gerekiyor, yoksa bu konuda söyleyecek bir iki şeyim olacak."

Edna tostunu kahvesine batırdı. Büfenin başında bir uşak bekleseydi bunu yapmazdı.

"Casriel bizim türümüzden değil, Charles. Avantajlı bir eşleşme yapan bir kontken, ondan aşık bir yeoman gibi davranmasını bekleyemezsin. Kontların metresleri olur. İlişkileri olur. Zaten bir sevgilisi var ve bunu gizlemiyor. Sarah, paranızı harcamaya devam edebildiği sürece muhtemelen onun ne yaptığını umursamayacaktır."

Bu son gözlem Sarah'ya ya da babasına iltifat etmek için değildi.

"Aklınızdan geçenleri söyleyin, Bayan Quinlan. Birbirimize karşı her zaman dürüst olduk, bu sizin hakkınızda değer verdiğim pek çok şeyden biri."

Edna tostunu yerken Charles bekledi. Karısı yargılarında yavaştı, aynı zamanda düşünceli ve kurnazdı. İçgörülerini onu sık sık hayrete düşürürdü.

"Sarah o süslü okuldan döndüğünden beri," dedi Edna, "sanki onu tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Tek kelimesini bile anlayamayacağımı bildiği halde Fransızca konuşuyor. O iyi bir kızdı Charles. Ben iyi kızımı geri istiyorum, bu kendini beğenmiş budalayı değil. Onu kendi hakkında iyi şeyler düşünerek gönderdik ve o eve kendi yetiştirilme tarzını küçümsemeye kararlı bir şekilde döndü."

Charles'ın bifteği soğumuştur ve bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Bir zamanlar biftek onun Pazar menüsünde bile yer almazdı.

"Kendi yetiştirilme tarzını küçümsemeli. Onca paramıza rağmen biz sıradan insanlarız. Benim Sarah'm sıradan olmak zorunda değil ve torunlarım leydi unvanına sahip olacak. Torunum bir kont olacak ve kimse ona tepeden bakmaya cesaret edemeyecek. Sarah bunu istiyor, ben de bunu elde etmesini sağlayacağım."

Edna ıslak tostundan bir ısırık daha aldı. "Torunlarımın unvan sahibi mutlu olmalarını tercih ederim ve Sarah'nın soy ve unvan konusunda babasının önceliklerini benimsediğinden şüpheleniyorum. Sarah kendini anlamayacağı insanlar arasında boş bir evliliğe hazırlıyor. Aristokrasiden değil ve soylular hakkında çok az şey biliyor. Taşra hayatı onu sıkacak, yalnız bırakacak ve kızgınlık da peşinden gelecek. Onun için daha iyisini istiyorum. Benim sahip olduğum şeye sahip olmasını istiyorum - en iyi arkadaşı ve samimi yoldaşı olan harika bir adam."

Gerçeğin kokusunu alan Edna korkusuz bir savaşçıydı ama Charles hırsı ve dolayısıyla kızlarını Edna'nın anlamadığı bir şekilde anlıyordu.

"Sarah bir unvan istiyor," dedi, "özellikle de Casriel. O eldeki bir kuş, Edna. Eğer onu gönderirsem, Sarah'nın işi zorlaşır. Kaba konuşmaların hedefi olacak ve o zaman asla

Cheshire'a geri dön."

Edna kendine biraz daha kahve doldurdu ama Charles buna kanmadı. Son sözü söylemesine *izin veriyordu*. Mutsuzdu, onunla aynı fikirde değildi ve tamamen haksız da sayılmazdı.

"Eğer gerekirse," dedi Charles, "Casriel'le konuşurum. Sarah'ya yalan söylemeyecek. Bir kont karısını ne kadar mutlu edebilirse, Casriel de o kadar çaba gösterecek, yoksa onu mahvederim."

Edna kahvesine hafifçe üfledi. "Sarah onun *kontesi* olacak, Charles. Sadece karısı değil, belki anlamlı anlamda karısı da değil, ama kontesi olacak. Sarah'yı da mahvetmeden onu mahvedemezsin."

GÜNEŞ DOĞUYORDU, güneşin her zaman yaptığı gibi. Addy, erken dulluk döneminde hayatın ettiğine dair bu kanıta tutunmuştu. Güneş doğdu,

Addy yatağından kalkmıştı. Güneş gökyüzünde yol alıyordu. Addy giyinmiş, yemek yemiş, arkadaşlarını kabul etmiş ve sonunda yas tutmaya gelenleri kabul etmişti. Birinci ve ikinci yası aşmış ve düzgün, yerleşik bir dulun arazisine girmişti.

"Sanırım bir parçam her zaman Roger'ın ölümünü bekliyordu," dedi.

Grey onu arka bahçeye götürmüştü, sadece bir düzine metre genişliğinde ve üç katı uzunluğunda bir yeşil vaha. Gün doğarken kuşları çekmeye ve görkemli bir gölge ağacı yetiştirmeye yetecek kadar bir bahçe.

"Roger'ın ölümünü umursamaz olduğu için mi bekliyordunuz?"

"O kelime... Evet, pervasızdı. Akçaağacımın altına oturalım."

Budaklı kökler ağacın dibindeki toprağı kaldırıyor, beyaz ferforje bankı bir ucundan hafifçe yukarı doğru eğiyordu. Addy sık sık buraya bir yastık koyar ve kitap okurdu. Roger'ın ölüm haberi kendisine ulaştığında bu ağacın altında yengesine bir mektup yazmaya çalışıyordu.

"Biraz kestirmelisin," dedi Grey, bankta onun yanına gelerek. "Keder doğal ritmimizi yok ediyor ve dün gece zar zor uyudun."

Addy uykuya daldığını hatırlamıyordu. Bir an kanepede oturmuş, Grey'le teyzesinin arkadaşlarından kimlerin ölümünden haberdar edilmesi gerektiği konusunda gevezelik ediyordu. Sonra, Grey'in ayaklarını minderlere doğru kaldırdığını, başının altına bir yastık koyduğunu ve yatak odasından bir yorgan getirdiğini fark etti.

Addy uyandığında ev kreple örtülmüş, kapı tokmağı sökülmüş, aynalar örtülmüş ve resmi salonun pencerelerinde mis kokulu zambaklar vardı.

Çiçeklerin kokusu Teyze'nin öldüğünü gösteriyordu ama Grey zambakları güneş doğmadan önce nasıl tedarik etmişti? Mutfaktan taze ekmek kokuları geliyordu ve merdivenlerden yükselen sesler teyzenin kıdemli personelinin de yas tutmaya hazır olduğunu gösteriyordu.

Grey yapılması gerekeni yapmıştı ama yakında gitmesi gerekiyordu.

"Papazla ilgilenmeliyim." Notu Addy göndermişti ama Grey ona hatırlatmak zorunda kalmıştı. Bankta onun yanında bulunması

onu sabitledi. Dün geceden beri birbirlerine neredeyse hiç dokunmamışlardı ama kadın utanmadan ona yaslanmıştı.

Ve bu doğal ve doğru , lanet olsun hepsine.

"Papazın yapabileceği pek bir şey yok," dedi Grey. "Çay içecek ve İncil'den teselli edici pasajlar aktaracak, ancak bunlar sevilen birinin kaybına karşı dayanıksız teselliler. Sizi ayinlere katılmaya teşvik edecek ve siz de gideceksiniz, Beatitude, çünkü evinizden ve ilk yas sırasında yüzünüze bakan tüm o sefil krepten ayrılmanızın tek yolu bu. Bunları sana neden anlatıyorum? Siz bir dulsunuz. Ben sadece anne-baba, teyze, büyükanne-büyükbaba, amca, bir çift kuzen kaybını hatırlatıyorum..."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve bu küçük hareket ölümün onu da üzdüğünü gösterdi.

"Baban öldüğünde unvan sana miras kaldı. İstiyor muydun?"

"Elbette istemez. Bir kontluk, hayatta kalan tek ebeveynini kaybetmesi ve geçimlerini sağlamak için ona bakmaya her türlü hakkı olan çok sayıda insandan sorumlu olması anlamına gelirken hangi aptal bir unvan ister? Binlerce dönüm arazinin, sürülerin, ormanların, çayırların sahibi olmalı... Bir unvanı sadece eğlenmek için bir lisans olarak gören hiç kimse soyluluk üyeliğini hak etmez. Babam bunu anladı ve benim de anlamamı sağladı."

Bu yüzden Grey'in iyi bir evlilik yapması gerekiyordu. Addy, kederinin ağırlığına rağmen içinde bulunduğu koşullara bolca kızgınlık duyabiliyordu.

"Yine de oğlunuzun böyle hissetmesini istemezsiniz. Onun iyi bir kont olabilmesi için gereken imkanlara sahip olmasını istiyorsunuz."

Grey ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve başını ağaca yaslamak için arkasına yaslandı. "İyi bir kont olmak için gerekli imkânlarla sahip olmak istiyorum ama Addy-"

Elini onun ağzının üzerine koydu. "Sen iyi bir kontsun. Çok iyi bir kont, iyi bir kardeş, iyi bir kuzen, iyi bir komşu, iyi bir arkadaşsınız. Arkadaşlığın için tüm kalbimle teşekkür ederim Grey Dorning. Theodosia'yı çağırabilirdim ama o yok... O Bayan Tresham oldu, bekleyen bir düşes. O arpi çalamazdı. Asla sizin gibi meselelere el atmazdı. Size borçluyum ve hep öyle kalacağım."

Bu Grey'in ayağa kalkıp arka kapıdan sessizce çıkması için bir işaretti. Onun yerine Addy'nin elini tuttu.

"Bayan Tresham'ı buradaki gelişmeler konusunda uyaracağım," dedi. "Ama, Hazretleri, benim için bir şey yapmanızı istiyorum."

Ona kalbini vermiş olmasına rağmen ondan hiçbir şey istememişti. "Adını söyle."

"Bayan Beauchamp'ın işleriyle ilgilendikten sonra Canmore Sarayı'na gitmeni istiyorum. Kasabadan ayrıl ve ailenle vakit geçir. Yeğenleriniz var, bir çeyiz evine sahip olmaya hakkınız var ve en azından bu evin sizin standartlarınıza uygun şekilde muhafaza edildiğini görmelisiniz."

Eli onunkinin etrafında sıcacıktı ama yine gitmesine izin veriyordu. *Kasabadan ayrılmak*, Addy'ye, eğer henüz başlamadıysa, yakında kur yapma oyununa geri döneceğini bildirmenin nazik bir yoluydu.

"Bath'a gitmeyi düşünüyordum," dedi Addy. "Teyzemin arkadaşları orada ve benim kaybımla ilgileneceklerdir."

Bu arkadaşlar, Addy'nin hiç tanımadığı Freddy Teyze'den bahsederlerdi; genç, hayat dolu, güzel bir kadındı ama yine de toplumun zeki, inatçı kadınlar için yarattığı dar role hiçbir zaman tam olarak yerleşememişti.

"Lütfen, Hamam olmasın, Papa Hazretleri. Orada yaşlılar güçsüzlerle bir araya gelir. Teyzeniz, ailenizle vakit geçirmenizi, çocuklarla bir arada olmanızı ve bir papazın hoyden kızının yaptığı gibi çılgınca dörtlüyle koşmanızı isterdi. Birkaç ağaca tırman, ahududu tarlasında eteklerini yırt. Byron'ın açık yazılarını okurken bir ya da iki hamakta uyuyun. Kederin seni devirmeyeceğini bilmem gerek."

*Grey bir eş aldığı*nda kederden yıkıldı, yapması gerektiği gibi. İmkansız acılarla nasıl da incelikle başa çıktı.

"Canmore Mahkemesi'ne gitmek istemiyorum. Roger'ı tartışmaya çalışacaklar."

Grey onun elini iki elinin arasına aldı. "O zaman onu tartışalım. Ne karısına, ne kardeşine ne de mirası devam ettirecek olan çocuklarına değer veren bencil bir aptaldı. Siz ve şimdiki kont ortak bir zemine sahipsiniz ve muhtemelen ortak bir suçluluğunuz da var. Bunları geride bırakın ve daha mutlu uğraşlara yönelin. Freddy Teyze de sana aynısını söylerdi."

Addy ona doğru eğildi, o da bir kolunu Addy'nin omuzlarına doladı. İsteddiği şey çok fazlaydı, gerçekte bir ayrılıktı, sadece birbirlerinden uzak durma kararı değil. Grey ona aşık olacağı başka birini bulmasını emrediyordu ama bu olmayacaktı.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Grey Dorning. Önerini düşüneneğim." Addy direnecekti ama yakında -en fazla birkaç gün içinde- onun istediği gibi Kasabadan ayrılacaktı. Casriel bir sessizliği doldurmak için uyarılarda bulunacak bir adam değildi.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Addy. Seni özleyeneğim."

Addy iyice yaklaştı ve komşuların pencerelerinden dışarıyı canı cehenneme. Çok yorgundu, bir darbe yemişti -iki darbe- ve küçük bir nezaketsizliğe hakkı vardı.

Grey onun izin verdi.

"İyi ol Grey, ve eğer yapabilirsen, mutlu ol."

Hiçbir şey söylemedi, sadece dudaklarını kadının şakağına bastırdı, ayağa kalktı ve sessizce arka kapıdan çıktı.

"HANGİ CEHENNEMDEYDİN SEN?" Grey, Sycamore'u sapasağlam ve rahat bir şekilde belediye binasına girerken görünce rahatladı.

Ve Grey, nerede olduğunu haber verme nezaketini göstermeyen kardeşine çok öfkeliydi. Ama iki gün önce Addy'den ayrıldığından beri Grey çoğu zaman öfkeliydi.

"Dorning Hall'a doğru bir gezintiye çıktım," dedi Sycamore, elleri cebinde, dünyayı umursamadan. "Herkes sevgilerini yolladı. Evlilik ilanını verdiniz mi?"

"Bir gezintiye çıkmışsın..." Grey yumruğunu masaya vurmamak için ayağa kalktı. Küçük kardeşine vurmayı tercih ederdi. "Seyahat arabasını kullanmak için benden izin istemek aklına gelmedi mi? Ani bir kararla kırsal kesime gitme fikrini bana bildirmek aklına gelmedi mi? Borçlandırılmadığınıza dair bana güvence veren bir not gönderme zahmetine katlanamadınız mı?"

Sycamore ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Seni evcil hayvan yapan ne?"
"Calais'de yiyecek için kravat iğnelerini sattığını ya da Coventry'deki bir patronun sana zarar verme fikri yüzünden canını kurtarmak için kaçtığını hayal ettim. Haftada bir cenaze çok fazla."

Sycamore, Durdle Door manzarasının yanındaki duvarda asılı duran abaküsü indirdi. "Kim öldü?"

"Bayan Beauchamp." Ve Tanrı'ya şükür ki geleneklere göre kadınlar genellikle mezarlık törenlerine katılmazlardı, yoksa Grey Addy'nin elinden tutup... "Leydi Canmore'la kaçmamı engellemek için seyahat arabasını sen mi çaldın?"

"Casriel, eğer hanımefendiyle birlikte kaçacağına söz verersen sana bir araba alırım. Sadece diğer kardeşlerimi görmek istedim ve belki de Salon'da olup bitenler hakkında bir görgü tanığı raporunu takdir edeceğini düşündüm."

"Rapor ver o zaman ve elini çabuk tut. Akşam dışarı çıkmak için değiştirmeliyim."

"Nerede?"

"Seni ."

Sycamore ona, Grey'in son birkaç gündür personelinden gördüğü bakışlara benzer bir bakış daha attı.

"Gidiyorsun," dedi Grey, "ve planlarından kimseye bahsetmiyorsun, ama sosyal takvimim konusunda sana danışmamı bekliyorsun. Quinlan'lar bu akşam bir suareye ev sahipliği yapıyor."

"*La Quinlan* olmaz, Grey. Yapamazsın... Kardeşleri Salon'dan çıkarmanın yolu bu mu? İki hafta içinde hepsini Kraliyet Donanması için çığlık attıracak. Pişmanlıklarını ilet, çünkü para getirdim."

Sycamore ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bakışları hiçbir şey ele vermiyordu, bu da paranın saygın bir kaynağa sahip olmadığını gösteriyordu.

Grey kâğıdı açtı, usulüne uygun olarak düzenlenmiş bir banka çekiydi. "Bu Aloysius Pletcher tarafından imzalanmıştır." İyi bir miktar. Birçok çatıyı onarmaya yetecek kadar, ama Bayan Quinlan'la nişanlanmayı engellemeye yetecek kadar değil. "Bunu nereden buldunuz?"

"Ash geldi. Güzel Bayan Tansy Pletcher on yıl önce Bayan Hammond Barclay oldu. Varlıklı bir tabakhane sahibi için tamircisini terk etti ve Exmoor'da saygın bir iyi eş oldu. Bayan Tansy

Pletchers o zamana kadar onlara verdiğiniz parayı güzel Tansy için çeyiz olarak kullandı."

Grey masanın arkasındaki sandalyeye çöktü. "Ve *on yıldır* benden ek para mı topluyorlar?"

Pletcher'ların masalarında sayısız bira içmiş, Tabby'nin okuldaki gelişimi hakkında onları bilgilendirmiş, Tabby'nin mektuplarının çoğunu onlarla paylaşmış ve onu hem onlara yazmaya hem de onlarla vakit geçirmeye teşvik etmişti. Pletcher'ları bir tür geniş aile olarak görüyordu, ama onlar onu tamamen başka bir şey olarak görüyorlardı.

"Anlamıyorum, Cam. İhtiyaçları olmayan parayı, Tansy'nin ihtiyacı olmayan parayı aldılar ve bana evliliğinden tek kelime bile etmediler." Grey, Shire'ın sürülerine saman almak için babasının İtalyan camlarını satmıştı. Bu tam olarak yanlış sayılmazdı ama yine de kendisinden faydalanıldığı hissi devam ediyordu.

Sycamore kalçasını masaya dayayarak, "Bu parayı Tabby için biriktirdiler," dedi, "ya da Ash onları sıkıştırdığında öyle iddia ettiler. Ayrıntıları bilmiyorum, onlara ne kadar gönderdiğinizi de bilmiyorum ama parayı yatıracak bir araçları yok. Senin var. Ash bunu onlara gösterdi ve ayrıca Tansy'nin seninle yaptığı eğlencenin onu hiç de kötü etkilemediğini, senin ise Tabby'nin sorumluluğunu tek bir şikâyet kelimesi etmeden üstlendiğini açıkça belirtti."

Grey banka çekine baktı, vicdanından ve kendi cebinden çıkan küçük bir servetti bu. "*Tabii ki verdim*. O benim kızım."

"Hiçbir şey bir beyefendiyi bile on yıl sonra hem kızını hem de iyi durumdaki annesini geçindirmeye zorlayamaz Grey. Ya o parayı alırsın ya da sihirli planlarından birine yatırım yapması için Worth Kettering'e veririm."

Jacaranda'nın kocası yatırım konusunda bir dahiydi. Grey gururu yüzünden onu zorlamaktan kaçınmıştı ama Sycamore tam da tehdit edildiği gibi davranacaktı.

"Bunu Kettering'e götüreceğim," dedi Grey. "Bu meblağ bir kontun kızının sahip olması gereken çeyiz değil ama yine de bir şeydir. Beş yıl içinde daha fazla olacak, özellikle de Kettering bunu başarır. Lütfen Ash'e söyle-"

Sycamore masayı iterek uzaklaştı. "Ona senin işlerine karışmamasını mı söyleyeyim? Ona kendin söyle." Cam öfkeliydi ama Grey'in aksine öfkesini gizlemeyi başarıyordu.

"O zaman ona teşekkürlerimi şahsen iletirim," dedi Grey. "Pletcher'lardan paranın hesabını sormak hiç aklıma gelmezdi. Onlara da teşekkür edeceğim ve şimdi akşam için üstümü değiştirmeliyim."

"Para sende mi kalacak?"

"Endişelenmeme gerek olmadığını bana bildirmeden çekip gitmeyecek misin?"

Cam omuz silkti. "Evimi özlemiştim. Seninle Quinlan'lara geliyorum."

Grey'in tüm kardeşleri arasında Cam en kararlı olanıydı ve bu da bir şey ifade ediyordu. "Sycamore, bir refakatçiye ihtiyacım yok. İçkimi dökmeyeceğim ya da sarhoşça konuşmalar yapmayacağım. Bayan Quinlan ve ben evlilik konusunda anlaşmaya yaklaşıyoruz ve bu sizin yardımınızı gerektirmiyor."

Grey, Bayan Quinlan söz konusu olduğunda kasvetli bir kaçınılmazlık duygusuna kapılmıştı. Bayan Beauchamp'ın son cenaze töreniyle ilgilenen Addy'nin Kasaba'da oyalanması için bir neden yoktu.

Ve Grey'in kur yapmayı ertelemek için hiçbir mazereti yoktu.

"Grey, ne kadarı yeterli?" Sycamore masaya doğru yürüyerek sordu. "Ash yıllardır cebinden sızan paranın peşine düşmeyi akıl ediyor ve sonuç olarak masana yüklü bir meblağ geliyor. Bu da kontesiniz olarak -tesadüfi olmayan bir şekilde- mutsuz olacak kibirli, şımarık bir genç kadınla evlenmenize gerek olmadığı anlamına geliyor."

"Onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

Cam iki avucunu da masaya vurdu. "Başka birini mutlu *edemezsin*. Oak'ın tüm resimlerini satın alamaz, Valerian'ın kitabını büyük bir başarıya ulaştıramaz, Thorne'a kendi kiracılarını veremez ya da benim oyun cehennemimin gelişmesini sağlayamazsın. Sarah Quinlan'ı mutlu edemezsiniz ama kendi hayatınızdaki daha fazla zaman ayırmanız gerektiğinden emin olabilirsiniz."

Grey ayağa kalktı, Cam'le göz göze geldiler, aralarındaki kâğıtta banka taslağı duruyordu. "Babamız sizinle aynı fikirde değil. Bir unvan, aile reisinin mal varlığını yönetme sorumluluğunu da beraberinde getirir.

görevler. Bu görevler ona mevcut arkadaşlığının bir sonucu olarak yüklendi ve ben de en az onun kadar kontluğun onurunu korumak için elimden geleni yapacağım."

Sycamore'un gözlerindeki öfke kayboldu. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Babam evlenmek zorundaydı çünkü ben doğmak üzereydim. Annem namuslu bir genç kadındı, bir meyhane sahibinin asi kızı değildi ve babamla annemin evlenmekten başka çaresi yoktu."

"Annenle oynadırken bunu çok iyi biliyordu ve annen de bunu biliyordu. Evlenmelerinin sebebi sen değilsin Grey. Dürüst olmak gerekirse fevri bir yapım var. Kendi yersiz suçluluğunla kardeşlerine yük olma. Evlen çünkü evlenmeyi çok istiyorsun ve sana acıdan başka bir şey getirmeyecek bir kadınla evlenme."

Grey ne için olduğunu anlayamasa da bir tür sitem niteliğindeki banka dekontu masanın üzerinde açık duruyordu. Tansy'yi hafife almamalıydı ama ne onların ne de kendisinin ihtiyacı varken ailesine körü körüne para göndermeye de devam etmemeliydi.

Ve Tabby yaptı.

"Bu Tabby'nin parası," dedi Grey banka cebine koyarken. "Buna sahip olduğum için son derece minnettarım, ama kendi koşullarımla ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor. Kardeşlerimiz nasıl?"

Cam tartışmak istiyordu. Grey bunu kardeşinin dudaklarının sıkışık çizgisinde, gözlerindeki o alaycı parıltıda gördü.

"İdare ediyorlar. Dorning Malikânesi'ni Winterbourne'daki Versailles'a çevirecek bir budalayla evlendiğini görmek istemezler. Ash bu fonlar için Pletcher'lara baskı çünkü ne kadar çaresiz bir durumla karşı karşıya olduğunuzu biliyor."

"Ash sizinle birlikte Kasabaya dönmeyi reddetti mi?"

Sycamore, uzaktaki harabelerle birlikte Dorning Hall'un manzarasını incelemek için kenara çekildi. "Oak, Valerian ve Thorne ona göz kulak oluyor. Her gün giyiniyor, yemek yiyor, bu tür şeyler yapıyor."

Başka bir deyişle sürükleniyordu. Sonbahar geldiğinde Ash genellikle kendini hasada verirdi ama kaçınılmaz olarak kış mevsiminde morali bozulurdu.

Cam'in sözleri yankılandı: Grey Ash'i güvende tutacak ve tutabilecek olsa da *başka birini mutlu edemezsin*.

"Eğer bu akşam benimle geliyorsan, hiçbir dürtünle hareket etmeyeceğine söz vermelisin, Sycamore. Kardeşlerimizin ve bölgedeki kiracıların yarısının talihinin anahtarı, Bayan Quinlan'ı evliliğe ikna edebilmemde yatıyor. Kendisi davama sıcak bakıyor ve ben de ona nezaket borçluyum."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Aklından geçenleri biliyor."

"Ama senin kalbini biliyor mu?" Cam bu soru üzerine ofisi terk etti, Grey'in yumruk atamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Grey, Quinlans'ların suaresi için en güzel yeleğini giymişti; Dorset yaz gökyüzünü andıran mavi ipek, yeşil ve altın işlemelerle süslenmişti. Bu renkler ona olgun buğday tarlalarını ve yemyeşil çitleri hatırlatıyordu. Bayan Quinlan'ın bunu fark edeceğinden şüpheliydi ama bu, sahip olduğu parlak zırha en yakın şeydi.

"Lordum." Bayan Quinlan'ın reveransı, tüm kabul sırasının önünde korsesinin içindekileri sergilemekle tehdit etti. "Sizi görmek bir zevk."

"Burada olmak bir zevk, özellikle de böyle güzel bir akşamda. Kardeşim Bay Sycamore Dorning'i tanıyorsunuz sanırım?"

Sycamore hanımefendinin uzattığı eldiveni tuttu ve kibarca eğildi. "Şeref duydum Bayan Quinlan ve bunun çok güzel bir madalyon olduğunu söyleyebilir miyim? Kimin resimlerini kalbinize bu kadar yakın taşıyorsunuz?"

Mırıldanarak Cam'in elini tutmasına izin verdi. "Bunu bilmek bana düşer Bay Dorning, gerçi bu sırrı bir gün lord hazretlerine de açabilirim. Kokteylin tadını çıkarın ve gülleri hayranlıkla seyretmeyi unutmayın. Çok uygun bir zamanda tüm ihtişamlarıyla ortaya çıkıyorlar."

Baş ağrısı Grey'in kafatasının dibinde donuk bir dövme başlattı. "Gel bakalım, Sycamore. Çiçek açmış güller kaçırılmamalı."

Bayan Quinlan, sanki bu gözlemi çapkınca yapmış gibi ona ters bir bakış gönderdi.

Ki *öyle yapmamıştı*. Akşam ilerledikçe Grey, Bayan Quinlan'ın daha da sert bakışlarına maruz kalıyordu. Drusilla Arbuckle ona gülümsemekle yetindi ve Leydi Antonia terasın bir köşesindeki Lord Dentwhistle'ı işaret ederken başını hafifçe sallamakla yetindi.

Leydi Antonia'nın filozof rahibeleri bile Grey için Bayan Quinlan'ın eriyen bakışları ve yapmacıklığından daha çekiciydi.

Beatitude, seni özledim. Kendisine bu tek ve son derece abartısız düşünceye izin verir vermez Bayan Quinlan koluna yapıştı.

"Babamın bir Gainsborough tablosu var. Ona hayran olma zamanın geldi."

Babamın da çok ileri görüşlü bir kızı vardı. Grey olduğu yerde, meşalelerle aydınlatılmış terasta dolaşan kalabalığın arasında kaldı. "Sportif bir portre mi?"

"Kuyruğu kısa sallanan sıska bir at. Kütüphaneye gelin ve görün."

Bir emir veriyordu, bir davet sunmuyordu. Terasın karşısındaki Sycamore, bakışları hüzne varan bir ciddiyetle onu izliyordu. "İyi sanattan hoşlanırım," dedi Grey, baskıya boyun eğerek. Quinlan onun koluna yapıştı. "Hiç bir kraliyet sergisine gittiniz mi? İngiliz ressamlarımız arasında sahip olduğumuz yetenek dizisi etkileyici." Oak, manzaralarından bazılarını Kraliyet Akademisi'ne sunmalıydı, ancak alçakgönüllülüğünden dolayı hiç böyle bir girişimde bulunmamıştı.

"Ben de suluboya ile uğraşıyorum," dedi Bayan Quinlan. "Yağlı boyalar çok yoğun. Bana güzel bir bahçe sahnesi ya da huzurlu bir manzara verin ve ben mutlu olayım."

Grey'i sürükleyerek eve soktu, bir kuartetin testere çaldığı müzik odasını, abartılı yaldız ve porselenlerle süslü resmi salonu geçti. Grey'in de bildiği gibi kütüphane sessizdi ve diğer konuklardan yoksundu.

"Kapıyı açık bırakmalıyız, Bayan Quinlan. Konuşmaya neden olmak istemiyorum."

Kapının kilidini çevirdi. "Burası benim evim lordum. İstedğim yere gidebilirim ve kimse buna bir şey diyemez. Yapacak bir beyanatınız yok mu? Bir konuşma? Bir şey mi?"

Ona gülümsüyordu ama Grey'in aklına daha genç bir Sycamore geldi, kabadayılık ve kibirle doluydu ve kendine güveninin biraz yanlış olduğunu bilecek kadar da anlayışlıydı.

"Nasılsınız?" Grey sordu, bir centilmenin herhangi bir tanıdığına sorduğu gibi. *Ve bu kütüphaneden lanetlenmiş bir adam olmadan ayrılabilir miyim?*

"Bu işi halletmenizi bekliyorum lordum. Size takım elbisenizin benim için uygun olacağını söyledim ve at arabası geçidinden her keyif aldığımda takmak için büyük, ışıltılı bir yüzük çok isterim. Salı ve Cuma günleri beni sen götürebilirsin, ancak haftanın geri kalan günlerinde uygun gördüğüm diğer yiğitlerim bana eşlik edecek. Bu Pazar gününden itibaren ayinlerden eve birlikte yürüyeceğiz ve sen de -"

Grey elini kızın güzel ağzının üzerine kapatmak istedi. Onun yerine gülümsedi.

"Size adreslerimi vermeyi henüz istemedim, Bayan Quinlan." Ama ödeyecekti. Kesinlikle ödeyecekti. Duvarda bir Gainsborough tablosu, yanında da bir Richard Wilson manzarası asılıydı. Kütüphanenin rafları, kendi başlarına zenginliği kanıtlayan ciltli kitaplarla doluydu. Halı Axminster'dı. Şömine İtalyan mermerinden yapılmıştı. Şöminenin üzerinde bir okuma balkonu uzanıyordu ve korkulukları katlar arasında kıvrılan spiral merdivene uyacak şekilde özenle oyulmuştu.

Kaşlarını çattı. "Beni öpmek mi istiyorsun? Bu kadar mı? Evliliğin *bu* kısmının seni ilgilendirmediğini söylediğini sanıyordum. Karı koca arasındaki sevgiye karşı değilim sanırım. Bir varise ihtiyacınız olmadığını söylemişsiniz ve benim de bir çocuk odasını doldururken vücudumu kaybetmeye ihtiyacım olmadığı kesin."

Beatitude ise sevmek için bir çocuk, sadece bir çocuk özlemi çekiyordu.

"Öpücüklerine duyduğum arzudan arınmış durumdayım." Grey de yeterince basit olması gereken bu görüşmeyi eline yüzüne bulaştırıyordu.

Bayan Quinlan, size büyük saygı duyuyorum ve duygularımın karşılık bulacağını ummak için nedenlerim var. Lütfen zaman içinde sizinle bir arkadaştan daha fazlası olmayı arzulayıp arzulayamayacağımı belirtin ve beni insanların en mutlusu yapacaksınız.

Konuşma karmaşık değildi ama yalanlar içeriyordu. Bir centilmen kibardı ama aynı zamanda *dürüsttü* ve bu yalanlar... Grey bu kadına değer *vermiyordu*, onun arkadaşı *bile* değildi ve evlilik *ikisini* de perişan ederdi.

"Erkekleri mi tercih edersiniz?" Bayan Quinlan sordu. "Bunu bilmemem gerekiyor ama okulda konuşmaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu - çoğunlukla Fransızca, böylece genç kızlar anlamazdı - ve Carlotta Dormioni'nin bir cata... cata... kelimeyi unuttum. Bu bir skandal."

Bu konuşma kötüden daha kötüye gidiyordu. "Bayan Quinlan, sanat eserlerine hayran olabilir miyiz? Wilson'ın her zaman takdir edilmeyen bir yetenek olduğunu düşünmüşümdür."

"Sizin işiniz *bana* hayran olmak lordum. Şimdi beyanınızı yapın ve sonra beni öpebilirsiniz." Eldivenli parmağıyla yanağına dokundu. "Tam buradan. Sakıncası yok."

Tresham'ın köpekleriyle iletişim kurmak için kullandığı el hareketleri gibi, solgun yanağına hafifçe *vurdu*.

Grey onun yanağındaki lekeye baktı ve sahip olduğundan daha büyük bir çeyize ihtiyacı olan kızını düşündü. Akan bir çatının altında yavaş yavaş çökmekte olan Dorning Hall'u düşündü. Paris'te fırtınalar estirmesi gereken Oak'ı düşündü. Valerian'da bir kasaba züppesinin ruhu vardı. Thorne kendi mülkünü hak ediyordu.

Ash... Ash'in sığınak olarak Salon'a ihtiyacı olacaktı ve Bayan Quinlan onu acınası biri olarak görecekti. Grey kardeşinin kahraman olduğunu düşünüyordu, çünkü kim yıllar boyu melankoliyle savaşıp bir kez bile şikâyet etmezdi ki?

Grey ona doğru eğildi ve gözlerini kapattı, çünkü Bayan Quinlan'ın sergilemeye kararlı olduğu hazineleri görmek istemiyordu. Kokusu, annesinin resmi salonundaki yıldızlar kadar abartılıydı; yine de ekşi bir şarap kokusu barındıran, iğrenç bir frezya kokusuydu. Heves değil, sabırsızlık yayıyordu ki bu da muhtemelen tüm evliliğin alacağı duygusal imzanın habercisiydi.

Başka birini mutlu edemezsiniz.

Beatitude ondan asla mutluluk istememişti. Ondan *kendisini*, gerçek insanı, koyun kırmaktan ve saman çatallamaktan mutlu olan adamı, kızı ve ailesi için endişelenen adamı istemişti.

Bir beyefendi nazik ve *dürüsttü*.

"Bayan Quinlan, üzülerек size uygun olmadığımızı bildirmek zorundayım." Bu itiraf pervasızdı -hayata karşı çok ama çok kötü sonuçlanabilecek bir meydan okumaydı- ama aynı zamanda özgürleştiriciydi. O daha iyisini hak ediyordu ama *Grey de öyle*.

Ona saygı duyan ve onu arzulayan bir kadını, amaçlarını destekleyecek ve gerektiğinde onunla mantıklı konuşacak bir kadını hak ediyordu. Böyle bir kadın vardı. Kollarına girmiş ve kalbine yerleşmişti.

Addy ile asla bir geleceği olmayabilirdi ama şımarık bir mirasyediden daha iyisini hak ediyordu.

Binlerce suçlama onu sözlerini geri almaya zorlasa da Grey doğruldu. Beatitude'un bin bir anısı dişlerinin arasından geri çekilmesini sağladı.

"Sizin için mavi giydim," diye karşılık verdi Bayan Quinlan. "Birbirimize çok yakışacağız ve bu akşam başlayacak bir anlaşmamız olacak Lord Casriel. Sizin benim parama ihtiyacınız var, ben de sizin unvanınızı istiyorum."

"Ama biz istemiyoruz," dedi Grey nazikçe, çünkü genç hanımın kafasının karışık olduğu belliydi. "Bir centilmen başkalarına karşı düşünceli ve dürüsttür. İkimiz için de mutsuzlukla sonuçlanacak bir durumla evlenmene izin veremem."

"Senin iznin bu işe dahil değil," diye tersledi. "Bir kontla evlenemeyeceksem ne yapacağım? Geriye sadece baronlar ve vikontlar kalıyor ve onlar da doğurulamaz. Kızlarım leydi olmalı. Oğlumun bir nezaket unvanı olmalı."

Sesi yükseldi, Grey'in bir histeri gösterisine maruz kalmak üzere olduğunu ima ediyordu. Bunu memnuniyetle karşıladı, çünkü kadın söylenmeye devam ettikçe Grey daha da kararlı hale geliyordu.

"Benden çocuk beklememenizi söylemişim, Bayan Quinlan. Sizinle böyle bir evlilik mümkün olmazdı. Misafirlerinizin yanına dönmenizi öneririm, ben de size mutluluklar dilerim."

"Lanet olsun sana, *mavi giymiştim*. Sana özgürlük tanımaya hazırım. Dans etmenize izin verdim. Resimler hakkında gevezelik etmenize izin verdim ve-"

"Sarah." Şöminenin üzerindeki balkondan erkeksi bir ses duyuldu. "Lord hazretlerinin ve benim kusurumuza bakmayın." Charles Quinlan korkulukta duruyordu, yüzünde hoş bir ifade vardı. Sarmal basamakları yavaş bir tempoyla indi.

"Kontes olacağım baba," dedi Sarah. "Casriel'in mantıklı düşünmesini sağlamak için ne yapman gerektiği umurumda değil. O ve ben uygun oluruz. Bundan emin olacağım."

Madalyonu boynundan çıkarıp yere fırlattı ve babasının tek kelime azarlamadan buna izin verdiğini gösterdi. Ardından kapıyı çarparak kütüphaneden dışarı fırladı.

"Lordum, isteksizliğinizi anlıyorum," dedi Quinlan. "Size bir konyak doldurayım mı? Muhtemelen ihtiyacınız olacak."

"Teşekkür ederim, hayır," dedi Grey. "Bu üzücü sahne için özür dileyerek yanınızdan ayrılıyorum." Dorset'e gitmek üzere eşyalarını toplar ve tüm mesafeyi yürümek zorunda kalsa bile gün doğmadan oradan ayrılırdı. Önce Beatitude'u ziyaret edecek ve bir kadını severken başka bir kadına kur yapabileceğini düşündüğü için ondan özür dileyecekti.

Ne göt, ne tam bir koyun kafalı.

Quinlan bir porsiyon konyağı havaya kaldırdı. "Sarah seçimini yaptı. Benim görevim onun istediğini almasını sağlamak."

Grey konyağa dokunmadı. "Bir koca kimdir, ne değildir ve ben o adam olmayacağım. Size iyi geceler dilerim."

"Oturacaksın," dedi Quinlan yumuşak bir sesle. "Ve kızıyla evleneceksin."

Asla.

Yine de Grey topuklarının üzerinde dönüp odadan kaçmadı. Quinlan iyi terzi yapmasına rağmen bir demir tüccarının fiziğine sahipti. Omuzları ve göğsü iriydi ve boyu da uzundu. Boğucu sıcakta ağır yüklerle boğuşmak için yaratılmıştı ve tavırları kibar bir kontu idare edebileceğinden son derece emin olduğunu gösteriyordu.

"Kızınızla evlenemem," dedi Grey. "Onu berbat bir koca yapardım. O da beni berbat bir eş yapar."

saygısızlık. Dünyadaki tüm konforlu çatılar ve yüklü çeyizler, bir çiftin bilerek kötü bir eşleşme yapmasını telafi edemez."

"Sarah bir unvan istiyor, hem de sahip olacağı bir unvan." Quinlan, Grey için doldurduğu konyaktan bir yudum aldı. "Seni mahvedemem, sen bir akran ve iyi bir türsün. Senin türün, benim türümün başarabileceğinden daha fazla mahvetmeyi gerektirir. Kumar oynamıyorsunuz, aşırı içki içmiyorsunuz, Bay Sycamore Dorning'in izlenmesi gerekse de şu anda felakete davetiye çıkaran bir aile üyeniz yok. Ancak dul bir kadına değer veriyorsunuz."

Bu gözlemin ardından yavaşça bir yudum daha konyak içti.

"Leydi Canmore ve ben arkadaşız. Bu sizi neden ilgilendirsin ki?"

"Onu mahvedebilirim," dedi Quinlan. "Kibar toplum, arkadaşlarına karşı

kadınlar. Benim geldiğim köylerde ve kasabalarda, kadınların camekân içindeki porselen çoban kızları gibi tutulmasını beklemeyiz. Onlar erkeklerle birlikte çalışırlar. Onlar da en az erkekler kadar kendi işlerinde çalışırlar; çoğu zaman kucaklarında bir bebek, eteklerine yapışmış bir başka bebekle. Onları insan oldukları için dışarı atmıyoruz. Sizler..." Quinlan brendisini bitirdi ve bardağı büfenin üzerine koydu.

"Sarah porselen leydi olmak istiyor," diye devam etti, "ben de ona bir kont alacağım. Sarah'nın yanına isteyerek gelmesini sağlamak için bir kontesi mahvetmem gerekiyorsa, bir kontesi mahvederim. Ben kendi başımın çaresine bakarım, Casriel."

"Kızını nefret ettiğin bir kadere mahkûm ediyorsun," dedi Grey, kütüphaneye doğru ilerleyerek. "Burada, bazıları okulda tanıştığı diğer genç kadınlarla çevrili yalnız olduğunu düşünüyorsun. Dorset'te kimseyi tanımayacak. Okul aksanını, yapmacık Fransızcasını ve fazla süslü elbiselerini eleştirecekler. Atış yapamaz, kır dansı yönetemez. Muhtemelen sabah yürüyüşünün ilk beş milinde eyerde yorulacaktır. Ham yün kokusu midesini bulandıracaktır, oysa bana ve benimkine göre bu başarının kokusudur. Bunu kendi kızınıza yapamazsınız ve bunun onun yararına olduğunu iddia edemezsiniz."

Peki Grey kardeşleriyle ne yapıyordu? Onları neyden korumak adına Dorning Hall'da yarı hapsedilmiş halde tutuyordu? Başarısızlıktan mı? Her erkek bir noktada kışının üstüne düşer ve bir kardeşin işi dertleşmektir, yere saten yastıklar serilmesini sağlamak değil.

"Alışacaktır," dedi Quinlan. "Mutlu bir şekilde alışmasını sağlamaktan seni sorumlu tutacağım."

Grey halının üzerindeki atılmış madalyonu aldı. "On sekiz yıldır deniyorsun ama onu mutlu edemedin. Benim daha başarılı olacağımı sana düşündüren nedir?"

"O bir unvan istiyor," Quinlan. "Ona bunu verebilirsin ve hayır, muhtemelen mutlu olmayacak ama kızları hanımefendi olacak ve belki de mutlu olabilirler. Sarah için teklifte bulunacaksınız lordum, yoksa sizi karara pişman ederim."

Quinlan'ın mantığı hatalıydı. Grey bu kadarını anlayabilirdi ama yanlışlığı çözmek için başka bir günü beklemek gerekecekti. Mutsuz ebeveynlerin nadiren mutlu çocuklar yetiştirmesiyle ilgili bir şey.

Beatitude'un beni yoluma göndermesine izin verdiğim için pişman olacağım.

"Bayan Quinlan'a asla teklifte bulunmayacağım." Bir centilmen yalan söylemezdi ama hayatının aşkına blöf yapabiliirdi. "Ve eğer beni bu kararımı gözden geçirmem için tehdit etmeyi düşünüyorsanız, inatçı aptallığı bu akşam sona ermeden önce bu amacına ulaşmazsa, *kızınızı* tamamen, kibarca ve her türlü iyi davranış kanıtıyla *mahvedebileceğimden* emin olabilirsiniz."

Grey *asla* başka birini bilerek mahvetmez-Beatitude ondan utanacaktı, o da makamını bu şekilde kötüye kullandığı için kendinden utanacaktı ama Sarah ve babası bu felaketten vazgeçirilmeliydi. Quinlan vicdanlı bir baba olduğunu düşünüyordu ama sevgili yavrusunu boşa harcanmış bir hayata mahkum ediyordu.

Grey'in elindeki madalyon açıldı, tokası çözülmüştü. İçinde iki sade altın yüzey, bir istiridye kabuğunun içi gibi karşılıklı duruyordu. Birbirlerine gülümseyen minyatür portreler, hoş bir pastoral sahne, minik çiçeklerle süslenmiş bilgece bir söz yoktu.

"Seçiminizi yapmadan önce iyice düşünün," dedi Grey, madalyonu Quinlan'ın göğsüne fırlatarak. "Bir centilmen boş tehditlerde bulunmaz ve başkalarının tehditlerine de müsamaha göstermez."

Kütüphaneden ağırbaşlı bir yürüyüşle çıktı, sonunda bir şeyleri tekmeleme dürtüsünden kurtulmuştu. Bunun yerine sevinçten sıçramak, Beatitude'u bulmak istiyordu,

ve hasat zamanına kadar ona sarılacağım. Dorningler yıkıma doğru gidiyor olabilirdi ama bu yıkım onurlu olacaktı.

Ancak önce halletmesi gereken kardeşleri ve kurtarması gereken bir mülk vardı.

Bir kont bile hayatının aşkına, akan bir çatı ve kokan, meleyen bir sürü koyundan başka sunacak bir şeyi olmadan kur yapamazdı.

Theodosia, "Dün gece QUINLANS'ların suaresindeydi," dedi. "Yani Lord Casriel. ."

Addy arkadaşını bahçede karşılamış ve lavanta sınırı boyunca güneşin altında oturmuşlardı. Grey'in son ayrılığından beri Addy akçaağacın altındaki gölgeli banktan uzak duruyordu.

"O benim kontum değil. Eğer Quinlans'ın suaresine gittiyse, asla benim kontum olamayacak." Bu itirafın ardından huzur gelmedi, her şeye rağmen bir arkadaşına iyi dileklerde bulunma duygusu gelmedi.

Theo bir dal lavanta kopararak, "Demek Bath' kaçırıyorsun," diye karşılık verdi. Minik mor çiçekler yaz tamamen gelene kadar ortaya çıkmayacaktı ama yaprakları bile keskin bir koku yayıyordu. "Teyzenin yürüdüğü yoldan yürüyeceksin, kibar sosyeteğe yarı uyumsuz, asla şikayet etmeyen, her zaman nazik."

Nasıl bir ruh haliydi bu? "Yıllarca benimle birlikte o yolda yürüdün Theo, ama biz o yola girmiyoruz. Toplum bizi dul otlarımızdan tutup bu yola itiyor."

Theo lavanta dalını döndürdü. "Bath'a gidersen Freddy Teyze'nin işlerini nasıl halledeceksin? Jonathan, mülklerin karmaşık olabileceğini söylüyor, basit mülkler bile ve her şekilde yardımcı olmaya hazır."

Addy'nin zihninin kederle dolmayan bir köşesinde, Theo'nun neyi başarmayı umduğunu biliyordu. Addy'yi Kasaba'da tutmaya, umudu canlı tutmaya çalışıyordu. Freddy Teyze'yi kaybetmek kaçınılmaz ve üzücü olmuştu.

Grey'i kaybetmek... Ona hiç sahip olamadım. Onun için yeterli değildim.

"Teyzemin fonlarda parası vardı, evi de vardı, başka bir şeyi yoktu. Bay Ickles evi satmam, kiraya vermem ya da kendi kullanımım için tutmam konusunda bana güvence verdi ve teyzemin fonları için yaptığı her türlü tasarrufu yönetecek. Muhtemelen onun evini ve bu mülkü de satacağım." *Ve bir daha asla geri dönmeyecek.*

"Londra'da güzel bir semtte küçük bir ev iyi bir çeyiz olur Addy. Eğer Casriel'in parası yoksa, bu da düşünülebilir."

Oh, Theo. Bir unvan beklentisi içinde olsa da, sadece bir beyefendiyle evliydi. Tresham'la evliliği yeniydi ve henüz Quimbey ailesinin konağına bir ziyareti bile olmamıştı.

"Kocam bir konttu, Theo. Binlerce dönüm arazinin, birden fazla evin, kiracı çiftliklerin, atalardan kalma bir yığının ve emekli maaşlı hizmetlilerin bir ailenin gelirine ne yaptığını biliyorum. İyi bir mahallede mütevazı bir ev pek fark yaratmayacaktır. Muhtemelen Londra'daki iki mülkümü de satıp bir süreliğine seyahat edeceğim."

"Bunu neden yapıyorsun?" Theo lavantayı kopardığı yatağın içine fırlatarak sordu. "Neden kuyruğunu kıstırıp vazgeçiyorsun? Casriel iyi bir adam. Kimsenin yapamadığını yaptı ve seni Roger'ın mezarı başında tapınmaktan vazgeçirdi. Şimdi de Casriel'i umutsuz bir züppenin kollarına itiyorsun, hem de onu kontes yapmayacağını bile bile."

Theo iyi niyetliydi. Her zaman iyi niyetliydi.

"Farklılıklarınız aşılmaz görüldüğünde Tresham'ı bir kenara bıraktın, Theo. Ve Roger'ın mezarı başında ibadet etmiyorum. Onunla evliliğimin beni diğer tüm için mahvettiğini sanıyordum ama Casriel..."

"Sen ve Roger bir aşk çiftiydiniz." Theo Addy'nin kolunu okşadı. "Casriel sana bağlandığında elbette onun hatırasına karşı vefasızlık hissediyorsun ama Roger, Casriel'le bir gelecek şansını senden esirgeyecek son kişi olacaktır."

Yine Roger. Roger, her zaman Roger. "Theo, kocam öldüğünde ondan neredeyse nefret ediyordum. Sürekli tartışırdık, sonra neredeyse hiç konuşmaz olduk. ettiğinde..."

Rahatlamıştım. Freddy Teyze'nin ölümünün yarattığı hüznü rahatlatma değil, sevilen birinin huzura kavuştuğunun kabullenilmesi değil. Ama

Uzun ve zorlu bir yürüyüşün sonunda bir askerin rahatlaması.

"Her evlilik zor dönemlerden geçer," dedi Theo. "Eminim siz bunun üstesinden gelirdiniz. Kocanızı seviyordunuz, bu herkes için açıktı."

Ama o beni sevmiyordu. Bu sözler Addy'nin zihninden, çalan bir çanın netliğiyle çıkmıştı. Belki evliliğin başında Roger ona şefkatle yaklaşmıştı ama sonunda... Kendi çıkarları için onun mutluluğunu, dünyadaki yerini feda etmeye hazırды. Casriel başkalarının iyiliği için kendi mutluluğunu feda etmeye hazırды.

Bu tezat çok keskindi ve Addy'yi Roger söz konusu olduğunda son kez gizlenme ihtiyacından kurtarmıştı.

"Kocamı sevmeye çalıştım," dedi Addy. "Bu mücadelede eşit değildim." Ve şimdi de Grey Dorning'i aynı derecede umutsuz bir maça sürüklemişti.

Henüz evlenmemişti. Tam olarak değil.

"Belki Roger sadakat konusunda yetersizdi," dedi Theo, "ama size sadıktı, Beatitude. Sizinle olan ilişkisini sürdürdü, ara sıra dans etmek için yanınızda durdu, toplum içinde sizinle flört etti. Birçok koca bu kadarıyla bile uğraşamaz."

Addy kıpırdamadan oturuyordu, çünkü bu konuşma yıllardır inşa ettiği zihinsel yapıların temellerini yerinden oynatıyordu. Sanki kıpırdarsa, bir içgörü oku hedeften iki santim uzağa düşecekmiş gibi hissediyordu ve içgörü için çok gecikmişti.

"Sevgili Bay Tresham seninle ilişkisini ara sıra dans etmek, flört etmek ve çoğu gece aynı çatı altında uyumakla sınırlandırsaydı - istediği zaman ve yerde aceleci çiftleşmelerle ara verseydi - bunu sadakat olarak değerlendirir miydin?"

Theo'nun kaşları . "bunu düşünürdüm... Özür dilerim. Eğer öyle bir şey , özür dilerim."

Addy de üzgündü. Roger'la evlendiği için üzgündü, Grey'i gönderdiği için üzgündü. Yine de pişmanlıklar hiçbir şeyi çözmezdi ve zaman önemliydi.

Addy ayağa kalkarak, "Ödemem gereken bir telefon var," dedi. "Seni eve bırakabilirim."

"Telefon görüşmeleri için saat erken. Casriel'in dün gece Quinlans'larda olduğu haberini size getirmek için kaba bir konuşma yapmak istemedim."

Addy, "Bunu kontun kendisinden de duyabilirim," dedi. "Sabah gazetelerinde herhangi bir nişan duyurusu görmediniz mi?"

"İşlerin o kadar ilerlediğini sanmıyorum ama bilmeniz gereken başka bir şey var."

Addy, Grey Dorning'i görmek, ona bir hanımefendinin fikrini değiştirdiğini ve bir beyefendinin onunla tartışmaması gerektiğini bildirmek için gözyaşları içinde acele ediyordu. Mali karmaşanın üstesinden gelecekler, teyzenin küçük mirasını değerlendirecekler, tasarruf edecekler, birkaç yıl Paris' ucuza yaşayacaklardı...

"Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Casriel, Bayan Quinlan ile kütüphanede kapalı bir kapının ardında yalnızdı ve genç bayan görüşmenin sonunda kuş kafesini nasıl açacağını bulmuş bir kedi gibi gülümseyerek misafirlerine katıldı. Görünüşe göre babası ve Casriel daha sonra bazı tartışmalar yapmışlar, ancak herhangi bir anlaşmaya varılıp varılmadığını kimse bilmiyor."

"Öyleyse hâlâ zaman var," dedi Addy, arka kapıya doğru adım atarak. "Hâlâ biraz zamanım var ve Grey'i hemen çağırmalıyım. Gerekirse seyahat arabanızı alabilir miyim?"

Theo onu evin kapısında durdurdu ve sıkıca kucakladı. "Elbette alabilirsin. Arabalı evimdeki her araca kesinlikle binebilirsin."

Addy, Casriel'in kasaba evine vardığında Bay Sycamore Dorning tarafından karşılandı ve onu haftalar önce Grey'i çağırdığı aynı rahat salona götürdü.

"Burada değil," dedi Bay Dorning. "Çay için zili çalabilirim, size bisküvi ikram edebilirim ve ısrar ederseniz havadan sudan konuşabilirim ama Casriel sabahın ilk ışıklarıyla gitti."

"Sol mu?" *Şimdi mi?* Nereye ve neden gitmiş olabilir? "Kasabadan ayrıldı mı?"

"Dorning Hall'a dönmek için çok acelesi vardı." Bay Dorning salonun iyice tozlanmaya ihtiyacı olan pervazlarını inceledi. "Dün akşam Quinlan suaresine katıldığını biliyor musunuz?"

Tıpkı Grey'inki gibi çok nazik gözleri vardı ve bu bakışlar Addy'nin kalbini nasıl da acıtıyordu. "Ben de öyle duymuştum. Şimdi de lord hazretleri Kasaba'yı terk mi etti?"

Bay Dorning sır vermek istermiş gibi görünüyordu ama kardeşine ihanet etmeyi reddetti. "Casriel'in yakın gelecekte buraya döneceğinden şüpheliyim leydim. Planlarının tamamını bana anlatmadı ama anladığım kadarıyla Londra'da kalma nedenleri artık geçerli değil."

Grey o zaman nişanlanmıştı, ya da nişanlanmış sayılırdı. Umutlar tükenmişti, çünkü hiçbir centilmen bir kez nişanı attıktan sonra ağlamazdı.

Addy ayağa kalkarak, "Çok geç kaldım," dedi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Kalp acısı yine içine yayılıyordu, öncekinden daha acı verici ve daha ağırdı. Grey onun için gerçekten ve sonsuza dek kaybolmuştu.

"Size evinize kadar eşlik edeyim mi leydim?"

En küçük Dorning kardeş Grey'in centilmenlik örneğinden ders almıştı ne de olsa. "Hayır, teşekkür ederim. Arabayla geldim ve eve kendim gidebilirim."

Thiel onu şehir arabasına teslim ettikten sonra Addy ağlamadı bile. Eve dönüp eşyalarını toplamaya devam etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Oak çalışma odasındaki perdeleri kenara iterek, "EVE GELDİ," dedi. "Casriel dörtlü geliyor ya da Sycamore bu kez arabası yerine lord hazretlerinin atını çaldı."

Sycamore Londra'dan Boudicca'nın gazabı gibi inmiş ve kardeşlerinin içine müstakbel bir kontesin korkusunu salmıştı. Ash'in Pletcher'lardan elde ettiği meblağın felaketi önlemesi pek mümkün değildi ama belki de Casriel'e alternatifler geliştirmesi için biraz zaman kazandırmıştı.

Ash daha fazla ne yapabilecekleri konusunda kafa yormuştu ama her plan için Grey'in onayı gerekiyordu ve o da Londra'daki kaderine doğru vals yapmaya başlamıştı.

"Bu Grey," dedi Valerian, Oak'a pencerede katılarak. "Sycamore'un yeri o kadar iyi değil. Umarım kardeşimiz güzel varis tarafından gönderilmemiştir."

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi Ash. "Cam onu ilk suyun dehşeti olarak tanımladı."

Thorne, "Casriel bir hanımefendinin karşı çıkabileceği hiçbir davranışta bulunmaz," dedi. "Bilerek değil."

Belki de Grey'in başka seçeneği yoktu. Ash bu sözleri kendine sakladı, çünkü bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış bir kadını hayal kırıklığına uğratmanın getirdiği suçluluk duygusunu çok iyi biliyordu. Leydi Della Haddonfield ona mektup yazmıştı - aile bağları düşünüldüğünde pek de edep ihlali sayılmazdı - ve iyi olmasını umuyordu.

İyi değildi ama rahatsızlığı bedeninden ziyade zihninden kaynaklanıyordu. Belki de bunu ona söylemeliydi.

Atlı dairesel araba yoluna girdiğinde Oak, "Casriel çok sıkı sürüyor," dedi. "Tepeden tırnağa toz içinde, at köpürmüş. Bir duyuru yapacağından şüpheleniyorum ve düşün öncesinde Salon baştan aşağı temizlenmek üzere."

Thorne, "Akan bir çatıyı temizleyemeyiz," diye mırıldandı.

Bir seyis ahırdan koşarak çıktı ve Casriel'in bir süre yürümesi gerekecek olan atını aldı. Gün ılık ve güneşliydi ve Casriel'in gelişinin yol üzerinde kaldırdığı toz bulutu hafif bir esintiyle sürükleniyordu.

Dorning Hall çok güzeldi ama aynı zamanda bir hapishane gibi hissettirmeye başlamıştı. Diğer kardeşler de aynı şekilde mi hissediyordu? Kendilerine bile bu kadarını itiraf ederler miydi?

Thorne, "Savurgan adamı karşılayalım," dedi. "Şüphesiz bizim için haberleri vardır."

Leydi Della'dan haberi var mıydı? Belki başka bir mektup? Ash kardeşlerini ana merdivenden inip araba yoluna kadar takip etti. Grey binek taşının üzerine oturmuş mahmuzlarını çıkarıyordu, çünkü bir beyefendi içeride mahmuz takmazdı.

"Evine hoş geldin," dedi Thorne, Grey'in sırtına vurarak. "Tüm aksi yöndeki telkinlere rağmen salonu ayakta bıraktık. Onca yağmurdan sonra mısırlar iyi durumda ama samanlar saplı geldi."

"Haberin var mı?" Oak, Grey'in kendisine uzattığı tozlu şapkayı alarak sordu. "Sycamore her türlü felaket ve dedikoduyu yaydı, sonra da izninizi bile almadan Londra'ya geri döndü."

Grey ayağa kalktı, bir kez olsun şık ve bakımlı görünmüyordu. Şapkasının bulunduğu yerin altındaki yüzü, binici ceketinin kırısklıkları gibi ince bir toz tabakası taşıyordu. Botları -kendisi için bile- utanç vericiydi ve çamaşırları kesinlikle buruşmuştu.

"Haberlerim var," dedi. "Bana bir leğen ve havluyla beş dakika ver, çalışma odasında buluşalım. Yorgunum, açım ve pisim ama evde ailemle birlikte olmak harika."

Ash'e mahmuzlarını uzattı ve Rawley'e bir orduya yetecek kadar sandviçi emlak ofisine göndermesini, sonra banyo yapmasını ve bir adam kendi kokusundan ölmeden önce Tanrı aşkına temiz kıyafetler hazırlamasını söyleyerek eve girdi.

"Geri döndü," dedi Valerian, ön kapıya bakarak. "İki dakikalığına geri döndü, şiddetli bir rüzgârda çitlerin arasından sürüklenmiş gibi görünüyor ve şimdiden Salon daha canlı hissettiriyor. Bunu nasıl yapıyor?"

"Burayı çok seviyor," dedi Ash. "Bizi seviyor. Söylediklerinde ciddi. Onun için burada olmak harika bir şey."

Thorne basamakları çıkmaya başladı. "Umalım da kontesi de aynı şekilde düşünsün, çünkü giderek artan bir şekilde ben ."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Grey daha sonra dinlenecekti ama şimdilik devam etmek istediği gibi başlaması gerekiyordu. Addy Londra'da, en azından dedikoduların kulaklarına ulaşmasını engelleyecek olan yas evinde oturuyordu.

Belki de.

Yas tutanlar bile ayinlere katılırdı ve kilise avluları konuşmalarla dolup taşardı. Grey, giden yazışmalarının arasına onun için bir not sıkıştırmıştı - görünüşe göre bir taziye, herkesin yeni mağdurlara göndermesine izin verilen bir şeydi bu - ama fazla bir şey söylemeye vakti olmamıştı.

Dorset'e gidiyorum. Yakında dönerim. Döndüğümde ararım. Her zaman hizmetinizdeyim, Casriel.

Böyle acınası bir mektup için kendini azarlamak için yüz milden fazla yolu vardı, ama daha önemli bir şeye başlasaydı, hâlâ Londra'da *seni seviyorum'un* üzerini çiziyor ve *lütfen beni affet'in* üzerini karalıyor olacaktı.

Sızdıran bir çatı hiçbir kontu beklemezdi.

Gömleğini değiştirmek ve yıkanmak için zaman ayırdı. Temiz giysileri Salon'da daha taze kokuyordu, çünkü çamaşırcılar gömleklerini kuruması için lavantaların üzerine seriyordu. Sedir panelli gardırop, kendi çayır bahçelerinden gelen poşetlerle kokuluydu ve hava Londra'nın kömür dumanından arınmıştı.

"Ne ediyordum ben?" diye sordu lavabonun üzerindeki aynadaki yansımasına. "Londra her erkeğin ruhunu yok eder." Addy'yle orada tanışmıştı, bu da Londra'nın sonsuza dek lehine olan bir noktaydı.

Yeleğini ve temiz ceketini silkti, eski bir çift çizme giydi ve emlak ofisinde kardeşlerine katıldı. Masanın üzerinde kocaman bir sandviç tabağı, içinde bir sürahi elma şarabı ve beş fıçı bulunan bir tepsi duruyordu.

"Ben kral mıyım?" diye sordu Grey, masanın arkasındaki sandalyeye oturarak, "Ben yüksek masaya oturmadan kimse yemek yiyemez mi?"

Thorne bir sandviç aldı, Oak ve Valerian da onu takip etti. Ash geride kaldı ki bu endişe vericiydi. Karanlık bir ruh büründüğünde iştahını kaybetme eğilimindeydi, ancak giysileri derli toplu ve dinlenmiş görünüyordu.

"Haberler nedir?" Oak bir tur elma şarabı doldurarak sordu. "Bir kontesimiz olacak mı?"

"Kontesi bilmem ama hepinizin kazançlı bir işte çalışmanız gerektiğini biliyorum."

Odada tedirgin bakışlar uçuştı.

"Meşgulüz," dedi Valerian kanepeye oturarak. "Kitabım yanımda, Oak boyuyor ve çiziyor, Thorne da görevlileri denetliyor. Ash..."

Ash *harekete geçmiş* ve Pletcher'lardan küçük bir servet koparmıştı.

"Sana bir teklifim var," dedi Grey. "Önce bunları al." Banka çekleri çok buruşmuştu ama imzalar hâlâ okunabiliyordu. "Sycamore son yıllarda ona verdiğim borçları geri ödedi. Coventry şimdilik ödeme gücüne sahip ve borçlarını temizlemek istedi. Bu meblağı aranızda paylaşıyorum ve bunu kontluğun size verebileceği son cömertlik olarak görmelisiniz."

Daha tedirgin bakışlar.

"Düşündüm de..." Oak bir okuma koltuğuna oturdu ve sanki sanatçıyı tanıyamıyormuş gibi banka çekine baktı. "Kasabaya bir servetle evlenmek için mi gitmedin mi?"

"Hayal edemeyeceğiniz zenginlikler buldum ama servet bulamadım. Size bir teklifim var beyler, kabul edebilir ya da reddedebilirsiniz, ama her iki durumda da Michaelmas'a kadar Salon'dan ayrılacak ve başka bir konaklama yeri bulacaksınız."

Bu da kardeşlerin ayaklarının yere basması için dört aydan fazla bir süre bırakıyordu. O zamana kadar Grey ya hayallerindeki kontesi ya da

kırık bir kalp.

"Bizi kovuyor musun?" Thorne banka çekini cebine koyup bir sandviç daha almak için uzanırken sordu.

"Dünyaya adım atmana yardım ediyorum," dedi Grey. "Eğer kâhya olarak tavsiye edilmek istiyorsan, sana bir insanın kaleme alabileceği en inandırıcı karakteri yazacağım. Oak fonlarını Paris'te bir stüdyo kurmak ya da çalışmalarını Kraliyet Akademisi'ne sunmak için kullanabilir. Valerian kitabını bitirebilir ve Ash..."

Ash yıpranmış halıyı inceliyordu.

"Ben gidiyorum," dedi. "Oak durmadan Paris'in cazibesinden ve uygun fiyatından bahsetti. Ben gidiyorum."

"Yeni girişimimizin kilit noktası sensin," dedi Grey. "İşi Paris'ten yönetmek istiyorsanız, bu tamamen size kalmış, ya da hepinizin planlarımı onayladığınızı varsayarsak, hepimizi elimizden gelenin en iyisini yapmaya bırakabilirsiniz. Yine de Sycamore'a şahsen göz kulak olursanız bunu bir nezaket olarak kabul ederim. Coventry'de kafası suyun üstünde, ama Sycamore'da sakinlik asla sürmez."

Ash'in melankolileri de geçiciydi. Yine de ona sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Grey, Sycamore, Thorne, Valerian ya da Oak için endişelenmediği zamanlarda en çok Ash için .

Yine de bu endişelerin hiçbirisi Addy'yle ilgili endişelerinin yanına bile yaklaşamıyordu. Notunu almış mıydı? Ona kızacak mıydı? Tresham söz verdiği gibi Bayan Beauchamp'ın işlerini halletmeye yardım edecek miydi?

Thorne bir ağız dolusu sandviç yerken, "Bir tekliften söz etmiştiniz," dedi.

"Bu hepimizi ilgilendiriyor," diye ekledi Oak. "Ben sadece resim yapmakta, eskiz çizmekte ve boş sayfalara bakmakta iyiyim."

Thorne, "Bahçeciliği ve hayvancılığı biliyorum," dedi.

"Yakışıklı ve çekiciyim," diye ekledi Valerian. "Pek yetenekli sayılmam ama işte görüyorsunuz."

"Ve Ash," dedi Grey, "yakışıklı ve çekici, Dorning Hall'u ve mülklerini çok iyi tanıyor, estetik anlayışı bir beyefendininki gibi ve sayılarla arası iyi."

Ash şarabına baktı. "pek bir şey yok. Para , para gider. Oldukça basit. Sycamore rakamları benden daha iyi biliyor."

"Sycamore'un kafası figürlere çalışıyor," diye karşılık verdi Grey, "ama iş konusunda senin kafanın daha iyi olduğundan şüpheleniyorum. Oak'ın bir kompozisyonu düşündüğü gibi sen de bir konu üzerinde günlerce düşünebilirsin. Bir fikri, zihninizin ayaklarının dibinde parçalara ayrılana kadar zihninizde evirip çevirebilirsiniz."

Ash de kara kara düşünüyordu ama ailenin geri kalanıyla eşit konsantrasyon gücüne sahipti.

"Peki bu büyük planın nedir?" Thorne sordu, "ve para kazandıracak mı?"

"İşin bu yönü size bağlı," dedi Grey. "Tek bildiğim Londra'nın koktuğu. Kokar, kokar, yazın nehirde esen belli bir rüzgâr güçlü bir adamın öğürmesine neden olur. Bir centilmen zaman temizdir ama Londra'da bu neredeyse imkânsızdır."

Ash elma şarabından başını kaldırdı. "*Ticarete* mi atılıyoruz? Bir centilmen ellerini kirletmez. Biz beyefendiyiz."

"Toprağın nimetlerini toplamak her zaman centilmence bir uğraş olmuştur," dedi Grey, "ve açıkçası kibar toplumun bundan sonra çizgileri nereye çekmek istediği umurumda değil. İngiltere'deki en güzel kokulu çayirlara sahibiz. Londra, Çukur'un bu tarafındaki en kötü kokuya sahip. Ülkedeki tüm eczanelere yetecek kadar olgun ilacımız var ve Londra hem hastalık ve sefaletin başkenti hem de hükümetin merkezi. Bu sorunları geldiğince çözmeyi İngiltere'ye borçluyuz."

Ash tabaktan bir sandviç aldı. "Londra'nın pis kokusuna inanmak için koklamak gerektiği bir gerçek."

"Paris pek de güzel kokulu sayılmaz," dedi Oak. "Yine de dönüşlerce otumuz ve çiçeğimiz var. Casriel bu konuda haklı."

"Öyle deme." Valerian kravatındaki kırıntıları fırçaladı. "Casriel'in bir konuda haklı olduğunu söyleme. Kafası şişer."

"Senden tek istediğim bunu düşünmen." Grey bir çift sandviç kaptı ve kardeşlerini, onun yardımı olmadan da yapabilecekleri didişmeleriyle baş başa bıraktı. Aslında, bunu yapmayı öğrenmeleri gerekecekti.

Çünkü ilgilenmesi gereken bir kontluğu ve -Tanrı ve Leydi Canmore'un isteğiyle- bakması gereken bir kontes vardı.

Thorne onu koridora kadar takip etti.

"Büyük mirasçı avı ne olacak?" Thorne sordu. "Hâlâ bir çeyiz evimiz yok, papaz yeni bir çatı için yaygara koparıyor ve salonun bakıma ihtiyacı var. Bir koku, poşet ve sabun işi kurabiliriz ama bu zaman alacaktır."

"Yuletide'dan çok önce Londra raflarında ürünlerimiz olabilir," dedi Grey. "Kulübenin enkazı atölyenin inşasında kullanılabilir ve köyün kadınları burada biraz para kazanmaktan mutlu olacaklardır."

"Kadınlar mı?"

"Çok çalışıyorlar, hassas burunları var ve paralarını içki ve oyun için çarçur etme olasılıkları daha düşük. Neden kadınlar olmasın?"

Thorne elma şarabından bir yudum aldı. "Kadınlardan yeterince hoşlanıyorum. Londra'ya yaptığın bu yolculuk doğurgan beyninde başka hangi fikirleri filizlendirdi?"

"Birçok fikrim var. Bir atölye inşa etmek için kullanmadığımız tuğla ve kirişleri para karşılığı satmalıyız. Sevgili komşumuz Bay Bulwaring, babamın İtalyan camlarıyla bir kış bahçesi inşa etmeye yetecek kadar kütüğe sahip, ayrıca kilisenin çatısını onarma yükünün bir kısmını da üstlenebilir. Kardeşlerim başka bir yere yerleştiği için - örneğin Complaisance Cottage boş duruyor - hiçbir zaman tam olarak sağlam olmayan aile kanadını yıkabilirim. Enkazı herhangi bir yerel inşaatçıya satabilirim ve Londra fiyatlarını önemli ölçüde aşağı çekebilirim."

Thorne onu inceledi ve Grey, ağabeyinin onu yeniden gördüğünü hissetti, tıpkı Grey'in Londra'dan ayrıldığından beri yeniden gördüğü gibi.

"Sadece parayla evlenmek daha kolay olmaz mıydı?" Thorne sordu. "Bu her zaman yapılıyor ve varlıklı ailelerin unvan sahibi aileler haline gelmesini sağlıyor."

" zaman yaparsın," dedi Grey. "Kendinizi para uğruna, aklınızın sizin ya da aileniz için diğer fırsatları görmeyi bıraktığı noktaya kadar, kendinizi rehin vermeye ikna ediyorsunuz. Ruhunuzun sonsuza dek lekelenmesi ve ucuzlaması anlamına gelse de, aristokratik standartları sürdürmek için ezberlenmiş cevabı kabul ediyorsunuz. Sonunda bu fikri bir kenara bıraktığımda

ancak o zaman sahip olduğumuz zenginliği gördüm Hawthorne."

"Sycamore haklıydı o zaman."

Grey'in sıcak bir banyoya girmesi, Addy'ye gerçek bir mektup -bir aşk mektubu- yazması ve malikânenin tüm işlerine yetişmesi gerekiyordu.

"Sycamore çoğu zaman haklı. Biz onu çoğu zaman görmezden geliyoruz. Özellikle hangi konuda haklıydı?"

"Kur yapmak için seçtiğiniz genç bayan gerçek bir kabus olmalı."

Bu adil değildi. Sarah Quinlan muhtemelen tam da olması gerektiği gibi yetiştirilmiş bir kızdı ve bu onun suçu değildi. Grey de olması gerektiği gibi yetiştirilmiş bir oğuldu ya da çok uzun zamandır öyleydi.

"Kur yapmak için seçtiğim hanımefendinin hayallerimin kadını olduğunu söylemek daha doğru olur. Ben ve Dorning Hall onun saygısına layık , yoksa onu istemeye hiç niyetim ."

Thorne, Grey'in omzunu itti ve nadir görülen bir gülümseme sundu. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Evet demedi. Aslında, adreslerimi ödemek için izin bile istemedim."

Gerçi Addy'nin onu kabul etmeye istekli olması koşuluyla yakında kabul edecekti.

Jason ve Clarinda gün geçtikçe Addy'nin yanında daha az dikkatli davranıyorlardı. Çocuklar, sağ olsunlar, Tresham'ın seyahat arabasından indiği andan itibaren onu Addy Teyze olarak kabul etmişlerdi. Saat başı masal okuması, yakalamaca ve körebe oynaması, eteklerini bacaklarına dolayarak bir tepeden aşağı yuvarlanması ve genellikle bir hoyratı taklit etmesi gerekiyordu.

Ailesi de onu Canmore Court'un arazisinde dolaşması ya da bir kitapla birlikte botlarını çıkarıp ayak parmaklarını serin sulara soktuğu تنها bir dere kenarına çekilmesi için yalnız bırakıyordu.

Grey haklıydı. Çocukların arkadaşlığı çok ihtiyaç duyulan bir tonikti. Temiz hava yardımcı oldu ve çılgın dört nallar hâlâ

moralini yükseltecek bir güç.

Tresham'ın seyahat arabası Londra'nın kalabalık caddelerinde sallanırken Addy, Grey'i Dorset'e kadar kovalamayı düşünmüştü. Ne yazık ki bu skandala yol açabilirdi. Bir beyefendi ağlayıp kaçamazdı ama bir hanımefendi kaçabilirdi. Bayan Quinlan nişandan vazgeçerse, Grey gözden düşecek ve yoksullaşacaktı.

Daha iyisini hak ediyordu ve eğer varisi onu mutlu etmek için her türlü çabayı göstermezse...

Addy hiçbir şey yapmazdı, çünkü Grey onun işe karışmasını istemezdi.

Theo'nun kadın sağlığıyla ilgili kitabının bir sayfasını çevirdi ama malikânenin balıkçı kulübesinin verandasına kaçmasının amacı ille de kitap okumak değildi. Addy'nin Canmore Malikânesi'ndeki tüm boş zamanlarının amacı Grey'i özlemek, ona asla gönderilmeyecek mektuplar uydurmak ve Roger'a öfkelenmektir.

Kayıp Grey korkunç hissettirdi. Öfke... doğru hissettirdi.

"Bana sizi burada bulabileceğim söylendi, gerçi şu anki Canmore Kontesi bu bilgiyi vermeden önce neredeyse arka dişlerimi muayene ediyordu."

Grey Dorning, şapkası elinde, verandanın basamaklarında duruyordu.

Addy kitabını yavaşça bir kenara bıraktı, gözünü kırpmasın ve adam kaybolmasın diye. "Lordum, iyi günler."

"Oturabilir miyim?"

Her zaman kibar, her zaman sevgili. "Nişanlı bir adam değilseniz. Eğer söz verdiysen, gitme ve gitmiş olarak kalma nezaketini göstereceksin."

Bu sözleri söyleyecek gücü nereden bulmuştu?

"Olduğu gibi,"-basamakları çıktı-"Henüz nişanlı değilim." Grey, Addy'nin sağındaki yere otururken salıncak gıcırdadı. "Nasılsınız?"

Henüz nişanlanmadı mı? Addy'nin kalbinde umut ve umutsuzluk savaşıyordu. "Mavi yelek giymiyorsun. Her zaman mavi yelek giyiyorsun ama bu gözlerine uyuyor."

Neredeyse mavi, neredeyse mavi, ama lavanta ya da deniz salyangozuna doğru kayıyordu ve çok güzeldi. Değişim çok inceydi ama rengini harika bir şekilde tamamlıyordu.

"Eskiden mavi giyerdim çünkü babam mavi giyerdi ve kimse bundan hoşlanmazdı. Sarah Quinlan beni hiç sevmeydi." Salıncağı hafifçe sallanmaya ayarladı.

Addy kitabını bir ipek parçasının etrafına kapattı. "Onu bilerek gücendirdiğine inanmıyorum." Ama Londra'nın en gözde varisini *gücendirmişti*. Neden ve bu hakaret kalıcı mıydı?

"Bana yanağını öpmemi emretti. Bunu yerine getiremedim. Pek centilmence bir davranış değildi."

Gülümsemesi de centilmence değildi. Yaramaz, memnun ve biraz da kibirliydi. Böyle gülümsediğinde Sycamore'a benziyordu.

"Grey, lütfen bana karşı dürüst ol. Ne yaptın sen?"

"Mesele de , değil mi? Bir centilmen dürüsttür. Beni sadece bir unvan olarak gören bir kadına dürüstçe geleceğimi adayamazdım. Onu seveceğime ve onurlandıracağıma, ona gerçek bir koca olacağıma yemin edemezdin. Bayan Quinlan bu itiraflarımı kendisine ilettiğimde pek hoş karşılamadı ama zamanla belki hoş karşılar."

Addy kitabını bir kenara koydu. "Onlara minnettarım."

Grey bir kolunu salıncağın arkasına dayadı. "Babası biraz kızdı."

"Öfkeli bir baba hafife biri değildir."

"Öfkeli bir kont daha da korkunçtur. Quinlan, kızıyla evlenmezsem itibarınızı lekelemekle tehdit etti. Bana önemli olan tek şeyin zenginlik olmadığını ve sevdiklerimiz için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken bazen yoldan çıkabileceğimizi hatırlatarak çok büyük bir hizmette bulundu. Benimle evlenir misiniz, Beatitude?"

Kelimeler Addy'nin düşünen zihnini pusuya düşürdü.

"Affedersiniz?" "Bu yanlış ya da çok erken oldu. Bu işe kalkışmakla aptallık ettim."

Seninle olan ilişkim onurlu bir ilişkiden daha az bir şeydi, ama o aptal olduğum için pişman olamam. Seni seviyorum, bir başkasını asla sevmeyeceğim ve eğer bu beni aşta bir aptal yapıyorsa, olsun. Para kazanılabilir, yapılabilir ve miras bırakılabilir, ama sen... Sen benim ihtiyacım olan tek hazinesin."

Daha da yaklaştı ve başını onun omzuna yasladı. Adamın kolu ona dolandı ve o an mükemmeldi.

"Ben de aşık bir aptalım, Grey Dorning. Bunu sana söylemek için evine gittim ama sen Dorset'e gitmiştin. Rotanızın belli olduğunu düşündüm ve bir duyuru duymaya hazırlandım."

"Yani benimle evlenecek misin? Kontesim mi olacaksın? Salonda çamur izi sürdüğümde bana bağırarak mısın? Kırkım kulübesinde çiftçi kılığına girdiğimde bana nooning mi getireceksin?"

Evlilik hayatı onun için ne kadar yavandı ve ne kadar değerliydi. "Elbette, çocuklarımıza kitap okuyacaksın, komşularımızın önünde benimle flört edeceksin ve tüm ailen için gürültülü tatil toplantıları düzenleyeceksin."

Kucaklaması daha da sıkılaştı. "Varislere ihtiyacımız yok aşkım ve doğrusunu söylemek gerekirse, çocuk doğurma riskini ve çilesini hiç yaşamamış olmanı tercih ederdim."

Addy, Grey'in sıcaklığının ve kokusunun tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. "Bir şey öğrendim."

"Anlat bana."

"Roger'ın doktorları bana verdikleri tavsiyelerde kesinlikle ama kesinlikle yanıldılar. Theo'nun bana ödünç verdiği bir kitabı okuyordum ve ebe, gebe kalmanın en olası olduğu zaman konusunda çok netti ve İngiliz doktorların her şeyi yanlış anladığını söylüyordu."

"Gerçekten mi? Geriye doğru mu?"

"Herhangi bir çiftçi bunu muhtemelen çözebilirdi, ama ben kim oluyordum da Roger'ın bilgili doktorlarına karşı çıkıyordum? Çocuklarımız olabilir Grey."

"Sonra çocuklarımız olacak ve onlar bizim çocuklarımız olduğu için onları sonsuza dek seveceğiz."

Bunun için onu öpmek zorunda kaldı ve bu da bir şekilde kucağına oturup onu biraz daha öpmesine yol açtı.

Onu neredeyse yeterince öptüğünde -şimdilik- Addy kollarını Grey'in boynuna doladı ve yanağını onun omzuna yasladı. "Roger kısır olduğum için beni bir kenara atmakla tehdit ediyordu." Kelimeleri söylemek istememişti ya da tam o anda söylemek istememişti. Burada, Canmore Sarayı'nın pastoral ihtişamının ortasında, Grey'in kollarında bile ihanet çileden çıkarıcıydı.

Hangi akran kendi karısını böyle rezil eder?

Grey onu kendine yaklaştırdı. "Ve sonra o öldü ve sizden sizi çalışan bir adamın yasını tutmanız beklendi. Nasıl oldu da

hiç...? Nasıl olduğunu biliyorum. Siz bir hanımefendisiniz ve onun anısının huzur içinde yatmasına izin verdiniz."

"Bana evliliğin sessizce feshedilmesini, piskoposlar uygun görürse iptal edilmesini önerdi. Bu fikir ilk başta şaka olarak ortaya atılmıştı ama giderek sıklaştı. Bunu yapar mıydı bilmiyorum ama bir kenara bırakılmanın giderek daha cazip hale geldiğini biliyorum. Jason bunların çoğundan haberdardı -erkek dedikoduları ve kardeşlerin birkaç ortak tanıdıkları vardı- ama Jason ne söyleyeceğini tam olarak bilemedi."

"Şöyle demeli: 'Roger seni hak etmeyen sefil bir alçaktı'."

"Roger bir konttu, seviliyordu, zengindi, çekiciydi... ama bir centilmen değildi. Bunu görecektim kadar sofistike değildim. Buradaki ilk üç günümü mezarının etrafında dolaşarak, ona bağırarak ve hiçbir papaz kızının bilmemesi gereken sözleri söyleyerek geçirdim."

Grey onun saçlarını okşadı. "Güzel. Umarım her neredeyse, senin tiratlarını duymuş ve onlardan utanmıştır. Seni hak etmedi. Umarım ben seni hak ediyordumdur -buna sen karar vermelisin- ve söz veriyorum, eğer davama olumlu bakarsan, bana olan saygını sürdürmek için tüm varlığımı ortaya koyacağım."

"Konuşma tarzını ve kulaklarını açmanı seviyorum."

Elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi. "Ben bir kontum, elimden bir şey gelmez ama bu sözler sana aşık olan bir adamdan geliyor. Benimle evlenir misiniz, Beatitude? Kardeşlerime yuvadan ayrılmaları için bir mühlet verdim -bunu yıllar önce yapmalıydım- ve onları başarı şansı yüksek bir ticari girişime yönlendirdim. Hem hurdaları satmak hem de daha küçük bir personele ihtiyacımız olacağı için salonun boyutunu küçültmeyi planlıyorum. Yerel yaşamın sorumluluğunu varlıklı bir komşuma devredeceğim ve Providence'a şükürler olsun ki Tabby'nin çeyizi için bir başlangıç yaptım. Bu konuda sana yazmıştım."

"Mektubunuzu almadım. kısa bir süre sonra kasabadan ayrıldım, bu da mektubumu da almadığınızı gösteriyor. Teyzem parasını Tabitha'ya, arplarını da size bıraktı. Meblağ beni şaşırtacak kadar yüksek ve teyzemin iş adamı arpların da oldukça değerli olduğunu söyledi."

Grey onu öptü ve tüm bu tartışmanın ortasında Addy, Grey'in de Grey'in de yükselen arzusunun farkına vardı.

"Tabby'ye Bayan Beauchamp'tan miras mı kaldı?"

Addy onun kulağına bir miktar fısıldadı, çünkü kulağına fısıldamak çok hoştu.

"Tanrılar aşkına, kızım yakında bir mirasçı olacak."

Addy, Grey'in kulak memesini ısırarak, "Ve üvey annesi olarak çifte kontesi olacak," dedi. "Bu balıkçı kulübesinin içinde küçük, sevimli bir yatak odası var lordum. Nişanımızı özel olarak kutlayabilir miyiz?"

Grey, Addy'yi kollarına alarak ayağa kalktı. "Yakında çifte kontes olacaksın. Ben krallığın bir asilzadesiyim ve siz alçakgönüllü bir balıkçı kulübesinde buluşmamızı öneriyorsunuz. Madam, mevkimizin sonuçlarını hiç düşünmüyor musunuz?" Gülümsemesi Dorset yaz güneşini gölgede bırakabilirdi.

"Seni seviyorum. Tek bu, Grey Dorning."

"Ben de seni seviyorum ve bir beyefendinin bir hanımefendiyle asla ama *asla* tartışmadığı için ilahi güçlere şükrediyorum."

Addy'nin kapının mandalını tutabilmesi için dizlerini büktü ve sonraki iki saat boyunca balıkçı kulübesinde kimse kimseyle *herhangi* bir konuda tartışmadı.

Mutlu çiftin nikâhından dokuz ay sonra Leydi Fredericka Gardenia Dorning, Dorning Hall'un kreşine geldi. Her konuda herkesle tartışıyordu ama üç küçük erkek kardeşi ve altı koruyucu amcası olan bir hanımefendinin biraz aykırı olmaya hakkı vardı.

SEVGİLİ OKUYUCULARIMA

Sevgili Okuyucularıma,

Umarım Grey ve Addy'nin hikâyesini okurken eğlenmişsinizdir. Onların hikâyesini yazmak çok keyifliydi ve gelecekteki **True Gentlemen** kitaplarında onları daha fazla görmeyi umuyorum (ve evet, Sycamore'u da sanırım...). Ash ve Della için 2019'başlarında bir hikaye yazmayı umuyorum, ancak tam zamanlama onlara bağlı.

Bir Benim Biricik Dükümsonraki heyecan verici maceram, 6 Kasım'da, yani Seçim Günü'nde çıkacak olan ilk **Haydutlardan Zenginlere** hikâyem . Lütfen oy verin (eğer ABD'deyseniz) ve sonra Newgate'in lanetli salonlarında karşılaşma olasılığı en düşük dük ve düşes için bir HEA ile kendinizi şımartın. Quinn ve Jane'in hikayesinden bir alıntıyı aşağıya ekledim.

Ayrıca Kelly Bowen'ın 25 Eylül 2018'de (ne tesadüf!) piyasaya çıkan son kitabı **Earl ile Geçen Gece'den** özel bir alıntı da ekledim. Kelly iki kez RITA ödülü kazanmış bir yazar ve Regencies romanlarını tam gaz, hazırcevap ve zekice kurgulayarak yazıyor. Eğer onu daha önce okumadıysanız, sizi bir sürpriz bekliyor.

Regency ile ilgili her şeye biraz ara vermek isterseniz, emlak geliştirme konusunda yetenekli Amerikalı bir mühendisi bir İskoç kalesi yenileme projesinin başına getiren **Scotland to the Max** adlı çağdaş bir aşk romanı yayınladım. Max Maitland, sahtekâr yatırımcılardan bir çift şato hayaletine kadar her şey tarafından engelleniyor ve işin felaketle sonuçlanmasını önlemek için bekâr anne Jeannie Cromarty'ye ihtiyacı var. Aşık olmasına gerek yoktur.

Jeannie, ama Brodie Kalesi'nde romantizm havalarda uçuşuyor, hem de nesillerdir. Wheeee!

Alıntı aşağıda.

Aralarında 23 Ekim 2018'de çıkacak çok yazarlı bir tatil öyküleri antolojisi olan [Tis the Season](#)'ın da bulunduğu başka projelerim de var. [Bir When A Duchess Says I Do](#) sonraki **Rogues to Riches**, (Duncan'ın hikayesi, Nisan 2019) da ön sipariş için hazır. Asla çok fazla HEA'ya sahip olamazsınız!

Ön siparişlerden, fırsatlardan ve yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için kısa bir e-posta almak isterseniz, beni [Bookbub](#)'da takip etmek bunu ayarlamamanın en basit yoludur. Eğer yavru kedi resimleri ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi almak istiyorsanız, lütfen [bültenime](#) kaydolun. Yakın zamanda [Instagram](#)'da da bir deneme yaptım ve hoşuma gitti!

İyi okumalar!

Grace Burrowes

[BOOKBUB INSTAGRAM FACEBOOK TWITTER](#)

ALINTI: BENİM BİRİCİK DÜKÜM

Grace Burrowes '[Benim Biricik Düküm](#)' dan , **Haydutlardan Zenginlere**
Birinci Kitap (6 Kasım 2018)

QUINN WENTWORTH ve Jane Winston evlilik yeminlerini Newgate hapishanesinde ettiklerinde, ikisi de sonucun kalıcı bir birliktelik olacağını beklemiyorlardı. Ama işte bir ay sonra, artık Newgate'te değiller, birbirlerine çok aşıklar ve bu konuda ne yapacaklarından hiç emin değiller...

ALTERNATİFİ OLMAYAN Quinn giysilerini başladı, gömleğini asan ve kravatını katlayan Jane'e uzattı, sanki son yirmi yılı banyo suyu soğurken sohbet ederek geçirmişlerdi.

Jane yemek tepsisini almak için kapıya gittiğinde Quinn bir mucize olmasını umarak iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu. Quinn onun yokluğunu son giysilerini de çıkarıp buharlı küvete girmek için kullandı. Jane elinde yemekle döndü ve yemeği tezgâhın üzerine koydu.

"Saçını yıkayayım mı Quinn?"

"Önce ben temizleneyim. Ben yokken kendini nasıl meşgul ettiğini anlat bana."

Bir ısırik alması için ona bir sandviç uzattı. "Şu ve bu. Personelin bir programı var, halıların hepsi kaldırıldı ve dövüldü, Constance'ın kedileri Persephone artık kendini aşık hissetmeyene kadar iki kat ayrıldı."

Quinn aşk dolu hissediyordu. York'a gidip gelmiş, Bayan Daugherty'nin ve Ned'bitmek bilmeyen sorularına katlanmış, olasılıklar ve entrikalar üzerine kafa yormuştu -onu Newgate'e kim ve neden göndermişti- ama ne zaman ne de mesafe yeni karısına olan ilgisini bir nebze olsun azaltmamıştı.

Jane'in kafa derisine ve boynuna masaj parmakları ona yardımcı olmadı ve göğsünü ovma için eğildiğinde ve göğüsleri Quinn'in omuzlarına bastırıldığında, ilgisi bir ağrıya dönüştü.

Su soğudu, Jane ona sandviç yedirdi ve Quinn karısıyla sevişme vaktinin geldiğini kabul etti. Quinn küvetten kalktı, Jane banyo çarşafını uzatırken su akıp gidiyordu. Bakışları onun üzerinde samimi bir evlilik değerlendirmesiyle dolaştı, sonra yakaladı, tuttu ve daha önce ondan görmediği bir gülümsemeyi ateşledi.

"Bay Wentworth, ne de olsa beni özlemişsiniz." Quinn ateşin önünde durup kurulanırken, ona banyo çarşafını uzattı ve salonun kapısıyla yatak odasının kapısını kilitledi.

Jane havluyu ondan alıp bir sandalyenin üzerine atarak, "Ben de seni özledim," dedi. "Oldukça çok."

Quinn, Jane'in borçlu olduğu samimiyetten kaçmak için son bir girişimde bulundu, son bir dürüstlük denemesi. "Jane, konuşmamız gereken konular var. Seyahatlerimle ilgili meseleler." Ve geçmişle, çünkü geçmişi geleceğinde hak iddia ediyordu ve Jane gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Daha sonra istediğin kadar konuşuruz, Quinn. Şimdilik, lütfen beni yatağa götür."

Onu öptü ve adam kayboldu.

My One and Only Duke kitabınızı sipariş edin!

Kelly Bowen **'In Earl ile Gece'sinden Son** özel bir ön bakış için okumaya devam edin!

ALINTI: EARL İLE DÜN GECE

Kelly Bowen'dan Earl Son Geceile

Earl. Savaş kahramanı. Kötü şöhretli bir çapkın. Waterloo Savaşı'ndan sonra Eli Dawes'ın öldüğü sanılıyordu ve öyle de kalabilirdi. Artık eskisi gibi pervasız bir genç değildir ve kadar güzel de değildir. Tek istediği, kimsenin yaralarını göremeyeceği kır evinde saklanmaktır. Ama gecenin bir yarısı eski yatak odasına gizlice girmeye çalıştığında, orada zaten birini bulunca şok olur...

"HAREKET ETME."

Eli ses karşısında donakaldı. Başını hafifçe çevirdiğinde bir bıçağın ucunun boynundaki deriye battığını hissetti.

"Sana demiştim."

Eli dişlerini sıktı. Kadınsı bir ses olduğunu düşündü. Ya da belki de çok genç bir çocuğun sesiydi, ama taşıdığı otorite ilkinin akla getiriyordu. O halde bir hizmetçiydi. Belki uyanıktı, belki de onu uyandıran oydu. Bir eve habersiz ve beklenmedik bir şekilde gizlice girdiği için bunu hak ettiğini düşündü. Aslında burası artık onun eviydi ama yine de ihtiyacı olan son şey kızın çığlık çığlığa yardım istemesi ve tüm ev halkını çağırmasıydı. Henüz bununla yüzleşmeye hazır değildi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi açıkça.

"Bıçağım boynundayken dizlerinin üzerinde olmaz, katılıyorum." Bıçağın ucu büküldü ama deriyi parçalamadı.

"Mantıklı bir açıklaması var." Hayal kırıklığına karşı koydu. Kahretsin, ama sadece yalnız kalmak istiyordu.

"Eminim. Ama gümüş takımlar alt katta," diye neredeyse alaycı bir ses duyuldu. "Kaçırdıysan diye söylüyorum."

"Ben hırsız değilim." Kaşlarının hafifçe çatıldığını hissetti. Bu seste tuhaf bir şekilde tanıdık bir şeyler vardı.

"Ah." Yanıt ölçülüydü, ancak hafif bir tereddüt vardı. "Bana ya da kızlardan birine dokunmana izin önce bu lanet evi çığlık çığlığa yıkacağım."

"Kimseye dokunmuyorum," diye tersledi, aniden durmadan önce gerekenden çok daha fazla güç kullanarak. Kızlardan herhangi biri mi? Bu da ne demek oluyordu?

Bıçağın ucu biraz daha sertçe bastırdı ve Eli irkildi. Hızlı nefes alışverişlerini duyabiliyordu ve ona yeni bir koku ulaştı, açıkça kadınsı bir koku. Sabun olduğunu fark etti, egzotik ve hafif çiçeksi bir kokuydu. Bir hizmetçiden beklenmeyecek bir şeydi.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Ben de aynısını sorabilirim."

"Suçluların böyle bir ayrıcalığı yoktur."

Eli bir küfür daha savurdu. Bu çok saçmaydı. Dizleri ağrımaya başlamıştı, iliklerine kadar üşümüştü ve yolculuktan bitkin düşmüştü ve kendi lanet evindeydi. Eğer İngiltere'ye katlanmak zorunda kalsaydı, bu şekilde olmazdı.

Akıcı bir hareketle yere kapaklandı ve hemen yana doğru yuvarlanarak kolunu saldırganın koluna vurmak için kaldırdı. Bıçak yere düşerken kadının boğuk bir nefes aldığını ve dengesini kaybederek öne doğru tökezlediğini duydu. Eli anında dizlerinin üzerine çöktü, elleri ona doğru savrulan kadının ellerini yakaladı. Kadının bileklerini sıkarak vücudunu bükte, böylece kadın yerde, sırtüstü yatarken Eli onun üzerinde duruyordu. Kız nefesini içine çekti ve Eli bir elini çekerek kızın ağzını kapattı ve çığlığını daha çıkmadan durdurdu.

"Tekrar söylüyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, "sana zarar vermeyeceğim." Elinin altında başı bir o yana bir bu yana sallandı. Başını iki yana salladı.

ince hatlara sahip olduğunu fark etti. Aslında, bileklerindeki kemiklerden altında çırpınan küçük bedenine kadar yeri küçücüktü. Kendisini aniden korumacı hissetmesine neden oldu. Sanki son derece kırılgan bir şeye bakıyormuş gibi.

Gerçi bıçağını bu şekilde sallayan bir kadın o kadar da kırılgan olamazdı. Tutuşunu sıkılaştırdı. "Hatırlarsanız, boynuma bıçak dayayarak beni dezavantajlı duruma düşüren sizdiniz. Kendimi o pozisyondan kurtardığım için özür dilemeyeceğim. Avondale'deki varlığım için de özür dilemeyeceğim. Burada olmak için her türlü hakka sahibim."

Çırpınışları durdu.

Eli karanlıkta onun yüz hatlarını seçmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. "Elimi çekersem çığlık atar mısınız?"

Onun başını salladığını hissetti. "Söz mü?"

Kadın yanıt olarak boğazının arkasından öfkeli bir ses çıkardı.

Eli çok yavaşça elini çekti. Kadın bir nefes verdi ama sözünü tuttu ve çığlık atmadı. Eli kadının bileklerini çözdü ve kendini topuklarının üzerinde geriye itti. Kumaşın hışırtısını duydu ve kadın kendini iterken hava kıpırdandı. Kadının kokusu solmadan önce etrafında dönüyordu.

"Sen hizmetçi değilsin," dedi.

"Ne?" Kafasının karıştığı çok açıktı. "Hayır."

"O zaman kimsin sen?" diye sordu. "Ve neden benim odamdasınız?"

"Odalarınız mı?" Şimdi de inançsızlık vardı. "Kim olduğunuzu ya da nerede olduğunuzu düşündüğünüzü bilmiyorum ama sizi temin ederim burası sizin odalarınız değil."

Eli yutkundu, aniden aklına gelen bir düşünce midesini rahatsız edici bir şekilde bulandırdı. Avondale satılmış mıydı? Gerçekte artık sahibi olmadığı bir eve mi girmişti? Bu imkânsız değildi. Hatta mümkün bile olabilirdi. Uzun zamandır uzaklardaydı.

"Aradığınız benim kardeşim mi? Yaralı biri mi var?" Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. "Pardon?" "Doktora ihtiyacınız var mı?"

Eli kaşlarını şiddetle çatarken buldu kendini, ne yapacağını tamamen şaşırmıştı. O kapıyı itip açtığından beri hiçbir şey mantıklı gelmemişti. "Avondale'in sahibi kim?"

"Ne?" Şimdi şaşırmış görünme sırası ondaydı.

"Bu ev satıldı mı? Sahibi siz misiniz?"

"Hayır. Avondale'i yıllardır Rivers Kontu'ndan kiraladık. Sanırım onlar ne yapacaklarına karar verene kadar onun mülkünden kiraladık." Her heceden şüphe sızıyordu. "Ölmeden önce onu tanıyor muydunuz? Yaşlı kontu?"

Eli ağzını açıp kapattı. Sonunda "Evet "te karar kıldı.

"O zaman sen nesen? Aile dostu musun? Akraba mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Hangisi?"

Eli tam olarak sabit olmayan bir nefes aldı. Dilini, onu sonsuza dek buraya bağlayacak sözcüklerin etrafında döndürmeye çalıştı. Bu herhangi bir geri çekilmeyi etkili bir şekilde kesecekti.

Boğazını temizledi. "Ben Rivers Kontuyum."

Earl ile Son Gece kitabınızı sipariş edin!

ALINTIDIR: İSKOÇYA'YI SONUNA KADAR

Grace Burrowes'Maksimum İskoçyadan

Ve son olarak, İskoçya'Maksimumdan , eski Regency'den bir sahne değişikliği için... Max Maitland, Brodie Kalesi'ni uluslararası bir balayı merkezine dönüştürmek için İskoçya'dadır. Projenin başarısı garanti olmaktan çok uzaktır ve Max'in ihtiyacı olan son şey - son, son, çok son şey - gelmeden önce tüm çabayı bir arada tutan kadın tarafından dikkatinin dağıtılmasıdır. Jeannie Cromarty yoluna devam etmeye kararlıdır ve Max de ona izin vermeye kararlıdır.... çoğunlukla.

"JEANNIE, bir şeyi açıklığa kavuşturabilir miyiz?" Max, Henry'nin küçük ayağının Max'in sırtına batmasını engellemek için bebek çantasını kaydırarak sordu.

Jeannie birkaç metre uzaklaşarak açıklığın kenarına geldi. "Kaçamak kaçamaktır. Bunu biliyorum Max. Romantik karışıklıklar olmadan da yeterince işim var. Yine de insan kendini aptal yerine koymak istemez."

Çenesinin açısı kararlı, omuzlarının duruşu kararlıydı. Duruşuyla ilgili her şey bağımsızlık yayıyordu ve bu da onu daha da değerli kılıyordu.

Max ona doğru yürüdü ve kollarını arkadan ona doladı. "Başım belada, tamam mı? Yıllarca baştan çıkarılmadan , sonra bir partnerde istediğim her şeye olduğunu düşündüğüm bir kadınla karşılaştım. Zekiydi, komikti, hırslıydı, fiziksel özelliklerinin ötesinde çekiciydi ve o da aynı şekilde

Ben. Daha da iyisi, iş alanımı biliyordu ve benimle saat başı iş konuşuyordu. İşler yolunda gitmedi, ben de birkaç yıl daha cazibesine kapılmadan yaşadım."

Max konuşurken, bir içgörü ortaya çıktı: Shayla onu reddedip çekip gittiğinde yıkılmıştı. Asıl büyük darbe kalbine değil, gururuna gelmişti. İyice kandırılmıştı ve çoğu iyi seçilmiş hedef gibi, hasar oluşana kadar oyuna farkında bile değildi.

Jeannie döndü ve kollarını ona doladı. "Başın belada mı?"

Omzunun üzerinden kalenin perde duvarı mavi yaz göğüne karşı yükseliyordu. Rüzgârda bir flama dalgalanıyordu, Strathdee Kontu'nun bayrağı değildi, çünkü şatonun sahibi çok uzaklardaydı, Damson Vadisi'nde evlilik mutluluğunun tadını çıkarıyor ve farklı türde bir şato inşa ediyordu.

Henry küçük parmaklarını Max'in saçlarında dolaştırırken Max, "Seninle domates alışverişine gitmek istiyorum," dedi. "Yastık kavgalarını ve ebeveynlik tartışmalarını, bize nasıl barışacağımızı ve daha iyi eşler olacağımızı öğreten aptal tartışmaları istiyorum. Uzun geceler ve... İstemeye hiç hakkım olmayan hazineler istiyorum Jeannie. Bir gün batımına, hatta önümüzdeki birkaç ay boyunca sık sık bir gün batımına bile razıyım, ama tek şey bu."

Tanrım, onun kollarında kendini iyi hissediyordu. Sıcak ve sevimli, taze ve kadınsı.

Henry Max'in kulağına vurdu. Jeannie gülümsedi.

"Hadi salona dönelim," dedi, "ve asi bir genci uykusuna hazırlayalım." Max'i yanağından öptü ve patikadan aşağı doğru yürüdü.

Scotland to the Max kitabınızı sipariş edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

